

Vị Tàng Vọng Ký

Contents

Vị Tàng Vọng Ký	2
1. Chương 1: Biệt Thự – Địa Điểm Thuận Lợi	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	45
14. Chương 14	52
15. Chương 15	57
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	69
19. Chương 19	73
20. Chương 20	79
21. Chương 21	83
22. Chương 22	90
23. Chương 23	95
24. Chương 24	106
25. Chương 25	111
26. Chương 26	115
27. Chương 27	120
28. Chương 28	126
29. Chương 29	128
30. Chương 30	132
31. Chương 31	135
32. Chương 32	145
33. Chương 33	149
34. Chương 34	154
35. Chương 35	164
36. Chương 36	168
37. Chương 37	172
38. Chương 38	177
39. Chương 39	182
40. Chương 40	188
41. Chương 41	191

42. Chương 42	198
43. Chương 43	200
44. Chương 44	205
45. Chương 45	210
46. Chương 46	212
47. Chương 47	216
48. Chương 48	218
49. Chương 49	222
50. Chương 50	224

Vị Tang Vọng Ký

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ đa công, mỹ công mỹ thụ, cường thủ hào đoạt, ngược thân ngược tâmEdit: Tiểu Ly”Lái xe

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-tang-vong-ky>

1. Chương 1: Biệt Thự – Địa Điểm Thuận Lợi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Đây là bộ truyện đầu tay của mình, là bước chân bắt đầu dẫn mình tới nghiệp edit. Mong mọi người ủng hộ nhiều nhiều nha <3. mình="" văn="" không="" hay,="" chữ="" cũng="" không="" tốt,="" chỉ="" do="" ham="" hớ="" với="" những="" bộ="" mình="" yêu="" thích="" nên="" bon="" chen="" cho="" vui="" nhà="" vui="" cửa.="" có="" gì="" xin="" mọi="" người="" cứ="" góp="" ý="">

Lái xe đi ra ngoài, đến phía cuối con đường tư gia trải nhựa ngấn ngủi, nếu đi về phía bên trái sẽ trực tiếp đi tới khu trung tâm chợ, cũng chính là một mảnh đất phồn hoa, đi thêm khoảng hai, ba km nữa có thể thấy hai bên đường với rất nhiều bảng hiệu đèn nê ông. Còn nếu rẽ hướng bên phải, sẽ tới nơi được xưng là “Thiên đường học phủ” – Học viện Đức An.

Học viện Đức An là học viện nghệ thuật nổi danh toàn cầu, rất nhiều nhà nghệ thuật nổi tiếng thế giới thường xuyên được mời làm khách tọa đàm. Cho dù có bận, cũng rất ít người cự tuyệt lời mời của học viện. Có sao mà không làm chứ? Mỗi lần tọa đàm, không chỉ có niềm tự hào đã từng được giảng dạy tại Học viện Đức An, mà chương trình học ngấn ngủi nhưng thù lao kếch sù cũng đủ kinh người.

Trương Quý là học viên của “Thiên đường học phủ” nổi tiếng này.

Cậu từng vì có được chỗ ngồi trong trường nghệ thuật danh tiếng này mà hưng phấn như điên.

Chỉ là đã từng mà thôi.

Đã từng, cậu cũng như bao học sinh bình thường khác, ở trong một ký túc xá của một học viện bình thường.

Mà không phải trong biệt thự hoa lệ, xa xỉ đáng hận này.

“A Quý lại đang ngấn người.” Bên tai truyền đến thanh âm của An Lăng.

Giọng nói đan xen sự biến chuyển giữa thiếu niên và đàn ông, tuy rằng dễ nghe, nhưng trong lời nói ấy lại ẩn ẩn sự lão luyện cùng thâm ý.

Nghe tới tên mình bị nhắc tới giữa cuộc trò chuyện, Trương Quý chỉ yên lặng cắn chặt răng.

Cậu biết đó chỉ như vô tình, nhưng đằng sau đó lại giấu ác ý sâu sắc.

Quả nhiên, một bàn tay rất nhanh duỗi tới, giữ chặt cằm, bắt buộc cậu phải quay đầu nhìn vào người ngồi trên sô pha.

“Sao lại không nói năng gì hết?” Mạc Dực anh khí bức người, kiên quyết xâm nhập vào tầm nhìn của cậu, trên hàng mi có điểm không hài lòng.

Giống như chủ nhân nhìn thấy sủng vật của mình không nghe lời, có điều không tính toán phát hỏa.

Nhạc Trường ngồi ở bàn trà màu cà phê ở phía đối diện, dù nóng vẫn nhã nhặn tách cà phê, cười nói một câu “Cậu ta có khi nào thì chủ động lên tiếng đâu? A Dực, quên đi, so với hồi mới tới học viện, giờ đã thật ngoan lắm rồi.”

An Lăng cũng bật cười phụ họa “Đúng vậy, tôi trước còn không dám tưởng tượng cậu ta sẽ có bộ dáng ngoan ngoãn như vậy. A Dực, bản lĩnh của cậu thật lớn.”

Rồi tiếp là âm thanh trêu đùa chói tai.

Còn có ánh mắt mờ ám di chuyển trên người, tất cả làm cho người ta cảm giác vô cùng khó chịu.

Trương Quý lẳng lẳng ngồi giữa hai người trên sô pha, nghe bọn họ tiếp tục nói chuyện qua lại.

Duy trì sự trêu đùa ở trên, đề tài tự nhiên chuyển đến cậu.

“A Dực đừng đắc ý quá mà quên không kể sự tình như thế nào đi?”

“Đắc ý cái gì?”

“Làm cho A Quý nghe lời, A Quý chính là người của chúng ta nha.”

“Tôi đã từng nói chưa?”

“Sao chứ? A Dực, nói chuyện phải có uy tín, chơi xỏ lá là không được.”

“A Dực, là cậu không đúng, lúc trước nói phải do chính cậu lấy lại công đạo, bọn này không được nhúng tay vào, rõ ràng hứa xong việc vẫn sẽ dựa theo quy tắc cũ mà chơi đùa.”

“Tôi làm chứng, đúng như lời Nhạc Trường cùng An Lăng nói vậy.”

Độc chiếm trên một chiếc sô pha chính là họ Mộ Dung vẫn không lên tiếng, hiện tại rốt cục lưỡi biếng mà chen vào nói “A Dực, không phải là muốn bỏ bọn này rồi ăn mảnh chứ?”

Trương Quý mặt không chút thay đổi mà nghe bọn họ trao đổi.

Phản ứng lại với từng chữ trong đầu, rõ ràng là hàm ý sỉ nhục.

Giống như bị xem là con mèo, bắt được, tra tấn, sau đó chính là mổ bụng, phân chia thức ăn.

Nhóm thợ săn ở trước mặt cậu, không kiêng nể gì mà thương thảo như thế nào để chia quyền sở hữu cậu.

Những kẻ súc sinh...

Mạc Dực, Nhạc Trường, An Lăng, Mộ Dung Duy, bốn kẻ hoành hành ngang ngược ở trường học chính là cái gọi là người thừa đại tập đoàn, toàn bộ đều là súc sinh!

Chính mình không có điểm gì nổi bật, vì cái gì mà trở thành mục tiêu?

Trương Quý bất động thanh sắc mà nhàn nhã, liếc mắt quét qua An Lăng ngồi nghiêng ở phía đối diện một cái.

An Lăng rất tuấn tú, mái tóc ngắn màu đen, môi mỏng, hơn nữa lại như luôn khinh thường cái gì mà khê nhếch lên. Trung tính mà xinh đẹp, lúc nào cũng nhận được tình cảm nồng nàn từ mọi nơi. Học viên trong học viện nghệ thuật đa số đối với cái đẹp có cổ chấp kì lạ, nên thường An Lăng xuất hiện có thể dẫn tới xôn xao một trận.

Không kỳ quái, tài phú thần bí cùng quyền thế, danh hiệu người thừa kế, đến khuôn mặt tức giận cũng vô cùng đẹp trai, ánh mắt âm ngoan, tổng hợp lại tạo thành mị lực làm cho người ta điên cuồng.

Không lĩnh giáo qua người này có bao nhiêu vô liêm sỉ, thực dễ dàng mắc mưu mắt.

Chẳng những An Lăng, ba người còn lại, diện mạo cùng dáng người cũng khó có thể tìm ra một khuyết điểm nào.

Đại khái là gia đình phú quý, từ nhỏ dinh dưỡng tốt, chú trọng bảo dưỡng, thêm vào đó là nhiều loại nhân tố khác bồi dưỡng thành những khí chất tốt đẹp.

Cho nên, Trương Quý càng khó hiểu mình vì sao lại bị giam cầm, bị nhìn trộm không tha.

Rốt cuộc vì cái gì?

“A Quý, cậu lại thất thần.” Thanh âm An Lăng truyền tới.

Lần này đến phiên Mộ Dung Duy ngồi đối diện bất mãn. Buông chân bắt chéo, nghiêng người về phía trước, vươn qua bàn trà, đưa tay nhéo nhéo hai má cậu “Vẫn như vậy hửm? Có phải giáo huấn chưa đủ không?”

Công tử nhà giàu ngón tay đều thật thon dài, xinh đẹp.

Đây là sau khi Trương Quý gặp bốn người bọn họ, rồi đưa ra kết luận này.

Cậu trước kia chưa từng gặp qua cái gọi là công tử có tiền, vừa sinh ra liền có chìa khóa vàng, được chúng tinh phủ nguyệt – sao quanh trăng sáng giống nhau lớn lên, mà sau khi đã lớn cái gì cũng không để vào mắt, là những vị công tử muốn làm gì thì làm. Trương Quý trước kia chỉ xem qua mấy bộ ngôn tình từ xa lắc xa lơ của em gái. Nhưng tiểu thuyết người ở bên trong vật, cũng không ở trước mắt mà quá phàn.

Trương Quý nhớ rõ em gái luôn rất thích tiểu thuyết có những quý công tử với một cuộc sống an nhàn sung sướng, đôi tay xinh đẹp, lại trắng trẻo thon dài, bởi bọn công tử đều không dùng nó để làm việc.

Cậu hiện tại đã biết, ngón tay bọn chúng chẳng những xinh đẹp, thon dài, hơn nữa rất có lực.

Động tác Mộ Dung Duy tựa như trêu đùa, trên thực tế nhéo thật sự đau.

Hắn giống như muốn tận lực cưỡng ép Trương Quý đến giây giũa, dần dần đem khí lực tăng lớn.

Trương Quý đau có chút chịu không nổi, nhắm mắt lại, hô hấp chậm rãi tăng thêm.

“Được rồi, Mộ Dung, buông tay.” An Lăng bên cạnh vỗ bả vai Mộ Dung Duy một chút “Cậu ta không có chọc giận cậu.”

Mộ Dung Duy cười lạnh một chút, buông tay ra, một lần nữa dựa người về sofa.

“Họ Mộ Dung, mặt cậu ta đều bị ông nắn đỏ rồi.”

“Có điểm nhan sắc, cùng với vẻ mặt Trương đầu gỗ kia thì vẫn tốt hơn chán.”

Tư thế ngồi của Trương Quý không thay đổi quá, gương mặt đang đau nhức chậm rãi lan ra cảm giác tê rần, cậu chịu đựng, không đưa tay lên xoa.

Hai tháng, cậu đã chịu rất nhiều giáo huấn, cũng học được rất nhiều.

Cậu thử qua rất nhiều phương pháp phản kháng, rốt cục xác định phương pháp tốt nhất chính là im lặng.

Lặng im, lẳng lặng mà ngốc, trầm mặc, không lên tiếng, tùy Mạc Dục muốn như thế nào liền như thế đó, tùy bọn quý công tử này trêu đùa cùng đối xử.

Không hề dùng biện pháp trước kia.

Thời điểm lần đầu tiên gặp phải, cậu còn không hiểu mà không lên tiếng. Cậu muốn điên mất. Trên đời cư nhiên lại có kẻ cao cao tại thượng đáng xấu hổ như vậy, dùng một bộ mặt ban ơn mà nói với một người con trai rằng chúng ta coi trọng cậu, về sau coi như món đồ chơi của chúng ta đi, tất nhiên cậu sẽ có ưu đãi.

Nghe được “Ân điển” này của Mạc Dục, phản ứng đầu tiên của Trương Quý là muốn hướng đến gương mặt kiêu ngạo của hắn mà đâm một quyền, đánh cho hắn quỳ trên mặt đất nhận sai.

Chỉ có điều thân hình cao lớn của Mạc Dực làm cho cậu tạm thời kiềm chế tức giận, nhưng thở hổn hển không ra tiếng. Đại khái tất cả những học viên từng bị bọn họ lựa làm đồ chơi đều lộ ra vẻ mặt như thế, Mạc Dực đối với sự tức giận mà không dám nói gì này đã sớm tập thành thói quen.

Hắn nói xong, xoay người bước đi, thời điểm mở cửa, Trương Quý từ phía sau mạnh mẽ xông lên, nắm cây gôn lớn cạnh cửa hung hăng theo sau lưng hắn đập xuống.

Mạc Dực không hề phòng bị, bị đánh ngay tại trận rồi ngã nhào. Bởi vì sợ hắn đứng lên đánh trả, Trương Quý còn tiếp tục đập hắn mấy đập thật mạnh, sau đó chạy ra khỏi căn phòng xa lạ.

Ngày nào đó Trương Quý thật may mắn, biệt thự bên trong không có những người khác, hoặc có lẽ có người, nhưng là không đuổi kịp tới phòng khách. Tóm lại không có người ngăn cản phía trước, Trương Quý đánh vỡ cửa sổ sát đất của phòng khách, mặc kệ người vương đầy đất cùng thủy tinh vội vàng chạy trên cỏ, rồi ào ra cửa chính của biệt thự.

Biện pháp này tuy rằng cảm giác thật thích, nhưng mà không thể dùng lại.

Bởi vì nó dẫn tới hậu quả thực khôn lường.

“Mạc Dực, hắn cả ngày đều như vậy, không nói lời nào à?”

“Ừ.”

“Thực nhàm chán.”

Mạc Dực ‘hừ’ một tiếng, hỏi Nhạc Trìung “Vậy cậu muốn nghe cậu ta nói gì? Hát cho nghe chắc?”

“Thì là hát, bắt quá thật muốn nghe cậu ta kêu trên giường.”

Câu chữ thô tục, đương nhiên là khẩu khí theo miệng An Lăng nói ra.

Mộ Dung Duy và Nhạc Trìung nghe xong, khẽ nhếch môi, lộ ra biểu tình rất hứng thú.

Không khí giữa phòng khách vô hình trung trở nên tràn ngập nguy hiểm.

Trương Quý nhận thấy không ổn, không thể không từ trong suy nghĩ miên man trở về, đem lực chú ý đặt vào cục diện quỷ dị trước mắt.

Nóng rát, tựa như ánh mắt kiểm tra vật phẩm, một loại mê mẩn càng làm cho con người ta không thể dè nén ham muốn.

“Thanh âm A Quý kêu trên giường hắn là không tồi đi?”

“Tôi chưa từng nghe qua.”

“Không thể nào! A Dực.” Nhạc Trìung giống như nghe được chuyện thú vị lắm “Chẳng lẽ đến bây giờ cậu còn chưa thưởng qua hắn?”

“Không có.”

Nghe thấy Mạc Dực trả lời, An Lăng mãnh liệt chụp lấy tay vịn mềm mại của ghế sofa, cười ngất nửa ngày, sau khi đợi cơn thở hổn hển thuận lợi, mới tẩm tặc lắc đầu “Vừa mới khen cậu đại bản lĩnh, A Dực, tôi thu lại lời ban đầu vậy. Bản lĩnh của cậu càng ngày càng không được, hai tháng trời, cậu còn chưa khai hắn luôn?”

“Chả trách A Quý vẫn không hé răng, xem ra là do bất mãn rồi.”

Nhạc Trìung đứng lên, ngồi xuống bên người Trương Quý.

Tuy là tuổi xấp xỉ nhau, nhưng dáng người Mạc Dực và Nhạc Trìung khá cao lớn, Trương Quý cũng thuộc dáng người thon dài, nhưng khổ vai lại nhỏ hơn bọn họ.

Hai người ngồi trên sofa bỗng có người thứ ba miễn cưỡng chen vào, Trương Quý nhất thời bị Mạc Dực kiềm ở giữa, khôn cảnh không thể động đậy.

Nhạc Trường nghiền ngẫm mà đánh giá cậu một phen, bắt đầu thưởng thức cái cảm của cậu, xoa xoa khuôn mặt, ngón cái giống như khiêu khích mèo, gãi gãi từ đầu cằm rồi tới cằm cổ mềm mại “Ờ lên thực thoải mái, A Dực không có hứng thú sao? Lúc trước thấy cậu tận lực yêu cầu một mình đối phó hẳn, tôi còn nghĩ cậu sẽ thượng hẳn chứ.”

Trương Quý âm thầm cười lạnh.

Té ra đối phó với cậu, không ngờ Mạc Dực lại phải ra sức nhiều như vậy.

Tất nhiên, cậu tuyệt không kỳ quái vì sao Mạc Dực lại làm như thế.

Mạc Dực là một cậu ấm thô bạo điêu ngoa, có lẽ cả đời không bị người nào đánh qua. Trương Quý trốn học quay về trường báo nguy. Lúc nghe cậu nói người bắt cóc cậu là công tử tập đoàn Mạc Thị, cơ hồ có thể thấy biểu tình ‘Không có việc gì cả’ bày ra trên mặt mọi người, đại khái việc Mạc Dực bọn họ bắt đồng học đã là chuyện bình thường.

Nói tiếp chuyện bản thân lúc sau như thế nào thoát thân lại càng hồng hót.

Viện cảnh suýt nữa nhảy dựng lên, so với nghe thấy thông báo sóng thần khẩn cấp lại càng kích động hơn, giây tiếp theo, hẳn vội vã mời hiệu trưởng học viện đến, hiệu trưởng cũng không biết xử lý hậu quả nghiêm trọng này như thế nào. Cuối cùng, đành quyết định tạm thời giam giữ Trương Quý đã đả thương người trái phép.

Thật sự là buồn cười!

Phía sau lại càng buồn cười hơn. Mạc Dực sau khi nhận thông báo Trương Quý bị trông giữ, đơn giản trình bày lại sự tình đã qua.

Trương Quý vô duyên vô cớ xâm nhập biệt thự gần học viện của hẳn, có lẽ là muốn ăn cắp đồ vật này nọ, kết quả bị Mạc Dực phát hiện. Trương Quý đánh Mạc Dực, sau đó chạy trốn quay về học viện, hơn nữa còn nói dối là người bị hại.

Không những vậy, Mạc Dực còn đòi bồi thường.

Trương Quý nghe xong những lời đó, cảm thấy vô cùng nực cười.

Đây cũng không phải là tiểu thuyết, đây là xã hội loài người, có trật tự, có pháp luật! Kể có tiền đều thật sự nghĩ muốn làm gì thì làm hay sao?

Cho dù không thể chọc vào, cũng không thể mất hết đi? Ngay cả học vị phải cố gắng vất vả mới kiếm được cũng buông tha hết, có thể được không?

Sau khi được viện cảnh thả ra, Trương Quý thu dọn đồ đạc này nọ về nhà.

Nhưng không nghĩ được rằng, đơn khởi tố chính thức rất nhanh được gửi tới.

Vô liêm sỉ! Người này còn có mặt mũi đi khởi tố? Phạm phải chuyện đáng xấu hổ như vậy, còn dám đi khai báo luật pháp?

Trương Quý rốt cuộc cắn răng quyết định đấu tranh. Cậu cũng có bạn bè làm luật sư, đã đáp ứng giúp cậu gọi điện hỏi một chút tình hình.

Vài ngày sau, câu trả lời đã tới.

Lời đáp rất không lạc quan.

Trương Quý không đủ căn cứ xác thực, chứng minh mình từng bị bắt cóc.

Trương Quý cũng không đủ lý do giải thích chính mình tại sao lại xuất hiện ở biệt thự của Mạc Dực.

Trương Quý đánh vỡ cửa sổ sát đất của biệt thự, rồi để lại vân tay chính xác.

Mà tới mấu chốt của vấn đề chính là, Trương Quý không có tiền, nên cậu không thuê nổi luật sư tốt.

Còn Mạc Dực, hẳn có được đại đoàn luật sư mà ngay cả chính phủ cũng không dám chống chọi lại.

Trương Quý nghe xong, chỉ còn cắn răng “Tôi đây không phục, lần này phải đấu tiếp, cho dù có thua, nhiều nhất cũng chỉ là ngồi tù thôi.”

Cậu biết thói đời vốn không công bằng, nhưng luôn có người đối kháng với sự bất công đó. Thế giới vốn thiên vị, đây là do người hưởng thụ đặc quyền cùng người nguyện ý chịu sự không công bằng đó tạo thành.

Cậu không chịu đựng được.

Tình huống không hề lạc quan, nhưng Trương Quý vẫn là người luôn kiên trì quyết chiến. Cậu nghe nói chính phủ có hỗ trợ cho những người không có tiền thuê luật sư một phương pháp trợ giúp pháp luật miễn phí.

Cho dù phải ngồi tù, bị vu oan là kẻ cắp, Trương Quý vẫn không muốn đi cầu cái kẻ tự cho mình là tài trí hơn người, hoàn toàn coi thường tôn nghiêm người khác – Mạc Dực kia.

Cậu cắn chặt đến cùng, thời điểm đang gồng mình gắng gượng, Mạc Dực gọi điện thoại, đánh gục cậu hoàn toàn.

“Cư nhiên dám cùng tôi đi kiện? Tốt lắm. Trận này tôi nhất định thắng. Tôi không những bắt cậu ngồi tù, còn muốn cậu phải bồi thường tổn thất cho tôi.”

“Cho dù anh thắng thì như thế nào? Chẳng qua chỉ chứng minh anh là con lợn có thể một mắt che trời mà thôi. Tôi tình nguyện ngồi tù, tình nguyện thất bại, tình nguyện cái gì cũng không có!”

Mạc Dực ở bên trong điện thoại cười hỏi “Vậy đám em trai em gái đáng yêu của cậu phải làm sao bây giờ?”

Trương Quý đột nhiên sững sốt, mồ hôi lạnh tuôn xuống.

“Có thua kiện cũng là tôi chịu trách nhiệm, bọn chúng có...”

“Có thể sống bằng tiền bảo hiểm của cha mẹ cậu, đúng không? A, đừng quên cậu phải bồi thường tổn thất cho tôi. Cửa sổ sắt đất đỏ thật đắt tiền, còn có, khi cậu rời đi, còn làm vỡ mấy thứ đồ cổ của tôi. Cậu có biết chúng đáng giá bao nhiêu không? Tiền bảo hiểm của cha mẹ cậu ngay cả đền cho một cái mảnh nhỏ cũng không đủ đâu.”

Cái gì đồ cổ?

Trương Quý biết, cậu căn bản không đụng chạm vào đồ cổ gì hết. Cậu chỉ đánh vỡ cánh cửa sổ sắt đất mà thôi!

Bất quá, sẽ không ai tin lời nói của cậu.

“Đã không có tiền, anh trai lại ngồi tù. Đàn em đáng thương phải làm sao bây giờ? Tôi đây tấm lòng lương thiện, thay cậu thông báo cho viện phúc lợi một chút vậy.” Mạc Dực khinh đạm miêu tả – đoạn nhẹ nhàng băng quơ mà nói “Tập đoàn Mạc Thị ở giới từ thiện rất có tiếng. Bây giờ hầu như mọi viện phúc lợi đều nhận được quyền tặng của nhà tôi. Em của cậu tới viện rồi, chỉ cần làm cho người trong đó biết anh trai bọn họ chính là kẻ đã đả thương Mạc công tử, tự nhiên sẽ được chiếu cố đặc biệt...”

Không đợi Mạc Dực nói xong, Trương Quý liền dập máy ngắt điện thoại. Tuy rằng hai chân như nhũn ra, nhưng cậu vẫn cố gắng đi liên hệ đến những bằng hữu thông thạo, hỏi xem có thể tính được không.

Bạn bè khó xử mà nói cho cậu, nếu thua kiện, sẽ rất có thể.

Trương Quý nghe được câu trả lời như vậy, một khoảng thật dài cậu đắm chìm trong khiếp sợ cùng tuyệt vọng. Cậu rã rượi về tới nhà, nhóc Sáu nhỏ tuổi nhất hét lên “Anh, điện thoại kêu kia!” rồi bỏ nhào đến, đòi ôm rồi cùng nhau xem TV, cậu mới thoáng từ trong mộng tỉnh lại, giật mình một cái thật mạnh, xoay người ào ra cửa, liều mạng mà chạy, liều mạng mà chạy...

“Cảm giác chạm vào làn da thật thích, hầu kết cũng rất gợi cảm.” Giống như kiểm tra hàng hóa, Nhạc Trìung còn lấy tay đùa bỡn làm suy nghĩ của Trương Quý phải buông xuống.

Vuốt cảm xong, ngón trở bắt đầu ở trên hầu kết đánh vòng, lực đạo không nhanh không chậm, làm cho người ta rất không thoải mái, rất muốn ho khan.

Nhạc Trùng một bên chậm rãi chơi đùa, một bên chăm chú nhìn nét mặt Trương Quý, ánh mắt thâm thúy mà đáng lẽ ở tuổi này chưa thể có, giống như ác ma đang tìm tìm, làm cho con mỗi phải gian nan mở miệng.

An Lăng buông ly cà phê xuống, cùng Mộ Dung Duy một bên thú vị thưởng thức.

Mạc Dực ngồi ở giữa ghế bên kia, không có động tĩnh gì.

Sờ soạng chán chê hầu kết, đầu ngón tay lại chuyển qua khoe miệng. Trương Quý không có ý đáp lại, đáp lại chỉ mang đến cho người đùa bốn mình thêm thích thú. Đến khi Nhạc Trùng đem đầu ngón tay vói nhập vào trong đôi môi cậu, Trương Quý mới không nhịn được mà phản ứng.

Cậu xoay quá mức, làm cho đầu ngón tay Nhạc Trùng đã dính một chút nước bọt theo sườn khuôn mặt mà lướt qua.

“Yêu, yêu... A Quý ngượng ngùng.” An Lăng như tìm thấy niềm vui cười thành tiếng.

Nhạc Trùng cũng không tức giận, lại còn nói kết quả kiểm tra “Môi A Quý thực mềm mại, lúc hầu hạ hẳn sẽ làm người ta thích lắm đây.”

Trong vài giây, Trương Quý không ý thức được Nhạc Trùng đang nói cái gì.

Cậu sững sốt một chút, thấy được Nhạc Trùng với ánh mắt nhiễm thương *** tiến lại. Một loại cảm giác nôn mửa tràn ra toàn thân, làm cho toàn bộ da gà nổi lên.

Khi Nhạc Trùng một lần nữa duỗi tay ra, cậu theo phản xạ đứng bật dậy, thậm chí muốn chạy tới một chỗ khác. Mộ Dung Duy dường như đã sớm đoán được, đột nhiên đứng lên túm giữ cổ tay cậu, ôn hòa mà cười hỏi “A Quý, muốn đi đâu thế?”

Kế tiếp, hung hăng mà kéo cậu vào ***g ngực của mình.

Giữa hai người cách nhau một cái bàn trà, Trương Quý bị kéo ngã về trước, đầu gối đụng thẳng vào bàn trà, đến cuối bàn nghiêng về một bên, làm cho cà phê cùng ly tách tinh xảo trên mặt bàn cũng bị đổ nhào.

Đầu gối bị đụng phải rất đau.

Nhưng Trương Quý cố nhịn, chỉ vừa ngẩng đầu, cậu đã thấy Mộ Dung Duy gần trong gang tấc, chăm chăm mà nhìn vào mắt cậu. Ánh mắt hắc làm cậu cả kinh, khiến cho cậu phải giãy giụa. Mộ Dung Duy chỉ bắt lấy một cổ tay của cậu, tay kia vẫn còn hoạt động bình thường kia mà.

Trương Quý nắm tay vẫn còn có thể động lại, đem toàn lực hướng đến bụng Mộ Dung Duy mà tới một quyền.

Cậu chưa từng học qua võ thuật, cậu cũng không giống bọn Mạc Dực cao lớn, nhưng dù sao vẫn là một nam sinh trưởng thành bình thường, một quyền này đánh vào bụng cũng phi thường chết người.

Mộ Dung Duy lúc này buông lỏng cậu ra, đau đến sắc mặt đều thay đổi.

Trương Quý thừa cơ hội này mà lui ra, tuy nhiên trong tình huống cấp bách không thể không vung nắm tay, cậu đã quên mất nơi này có tận bốn người, hơn nữa bốn người đó còn là bản tính ác ma.

Mới lui một bước, đã có người từ đằng sau tóm được, bắt cậu xoay người lại.

Ba ——

Không chút lưu tình mà hạ một chưởng, hung hăng tát vào mặt, đánh Trương Quý ngã vào ghế sofa.

Chính là Mạc Dực.

“Lại muốn bị đánh?” Mạc Dực từ trên cao nhìn xuống Trương Quý đang nằm trên ghế, thản nhiên mà hỏi.

Trương Quý tất nhiên không trả lời.

Cậu nhắm mắt lại, quay đầu, đem bên má nóng rát úp lên trên sofa lạnh lẽo.

Mạc Dực xuống tay hung hãn, hẳn nhất định học qua mấy thứ phòng thân linh tinh gì đó, ra quyền lực đạo rất mạnh, cơ hồ một cái bạt tai tùy tiện cũng có thể đánh ngất người.

Sau khi biết kết quả vụ kiện sẽ thua, Trương Quý rút cục hướng Mạc Dực cúi đầu nghe theo.

Kể có tiền, quả thật có thể lấy thúng úp voi.

Cậu có thể liều mạng chính mình, nhưng không thể lấy em trai em gái ra mà đùa được.

Không thể không thận trọng, không thể không khuất nhục, chính mình đến biệt thự tìm Mạc Dực, cầu hắn hủy bỏ khởi tố.

Lúc Mạc Dực nghe xong, trên mặt biểu tình gì cũng không có. Hắn chỉ lãnh đạm bảo Trương Quý phải đứng cho tốt, không được lộn xộn, rồi rút ra một cây gậy gôn.

2. Chương 2

Chuyện tiếp theo sau đó không cần phải nói tỉ mỉ, đều có thể đoán được.

Trương Quý biết Mạc Dực nhất định sẽ trả thù, có lẽ gậy gôn này chính là cây mà trước kia Trương Quý dùng để đánh lên hắn.

Giống như ăn miếng trả miếng.

Nhưng Trương Quý khi đó không biết Mạc Dực lại xuống tay hung ác như thế. Gậy gôn đánh vào người rất đau, cứ nhắm vào đầu mà đánh, giống như cuồng phong mưa rào. Lúc đầu Trương Quý còn đưa tay lên đỡ, nhưng rất nhanh cậu liền gục xuống đất.

Không quan tâm mình cuộn tròn như thế nào, cơn vẫn như mưa hạt mà đánh tới. Trương Quý định ninh xương cốt hẳn là đã bị đánh gãy, cảm thấy được chính mình bị đánh tới thổ huyết, trong cổ họng tràn đầy mùi máu tươi. Có lẽ Mạc Dực một chút ý định dừng lại đều không có, hơi thở bình ổn mà tiếp tục, giống như đánh xuống một cái ghế dựa hay một cái bàn không có sinh mệnh.

Trương Quý không biết Mạc Dực dừng lại lúc nào, có lẽ là sau khi đánh cho mình ngất xỉu đi.

Sau lần đó, Trương Quý biết được Mạc Dực xuống tay vô cùng tàn nhẫn.

Về sau, cậu mỗi lần thấy túi gôn ở cửa, lộ ra bên trong một cây gậy gôn mới tinh sạch sẽ, lưng không nhìn được rét lạnh. Cảm giác bị người ta đánh rất đáng sợ, cậu đã tưởng rằng mình sẽ bị đập đến chết mất.

“A Dực luôn thô lỗ như vậy. Cậu muốn đánh cũng đừng đánh vào mặt chứ.” An Lăng ở một bên thản nhiên mà chen vào.

Nhạc Trìêu khiêu khích châm chọc “Không nghĩ tới cậu ta bị cậu chinh hai tháng, đến bây giờ còn dám ra quyền nha.”

Mộ Dung Duy đã muốn khôi phục lại, đứng thẳng dậy, đi đến sô pha phía trước, túm lấy tóc Trương Quý, theo dõi sắc mặt cậu “Lá gan không nhỏ a.” Hắn biểu tình cũng không đáng sợ như Trương Quý tưởng tượng, khóe miệng ngược lại còn hàm chứa ý cười, chậm rì rì mà nói, lại làm cho người ta không rét mà run.

Trương Quý biết mình không thể trốn thoát, ngược lại trở nên bình tĩnh, không hề giãy giụa nữa.

Không muốn thấy khuôn mặt Mộ Dung Duy, cậu quyết định nhắm mắt lại.

Cùng lắm thì lại là một hồi điên cuồng ẩu đả thôi.

Ngoài ý muốn chính là, khi Mộ Dung Duy muốn động thủ, Nhạc Trìêu lại ngăn cản hắn. Nhạc Trìêu một bên bắt lấy tay Mộ Dung Duy, một bên nhẹ nhàng cười khuyên “Họ Mộ Dung, phong độ xú nào.”

An Lăng hỗ trợ, kéo Trương Quý trong tay Mộ Dung Duy lại “Cậu đã thương cậu ta, tối nay chúng ta ngoan cái gì? Muốn đánh ngày mai đánh không được sao?”

Ngoan?

Buổi tối hôm nay?

Trương Quý đột nhiên mở to hai mắt, nhìn mấy nam nhân trước mặt.

Biết được hàm ý trong lời nói sẽ phát sinh sự việc nguy hiểm.

Lúc này, Mạc Dực từng bước tiến tới, vươn tay, đem cậu đang đau đến nhú mày trong lòng An Lăng mà kéo lại, hai tay ôm lấy cậu, tựa như ôm một con gấu bông khổng lồ.

“Ngoạn cái gì?” Mạc Dực không thiện ý quét một vòng “Chuyện tôi cùng cậu ta còn chưa chấm dứt, nghĩ cái gì mà muốn chọc tay xen vào?”

Mạc Dực ngữ khí không hề tốt chút nào.

Ba người còn lại thoáng nhìn qua nhau, mới bắt đầu im lặng ngẫm tương thông.

“Đã hai tháng, như thế nào còn chưa chấm dứt? A Dực, không phải cậu đánh mấy gậy là xong rồi đi? Cũng đã đánh hấn gần chết, không phải được rồi sao?”

“Lúc khai giảng, chính là bốn người chúng ta cùng chọn A Quý.”

“A Dực, cho cậu hai tháng độc chiếm hấn, tụi này đã hết sức nhường nhịn rồi.”

Mạc Dực lạnh lùng nói “Các cậu thật sự đói khát như vậy, có thể chọn tân sinh một lần nữa. Trong học viện, rất nhiều người có khuôn mặt đẹp hơn cậu ta, không phải sao? Làm gì cố chấp cùng tôi tranh giành?”

Trong phòng bỗng nhiên một mảnh im lặng.

Ba người còn lại liếc mắt trao đổi, không khí trở nên thật quỷ dị.

“A Dực, ý của cậu là phải độc chiếm?” Nhạc Trìung không còn là ngữ khí lười biếng mà thật sự nghiêm túc nhìn Mạc Dực.

“Tôi không nói như vậy.”

“Ý của cậu chính là như vậy.”

“Ý tôi muốn đổi phương pháp chơi đùa khác.”

“Chơi đùa như thế nào? Sao lại đổi phương pháp?”

Mạc Dực một hồi lâu không lên tiếng.

Hắn nhìn ba người bạn tốt trước mặt. Bọn họ cùng nhau lớn lên, đối với thân phận, hoàn cảnh, tính cách đều thực hiểu biết, không phải là chỗ dễ chơi.

Cho dù là Mạc Dực, cũng không thể một lần mà đem cả ba trêu chọc.

Mạc Dực thả lỏng khẩu khí “Từ trước đều ngoạn kiểu này, cũng chơi mấy học kỳ rồi, không cảm thấy nhàm chán hay sao?”

Nhạc Trìung liếc mắt đánh giá Trương Quý đang bị Mạc Dực giam trong ***g ngực.

Biết Mạc Dực dùng sức khá lớn, Trương Quý bị ghì thật sự đau, một mực nhú mi.

“Cậu thấy cách đó có gì không ổn?”

Nhạc Trìung hỏi Mạc Dực.

“Lúc nào cũng bắt chấp mọi thứ, luôn là lột quần áo rồi thượng, làm làm và làm, rất nhàm chán.”

“A Dực, rốt cuộc cậu muốn ngoạn như thế nào đây?” Ngay cả Mộ Dung Duy cũng không giữ nổi bình tĩnh mà lên tiếng.

Mạc Dực lại trầm mặc một hồi.

“Ngoạn phải có tình thú.” Hắn nói.

“Cái gì là có tình thú?”

“Làm cho cậu ta chủ động cầu chúng ta thượng.”

“Ha ha ha.” Nhạc Trùng cười ha hả, cổ quái mà nhìn Mạc Dực “A Dực, đầu óc cậu có vấn đề à? Bắt cậu ta cầu chúng ta thượng rất đơn giản. Cậu dùng cách gì khiến cậu ta van xin cậu hủy bỏ đơn khởi tố? Chỉ cần đưa tâm can bảo bối của cậu ta đến, chẳng phải muốn cậu ta cầu là được hay sao?”

Nghe thấy vậy, Trương Quý bị Mạc Dực cưỡng ép giam trong hai cánh tay không khỏi thở dốc thật mạnh. Nhưng may mắn thay.

Mạc Dực nói “Đồng dạng áp dụng hai lần, không tính là thách thức.”

An Lăng nhú nhú mày, sau đó nói “Đem cậu ta giao cho tôi, một tháng sau, bảo đảm dạy dỗ phải cầu cậu thao.”

“An Lăng, cho dù cậu dạy dỗ, sau khi xong, cậu ta thấp hèn ngay cả con chó cái cũng không bằng, thao đứng lên không có ý nghĩa.”

“Vậy cậu muốn như thế nào?” Mộ Dung Duy ngữ khí trầm xuống “A Dực, tôi thế nào cảm thấy cậu hôm nay không thích hợp nhỉ? Cái gì tình thú, cái gì chủ động cầu chúng ta thượng, tôi xem cậu chính xác là không muốn bọn này đụng vào cậu ta.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Nhạc Trùng nói.

3. Chương 3

Mạc Dực hôm nay phản ứng quả thực bất bình thường.

Hắn cùng An Lăng đều là những vị công tử địa vị cao quý, bởi vì gia thế quá tốt đẹp, nên chung quy mà bất cần đời như nhau, đối với người khác đều là chơi đùa, coi thường không thèm để vào mắt. Bình thường bày ra bộ dáng tài trí hơn người cũng là tính toán từ trước. Nếu bị kẻ khác xem nhẹ, thẹn quá hóa giận, chắc chắn sẽ quyết liệt mà trả thù, giống như đã dùng gậy gôn đem Trương Quý đánh tới bất tỉnh vậy.

Nhưng hắn rất ít khi do dự như thế.

An Lăng quan sát hắn “A Dực, cậu sẽ không bỗng nhiên muốn chơi cái trò tình yêu của cô bé lọ lem đó chứ?”

“Nói bậy bạ gì đó?”

“Đừng nói nhiều lời nữa.” Mộ Dung Duy đứng đối diện Mạc Dực, vươn tay “Mạc Dực, đem cậu ta ra đây. Là bằng hữu nhiều năm như vậy, cậu thật muốn trở mặt à?”

Mạc Dực suy nghĩ một hồi “Quyền sở hữu cậu ta, tôi mua. Các cậu ra giá đi.”

Mộ Dung Duy lãnh liệt cười rộ lên “Cậu mua? Tôi không bán!”

Nhạc Trùng ở bên cạnh chêm vào một câu “Không bán, nhưng có thể đổi. A Dực, cậu muốn trở mặt cũng không phải không được, nhưng chính cậu phải đền thay cho cậu ta.”

Câu này không phải là nói đùa.

Bọn họ từng có giao ước, rằng nếu muốn độc chiếm ai đó, sẽ phải dùng chính mình mà thay thế. Lúc nói điều này, bọn họ mỗi người trong tay đều cầm một chai bia, uống đến say khướt, có lẽ ai cũng chưa nghĩ tới sẽ thành sự thật, nhưng nội dung đã như vậy nên không ai được thất hứa.

Nhạc Trùng, An Lăng, Mộ Dung Duy cũng không phải là người dễ chọc vào.

Mạc Dực cảnh giác quét mắt nhìn ba người trước mắt mà xem xét tình hình.

Ba người này cái gì cũng không thiếu, muốn tiền có tiền, muốn vật có vật, muốn người có người, Trương Quý trong mắt bọn họ chỉ là một món đồ chơi rất bình thường mà thôi.

Tiếc thay, cho dù không phải đồ chơi đáng giá, cũng không cho phép người khác đoạt được.

Với lời nói của Nhạc Trìùng, sự tình sẽ không có đường nào khác nữa. An Lăng cùng Mộ Dung Duy cũng chưa lên tiếng, ngẫm ám chỉ đồng ý với Nhạc Trìùng.

Mạc Dực cân nhắc một hồi, rồi buông lỏng tay ra.

Mộ Dung Duy dễ dàng đem Trương Quý trong tay Mạc Dực kéo lại.

Nhạc Trìùng cười cười “A Dực, cậu việc gì phải như vậy à? Tính ra cũng hai tháng bồi dưỡng cảm tình, chúng ta cũng sẽ không giết cậu ta mà. Ngày mai tiếp tục gây dựng tình cảm thì tốt rồi. Đã tới lúc thì lo vui chơi thôi, chứ còn từ từ đợi đến bao giờ?”

Không khí vốn khẩn trương cũng dần dần dịu xuống.

Đối với cuộc chơi hôm nay, An Lăng đã sớm có chuẩn bị.

Thuyết phục được Mạc Dực, hắn đến gara lấy ra một vài đồ vật, nháy mắt liền trở về, cùng Mộ Dung Duy và Nhạc Trìùng đem Trương Quý đẩy mạnh tới phòng tắm.

Việc này cũng không phải là lần đầu tiên. Tất cả mọi người đều dễ dàng mà tiến tới.

Trương Quý bị áp nằm trên sàn đá cẩm thạch lạnh băng có chút giãy giụa, quần áo không biết bị ai nắm kéo, cúc áo đều bung sạch sẽ.

Ngực một trận lạnh lẽo.

“Giữ chặt cậu ta.” An Lăng nói với Mộ Dung Duy.

Đối với món đồ chơi không cam nguyện làm lần đầu tiên, quá trình kích thích quả thực vất vả. Hắn đoán Trương Quý sẽ liều mạng giãy giụa. Con thú một khi đã rơi vào bẫy, nó sẽ bộc phát sức mạnh phi thường mà.

Nhưng bất ngờ thay, Trương Quý lại không hề vùng vẫy.

An Lăng bắt đầu đem quần áo của cậu giải khai, cởi thắt lưng. Cơ bụng trần trụi lộ ra, khe hóp vào như đang cực lực nhẫn nại điều gì đó. An Lăng tựa thấy thú vị, khoe miệng nghiền ngẫm nhếch lên, đem quần dài kéo xuống vớt qua một bên, đến khi chỉ còn một lớp mỏng che phủ cuối cùng, mới cố ý chậm lại, đầu ngón tay luồn vào bên trong vuốt ve.

Trương Quý cư nhiên vẫn không phản ứng, giống như người đã chết, không hề nhúc nhích.

Mộ Dung Duy không kiên nhẫn ‘hừ’ một tiếng.

An Lăng ‘xoạt’ một cái, đem quần lót màu trắng lột xuống.

Một khi món đồ chơi được phơi bày ra, hưng phấn trong quá trình chơi đùa chắc chắn sẽ giảm bớt. Ban đầu khi lựa món đồ chơi mới đều là dựa vào trang phục cùng diện mạo mà đoán cảm giác. Có đôi khi y phục rất tuyệt, nhưng sau đó lại phát hiện ra khuyết điểm. Tất nhiên, cũng sẽ có lúc tìm ra được một người sau khi cởi hết quần áo lại càng đáng yêu hơn.

Trương Quý thuộc loại thứ hai.

Tay chân cùng cổ thường hay phơi nắng, da có màu lúa mạch, mang theo vẻ tươi trẻ khỏe mạnh. Nhưng sau khi lột bỏ quần áo, lại phát hiện những chỗ không tiếp xúc ánh mặt trời lại phi thường trắng nõn, thậm chí có điểm hồng hồng non nớt theo đó mà lộ ra, có vẻ trong suốt, sáng bóng.

“Khó trách Nhạc Trìùng nói sờ lên cảm xúc không tồi.” An Lăng cười cợt một câu.

Trên người thấp thoáng vết thương. Đó là hậu quả đánh người của Mạc Dực. Ứ ngân chưa tán, có chỗ còn có vết sẹo đang kết vảy, có thể thấy được cậu từng bị đánh đến da thịt cũng phải rách ra.

Bọn họ đem đầu Trương Quý ấn xuống. Nhạc Trìùng cùng Mộ Dung Duy ăn ý mỗi người cầm lấy một chân Trương Quý, bày ra thế nằm úp sấp.

An Lăng ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng tắm “A Dực, cậu không tới ư?”

Mạc Dực vẫn đứng ở cạnh cửa, lặng lẽ quan sát. Nghe thấy An Lăng hỏi, suy nghĩ một hồi, rồi đến quỳ trên sàn nhà, đề lại bả vai Trương Quý.

An Lăng cười cười “Vây mới đúng chứ. Đều là chơi đùa, cần chi phải để mọi chuyện huyền não lên.”

Bị ba nam nhân kiềm chế, món đồ chơi không thể không miễn cưỡng nằm úp xuống, cái mông vênh lên, tạo thành một tư thế sỉ nhục.

An Lăng vỗ hai cái xuống cánh mông săn chắc, rồi lại thêm một cái nữa “A Quý, tôi giúp cậu tẩy một phen, sẽ không đau gì hết.”

Hắn quả thực không tính ức hiếp Trương Quý, còn mang đến dung dịch súc ruột trung hòa. Kỳ thực, khi bọn hắn ngoạn đều không có đến mức thối nát. Bọn họ mỗi người đều có kinh nghiệm sa trường, kỹ thuật hạng nhất, làm tình đều để cho đối phương cùng hưởng thụ. Về phần cung cấp vật chất, lại càng nhiều không đếm xuể.

Ngay cả dung dịch cùng dụng cụ súc ruột, đều là thứ hàng xa hoa.

Đầu ngón tay quét một chút dầu bôi trơn, vặn bung cánh mông, hướng bên trong cửa nhỏ, trái phải mà bôi qua bôi lại vài cái.

“Nhan sắc thực mới mẻ, A Dực thực sự không chạm qua cậu.”

Trương Quý không hé bất cứ tiếng nào.

Vốn cũng không mong cậu trả lời, chỉ là để thay đổi một chút không khí, tạo thêm một chút tình thú mà thôi. An Lăng đem vòi phun ống tiêm cắm vào hậu huyết. Vòi phun rất nhỏ, nhưng cắm vào vẫn gặp lực cản, cơ thể co rút thật mạnh. An Lăng một bên vỗ mông Trương Quý, một bên vô tình đổ dành “Thả lỏng nào A Quý, nếu không sẽ rất đau.”

Căn bản mặc kệ lời nói của hắn, lồi vào hậu huyết vẫn gắt gao khép chặt lại, dường như ý định muốn đối nghịch.

An Lăng dừng việc dụ dỗ, không khách khí mà kiên quyết ấn vòi phun đến chỗ sâu nhất, bắt đầu đè ép ống chích.

Khi chất lỏng rót vào, Trương Quý lại giãy giụa. Khí lực vẫn là không lớn, giống như biết vùng vẫy cũng vô dụng, chỉ làm hao tổn khí lực mà thôi. So sánh với lần đầu tiên của những người khác, cậu vẫn là đơn giản hơn rất nhiều.

Ba trăm cc dịch súc ruột chốc lát toàn bộ đều bơm vào, An Lăng lấy một cái nút bịt lấy hậu môn, rồi chờ khoảng mười lăm phút.

Mười lăm phút đối với bọn họ không có gì, nhưng đối với Trương Quý lại khổ sở không thôi. Bị Mộ Dung Duy cùng Nhạc Trừng một trái một phải mở đầu ra, cơ thể sợ hãi một mực run rẩy. An Lăng nhàn rỗi nhàn chán, bàn tay phủ từ trên xuống dưới, vuốt ve da thịt trắng mịn, cơ thể vẫn còn căng cứng bị đầu ngón tay kích thích, thỉnh thoảng nảy lên vài cái.

Một mạc đơn thuần như vậy, chờ lát nữa làm cậu đứng lên sẽ rất thích.

Đã đến giờ, An Lăng rút cái nút ra, để cho Trương Quý bài tiết.

Liên tục bơm vào hai lần ba trăm cc, hai lần bài tiết. Sự im lặng của Trương Quý dần dần làm bọn họ mất kiên nhẫn, khiến cuộc vui trở nên nặng nề.

Mộ Dung Duy cau mày, quay đầu hỏi Mạc Dực “Hắn không phải bị cầm đó chứ?”

Mạc Dực hỏi lại “Chính cậu biết mà?”

Tất cả mọi người đều biết người bọn họ chọn, thanh âm cũng phải yêu cầu số một. Ở đây tất cả đã từng nghe Trương Quý nói chuyện rồi.

Nhạc Trừng buông chân Trương Quý ra, chuyển lên phía trước khơi mào chiếc cằm.

Đôi mắt trong suốt khép hờ, không nhìn rõ được bên trong cất giấu điều gì, vẻ mặt thực bình tĩnh, chỉ là trên trán toát ra không ít mồ hôi lạnh.

Nhạc Trừng nhìn cậu tựa tiểu phi tiểu “A Quý, chúng ta cố gắng nhiều như vậy, cậu ít nhiều cũng phản ứng một chút đi.”

Trương Quý không để mắt đến hắn, im lặng rũ mắt xuống.

Nhạc Trừng trao đổi rất không thú vị, một lần nữa trở về vị trí, đem chân Trương Quý càng mở rộng ra, hướng An Lăng mà nói “Lần này làm nhiều hơn đi.”

An Lăng hiểu ý, kỳ thực cũng là trùng hợp tư tưởng. Hắn nhanh chóng đem ống chích rút ra, hút thêm một ngàn hai trăm cc. Đây chỉ là dự bị, vốn cũng không tính dùng.

Mạc Dực thấy hắn thực sự làm, liền lên tiếng “An Lăng” nhìn hắn nhắc nhở.

An Lăng khinh đạm miêu tả, nhẹ nhàng băng quơ cười nói “Cũng không phải đem toàn bộ tiêm vào, tôi còn không biết đây là lần đầu tiên của cậu ta sao?”

Cắm vào một cách chậm rãi, ban đầu Trương Quý vẫn chưa nhúc nhích, đến khi vào sáu trăm cc, thân thể trần trụi đột nhiên bất an tránh một chút. Mộ Dung Duy cùng Nhạc Trừng đều sớm có chuẩn bị, gắt gao ấn xuống, một chút cũng không cho cánh móng vụn vụn né ra.

“Mới một nửa nha.” An Lăng cố ý nói, tiếp tục hướng bên trong mà rót vào.

Hắn đoán Trương Quý sớm muộn cũng sẽ mở miệng cầu xin, không nghĩ tới vẫn chưa rên rỉ một tiếng. Đến khi gần được một ngàn cc, ngay cả hắn cũng kinh ngạc không thôi, trên tay lực dần dần tăng mạnh, hung hăng bơm chất lỏng đi vào, bất chấp ruột Trương Quý có chịu được áp lực hay không.

Mộ Dung Duy cùng Nhạc Trừng sắc mặt trở nên cổ quái.

Làm sao bây giờ? An Lăng hướng hai người bạn họ trao đổi ánh mắt.

Mộ Dung Duy suy nghĩ một chút, hướng An Lăng lãnh khốc gật đầu.

An Lăng cắn răng, kiên quyết dồn toàn bộ đi vào. Một ngàn hai trăm cc dung dịch súc ruột cứ thế bơm vào trong cơ thể Trương Quý, rồi vẫn như cũ dùng nút bịt hậu môn lại. Bởi vì lo lắng áp lực quá lớn, An Lăng cố ý chọn cái lớn nhất.

Dùng đạo chưa từng chịu qua điều giáo thực sự rất hẹp, An Lăng phải tốn một chút công phu mới đem nút hậu môn size số một nhét vào được. Đùi Trương Quý một mực run rẩy, hiển nhiên là cực kỳ thống khổ.

Sau khi chuẩn bị tốt, ai nấy đều rảnh tay. Trương Quý quỳ úp sấp, đùi phải bị tách ra khiến cậu bất buộc phải áp sát trên nền nhà. Mộ Dung Duy, Nhạc Trừng cùng nhau đem trở người cậu lại, cuối cùng thấy được vẻ mặt của cậu.

Diện mạo Trương Quý không thuộc loại mới vừa nhìn vào sẽ khiến người ta thét chói tai chạy đuổi theo. Đường nét khuôn mặt cậu thực nhu hòa, tuyệt nhiên không hề có vẻ ẻo lả, rất cân đối, lại luôn luôn thần nhiên làm cho người ta có cảm giác cậu khá lãnh đạm.

Lúc này đây, nét nhu hòa ấy lại hiện ra vẻ thống khổ, hai má không ngừng run run, rõ ràng thấy được cậu đang cắn chặt răng.

“Đồ ngốc, nhẫn cái gì chứ?” An Lăng khịch khịch cười “Khó chịu thì nói cho tôi biết, tôi cho cậu ra không phải là được rồi sao?”

Trương Quý nhắm mắt lại, chậm rãi quay mặt đi, dán người chặt vào nền đá cẩm thạch lạnh như băng. Cảm giác tiếp xúc lạnh ngắt như vậy xem chừng có khả năng làm dịu đi cơn đau đang muốn nổ tung trong bụng. Cậu lẳng lặng đem mặt kề sát, trong khoảnh khắc, An Lăng thiếu chút nữa tưởng cậu cứ như vậy mà ngủ đi.

Nhạc Trừng nhìn thấy bộ dáng không hề lên tiếng của Trương Quý, không biết vì cái gì mà phát hỏa, vươn tay, ở trên bụng bị bơm đã muốn trướng lên mà nhấn một cái.

Trương Quý cả người nẩy mạnh, mở choàng mắt. Sau khi biết được Nhạc Trừng làm gì, lại quay đầu nằm xuống, vẫn như cũ áp má lên sàn cẩm thạch.

Rõ ràng là chơi đùa, nhưng lại không hề có lạc thú.

Nhạc Trừng không phục, toan muốn ấn lần thứ hai.

Nhưng Mộ Dung Duy đã nói “Để tôi.”

Vươn tay, đầu tiên nhẹ nhàng vuốt vuốt cái bụng trần trụi, sau đó bắt đầu ấn xuống. Một bên làm, một bên lạnh lùng mà nhìn chăm chăm về mặt Trương Quý.

Trương Quý đã hoàn toàn chìm vào tra tấn cùng thống khổ.

Mặt cậu tái nhợt, hàm run rẩy, toàn thân toát mồ hôi lạnh, tất cả đều khẳng định điều đó. Mộ Dung Duy kỹ xảo đa dạng di chuyển đến vị trí, lực đạo nặng nhẹ không đồng nhất mà ấn, bàn tay hạ xuống da thịt mỏng manh, có thể cảm nhận rõ ràng được sự căng thẳng của các cơ bụng.

Trong phòng tĩnh yên tĩnh như chết lặng.

Đột nhiên Mộ Dung Duy tăng lực ấn mạnh một cái, Trương Quý giống như không chịu nổi mà há miệng, giữa mạnh cổ ra phía sau.

Thần kinh An Lăng cùng Nhạc Trừng cũng không tự chủ được căng thẳng, cứ tưởng rằng cậu sẽ phải hét lên.

Nhưng Trương Quý chỉ hé miệng thở. Hơi thở gấp gáp, thanh âm đều rất nhỏ, cổ ngửa ra sau, giống như không tiếng động mà hét.

Im lặng như vậy xiết chặt thần kinh mọi người.

An Lăng không nhịn được khuyên cậu “A Quý, cần gì phải ương ngạnh như vậy?”

Trương Quý thờ ơ, vẫn không hề cất tiếng. Có đôi lúc vô cùng đau đớn, cậu còn không phát giác được mình muốn đứng lên, bị Nhạc Trừng một bên đè lại. Cậu không trở mình được. Mười ngón tay cào vào nền đá, phát ra tiếng ‘kít kít’, ngay cả mấy người trong phòng tĩnh nghe được cũng thấy không hề dễ chịu chút nào.

Những tưởng sẽ cảm thấy thoải mái bên món đồ chơi, nhưng bây giờ lại biến thành một màn kịch cay đắng.

Tuy rằng nặng nề, nhưng lại không cam tâm đời cuộc vui lại, không thu được kết quả gì.

Chỉ cần thuần hóa được Trương Quý, cho dù là nửa tiếng, bọn họ cũng sẽ đợi đến lúc cậu phải hèn hạ, ti tiện mà cầu xin chủ nhân tha thứ.

Từ trước đến nay, chủ ý này của các vị quý công tử đều bách chiến bách thắng, nhưng bây giờ kết quả này lại rơi vào khoảng không.

Trương Quý yếu ớt ngất đi, một tiếng cũng không hề bật ra.

Cậu vẫn im lặng, cũng không kịch liệt giãy giụa, sau khi ngất đi vài giây, mọi người mới ý thức được cậu đã thực sự hôn mê. Mộ Dung Duy rút cục dừng tay lại.

Bọn họ vây quanh Trương Quý đã mê man, đều cảm thấy có chút sợ hãi.

Một hồi sau, Mạc Dực đen mặt, nghiêm mặt hỏi An Lăng “Hết hứng ngoạn chưa? Hay vẫn muốn bắt cậu ta tỉnh lại thêm lần nữa?”

An Lăng bị hấn hung hăng hỏi một câu, nhưng lại phi thường biết điều, nhanh tay hướng đến hạ thân Trương Quý, đem vật đã tra tấn cậu – nút bịt hậu môn – cẩn thận rút ra. Chung quy đã hôn mê thì còn cảm nhận được điều gì nữa. Trương Quý rất khẽ rùng mình một cái, không tiếng động đưa ra một hơi.

Một ngàn hai trăm cc dung dịch súc ruột chảy tháo ra, trên mặt sàn đọng lại một vùng nước, bị đôi chân thon dài của Trương Quý che đi mất. May mắn đây là lần thứ ba súc ruột, nên chất lỏng đi ra khá sạch sẽ.

An Lăng cầm vòi hoa sen lại. Hắn cũng không biết vì cái gì mình bỗng trở nên cẩn thận, thậm chí trước đó còn thử độ của nước, chờ cảm thấy vừa ấm, mới xối vào thân thể trần trụi của Trương Quý, theo bả vai, bắt đầu chậm rãi đi xuống phía dưới.

Không khí trong phòng tắm vẫn rất nặng nề, làm cho con người ta không thở nổi.

Không ai cất tiếng, chỉ có âm thanh duy nhất của nước phát ra từ vòi hoa sen chạm vào da thịt.

Nhạc Trừng vươn tay, dưới vòi hoa sen rút lấy một chiếc khăn mặt, giúp Trương Quý lau mặt sạch sẽ. Ngược với độ ấm của nước, da thịt Trương Quý lại lạnh như băng, nhưng lại bóng loáng cực kỳ. Nhạc Trừng bắn khoăn, không nhớ rõ đã từng có ai khiến mình có cảm xúc như vậy hay chưa.

Tẩy rửa xong xuôi, Mạc Dục ôm Trương Quý, bế về giường lớn của mình.

Giúp cậu đắp chăn, rồi xoay người, liền thấy ba khuôn mặt diện vô biểu tình đang đứng trong phòng.

Vừa rồi không chút thú vị, lại còn thất vọng, ai cũng không biết nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau, Mộ Dung Duy mới hé răng hỏi “Cậu ta như thế nào rồi?”

Lại là một trận trầm mặc.

Nhạc Trừng hỏi Mạc Dục “Lần đó cậu dùng gậy gôn đánh cậu ta ngất đi, cậu ta cũng như vậy à?”

“Phải.”

“Cậu ta là đứa ngốc sao?” An Lăng phi thường khó hiểu.

Mạc Dục quét mắt liếc qua An Lăng một cái “Cậu ta so với người thông minh hơn.”

Bốn người ta nhìn người, người nhìn ta, rồi di chuyển tầm mắt, rơi xuống người đang hôn mê nằm kia.

An Lăng bỗng nhẹ nhàng cười rộ lên, nhấc tay như đầu hàng “Được rồi, tôi nhận sai là được chứ gì? A Dục, cậu không nói tình hình cho rõ sao lại trách tôi được?”

Mạc Dục lại tuyệt nhiên cảm thấy không buồn cười, biểu tình hung ác đến rét lạnh, quét mắt nhìn hai cái, hất cằm đến giường bên kia “Tiếp tục đi, mọi người không phải bảo phải khai bao ư?”

Nhạc Trừng nghiêm mặt không phản ứng, Mộ Dung Duy nghe xong đi qua, ngồi xuống bên giường rồi cúi đầu xem.

Nét mặt Trương Quý thực an tĩnh, lông mi che phủ cả mí mắt, những thống khổ vừa rồi đều tan biến, tựa như không phải ngất đi, mà chỉ là đang nhẹ nhàng ngủ.

Hô hấp đều đều, dài nhỏ.

Cứ như vậy ôn thuận vô cùng, hơn nữa lại thực vô tội, một chút cũng không nhìn ra cậu lại quật cường đến vậy.

An Lăng thở dài một hơi “Mộ Dung Duy, vẫn còn nhiều thời gian, làm gì phải gấp như vậy?”

Mộ Dung Duy lúc này mới đứng lên “A Dục, lần trước cậu nói giữ phòng cho tôi, vẫn còn chứ?”

Mạc Dục vẻ mặt như đã đoán được Mộ Dung Duy sẽ hỏi như vậy, khẽ gật đầu.

“Vậy thì tốt, ngày mai tôi mang đồ lại đây.”

“Ngày mai bọn tôi cũng tới.” Nhạc Trừng cùng An Lăng lên tiếng. Hắn cười liếc nhìn Mạc Dục một cái “Cậu thu được một mớ tiền ăn uống nghỉ ngơi rồi, nói giá để biết trước đi.”

Mạc Dục không để ý tới bọn họ, cúi đầu nhìn Trương Quý trên giường, cười khổ một chút.

Mộ Dung Duy rời phòng đầu tiên, trước đó còn cố ý tiến lại vỗ vai thân mật với hắn, thấp giọng nói “A Dục, cậu ta là của mọi người, đừng quên.”

4. Chương 4

Sau khi ba người đi rồi, Trương Quý vẫn không tỉnh. Mạc Dực cũng không gọi cậu dậy, mặt đầy hắc tuyến, nhanh chóng ăn cơm tắm rửa rồi lên giường, ôm Trương Quý ngủ.

Thói quen ôm thiếu niên này ngủ không biết từ lúc nào mà có. Mạc Dực từ trước không hề thích như vậy dán dính dính vào. Đừng nói con trai, cho dù hương nhuyễn mềm mại như đám con gái, phải ôm một buổi tối cũng thực phiền toái. Nằm đè lên cánh tay đến khi mỏi nhừ, tê cả ra, làm gì phải tội vậy chứ?

Chỉ từ sau khi Trương Quý bị hấn uy hiếp, hấn mới dần dần nổi lên ý niệm kỳ quái trong đầu, nhịn không được liền ghé sát ôm cậu vào.

Trương Quý khi tỉnh không thích có người chạm vào mình, ương ngạnh chống đỡ nhưng lại không hề hé răng, chỉ im lặng chịu đựng, có thể một đêm trọn tròn mắt không ngủ, cả người cứng còng, cho người ôm cũng thấy không được tự nhiên.

Bất quá sau khi ngủ, người này lại ngoan ngoãn lạ thường. Cậu ngủ thật sâu, bị người chạm vào cũng khó tỉnh lại. Vươn cánh tay ra, không cần người bắt lấy, đầu cũng chậm chậm dần dịch lại, rồi như đã tìm được vị trí thoải mái, liền cọ cọ vào người ngọt ngào mà ngủ.

Khó có thể tưởng tượng được một vóc dáng cao cao, cơ thể cũng thật săn chắc, khi tỉnh lại lạnh lùng như một tượng đầu gỗ, nhưng khi ngủ so với mèo còn đáng yêu hơn.

Mạc Dực hít vào một hơi, nhớ đến chuyện lúc tối liền khó chịu không vui. Nghĩ trái nghĩ phải, rốt cuộc tuổi trẻ vô ưu, cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, âm thanh rờ rờ náo động của động cơ dưới lầu đánh thức Mạc Dực. Hấn bực bội nhòm người, giương mắt nhìn ánh mặt trời còn chưa chiếu vào cửa sổ, xuống giường kéo màn ra, rồi đi xuống xem.

Quả nhiên là bọn Mộ Dung Duy. Ba chiếc xe thể thao nhãn hiệu nổi tiếng đang đứng phía dưới. Người hầu vội chạy lại đỡ hành lý cho An Lăng, đem hành lý phía sau xe đẩy vào từng phòng.

Này cũng thực tích cực quá đi.

Mạc Dực đi vào phòng tắm rửa mặt. Chỉ chốc lát, liền nghe tiếng An Lăng.

“A Dực.” Tiếng bước chân tiến vào phòng, rồi rất nhanh đã lại phòng tắm. An Lăng mặc một bộ hươu nhàn màu trắng, tự nhiên thoải mái mà ngồi trên cửa gỗ, mở miệng liền hỏi “Sao không thấy A Quý đâu hết vậy?”

Mạc Dực đang đánh răng, theo trong gương nhìn An Lăng một cái “Đi học rồi.”

“Đi học?”

“Phải, đi học.” Mạc Dực sau khi đem bọt kem đánh răng trong miệng súc ừng ực, cười lạnh hỏi lại “Không biết cậu ta là học viên của học viện sao? Học viên thì phải đi học.”

“Cũng không đi sớm đến vậy a.”

“Ở lại cho mấy người ngược đãi hả?”

“Oa, cậu nói gì cơ? Tôi cũng không phải cuồng ngược đãi. Chuyện tối hôm qua chính cậu cũng nhúng tay vô, đừng đem mình lau sạch sẽ như vậy chứ.”

Mạc Dực lười cùng hấn nói, liền ra khỏi phòng, lấy quần áo mặc vào “Mấy cậu tự mình lo cho mình đi, ở biệt thự muốn dùng gì cứ tự nhiên. Tôi hôm nay có tiết Mậu dịch quốc tế, không tiếp các cậu được.”

Chương trình học của Mạc Dực cùng An Lăng đều như nhau. Trên danh nghĩa là học viên học viện Đức An, nói trắng ra là chỉ nộp học phí, rồi chọn ra mấy môn chuyên ngành có hứng thú để học mà thôi. Làm người thừa kế tập đoàn, yêu cầu quan trọng nhất vẫn là những môn thương mại và quản lý. Cơ mà kỹ thuật Internet chuyển biến từng ngày, bây giờ đi học không cần phải trực tiếp đến lớp, chỉ cần nghe giảng thông qua các thiết bị cũng đủ rồi.

May mà có mấy phương pháp mới này, bọn họ mới thoát khỏi cảnh mỗi ngày lạy Phật hay bị đao kiếm xuyên qua não, thông dong mà lấy học viện làm cứ điểm săn bắt mỹ nhân.

Cầm theo máy tính xách tay bước ra khỏi phòng, liền gặp Nhạc Trùng hành lý đều đã muốn sắp đặt gọn ghẽ đầu vào đó.

Nhạc Trùng hỏi “Mậu dịch quốc tế sao? Ai~, tôi cũng bị ông ba bắt học môn này, học nhiều môn một lúc như vậy, đầu đều muốn nổ ra. Cậu đi đâu đó?”

“Đến học viện, ở đó yên tĩnh hơn.”

“Vậy à.” Nhạc Trùng thuận miệng hỏi “A Quý đi học à? Hôm nay cậu ta học môn gì?”

Mạc Dực vẻ mặt vô biểu tình nói “Tôi làm sao biết được. Người ta tốt xấu gì cũng là học viên của học viện, ban ngày như vậy mấy người bỏ qua cho cậu ta đi.”

Bỗng phía sau Mộ Dung Duy huýt dài một tiếng.

Bọn họ xoay người, Mộ Dung Duy giơ tay lên vẫy vẫy “Thời khóa biểu của A Quý, vừa mới tới đây.” Không phủ định rằng toàn bộ hắn đã nhớ kỹ, rồi rất nghĩa khí đưa cho Nhạc Trùng, nghiêng đầu nhìn Mạc Dực “Này” một tiếng.

Mạc Dực nhếch khóe miệng cười nói “Chưa từng thấy qua họ Mộ Dung cậu tích cực như vậy. Cẩn thận một chút, đừng để cậu ta câu hồn của mình.” Đoạn xuống lầu ăn qua loa bữa sáng, sau đó nổ máy chiếc xe thể thao yêu thích, nhấn ga phóng đi.

Ban ngày, tất cả mọi người đều không liên lạc, nên không ai biết mọi người đang làm gì.

Tối năm giờ chiều, Mạc Dực mở cửa xe vào nhà. Người hầu ra đón hắn, giúp hắn cầm laptop, rồi nói lại “Ba vị thiếu gia đều ở nhà ăn.”

Mạc Dực trực tiếp đi tới nhà ăn, liền thấy ba người đang ngồi nhàm chán ở trong. An Lăng đem chiếc thìa bạc bóng loáng đặt trên bàn, ngao ngán mà xoay quanh quanh cái chén. Thấy Mạc Dực tiến vào, ba người đều ngẩng đầu nhìn hắn.

“A Quý còn chưa về.” An Lăng nói.

“Tôi biết, trước giờ cậu ta luôn về lúc sáu giờ.” Mạc Dực kéo ghế dựa ngồi xuống, hai chân thon dài, dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo hướng thân tới phía đối diện, rồi lại lười biếng dựa vào lưng ghế, hai mắt sáng ngời, đánh giá ba người trước mặt một cái, rồi lại lộ ra nụ cười xem thường “Các cậu cứ nhiên cũng có lúc phải chờ đợi. An Lăng, đêm nay cậu lại chuẩn bị tra tấn kiểu gì? Nhân lúc rảnh rỗi giới thiệu cho tôi một chút.” Hắn đem ánh mắt dừng lại trên mặt An Lăng.

An Lăng vẻ không sao cả mà cười cười.

Nhạc Trùng chậm rãi nói “Mạc Dực, đừng nộ khí như vậy. Cậu phải biết, cậu ta vốn là của bốn người, cũng không phải bọn này đoạt của cậu.”

Bốn người đều quen thuộc tính nết của nhau, đánh giáp lá cà hai câu, đều biết nói đầu với nhau sẽ không có ý nghĩa gì hết, đều tự dừng lại, kiên nhẫn chờ đợi bữa tiệc lên bàn.

Quả nhiên, đến sáu giờ, chuông cửa liền vang.

Quang mang trong mắt mọi người phút chốc đều lóe, nhưng ngay lập tức liền thu liễm về thâm sâu đó lại.

Không ai đứng lên vào phòng khách, cũng không ai ngoái cổ lại xem, tất cả đều một bộ dáng ung dung bình thản.

Trương Quý tới nhà ăn, thấy bốn người, chân liền khựng lại.

Nhạc Trùng cùng An Lăng ngồi ngay vị trí đối diện với cửa, có chút thú vị đánh giá cậu, chờ cậu có dám tiến vào hay không. Trương Quý chậm rãi xem xét tình thế trước mắt, do dự một chút, rồi đi đến. Bàn ăn giữ một khoảng trống, cậu biết là để cho cậu, liền đi qua ngồi xuống, vừa vặn bên trái là Mạc Dực, bên phải là Mộ Dung Duy.

Đồ ăn đã sớm chuẩn bị xong, người đã đủ, nhóm người hầu liền bưng đồ ăn lên, mở nắp đậy bằng đồng ra, nhất thời mùi đồ ăn thơm nức tỏa ra bốn phía.

Trương Quý ăn thực nhã nhặn. Kỳ thực tay cậu rất đẹp, không hề thua mấy vị quý công tử kia, cầm dao nĩa bạc một cách thuần thục, động tác cắt thịt cùng đồ ăn kèm đều có vẻ rất giáo dưỡn.

Bữa cơm này cũng thực trầm mặc. Mỗi người đều biết mình nên làm gì đó, nhưng chung quy đều lại cảm thấy trong lòng có gì đó không nắm chắc.

Nếu cứ như trước chơi đùa với món đồ chơi mới, trên bàn cơm nhất định sẽ làm trò chọc ghẹo, đôi khi cũng tàn bạo vô cùng, tâm tình phi thường thích, nói không chừng còn ăn luôn thể, để thương ra trận.

Nhưng trải qua chuyện tối hôm qua, nhìn lại Trương Quý, trong lòng mỗi người đều hơi phát trường, một loại dục vọng không rõ giống như áp lực, ở địa phương sâu nhất dần dần bốc lên.

Loại cảm giác hiếm thấy này phi thường mới mẻ.

Bọn họ lẳng lặng ăn cơm, thỉnh thoảng đánh giá Trương Quý đang ngồi cùng bàn. Trương Quý từ đầu đến đuôi thực im lặng, nhìn không ra lo lắng cùng sợ hãi. Cậu buông suy nghĩ, ai cũng không nhìn, yên lặng đem đồ ăn nuốt xuống.

Ai nấy đều chờ người khác tới đánh vỡ cục diện bế tắc này, nhưng kết quả cuối cùng lại không ai đứng lên.

Chờ gần ăn xong, An Lăng mới nói một câu “A Quý, cậu ăn cũng ít quá đi.”

Trương Quý quả thật ăn rất ít, gà xé bên trong vẫn còn hơn phân nửa.

Mộ Dung Duy đưa tay qua, đem gà trong chén của mình xén xuống một nửa, ngữ khí có phần cường ngạnh nói “Ít nhất phải ăn hết chỗ này nữa.”

Trương Quý đã muốn ngừng. Cậu lia tay hất phần cơm Mộ Dung Duy bắt ăn, một chữ cũng không đáp lại. Lúc này cậu như tượng đá ngồi bàn, keo kiệt đến nỗi một cái biểu tình cũng không nguyện cấp, càng đừng nói đến chuyện làm theo Mộ Dung Duy.

Không khí bắt đầu trở nên xấu hổ.

Sắc mặt Mộ Dung Duy không hề tốt chút nào, mặt mày đã ửng ửng tia thô bạo.

Nhạc Trìung hướng Mạc Dực nháy mắt, muốn Mạc Dực nhắc nhở Trương Quý.

Mạc Dực lại bày ra bộ dáng muốn xem kịch vui, giương khóe môi, thản nhiên mà nói “Có bản lĩnh, bắt cậu ta ăn đi.”

Hắn biểu thị như Nhạc Trìung nói vậy, đem Mộ Dung Duy phát cẩu cả lên.

Mộ Dung Duy không nói hai lời, đem cơm trong chén ngậm một ngụm, đem nhai cho nát nhừ, rồi mãnh liệt kéo xả Trương Quý lại, khiến nửa trên người cậu ụp trên bàn, bóp chặt khớp hàm, mạnh mẽ bức Trương Quý hé miệng ra.

Trước giờ cũng không phải không gặp mấy món đồ chơi giả vờ tuyệt thực. Làm gì có thời gian mà dụ dỗ, chỉ có cứng rắn bức bách dứt lấy, nên nơi này ít nhiều nhiều mỗi người đều có kinh nghiệm.

Khống chế được khớp hàm mở ra, miệng đối miệng đem đồ ăn mớm qua. Mộ Dung Duy túm lấy Trương Quý cùng đứng lên, làm cho cậu ngửa cổ ra sau, ngón tay đâm chọt vào khoang miệng ướm ắt, cường ngạnh bắt lấy cái lưỡi.

Trương Quý bị hắn làm cho đau quá, vừa vùng vẫy vừa lắc đầu. Mộ Dung Duy từng học qua Không thủ đạo*, khí lực rất lớn, lại đang nổi nóng, sao để cho cậu thoát được, nên càng dùng sức hung ác hơn, bắt cậu phải đem đồ ăn nuốt xuống hết mới buông ra, rồi lại giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, ngồi lại xuống ghế.

(*) Một loại võ của Nhật Bản.

Trương Quý vẫn còn đứng tại chỗ nhẹ nhàng thở, khuôn mặt toát ra một chút đau đớn. Sau một lát, đột nhiên khom thắt lưng xuống, “Oa” một tiếng, ôm bụng mãnh liệt nôn ra.

Mộ Dung Duy phát hiện kịp thời, nhanh chóng nhảy dựng lên ghế tránh đi.

Trương Quý nôn thực sự kịch liệt, một trận lại tiếp một trận. Chẳng những những thứ vừa bị ép, ngay cả thức ăn lúc tối đều phun sạch. Thảm Ba Tư của nhà ăn xem ra là hư mất rồi.

Bốn người nhìn cậu nôn, đến lần cuối cùng, cậu ôm lấy dạ dày, thần sắc có chút chật vật. An Lăng đang nghĩ có nên tới dìu cậu hay không, Trương Quý đã đứng lên, lấy khăn tay trên bàn cơm, chậm rãi hướng toilet trong nhà ăn mà tới, hẳn là đi súc miệng.

Nhà ăn còn lại bốn cậu ấm, ba ngồi, một đứng.

Sắc mặt Mộ Dung Duy quả thực khó coi.

Mạc Dực tựa hồ sớm biết sẽ như vậy, tâm tình không tồi nhìn qua Mộ Dung Duy, hỏi hắn “Muốn thử một lần nữa không? Tôi kêu đầu bếp làm lại một phần. Lần này vẫn gà xé hay để nguyên?”

5. Chương 5

Trương Quý từ toilet đi ra, tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng bước đi vẫn rất ổn định.

Đến bên cạnh ghế dựa vừa ngồi, lấy túi xách đặt sau ghế, cậu xoay người rời khỏi phòng ăn.

Mộ Dung Duy thuận tay kéo cậu lại hỏi “Đi như vậy à?”

Trương Quý đưa mắt nhìn nơi tiếp xúc của hắn trên tay cậu, lập tức giật phắt ra, vẫn không hề đáp lời. Khóe miệng Mộ Dung Duy chậm rãi cong lên, rồi đột nhiên sau đó, không hề báo trước giơ tay lên lạnh lùng vung một bạt tai.

Ba!

Âm thanh bàn tay tát vào da thịt chói vang lên thật đáng sợ.

Trương Quý bị đánh đến nỗi đầu nghiêng cả về một bên, nhưng không té ngã. Mộ Dung Duy trực tiếp cầm lấy tay cậu.

Cậu im lặng, lần này cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nhíu nhíu mi chịu đựng cơn đau, ngay cả một chút cũng không ngược mặt lên, mi mắt buông xuống, gắt gao nhìn chằm chằm vào túi xách đang nằm trong tay.

Khóe miệng ần ần tơ máu, cho đến khi chằm chằm chảy ra, cậu cũng không hề đưa tay lau đi.

An Lăng tấm tắc nói “Họ Mộ Dung kia, đã nói bao nhiêu lần rồi, muốn đánh cũng đừng đánh vào mặt mà.”

Mộ Dung Duy không hề để ý, trở tay thêm một cái tát nữa.

Lỡ tai Trương Quý bị đánh đến ong ong cả đi.

Nhạc Trừng đi qua giữ lấy cổ tay Mộ Dung Duy, khuyên nói “Mộ Dung Duy, đánh như vậy là có ý gì?”

Mạc Dực cũng không hề thích thú khi thấy người gặp họa, thở dài một hơi rồi nói “Mộ Dung Duy, cậu bớt giận đi, trước để cho cậu ta về phòng đã.”

Lúc này, Mộ Dung Duy mới buông tay Trương Quý ra.

Chân Trương Quý có điểm nhuyễn, bị buông lỏng, lão đảo một chút rồi lùi lại hai bước. Nhạc Trừng nhanh tay kéo cậu, Trương Quý quét mắt liếc Nhạc Trừng một cái, nhẹ nhàng giẫy khởi.

Rồi cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Không khí nhà ăn nặng nề, ứ vật trên mặt thảm càng làm cho người ta cảm thấy khó chịu hơn.

Bốn người liền chuyển qua phòng khách, kêu người hầu mang đồ uống lại.

Nhạc Trừng ngồi xuống hỏi “Cậu ta học ở đâu?”

“Thư phòng.”

“Thư phòng? Thực nhàm chán.” An Lăng lộ ra chế nhạo cười cười “A Dực, cậu dưỡng hân, cùng với dưỡng một cái đầu gỗ có gì khác biệt thế?”

Mạc Dực ngay lập tức đáp lại, còn nghiêm túc nói “An Lăng, cậu không thích một kẻ đầu gỗ, vậy có thể đại lượng buông tha cậu ta đi. Tôi sẵn sàng lấy chiếc xe thể thao mới đổi với cậu.”

An Lăng lập tức ngậm miệng.

“Đêm nay cậu ta cùng ai ngủ?” Mộ Dung Dục đột nhiên hỏi.

Mạc Dực nhạy cảm quan sát “Cậu có ý gì?”

“Cậu ta đêm qua cùng A Dực ngủ rồi, vậy đêm nay đến phiên ai?”

Vấn đề này nhất thời làm không khí sôi nổi hẳn lên. Về nhàm chán trên mặt An Lăng cùng Nhạc Trừng đều biến mất.

Và tình huống một chọi ba đương nhiên xuất hiện.

“A Dực, cậu bồi cậu ta đã hai tháng, mặc kệ có thương hay không, chắc chắn đều ném không ít ngon ngọt rồi.”

“Hiện tại cũng đến phiên bọn này đi?”

“Làm người dẫu sao cũng phải nói đạo lý, phân công công bằng, vậy thì mới có thể hợp tác dài lâu được.”

“Cậu đồng ý chứ, A Dực?”

Mạc Dực biết rằng sau khi Mộ Dung Dục đưa ra vấn đề liền trở thành như vậy. Bất động thanh sắc nghe bọn họ nói xong, mỉm cười hỏi “Các cậu nói rất đúng. Như vậy đêm nay ai cùng cậu ta ngủ?”

Nhạc Trừng đầu tiên nhún vai, xòe tay “Tôi không vội, miễn cho đấu tranh nội bộ. Dù sao sớm muộn đều đến phiên mình.”

An Lăng quay đầu nhìn Mộ Dung Dục “Mộ Dung Dục, tối nay cậu đánh cậu ta, đêm sẽ không ẩu đả một trận nữa chứ?”

Mộ Dung Dục hừ hừ, trầm giọng nói “Không biết.”

“Vậy đêm nay, tôi xưng phong trước vậy?” An Lăng mang theo khẩu khí thương lượng xem xét mọi người.

Nhạc Trừng gật gật tỏ vẻ đồng ý, Mộ Dung Dục mặt không biểu tình, ý tứ tám phần là không phản đối. An Lăng liền đem ánh mắt hướng tới Mạc Dực.

Mạc Dực nhếch cao khóe môi châm chọc “Các cậu ba đối một, tôi ngăn được sao?”

Như vậy xem như đã quyết định.

An Lăng không muốn lãng phí thời gian, đứng lên đầu tiên “Tôi đến thư phòng xem sao.”

Không nghĩ tới hân vừa động, ba mặt kia đều đứng lên đi theo.

Nhạc Trừng xoa xoa thắt lưng, giải thích nói “Ngủ là cùng cậu ngủ, bất quá bây giờ còn chưa tới thời gian ngủ phải không? Chúng ta vẫn có quyền nhìn xem cậu ta mà?”

Thư phòng được thiết kế đặt tại lầu hai. Cầu thang cùng hành lang đều được trải thảm thật dày. Bốn người theo bản năng không làm ra động tĩnh gì, rồi tới trước cửa phòng, Mạc Dực từ phía sau khoác lên vai An Lăng, nhướn lông mi, thấp giọng nói “Cậu cứ nhẹ nhàng mà xem, cậu ta lúc ở thư phòng bộ dáng thật đáng yêu.”

Mọi người ghé lại thật gần, lời nói của Mạc Dực, ngay cả Nhạc Trừng và Mộ Dung Dục đều nghe thấy được.

Hân dùng từ đáng yêu, quả là dẫn nhân mơ màng.

Bằng cái biểu tình như người chết, đánh tới tử cũng không hề hé răng của Trương Quý, có thể đáng yêu được ư?

Bất quá lúc An Lăng xoay khóa đẩy cửa vẫn là hết sức cẩn thận, lét lút mở ra, thò đầu đi vào.

Đi vào thư phòng được hai bước, Trương Quý quả là ở trong này. Cậu không ngồi trên ghế, cứ nhiên nằm sấp trên mặt đất, không biết đang tập trung tinh thần xem cái gì.

“A...”

Vô thức thụt lại dựa vào sau cửa, bọn họ loáng thoáng nghe được tiếng cười.

Vui cười tự đắc, hiển nhiên là thật hài lòng.

Hoan hỉ như vậy quả thực khiến kẻ khác khó có thể tin được.

Thực sự là không thể tưởng tượng... Chuyện tối hôm qua không nói, vừa mới không lâu đây, người này thiếu chút nữa nôn cả dạ dày ra, hơn nữa còn chịu hai cái tát hung hăng.

Mộ Dung Duy nghi hoặc nhìn Nhạc Trìung, Nhạc Trìung nhún vai, trở mình khinh khỉnh.

Đi gần hơn được một chút nữa, nhìn nhìn thăm dò, bọn họ mới nhìn rõ Trương Quý đang nằm rạp trên mặt đất, mở ra sổ ghi chép bìa ngoài màu sắc rực rỡ, mặt trước sổ chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, nhìn qua ngây thơ tới cực điểm.

Cậu một bên xem, một bên nhẹ nhàng bật cười, sau khi cười xong, mân mê suy tư một hồi rồi bắt đầu ở những chỗ trống tiếp tục vẽ tranh.

Cậu dùng màu sáp, hạ bút rất nhanh, ‘xoát xoát xoát xoát’, dần dần hiện lên một chú thỏ con, phác họa thêm vài đường nữa, từ từ bức tranh hiện lên hình ảnh con sông, rồi qua một hồi nữa, lại xuất hiện thêm một con thuyền.

Cậu chuyên tâm vào bức tranh, một hồi xem sổ ghi chép, một hồi lại nghiêng đầu xem tranh, hồn nhiên không biết rằng phía sau mình có bốn đại ác ma đang đứng.

Tuy rằng không thể thấy mặt rõ ràng, bất quá từ một góc gần ở phía sau rình coi, cũng có thể thấy được vẻ mặt của cậu cực kỳ thoải mái, khuôn mặt tươi cười kèm theo cả khí chất xinh đẹp.

Bốn người nghe cậu cười, tựa như một đứa trẻ hồn nhiên mà vô thức nhấc chân lên, nhẹ nhàng nhón bước đến gần hơn, vịn tay lên chiếc ghế cao cao phủ nhung sang quý, rồi bất ngờ nhẹ nhàng hoảng hốt một chút vì không biết có nên phá vỡ bầu không khí này hay không.

Bỗng An Lăng yết hầu chợt ngứa, không kịp phòng bị ho nhẹ một tiếng.

Trên mặt đất Trương Quý liền cứng ngắc.

Tiếng cười nhất thời cũng ngừng lại.

Ngay cả Mộ Dung Duy cũng rất bất mãn, như có như không trừng mắt liếc An Lăng một cái.

Trương Quý tuy rằng cứng đờ nhưng lại không xoay người lại. Cậu kìm nén không hướng về sau mà xem, chậm rì rì ngồi dậy, đem quyển sổ trên mặt đất, cả giấy trắng, những cây bút sáp đủ màu sắc rực rỡ, cùng bức tranh đã gần như được tô màu hoàn chỉnh, hết thấy đều gom lại một chỗ, rồi bỏ lại vào túi xách. Dem chiếc túi đặt tới chiếc bàn bên cạnh, rồi cậu đưa mu bàn tay lên bên miệng, nhẹ nhàng ho một tiếng.

‘Khụ khụ’ chốc lát, mới quay đầu lại, nhìn những vị khách không mời mà đến kia.

Ánh mắt cậu thực bình tĩnh. Tựa như biết họ vì cái gì mà tới, cậu chẳng những tiếc rẻ âm thanh cùng biểu tình mà ngay cả ánh mắt cũng vậy, tầm mắt căn bản không dừng lại trên người bất kỳ ai.

Tuy nhiên mỗi người lại cảm thấy được cậu thật sâu mà liếc qua chính mình một cái. Ánh nhìn của cậu mang theo tia hờ hững lạnh đậm, nhưng đồng thời cũng thể hiện sự sắc sảo vô cùng. Đôi mắt cùng con ngươi đen láy sáng lấp lánh tựa như giáng vào đầu bọn họ một dấu ấn thật sâu.

An Lăng không nhịn được hỏi “A Quý, cậu vừa vẽ tranh gì thế?”

Trương Quý như lệ thường không hề lên tiếng, hơn nữa còn toan cất bước bỏ đi.

Từ trước bọn họ đều nghĩ đây đều là do cậu sợ hãi, là một loại biểu hiện đã chịu khuất phục. Hiện tại, bọn hắn đã hiểu được, cậu không hề hé răng, không nhìn mọi người, căn bản là không muốn cùng người có bất kỳ tiếp xúc.

Nhạc Trừng nói “Hỏi bức tranh của cậu ta làm chi, lo chuyện của mình đi. Cậu chẳng phải muốn khai cậu ta sao?”

Mộ Dung Duy đi qua, đối Trương Quý thấp giọng nói “Cậu cả ngày không hé răng, cười rộ lên vậy nghe thật hay biết bao.” Rồi bắt lấy cổ tay Trương Quý “Đến, đừng lãng phí thời gian.” Dem Trương Quý thất tha thất thểu ra khỏi thư phòng, kéo cậu đến cửa phòng tắm ngày hôm qua, bắt Trương Quý đẩy mạnh vào.

Trương Quý đối với việc ngày hôm trước bị súc ruột lòng còn tràn đầy sợ hãi, bị hắn đẩy vào, hiểu được sắp tới sẽ phát sinh chuyện gì, thân thể liền trở nên cứng ngắc.

Mộ Dung Duy ấn cậu, rồi chính mình cũng vào theo, từ phía sau ôm lấy thắt lưng cậu, tàn nhẫn mà cười “Ngày hôm qua là một ngàn hai trăm cc, không biết An Lăng hôm nay mang đến bao nhiêu dung dịch nữa.”

Trương Quý tuy rằng vẫn không có phản ứng gì, nhưng Mộ Dung Duy có thể tinh nhạy mà phát hiện, cậu kỳ thực đang rất sợ hãi.

6. Chương 6

Đêm này, tiết mục trong phòng tắm cùng tối hôm qua cơ bản giống nhau.

Vẫn là súc ruột tra tấn, chỉ có điều đêm nay lại càng trầm trọng hơn mà thôi.

Biết sẽ gặp điều gì, cũng biết không thể né tránh, chẳng những đối với thân thể mà đồng thời đối với tinh thần cũng là một loại hành hạ khủng bố, Trương Quý vốn đã có vết xe đổ, nên đối với súc ruột càng khăn trương sợ hãi hơn.

An Lăng cố tình chờ cậu phản ứng, chậm rãi nhưng không kém phần cường ngạnh tiến tới. Ba người đè nặng người cậu, giúp cho An Lăng dù có hơi chút chật vật nhưng vẫn có thể ung dung rót dịch súc ruột vào.

Vốn tính toán bơm một ngàn năm trăm cc, nhưng khi nhìn cậu, hắn vẫn không dám miễn cưỡng làm đến cùng. Khi được khoảng một ngàn ba trăm cc, thân thể Trương Quý bắt đầu co giật. Nhạc Trừng phát giác không ổn, nắm cầm cậu xem xét, ánh mắt tựa hồ không xong, nhịn không được chút lo lắng hướng An Lăng nói “Đừng rót nữa, tôi thấy cậu ta có đau đến chết cũng không chịu mở miệng đâu.”

An Lăng cũng một thân đầy mồ hôi, lập tức dừng tay.

Tuy rằng không tiếp tục bơm dịch, nhưng cũng không muốn buông tha cho cậu như vậy.

Bắt chước ngày hôm qua, Mộ Dung Duy ấn tay xuống bụng của cậu, Mạc Dực ôm lấy bờ vai cậu, khiến cậu cảm giác mãnh liệt chính mình đau đến run rẩy hỗn loạn.

Tuy rằng đáng thương, nhưng cũng thực đáng giận. Đau thành cái dạng này, vẫn là như trước nhất quyết cắn răng không chịu lên tiếng.

Mộ Dung Duy cũng bị cậu làm cho tức đến phát hỏa, nghẹn một cơn thịnh nộ “Cậu ta không phải thiếu dây thần kinh đó chứ? Lúc này thái độ còn ngang bướng như vậy à?”

Mạc Dực nhịn không được rút tay về “Cậu ta quật cường như vậy, còn các cậu xuống tay như thế thì không ác sao?”

Hai người ánh mắt không ai nhường ai, chằm chằm đối phương, lập tức tia lửa văng xẹt khắp nơi.

Rốt cuộc vẫn là dem Trương Quý đau đến ngất xỉu thì mọi chuyện mới kết thúc.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Trương Quý lần này được đưa đến phòng của An Lăng. Mạc Dực xếp phòng của An Lăng ở lầu hai, thực ra cách thư phòng không xa lắm.

An Lăng đem Trương Quý đang trần trụi đặt giữa chiếc giường lớn mềm mại, rồi mở túi hành lý hôm nay mang tới, lấy ra một ống chích cùng một lọ thuốc. Tiếp cầm lấy cổ tay từ trong chăn màu đồng Lia(*) ra, đặt lên trên lòng bàn tay của mình.

(*)Lira – Đơn vị tiền tệ của Ý. Tiền xu có hai màu là màu bạc và màu đồng.

Sau khi tắm rửa xong, thân thể phá lệ trắng nõn, chân tay được thấm vào chút nước, trên cổ tay da thịt trở nên mỏng manh hơn, mơ hồ còn lộ ra mạch máu màu xanh phía dưới làn da.

An Lăng thuần thục tìm được vein, đem kim tiêm chích vô, rồi bơm cho thuốc chảy vào.

Mạc Dực biết đây là An Lăng muốn vực Trương Quý tỉnh dậy, đứng phía sau hỏi “Cậu muốn như thế nào?”

Quen biết nhiều năm, lại cùng nhau chơi đùa, hẳn đương nhiên biết An Lăng bình thường cười đến ôn nhu, nhưng xuống tay cũng ngoan độc nhất nhì.

An Lăng lấy ra một vật hỏi “Vậy cậu cảm thấy sẽ như thế nào?”

Kim silicon mềm mại, rất nhỏ, cũng thật dài, đầu lại hơi nhọn một chút, một đầu khác còn gắn thêm một chiếc chuông màu vàng tinh xảo. Người có chút kiến thức nhìn vào sẽ biết ngay đây là dụng cụ để xuyên vào đầu linh khẩu non mềm.

Mạc Dực nhìn thấy, khuôn mặt anh tuấn liền run run, giống như không kiềm chế được tức giận, bỗng nhiên gằm nhẹ “Cậu ta vẫn chưa có kinh nghiệm, cậu làm vậy không phải ép người quá đáng lắm sao?”

Nhạc Trừng cũng lộ ra bất mãn nói “An Lăng, không nhất thiết phải ra tay độc ác như vậy đi?”

Ngay cả Mộ Dung Duy cũng phản đối mà liếc mắt qua An Lăng xem xét một cái.

An Lăng ha hả cười rộ lên “Tôi là muốn hù dọa cậu ta, vậy mà ngay cả các cậu cũng bị hoảng lên. Yên tâm, tôi còn chưa đến mức ác đức như vậy. A Quý thực đáng yêu, tôi cũng không thể nhẫn tâm mà.”

Hắn trong lúc vô ý nói đến đáng yêu, đầu lại nhớ đến chuyện trong thư phòng ban nãy.

Mộ Dung Duy chăm chú nhìn vào Trương Quý đang nằm giữa giường, sắc mặt tái nhợt, thật khó có thể tưởng tượng được khi cậu cười lên lại tốt như vậy. Cậu không kiêng nể gì mà khoát cổ chân lên trên ghế trông cũng rất được. Trắng như tuyết, cứ như vậy nhẹ nhàng khua qua qua lại lại, thản nhiên mà không hề vênh váo chút nào.

Khi Mộ Dung Duy đang nhìn Trương Quý, cũng là lúc Trương Quý chậm rãi mở mắt.

Cậu không phải tự nhiên tỉnh lại mà là do bị An Lăng tiêm thuốc vào tĩnh mạch, bắt cậu vụng dậy. Sau khi tỉnh, cậu chỉ thất thần, mắt mở to nhưng không hề có tiêu cự.

Ba người vốn đã phải rời đi, nhưng nhìn thấy cậu tỉnh, làm sao có thể bỏ đi được?

Mạc Dực nhắc một chiếc ghế trong phòng đặt cạnh giường, vẻ mặt như bị chọc giận ngồi xuống(* __ *), hai tay khoanh trước ngực.

Hắn không đi, Nhạc Trừng cùng Mộ Dung Duy đương nhiên cũng sẽ không cất bước đi trước.

An Lăng biết có đuổi cũng vô dụng, đơn giản mặc kệ bọn họ, ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ hai má Trương Quý, đem cái vật nho nhỏ kia đủ lọt vào tầm mắt Trương Quý lắc lắc, mỉm cười hỏi “A Quý, cậu có biết đây là cái gì không?”

Trương Quý đêm nay bị gây sức ép khá lớn, phi thường mệt mỏi, cơ bản không muốn để ý đến hắn.

An Lăng cũng không sinh khí, vẫn tốt tính mà cười, sau thì thâm, dán vào lỗ tai Trương Quý nói nhỏ một trận.

Hắn nói cái gì, bọn Mạc Dực đại khái đều có thể đoán được tám phần. Bất quá đạo cụ này sử dụng như thế nào, tra tấn con người đến đâu, cũng chỉ là lời đe dọa Trương Quý mà thôi.

Trương Quý mặc cho An Lăng dán vào lỗ tai, biểu tình một chút cũng không thay đổi, giống như bên tai chỉ là một con muỗi không đáng để chú ý. An Lăng thấp giọng đe dọa xong, đứng thẳng dậy, một bên chờ xem Trương Quý hoảng hốt, cười hỏi “Có muốn thử hay không?”

Trương Quý không lên tiếng, ánh mắt chậm rãi đưa qua một bên.

Kia cậu vốn không hề lén lút chớp mắt, nhưng lại làm cho những trái tim ở đây nảy lên mãnh liệt.

Rõ ràng là cùng một động tác, không biết vì cái gì, bỗng nhiên trong lúc đó bọn họ hiểu được hàm ý chất chứa trong cái khép mắt kia.

Xem ra cậu như vậy rõ ràng là có chút sợ hãi, lại kiên cường không chịu để cho người bên ngoài nhìn ra.

Mạc Dực ở chung với cậu hai tháng, so với bất kì ai đều hiểu cậu sớm hơn cả. Hắn ngồi gần lại, Trương Quý nghiêng về một bên khác. Giống như tên sát nhân giết hại một con người yếu đuối, trong sáng đến ngây thơ, hắn thấy ngực thật buồn, hận không thể đứng lên vòng hai tay nâng lấy cậu, ôm cậu quay về phòng.

An Lăng nói xong bắt đầu nhìn chằm chằm vào phản ứng của Trương Quý. Đương nhiên hắn cũng đoán được cậu hoảng sợ, hưng phấn chà đạp bỗng nhiên nổi lên, ngay cả phía dưới cũng đều ngạnh cứng.

Bất quá ở trước ba mặt người phía đối diện, hắn thực sự không dám đối Trương Quý dùng đồ vật này nọ xuyên vào linh khẩu của cậu. Vạn nhất chọc giận Mạc Dực, hắn sẽ nhảy dựng lên, nắm lấy tay mình mà quật mình xuống nền nhà chứ chẳng chơi.

“Được, không ngoạn thì sẽ không ngoạn.” An Lăng thôi không hù dọa Trương Quý nữa, tuy nhiên lại đi lên ôm lấy cậu “Nhưng hôn một cái thì có thể đi?”

Môi khẽ hôn lên vành tai Trương Quý, rồi dần dần chuyển lên mặt cậu, lại một lần nữa hướng khoe miệng đi xuống.

Trương Quý vốn rũ mắt im lặng chịu đựng, đến khi An Lăng chạm vào môi liền mãnh liệt quấy đạp, giấy giữa đôi đứng lên.

Thể lực của cậu, đương nhiên đâu không lại An Lăng. An Lăng lập tức đè cậu lại, nắm chặt khớp hàm, buộc cậu xoay mặt về phía mình, cứ vậy cưỡng ngạnh hôn cậu.

Trương Quý vẫn giấy giữa không ngớt, chặn ở phía dưới bị hai chân đạp loạn, va chạm phát ra tiếng vang nặng nề.

Cảm giác xa lạ đầy đáng sợ khi đầu lưỡi nam nhân tiến vào khoang miệng này khiến Trương Quý cảm thấy đó quả thực giống như bị một con độc xà quấn lấy. Cậu kháng cự một hồi, biết chính mình sẽ không thể trốn thoát, dần dần không hề nhúc nhích nữa, chỉ nhắm chặt mắt lại.

An Lăng cũng không vì như vậy mà buông tha cho cậu. Đầu gối hắn gắt gao đè lấy thân thể Trương Quý, một bên niết khai khớp hàm, đầu lưỡi vói vào nhẹ liếm, một bên ép Trương Quý mở mắt, muốn xem thần sắc của cậu lúc này.

Trương Quý vốn đã không còn muốn vùng vẫy, bị hắn chơi đùa như vậy, lại liều mạng vật lộn. Bàn tay An Lăng ở trên mí mắt, Trương Quý bất chấp tất cả, dồn sức ngẩng đầu, há miệng cắn, cứ nhiên lại cắn trúng.

“A ——” An Lăng mãnh liệt rút tay về sau, mặt trên in một vòng dấu răng thật sâu, đều muốn chảy máu cả ra.

An Lăng thấp giọng chửi một tiếng, vung tay đánh qua.

Mạc Dực tay mắt lạnh lẽo, đưa tay chắn ngang, một phen chế trụ cổ tay An Lăng, cười nói “Không cần đánh vào mặt, đúng không?” Tuy rằng là cười, nhưng lực đạo lại rất lớn, ghìm lại làm cổ tay An Lăng từng đợt phát đau, lộ ra cả năm dấu ngón tay đỏ hồng.

An Lăng bình tĩnh lại, chòng chọc nhìn Mạc Dực một cái, thấp giọng nói “Biết rồi.”

Mạc Dực lúc này mới thả tay An Lăng ra.

7. Chương 7

Lần này, không khí trong phòng lại lạnh tới cực điểm.

Ngay cả An Lăng cũng không biết nên làm gì với cái người nằm trên giường kia mới tốt nữa. Không khi dễ thì tâm ngứa, mà bây giờ muốn ức hiếp cậu ta, chỉ sợ ba người bên cạnh không đồng ý.

Hắn cười lạnh một tiếng, cũng đơn giản xắn tay áo lên, ngồi ở bên giường giằng co.

Bốn người mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc hồi lâu, nhìn lại trên giường mới phát hiện nhân vật chính đã muốn mơ mơ màng màng ngủ.

Cũng khó trách, cậu cho dù thể chất có tốt, bị thay phiên gây sức ép như vậy, một lúc sau cũng sẽ không chịu đựng được.

Thấy Trương Quý đã chìm vào giấc ngủ, bốn người đều cảm thấy có chút tức giận, lại có chút buồn cười. Cảm giác khẩn trương giường cung bật kiếm bỗng chốc cũng tan thành mây khói.

Nhạc Trìng ngáp một cái “Tôi đi ngủ, ngày mai còn có tiết Quản lý xí nghiệp chết tiệt.”

Mộ Dung Duy cũng đứng dậy rời khỏi.

Mạc Dực đi ra còn có chút lo lắng, chỉ sợ bọn họ vừa đi, An Lăng liền làm Trương Quý đang ngủ ngon tỉnh dậy, cố ý vòng lại, trầm ngâm một lát mới mở miệng, thấp giọng nói “Cậu ta khi ngủ thực ngoan, cậu thử ôm một cái, so với việc dùng đồ vật này nọ tra tấn sẽ thú vị hơn.”

Đây là kinh nghiệm hai tháng hắn tự mình tích lũy, nói cho An Lăng kỳ thực không cam lòng, sau đó xoay người bước đi.

Quả nhiên hắn tính toán không tồi. An Lăng đang cân nhắc chờ mọi người đi rồi, xem có nên nắm chặt cơ hội đem Trương Quý dựng dậy rồi hung hăng trả thù một chút hay không. Nghe Mạc Dực nói như vậy, hắn không khỏi có chút sững sờ.

Đợi cho ba bạn tốt đều đi khỏi, An Lăng nhú mày suy tư một hồi, quyết định thử một chút xem sao. Hắn vươn cánh tay, nhẹ nhàng ôm Trương Quý đã đi vào giấc ngủ, quả nhiên cảm xúc vô cùng tốt.

Không tưởng tượng được Trương Quý khi ngủ lại có thể ngoan ngoãn ở chung như vậy, đúng là mò được cái gì liền ôm cái đó.

Mơ hồ cảm giác được cánh tay ấm mềm của An Lăng, gối đầu chắc sẽ thoải mái, cứ nhiên dần dần nhích sát lại, đem mặt dựa vào sườn cánh tay, thư thư phục phục mà ngủ.

Cái này... An Lăng đại thiếu gia được nuông chiều từ bé bị cậu biến thành dễ khóc dễ cười. Hắn ngoan SM, dạy dỗ thực tiến từ từ, được coi như trong nghề, nói đến ôn nhu cũng rất ít diễn.

Hơn nữa đầu người rất nặng, đặt trên cánh tay rất nhanh sẽ là trở ngại cho máu lưu thông, làm cho người ta khó chịu.

Đành phải chịu tội thôi.

Một lúc sau, quả nhiên không thoải mái, hắn chịu không nổi, cố gắng nâng đầu Trương Quý rút cánh tay trở về. Trương Quý ngủ như bất tỉnh, mắt gối đầu, có chút không dễ chịu xoay cổ một chút, nằm trên ra giường tiếp tục ngủ đến ngọt ngào.

An Lăng xoa xoa bả vai cùng cánh tay, chỉ chốc lát liền khôi phục lại. Hắn nhìn chằm chằm vào Trương Quý, rồi lại nhìn không được vươn tay trái ra.

Quả nhiên, bàn tay chạm nhẹ lên mặt Trương Quý đùa nghịch một tí, Trương Quý mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng đã mơ mơ màng màng mà bắt lấy.

Cánh tay đã tê cứng rút đi, cánh còn lại sẽ vươn ra. Cứ như thế lặp đi lặp lại, cứ nhiên hết hơn nửa đêm. An Lăng rạng sáng rốt cục tận hứng, ôm Trương Quý mỹ mãn đi vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh lại, bên cạnh đã trống không.

An Lăng trong lòng rất không thoải mái, rời giường đi hỏi Mạc Dực.

Mạc Dực vẫn còn đang ngủ trên giường, sau một lúc bị quấy rầy, có vẻ khó chịu rống lớn trả lời “Muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa? Cậu ta đi học rồi!”

An Lăng mất hứng than thở “Lại là sáng sớm đến trường, cậu ta là thật khó chịu nên cố tránh khỏi cậu phải không?”

Bỗng nhiên trong phòng phát ra tiếng ‘tích tích tích’, là điện thoại di động của Mạc Dực kêu.

Mạc Dực vừa trả lời An Lăng, đang nằm muốn ngủ lại, nghe thấy di động vang, phần nộ hừ một tiếng, không chịu xuống giường, mặc tiếng chuông cứ đổ dồn.

An Lăng thở dài một hơi, đi tới cầm điện thoại giúp Mạc Dực nghe.

Vừa mới “A lô”, trong tai liền vang lên thanh âm của nữ hài tử “Anh Mạc Dực đây à? Em là bé Hai đây.”

“Bé Hai?” An Lăng vừa mới nghi hoặc phun ra hai chữ, Mạc Dực đã liền thanh tỉnh, từ trên giường bật dậy, đưa tay đoạt lấy điện thoại.

“Ừ? Bé Hai à? Có chuyện gì sao?”

“À, anh hai em đi học rồi, học viện quy định không cho mang theo điện thoại di động. Ừ, anh sẽ chuyển lời tới cậu ta, yên tâm đi.”

Hiếm hoi ân cần thăm hỏi một phen, sau mới tắt điện thoại đi.

An Lăng hỏi “Sao tôi không biết cậu có em gái?”

Mạc Dực cười lạnh hỏi lại “Người thân của tôi cần gì phải báo cho cậu?”

“Đó là em gái A Quý phải không?”

“Phải, thì sao?”

An Lăng im lặng không lên tiếng, chỉ giơ ngón cái lên, tựa tiểu phi tiểu “Cậu lợi hại.”

Không cần hỏi, Mạc Dực nhất định đã động tay động chân gì đấy, đem điện thoại của Trương Quý tịch thu hoặc phá hủy. Có lẽ là sổ lưu trong danh bạ, dù sao bây giờ liên lạc của A Quý với người nhà đều phải dựa vào Mạc Dực.

Khó trách Trương Quý như thế nào lại cam tâm mỗi ngày đều phải về biệt thự này.

Đầu giờ chiều Mạc Dực cũng có khóa học. Hắn rời giường, tư tư vị vị ăn cơm trưa rồi cầm theo laptop ra ngoài.

Đến chừng bốn giờ chiều, Nhạc Trừng trở về nói “Mạc Dực thực sự đến lớp, ngồi trong thư quán dành cho thượng khách, không có đi tìm A Quý.”

An Lăng cùng Mộ Dung Duy lúc này đang ngồi trong thư phòng đọc sách, bị bài chuẩn bị diễn văn Mô phỏng buôn bán điện tử làm cho đau đầu, nghe thấy tin Nhạc Trừng nói, An Lăng buồn bực thở ra một hơi “Xem ra ban ngày A Quý thực không thể đụng vào nha.”

Mạc Dực hiểu rõ bọn họ, bọn họ làm sao không hiểu biết Mạc Dực.

Luận ham muốn độc chiếm cùng khổng chế dục vọng, mọi người kẻ tám lạng người nửa cân.

Nếu Mạc Dực thật sự khẳng định ban ngày để A Quý tự do tự tại trong học viện mà không hề quấy rầy, nhất định là có lý do.

Bỗng nhiên có tiếng chuông vang lên, máy fax trên mặt bàn sau một tiếng “Bíp” kéo dài liền tự động từ từ chạy ra hàng chục file liên tiếp.

Mạc Dực trước giờ luôn xài hàng xa xỉ, máy fax cũng là loại máy phun màu bằng laser màu sắc tự nhiên, hiệu ứng tốt, đương nhiên cũng là hàng mới nhất. Mộ Dung Duy đứng lên đi qua lấy xem, rồi nói “Là gửi cho tôi.”

Liên tiếp hơn mười tập tin, đều là hồ sơ cá nhân kèm ảnh chụp.

Nhạc Trừng nhìn một cái liền biết “Hồ sơ của tân sinh? Có mấy người bộ dáng cũng không tệ lắm.” Hắn cầm lấy một bộ “Đây so với A Quý đẹp hơn.”

“Mộ Dung Duy, cậu muốn chọn món đồ chơi mới à?” An Lăng hỏi.

Mộ Dung Duy chọn mi “Không kiên nhẫn cùng các cậu ngoạn trò chơi tình thú được. A Quý lại không thể cứng rắn thượng, bổn thiếu gia có dự vọng bình thường phải phát tiết, nói chung là chọn một người dự bị để tùy ý ôm đả.”

Chỉ có ba người, đều đã biết rõ tính tình của nhau, Mộ Dung Duy nói chuyện vô cùng tùy tiện, bằng không với những ngôn từ như vậy, cũng đủ để đe dọa một nhà Mộ Dung Duy vốn vẫn khoa trương là gia giáo tốt đẹp.

Nhạc Trừng hỏi “An Lăng, cậu không chọn à? Hiện tại A Quý như vậy, mỗi ngày đều chỉ là bơm dịch súc ruột, hai tay ôm người, chắc ghen chết cậu đi?”

An Lăng cười rộ lên “Chọn mới không bằng lấy cũ, tôi còn muốn giữ gìn công phu mà cùng A Quý ngoạn, ai có tâm tư đi dạy dỗ một tân sinh nữa. Tôi đã gọi điện cho Lâm Thiếu rồi, kêu cậu ta lại biệt thự bồi vài ngày.”

Lâm Thiếu thật ra là người trước A Quý, bây giờ ở học viện đọc sách, xem như là học trưởng của A Quý.

Nghe An Lăng nói vậy, Mộ Dung Duy lập tức cầm đồng hồ giấy tờ trên tay vo thành một đoàn ném vào sọt rác “Cậu nói sớm một chút có tốt không? Làm hại tôi còn phải người đi thu thập tư liệu. Lâm Thiếu không tôi, ôm cũng thật thoải mái.”

Vì thế chuyện chọn người mới không có kết quả gì.

Mạc Dực làm việc cùng nghỉ ngơi phi thường quy luật, vẫn là năm giờ chiều trở về. Thảm nhà ăn đã được thay mới, ba người đều ngồi đúng vị trí như ngày hôm qua, Mạc Dực đi vào nhìn thấy bọn họ, tuyệt không ngạc nhiên, đi qua ngồi vào chỗ của mình, buồn cười hỏi “Các cậu sẽ không từ nay về sau mỗi ngày đều ngoạn ngoạn như đám con nít ngồi chờ ăn cơm đó chứ?”

Nhạc Trừng thay cho hai người kia, dùng đầu ngón tay đẩy đẩy tờ giấy được đóng dấu chỉ chít đến trước mặt Mạc Dực.

“Đây là cái gì?”

“Thời gian biểu, trong đó đã sắp xếp hoàn chỉnh thời gian A Quý sẽ bồi ai trong hai tháng tới.”

Mạc Dực chỉ nhìn lướt qua “Tên của tôi ở đâu?”

“A Dực.” Mộ Dung Duy nói “Cậu đã chiếm cậu ta hai tháng, hẳn đã được rồi.”

Mạc Dực thu liễm ý cười “Tôi không đồng ý.”

Nhạc Trừng đắc ý mỉm cười, lắc đầu nói “Mộ Dung Duy, tôi đoán đúng chưa? A Dực tuyệt đối không chịu ăn đồng thiệt thòi này đâu.” Hắn từ dưới lấy ra một tờ khác, lại đưa đến trước mặt Mạc Dực “Cái này cậu xem như thế nào?”

Trên mặt hé ra, nhưng lần này đều có tên bốn người, có vẻ như đã được thay đổi, phân chia cũng rất đồng đều.

“Sắp xếp thật sự là tích thủy bất lạc(*).” Mạc Dực châm chọc mà liếc Nhạc Trừng một cái “Không hổ danh Nhạc đại công tử tính toán tỉ mỉ, cậu ngay cả một ngày nghỉ ngơi cũng không cho cậu ta?”

(*) Một giọt nước cũng không lọt

Mộ Dung Duy nhanh miệng hơn Nhạc Trừng, lạnh lùng nói “A Dực, cậu thương tiếc hắn, có thể đem ngày của mình cho hắn nghỉ ngơi.”

Mạc Dực chậm rãi quay đầu qua, nhìn vào Mộ Dung Duy.

Hai người ngồi cùng một phía bàn, ở giữa còn giữ lại một ghế trống cho Trương Quý, ánh mắt gặp nhau, không khí chợt khẩn trương lên.

An Lăng giơ hai tay ở giữa không trung vỗ vỗ hai cái, lấy lại lực chú ý của bọn họ, ‘khụ’ một tiếng “Được rồi, tôi biết mỗi người đều có bất mãn, đến mức cả người bốc hỏa rồi này. Các cậu sẽ không đánh nhau thực sự chứ? Đúng rồi, A Dực, tôi kêu Lâm Thiếu đến đây.”

Mạc Dực đương nhiên biết Lâm Thiếu là ai.

Nghe An Lăng nói xong, hắn liền hiểu được kêu Lâm Thiếu lại đây làm gì.

Mạc Dực gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, nhờ vậy hòa hoãn xung đột, không cùng Mộ Dung Duy tranh chấp nữa.

Nhàn rồi nhàm chán, An Lăng đem bài Mô phỏng buồn bán điện tử khiến hắn đau đầu ra oán giận, kết quả đều được mọi người đồng tình hưởng ứng.

Nguyên lai bọn họ cũng không nhàn hạ chút nào, luôn bị chương trình học tập rất khó do gia tộc bắt buộc học làm cho quay cuồng.

Cùng chung một cảm nhận, nguyên bản không khí khẩn trương lại bất tri bất giác rút đi không ít. Tới đúng sáu giờ, tiếng chuông cửa quen thuộc vang lên, bốn người trong lúc nói cười trái tim bỗng đều nảy thành thịch. Không thể phủ nhận rằng, tuy bọn họ không nhắc tới, nhưng ai nấy cũng đều một mực âm thầm chờ đến sáu giờ.

“A Quý đã về rồi.” Nhạc Trừng không kìm được nói.

“Ừm.” Mạc Dực gật đầu.

Hắn dùng khoeo mắt liếc sang Mộ Dung Duy bên cạnh một cái. Trên thời gian biểu sắp xếp, Trương Quý đêm nay chính là bởi Mộ Dung Duy.

Tiếng bước chân đầu đó dần lại gần.

Trương Quý mang theo túi xách xuất hiện ở cửa nhà ăn, nhìn thấy rõ ràng bốn người bên trong, lòng hơi lạnh run một chút.

Sẽ không phải đêm nay lại bị sửa một lần nữa chứ?

Cậu chậm rãi đi qua, kéo ra ghế dựa duy nhất còn lại, cố tình tỏ vẻ thờ ơ ngồi xuống.

8. Chương 8

Lại là một bữa tối nặng nề buồn bực, đồ ăn được nhai một cách nhàm chán rồi nuốt xuống cho xong chuyện.

Trương Quý ăn so với ngày hôm qua còn ít hơn.

Cậu tính tình vẫn quật cường, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình, sau khi liên tiếp bị ngoan chỉnh (ngoa: tàn nhẫn, hung ác), lại đoán được một chút chuyện sẽ phát sinh đêm nay, chỉ cảm thấy dạ dày mãnh liệt co thắt, căn bản ăn không vô cái gì.

Mộ Dung Duy đưa mắt nhìn sang chén của cậu, liền phải cố kìm nén nóng nảy.

Căn bản cậu chỉ ăn chút đồ ăn phụ, phần phi lê cá tuyết chỉ xắn lấy mấy miếng nhỏ cho có lệ rồi gắp mấy miếng thịt bò xung quanh, trên bàn những món Italy khác tất cả một đĩa đều chưa động.

Cơn giận không nén được bộc ra rõ ràng.

An Lăng vừa ăn vừa xem xét, đưa mắt nhìn Trương Quý một cái rồi như tùy ý hỏi “Mộ Dung Duy, đêm nay có bơm dịch không?”

Mộ Dung Duy biết Trương Quý sợ điều này, tuy không có ý định, cũng không yêu cầu phải hoàn toàn sạch sẽ. Bất quá, đúng lúc này trong lòng lại nổi cơn thịnh nộ, lập tức cười lạnh gật đầu “Đương nhiên rồi.”

“Dịch súc ruột, vẫn như bình thường hay muốn kích thích một chút?”

“Càng kích thích càng tốt.”

“Ừ, muốn thì tới xe thể thao của tôi mà lấy, trong phòng tắm toàn là dịch trung hòa thôi.”

Nhạc Trừng nhai tuyết ngư, thuận tiện chen một câu “An Lăng, thuốc kích thích trong xe của cậu có phải loại lần trước khiến tiểu nam sinh Quốc Họa kia đau đến lăn lộn không đó?”

Trương Quý thực sự nghe không nổi nữa, liền đứng bật dậy, cầm lấy túi xách muốn đi vào thư phòng.

Mộ Dung Duy một phát đoạt lấy túi xách của cậu quăng lên mặt thảm, mỉm cười đem hai tay của cậu bắt chéo ra sau lưng, nói “Xem ra A Quý chờ không kịp, An Lăng, cậu còn không mau đến xe lấy đồ đi?”

Cho nên, không còn người nào đối bữa ăn còn hứng thú nữa.

Khi bị người dùng lực ép đến phòng tắm, Trương Quý vươn tay nắm chặt khung cửa, yên lặng bấu chặt không chịu buông tay.

Nhạc Trừng tấm tắc nở nụ cười “A Quý, cậu không cần sợ, chỉ cần mở miệng, họ Mộ Dung nhất định sẽ tha cho cậu.”

Mộ Dung Duy từ phía sau tóm ngang người Trương Quý kéo vào bên trong, Nhạc Trừng một bên dễ dàng mà vận bung từng ngón tay của cậu ra khỏi khung cửa.

Trương Quý chỉ phản kháng lại lúc bắt được khung cửa, khi bị ấn đến sàn nhà lạnh như băng, cậu như không muốn lãng phí khí lực nữa, dần dần thả lỏng cơ thể, mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm. Mộ Dung Duy nhanh chóng đem quần áo cậu toàn bộ cởi bỏ.

Trương Quý thân thể trắng nõn xinh đẹp trắng trợn lộ ra, đặc biệt tươi mát sạch sẽ, khi tầm mắt chạm vào, hạ phúc bọn họ bỗng nhiên một trận khô nóng.

An Lăng trên tay cầm hai bình tròn lớn được đẩy nắp cẩn thận đi đến, còn có thêm một ống tiêm cỡ lớn “Có thể bắt đầu rồi.”

Quy tắc cũ, vẫn như trước ba người đem Trương Quý đè lại.

An Lăng hỏi Mộ Dung Duy “Cậu muốn tự mình bắt đầu không?”

Mộ Dung Duy suy nghĩ một hồi rồi hỏi “Thực sự kích thích rất mạnh sao?”

An Lăng nhún vai “Chính tôi còn chưa thử qua, làm sao mà biết được? Bất quá lần trước dùng, hẳn ta khóc thực thảm, giống như một đứa nhỏ vậy, đúng không Nhạc Trừng?”

Nhạc Trừng gật đầu.

Mộ Dung Duy đi qua, nắm lấy cằm Trương Quý “A Quý, cậu muốn dùng loại nào? Tôi cho cậu chọn, trung hòa hay là kích thích?”

Mạc Dực trong lòng âm thầm cười lạnh.

Trương Quý sẽ không bao giờ để cho người ta có cơ hội tiến thêm một bước đùa giỡn chính mình. Cậu chính là đang phòng ngự, từ đó có thể tự mình bảo vệ được bản thân, điều này không thể phủ nhận được.

Quả nhiên câu hỏi của Mộ Dung Duy hoàn toàn không được đáp lại.

Trương Quý ngay cả một ánh mắt biểu hiện phần nộ hay sợ hãi cũng không chịu cấp, chỉ thùy hạ mi mắt, không rên một tiếng. Mộ Dung Duy lạnh lùng nói “Cậu không chọn, tôi coi như cậu lựa kích thích vậy.”

Kiên nhẫn đợi một hồi, Trương Quý vẫn không hề phản ứng.

Mộ Dung Duy biết cậu không chịu thỏa hiệp, một lần nữa đem hai đầu gối Trương Quý tách ra, tỏ ý bảo An Lăng động thủ.

An Lăng ở phía sau Trương Quý giương ngón tay ngưỡng mộ, không hỏi lại xem có cần trộn lẫn một ít dịch trung hòa hay không, im lặng, bắt đầu mở bình thuốc kích thích ra.

Mạc Dực ẩn bả vai Trương Quý, nhìn rõ ràng hành động của bọn họ, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Duy, xem hắn quyết định như thế nào.

Mộ Dung Duy do dự một hồi, vô tình nhìn về phía Mạc Dực một cái, một mặt tàn nhẫn bỗng dưng theo cơn tức giận chợt hiện trên mặt. Hắn nhẹ nhàng cười rộ, hướng An Lăng làm dấu một cái, tự hiểu rằng cứ dựa theo quy tắc bình thường mà bơm dịch vào.

An Lăng nói “Thuốc kích thích” quả nhiên không phải đùa giỡn.

Ổng thứ nhất năm trăm cc, mới rót vào một nửa, thân thể Trương Quý đột nhiên nảy lên một chút. Hai lần trước, trong suốt quá trình này, cậu vẫn tận lực đem mặt áp xuống sàn nhà, không chịu để cho bất kỳ kẻ nào thấy được vẻ mặt của cậu. Lúc này đây, theo cơ thể bất thành linh giật nảy run rẩy, cậu hoảng hốt quay đầu lại, tựa hồ muốn nhìn một chút cái gì đã rót vào cơ thể mình. Bởi vì thân trên bị ấn, cậu không thể nhìn lại phía sau, ánh mắt lướt tới rồi tay bắt lấy đùi phải của Nhạc Trìung.

Nhạc Trìung bị ánh mắt của cậu làm giật mình một chút, trái tim cơ hồ co rút, đập liên hồi, sau một vài giây định thần lại thì Trương Quý cũng đã quay đầu lại nằm trên mặt sàn.

Sau khi năm trăm cc toàn bộ rót vào, Trương Quý bắt đầu giây giụa.

Thân thể trần trụi vụn vặt phi thường gợi cảm, lại nhìn tới nút tắc hậu môn đen nhánh được ấn thật sâu vào giữa hậu huyết đáng thương, tất cả đều kích thích mãnh liệt đến thị giác.

Cơ hồ mỗi người đều bị khoái cảm do chà đạp cùng tội ác từ cảm xúc xé nát. Con người là một loại sinh vật độc ác tốt cùng, rõ ràng nhìn thấy cậu thống khổ như vậy, nhưng hạ thể chính mình lại nóng trường đến phát đau.

Khoái cảm tận xương, rồi lại rõ rệt biết như vậy thật sự hồng bét.

Bởi vì, Trương Quý giây giụa càng ngày càng kịch liệt.

Bọn họ cũng đều biết Trương Quý cực kỳ quật cường, nếu không phải thực sự chịu không nổi, Trương Quý sẽ không dễ dàng mà vùng vẫy. Không giống như giây giụa thường ngày cũng chỉ là hơi tránh một chút rồi chấp nhận buông xuôi, lúc này cậu vùng vẫy thập phần lợi hại, tay cùng bả vai đều bị Mạc Dực gắt gao đè lại, hai chân một mực kiệt lực đạp loạn, đôi lúc thiếu chút nữa đã trúng đến Mộ Dung Duy cùng Nhạc Trìung đang bắt lấy hai chân cậu.

Xem ra thật sự đau đến mức phải lăn lộn.

Bọn họ đều có chút lo lắng, đưa mắt nhìn An Lăng.

An Lăng trừng mắt nhìn Trương Quý đang hỗn loạn thở gấp nói “Tôi đã nhắc nhở trước phải pha một nửa dịch trung hòa, họ Mộ Dung lại không chịu.”

Nhạc Trìung hít vào một hơi, cố gắng thương lượng nói “Mộ Dung Duy, tôi thấy vẫn nên đổi về cách trước kia đi thôi.”

“Đau lòng rồi?” Mộ Dung Duy phía dưới trường đến phát nổ, sắc mặt phi thường không tốt, cắn răng cười lạnh “Hắn không đau lòng cho mình, cũng không đến lượt chúng ta phải đau lòng cho hắn.”

Một câu triết để chặn lại Nhạc Trìung.

Quả thực, cho đến bây giờ, Trương Quý vẫn chưa hề thốt ra tiếng nào. Cậu chỉ là liều mạng thở, đôi môi không chút huyết sắc hơi hé mở, giống như cá mắc cạn dốc sức thở dồn dập. Vốn dĩ phải đến mười lăm phút mới rút tắc hậu môn ra, bơm dịch lần thứ hai, nhưng dường như Trương Quý đã dần dần không chịu nổi nữa.

Không phải cảm giác thống khổ, mà như hư thoát giống nhau, thân mình chậm rãi nhuyển xuống.

Bọn An Lăng đều mơ hồ cảm thấy không ổn.

Mộ Dung Duy nghĩ cậu chỉ ngắt đi thôi, liền buông chân cậu ra, tiến lên giữ lấy cảm nhìn cậu. Kỳ thực cậu vẫn có điểm thanh tỉnh, ánh mắt chỉ hơi mở ra một đường nho nhỏ, thấy Mộ Dung Duy, cứ như vậy lặng lẽ nhìn thẳng, tựa hồ ngay cả đưa ánh mắt dừng lại một điểm cũng không còn khí lực.

Mạc Dực thật sự không thể nhìn được nữa, hỏi Mộ Dung Duy “Có phải chỉ cần cậu ta mở miệng, việc súc ruột đêm nay sẽ xong không?”

Mộ Dung Duy nói “Phải.”

Mạc Dực đem Trương Quý mềm nhũn khóa vào ***g ngực, nhẹ nhàng “Trương Quý, nghe tôi nói này, hôm nay em cậu gọi điện thoại đến đây.”

Hắn dừng một chút, dường như đang đợi Trương Quý đem những lời này tiêu hóa xuống.

Thanh âm của Mạc Dực thực ôn nhu, trầm thấp lại có điểm dụ dỗ “Có muốn biết em gái muốn nói gì với cậu không?”

Mí mắt Trương Quý rất khẽ run rẩy một chút, phảng phất như muốn nâng lên nhìn Mạc Dực, nhưng cuối cùng cũng chỉ run như vậy, rồi không còn phản ứng gì khác nữa.

Mạc Dực nhẹ nhàng dỗ dành cậu “A Quý, cậu mở miệng nói chuyện, tôi sẽ cho cậu biết em cậu muốn nói với cậu cái gì. Tùy cậu nói gì cũng được, vài chữ thôi. A Quý, ngoan một chút, mở miệng nói chuyện...”

Mấy người ở đây đều bỗng dưng cảm thấy một trận lo lắng.

Hít thở không ngừng, hô hấp dần dần ồ ồ vang lên.

Bốn ánh mắt đều nhìn chăm chú vào đôi môi không chút huyết sắc kia.

Thật lâu, đường cánh môi cong cong xinh đẹp rốt cuộc khẽ khẽ mấp máy. Nhạc Trừng cùng An Lăng không tự chủ tiến lại gần một chút.

Tất cả mọi người như ngừng thở, trong phòng tắm bỗng nhiên tĩnh lặng hẳn xuống, Trương Quý ôn thuận thùy hạ đôi mắt, nhỏ đến mức dường như không nghe thấy, rốt cuộc nói ra ba chữ.

Vừa thản nhiên, vừa khinh đạm, nhưng lại rõ rệt lạ thường, không hề mang một chút khóc âm hay cảm động nào.

Trừ bỏ thanh âm không quá lớn, quả thực chỉ là một câu trần thuật bình thản .

Cậu nói “Tôi rất đau.”

Bị giày vò đến khàn khàn cả thanh âm làm cho mấy trái tim mãnh liệt co rút, nhưng so với tia chớp từ trên trời bổ xuống còn đáng sợ hơn, một tia điện xẹt lên dọc theo sống lưng giáng thẳng, hung hăng đánh vào bộ vị.

Mộ Dung Duy nhíu mày rên rỉ một tiếng, khoái cảm cực độ như pháo hoa tại hạ thể bùng ra tràn ngập.

Trong phòng tắm thoang thoảng một cỗ xạ hương đầy nam tính.

Mạc Dực giận dữ, quay đầu trừng mắt với Mộ Dung Duy “Cậu có phải là người không?”

Mộ Dung Duy quay lại trợn mắt “Cậu sẽ không ngại chứ?” Bàn tay không khách khí hướng xuống dưới nắn nắn, quả nhiên cương cứng lên rồi.

An Lăng thẳng thừng đánh gãy bọn họ “Ày, trong bụng A Quý còn tích nhiều lắm, các cậu muốn cho cậu ta đau đến chết à?”

Hai mắt trợn nhau cùng mọi người ngẩn ra, liền nhanh tay đem nút tắc hậu môn cùng dịch súc ruột hành hạ Trương Quý đến chết lặng rút ra.

Trương Quý đã rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, ngoan ngoãn mà để bọn họ tắm rửa cho mình.

Tất cả mọi người đều im lặng, một lòng cùng nhau đem Trương Quý tắm sạch sẽ, rồi ôm đến phòng Mộ Dung Duy, cẩn thận đặt ở trên giường, còn đắp chăn kỹ càng cho cậu.

Nhạc Trừng thấy an bài đã tốt, liền là người đầu tiên chủ động rời đi “Đêm nay A Quý là của Mộ Dung Duy, tôi đi trước.”

An Lăng tiếp bước đi theo sau, vỗ vỗ vai hấn, tà tà cười “Đi nhanh như vậy, trở về thay quần a? Tôi đi nói cho A Dực, cậu cũng không phải người, nhìn A Quý chịu khổ như vậy cứ nhiên bản được.”

Nhạc Trường ở hành lang dừng lại, quay đầu, không một chút lo lắng cười rộ lên “Lỏa sắc sinh hương như vậy, nếu không ngại thì không phải đàn ông nữa rồi. Ngay cả A Dực cũng cương lên đó chi. Chẳng lẽ chỉ có cậu không phản ứng?”

“Ha ha, mọi người thật là hiểu lòng nhau quá đi. Lại nói, thanh âm A Quý thực sự là gợi cảm a. Không biết rên rỉ trên giường sẽ hút hồn đến nhường nào nữa.”

“Muốn A Quý kêu trên giường, cậu cứ từ từ mà chờ.”

Mộ Dung Duy trong phòng tắm thay áo ngủ đi ra, thấy Mạc Dực còn đứng thẳng tắp trong phòng.

Hấn nhú nhú mi, nhắc nhở Mạc Dực “Này, đêm nay cậu ta là của tôi. Phòng của cậu ở bên cạnh.”

“Đêm nay cậu muốn làm gì cậu ta?”

“A Dực, cậu là bảo mẫu của hấn à? Hay là mẹ hấn?”

“Cậu sẽ làm gì với cậu ta?”

“Làm gì à?” Mộ Dung Duy tà ác đánh giá Trương Quý đang nằm trên giường “Tôi sẽ trói hấn lại, cho hấn dùng kẹp nhũ, vòng da dê, thuốc kích thích, trình tiết hoàn, niệu đạo châm, sau đó bài khai môn hấn cho hấn khai bao, thao hấn đến hừng đông ngày mai rồi trả lại cho cậu. Cậu thấy thế nào?”

Mạc Dực hần hển thở như kim nén, tức giận rồi đột nhiên xoay người bước đi.

“Này, A Dực!” Mộ Dung Duy gọi hấn lại.

“Cái gì?”

“Cậu ta khi ngủ ngoan ngoãn giống một con mèo nhỏ, thật vậy sao?”

Đáng giận! An Lăng tên chết tiệt kia!

Mạc Dực lớn tiếng rống “Chờ cậu ta ngủ chẳng phải sẽ biết sao?”

Phanh!

Khi đi ra, thuận tay, thô lỗ ‘rầm’ một cái đóng cửa phòng lại.

Khả năng sử dụng từ ngữ của mình càng ngày càng kém cỏi =_____ =

9. Chương 9

Ngày hôm sau không có tiết học.

Buổi sáng, bốn cậu ấm đều ở phòng khách dùng bữa sáng.

An Lăng nhớ tới chuyện tối hôm qua, liền hỏi Mạc Dực “Em gái A Quý gọi điện nói gì với cậu vậy?”

Mạc Dực vô cùng thẳng thắn “Em hấn mới làm xong bánh củ cải [1], đã xếp cẩn thận vào hộp giữ nhiệt, nói là muốn mang lại đây, dặn dò A Quý phải ăn hết, nếu bây giờ chưa ăn, nhất định phải để vào tủ lạnh, nếu không sẽ hư mất.”

Ba người vừa nghe xong, sắc mặt có chút cổ quái.

Mộ Dung Duy hai bên má giật giật một chút “Còn tưởng chuyện gì to tát, hóa ra lại là vừng mè đậu phụ như vậy.”

“Chỉ có điều, cũng nhờ vừng mè đậu phụ nho nhỏ này, bằng không ngày hôm qua lấy gì cho Mộ Dung Duy bắn đến thống khoái như vậy mà?” Nhạc Trường nhân cơ hội trêu chọc Mộ Dung Duy.

Mộ Dung Duy vẫn chậm rãi ăn sandwich, thản nhiên liếc Nhạc Trừng một cái.

An Lăng hỏi “Mộ Dung Duy, đêm qua ôm rất thoải mái hả?”

Mộ Dung Duy bằng giọng mũi “Ừ” một tiếng đồng ý.

Thông tin nho nhỏ An Lăng nói quả nhiên hay ho. Trương Quý khi ngủ so với chú mèo con còn ngoan ngoãn hơn, đánh tan hết mọi suy tính trong đầu Mộ Dung Duy, nhưng Mộ Dung Duy cũng không ngờ rằng, cái người quật cường đến chết kia cư nhiên lại dễ dàng ôm lấy cánh tay hắn ngủ như thế.

Mặc hai tháng bị cậu làm cho ngán ngẩm, tâm đã sớm nhuỷ thành nước mắt rồi.

Mộ Dung Duy quét nhanh qua Mạc Dục liếc mắt một cái, trách không được Mạc Dục muốn bảo hộ Trương Quý đến vậy.

Bữa sáng ăn được một nửa, chuông cửa vang lên.

Dù sao cũng có người hầu mở cửa, bốn bọn họ tiếp tục nói ăn sáng, nói chuyện phiếm, không ngờ lại nghe tiếng bước chân từ trên cầu thang truyền xuống.

Theo thanh âm nhìn lại, dĩ nhiên là Trương Quý.

Cậu mặc quần jean cùng áo sơ mi trắng, không biết ở góc nào từ lầu hai chạy ra, đôi chân trần đạp trên thảm dày từ cầu thang chạy xuống, ào thẳng đến cửa lớn.

Cách bình phong, nghe thấy cậu hỏi “Là chuyển phát nhanh cho Trương Quý ạ?”

Không biết bên kia trả lời như thế nào, nhưng chỉ một lát sau, bóng cậu từ bức bình phong đi ra, trực tiếp lên lầu rồi biến mất ở hành lang lầu hai, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn về phía bọn họ xem xét một chút.

An Lăng sững sốt nửa ngày, bất khả tư nghị quay đầu hỏi Mạc Dục “Cậu ta không đi học sao?”

Mạc Dục hỏi lại “Hôm nay là cuối tuần, cậu không biết à?”

“Vậy cậu ta trốn đi đâu vậy?”

“Cậu ta không trốn, vẫn luôn ở thư phòng.”

Người hầu đi đến hướng Mạc Dục nói “Đại thiếu gia, Lâm thiếu gia đã đến.”

Mọi người dừng nói chuyện, đều nhìn ra cửa.

Quả nhiên, Lâm Thiếu đáng người thon dài hướng bọn họ đi tới.

An Lăng lộ ra khuôn mặt tươi cười “Lâm Thiếu bảo bối à, mau tới đây hôn một cái!” Vỗ vỗ đùi của mình.

Lâm Thiếu là điển hình của một thanh niên tiêu sái đầy sức sống, tươi cười thực sáng lạn, cùng Mạc Dục, Nhạc Trừng chào hỏi, lúc đi qua lại bị Mộ Dung Duy không có hảo ý kéo xuống.

“Họ Mộ Dung.” Lâm Thiếu xoay người, làm cho Mộ Dung Duy hôn một cái ở khóe miệng, mới đứng lên đi về phía An Lăng, rồi xoay người làm cho An Lăng chột nhả một chút hai má, thoải mái ngồi xuống đùi An Lăng, hỏi “Tôi vốn cao dài nha, cân nặng lại tăng nữa, xương của cậu sẽ không bị tôi đè gãy chớ?”

“Không cần lo xương đùi của tôi, lo lưng cho thất lưng của cưng đi.” An Lăng chĩa chĩa vài người đang ngồi “Bên này có mấy mảnh nam dục hỏa đốt người, đang đợi cưng dập lửa đây.”

“Không phải có món đồ chơi mới sao? Lần trước là ai cùng tôi chính nhân bát kinh[2] nói trò chơi chấm dứt vậy? Tôi nhớ rõ là cậu nha.” Lâm Thiếu dùng đầu ngón tay điểm cánh mũi An Lăng, tách hai chân ra, sửa thành tư thế ngồi khóa lại, mang đệm vẽ mập mờ đen tối.

“Lâm Thiếu, nghe nói cậu rất nhanh tìm được một đồng bạn trai.”

“Có ích gì chứ? Trong một đồng ấy, không tìm ra một kẻ kỹ thuật tốt hơn các cậu. Tôi là bị mấy người đường đến kén chọn khẩu vị rồi.”

Mạc Dục hỏi “Tiền còn đủ xài chứ?”

“Ừa, có điều thẻ VIP ở Mozambique Dana Club[3] hết hạn rồi, họ không cho tôi tham gia nữa.”

“Đừng lo, tôi sẽ đến đó nói với họ một tiếng.”

“Lâm Thiều, rời khỏi bọn này, có bị ai khi dễ không?”

“Ai dám à?” Mông Lâm Thiều bị An Lăng sờ loạn một trận, phiếm tình rên rỉ hai tiếng, quay đầu lại nhìn Nhạc Trừng “Tôi cũng chỉ mới qua hai tháng mà thôi, cùng các cậu như có chút tình cũ. Nhạc Trừng, có người khi dễ tôi, cậu giúp tôi hết giận được không?”

“Không giúp.” Nhạc Trừng xấu xa cười nói “Tôi thích bộ dáng cậu bị khi dễ, thích nhìn cậu khóc.”

Mọi người đều cười rộ lên.

Lâm Thiều lại hỏi “Đúng rồi, em trai xinh xắn vừa này mới tới đã ra mở cửa là ai vậy? Thật đáng yêu nha, mở cửa liền hỏi có phải có chuyển phát nhanh không. Chẳng lẽ bộ dạng tôi giống người chuyển phát nhanh lắm à?”

An Lăng trong lòng khê động, đang muốn trả lời, bỗng nhiên chuông cửa lại vang.

Bịch bịch bịch! Tiếng bước chân lại truyền tới, lần này mọi người không ngạc nhiên nữa, đều ngẩng đầu nhìn lên cầu thang.

Trương Quý vẫn là chân trần, trắng nõn xinh đẹp lạ thường, từ thư phòng đi ra chạy xuống lầu, tiến đến mở cửa.

Mộ Dung Duy nghe thấy cậu loáng thoáng hỏi “Là chuyển phát nhanh cho Trương Quý à?” Thanh âm êm tai đầy gợi cảm, khó hạ không khỏi một trận bốc nhiệt.

Lần này có lẽ là nhân viên chuyển phát nhanh. Một hồi sau, Trương Quý cầm một cái hộp rồi dọc theo cầu thang đi lên, ánh mắt căn bản vẫn không hướng bên này nhìn qua, giống như nơi này hoàn toàn không có bóng người.

Lâm Thiều là một người thông minh, thấy Trương Quý vừa xuất hiện, bốn đại công tử đều yên tĩnh xuống, liền đoán được vài phần, dần tới lỗ tai An Lăng hỏi “Kia chính là người mới à? Diện mạo cũng đáng người quả nhiên không tồi, như thế nào mà biến toàn bộ các cậu ghen chấy không dập được? Mà tên gọi là gì?”

An Lăng khê cười khổ “Cậu ta là Trương Quý, đáng yêu thực đáng yêu, nhưng so với cậu còn khó ăn hơn cả trăm lần.”

“Trương Quý?” Lâm Thiều nga một tiếng “Tôi có nghe qua, là một thiên tài nha.”

“Thiên tài?”

“Đúng vậy, cậu chưa từng thấy tranh cậu ấy vẽ ư? Được rất nhiều giáo sư ở khoa khen ngợi đó.”

An Lăng nhún vai, hần thật sự không biết.

Trương Quý xuất hiện, kỳ thực đem đến đây trêu chọc mấy lần đã có chút tâm viên ý mã (hài lòng), chỉ có Mạc Dực ở cùng cậu ta lâu hơn một chút, nhưng cũng như bọn họ chỉ có thể ngồi yên bất động.

Mộ Dung Duy cầm tách cà phê một hơi uống cạn, đứng lên nói “Tôi lên nhìn xem.”

Nhạc Trừng cũng đứng lên nói “Tôi nhớ theo như thời gian biểu, hôm nay là đến phiên tôi chứ.”

“Mộ Dung Duy.” Mạc Dực như cũ ngồi trên ghế sofa, vươn một bàn tay, nhẹ nhàng chặn đường đi của Mộ Dung Duy, ôn hòa nói “Cậu ta hôm qua hơi mất sức. Cậu đừng thấy cậu ta bây giờ đáng yêu đầy sức sống, kỳ thực, thân thể rất hư nhược. Cho cậu ta thời gian ở một mình, hảo hảo ăn chút gì đó. Không ăn gì không có sức, cậu ta ở trong tay các cậu sẽ không qua được mấy tối.”

Đây quả nhiên hợp tình hợp lý, Mộ Dung Duy trái lại không thể đưa ra lý do bác bỏ gì.

Nhạc Trừng tính tình vốn ôn hòa không ngang bướng, nghe Mạc Dực nói xong, cười cười một lần nữa ngồi xuống, vỗ sofa nói “A Dực nói rất đúng, Mộ Dung Duy, trước ngồi xuống đây tán gẫu một chút đã. Cậu

ta hôm nay đều ở đây, chẳng lẽ sợ chạy mất sao? Bất quá, A Dục, cậu ta ở một mình sẽ thực sự hảo hảo ăn gì đó sao?”

“Ít nhất sẽ ăn ngon bánh củ cải em gái cậu ta làm.”

An Lăng đang dùng ngón tay trêu chọc vạt áo Lâm Thiệu, vừa đùa nghịch vừa nói với Mộ Dung Duy “Này, Mộ Dung Duy, khó có dịp A Quý ăn uống tốt, cậu ngàn vạn lần không cần đi chọc cậu ta nha. Đúng rồi, nếu cậu ta mới nếm qua một chút, cậu chắc cũng không muốn tìm cách trêu cậu ta đâu, bằng không lại nôn ra toàn bộ, cậu cũng biết A Quý bụng khá yếu a.”

Mộ Dung Duy nét mặt bình tĩnh ngồi lại “Ăn uống không tốt, thiệt hay giả? Cậu ta từng được chiều chuộng như vậy sao? Tất cả chỉ nghe theo A Dục, tôi thấy cậu ta căn bản là muốn đối nghịch với chúng ta.”

“A Quý ăn uống quả thực không tốt.” Mạc Dục khẩu khí bình thản nói “Từ lần trước, dạ dày cậu ta vẫn không tốt lên được.”

Vài đạo tầm mắt phức tạp cơ hồ đồng thời nhìn lại Mạc Dục.

Lại không ai nói chuyện.

Nhưng trong lòng đều hiểu rõ ràng.

Cái gọi là lần trước, chính là lần dùng gậy gôn đánh Trương Quý đến bất tỉnh.

Lâm Thiệu nhất thanh nhị sở nhìn đến vẻ mặt của bọn họ, âm thầm kinh ngạc, đưa miệng tiến đến bên tai An Lăng, mang theo tia ủy khuất nói “Uy, tôi phải đề nghị đãi ngộ khác! Lúc trước khi dễ tôi, vậy mà giờ với người mới lại sẵn sóc như vậy à?”

An Lăng lười biếng hưởng thụ cảm giác Lâm Thiệu ngồi khóa trên người hắn, trêu chọc “Cậu ta so với cậu khó làm lắm, người khó như vậy, đương nhiên phải dùng nhiều tâm tư một chút.”

Mạc Dục kỳ thực rất để ý Trương Quý trên lầu, hướng Lâm Thiệu nói “Lâm Thiệu, bằng không cậu lên lầu nhìn xem A Quý đang làm cái gì. Không cần cùng cậu ta nói chuyện, xem một chút đi xuống là được rồi.”

“Không phải đã nói không cần đi quấy rối cậu ta sao?” Mộ Dung Duy hỏi.

“Lâm Thiệu bất đồng.”

“Bất đồng như thế nào?”

Mạc Dục đem ánh mắt dừng trên mặt Mộ Dung Duy, nở nụ cười bất lực “A Quý không bị Lâm Thiệu chinh qua.”

CHÚ THÍCH

[1] Bánh củ cải:

Còn nếu ai có hứng thú nấu thử món này thì vào đây tham khảo nè, có vẻ cũng dễ làm lắm.

[2] Chính nhân bát kinh: Mình chưa tìm được cụm từ này nghĩa là gì. Có bạn nào biết thì chỉ giáo cho mình với nhé

~~[3] Mozambique Dana Club: Thực ra trong QT dịch ra thành tiếng Trung, mình đưa vào cụ Gu Gô thì nó ra cái tên này, nghe có vẻ pờ zô hơn nên mình để luôn. Ai có ý kiến mình sẽ sửa lại nhé ;_____;

Hôm nay nàng điên lên, đọc QT chém pác pác pác.. Kết quả là có chương mới ngay và luôn đây. Tối nay mà kịp ta post chương mới luôn thể, muahaha~ ~~

10. Chương 10

Lâm Thiếu thật sự lên lầu nhìn xem Trương Quý.

Một lát sau, xuống dưới báo cáo “Cậu ta ở trong phòng A Dực dùng lò vi ba hâm nóng bánh, sau đó đi đến thư phòng. Muốn tôi đi nhìn tiếp không?”

“Không cần.” Mạc Dực ngoắc ngoắc ngón tay, đem Lâm Thiếu hôn thật kêu một cái, hỏi y “Lâm Thiếu, cậu cảm thấy cậu ta như thế nào?”

Lâm Thiếu biết người mới này trong bắt bốn vị công tử là bất đồng, bất động thanh sắc trả lời, cẩn thận so sánh “Ừm, rất đẹp, cười lên thật đáng yêu, làn da cũng trắng nõn.”

“Cười?” Mộ Dung Duy lấy ra một chữ then chốt hỏi lại.

“Ừ?”

“Cậu ta nở nụ cười với cậu?” An Lăng cũng hỏi.

“Phải, làm sao vậy?”

Lâm Thiếu hỏi lại, làm cho mấy người ở đây trừ Mạc Dực, đều có vẻ có chút ảo não.

Còn tưởng rằng Trương Quý từ trước đến nay đều chỉ có một nghìn lẻ một cái biểu tình người chết.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

An Lăng trả lời “Chờ chút nữa đến bữa trưa cậu sẽ biết thôi.” Lại lộ ra tươi cười tà mị “Đến, Lâm Thiếu, chúng ta trước vào phòng chơi trò chơi, Nhạc Trừng, cậu có đến luôn không?”

Tới giờ ăn trưa, An Lăng, Nhạc Trừng cùng Lâm Thiếu sau một hồi chơi đùa kịch liệt, thất lực đã muốn bủn rủn ra, mặc quần áo vào, cùng nhau đi xuống nhà ăn, sau khi ngồi một lúc, phát hiện vị trí giữa Mạc Dực cùng Mộ Dung Duy vẫn trống không.

“A Quý còn chưa xuống ư?”

Mạc Dực nhìn đồng hồ, ung dung nói “Mười hai giờ đúng, cậu ta mới đi xuống.”

Còn kém bốn phút mà thôi.

Tất cả mọi người yên lặng chờ. Lâm Thiếu lần đầu tiên thấy bọn họ kiên nhẫn như thế, vừa cảm thấy kinh ngạc, vừa buồn cười.

Bất quá lần này không có tiếng bước chân bịch bịch bịch chạy xuống lầu nữa, cậu chỉ chậm rãi đi, cước bộ nhẹ nhàng trên thảm, một chút tiếng động cũng không có, cũng không để chân trần nữa, cậu mang vớ trắng, đi bên ngoài là dép lê mềm mại, đem mắt cá chân đầy gợn cảm hoàn toàn che đi.

Tới nhà ăn rồi, kéo ghế dựa ra, im lặng ngồi xuống.

“A Quý, đây là Lâm Thiếu, là tiền nhiệm, cùng học trong học viện với cậu.” An Lăng chủ động giới thiệu.

“Hi! Chào cậu, A Quý, tôi là Lâm Thiếu.”

Trương Quý giống như không có nghe thấy, một sợi mi cũng không động, chỉ im lặng ngây ngốc.

Bộ dáng này, thật sự rất khó tin cậu chính là đứa nhỏ sáng nay như một cơn gió ào xuống lầu nhận lấy bưu phẩm.

Lâm Thiếu kỳ quái quay đầu, hỏi An Lăng “Cậu ta làm sao vậy?”

An Lăng nhún vai “Bình thường.”

Cơm trưa bưng lên, Trương Quý vẫn như cũ ăn thật sự ít, bên trong chén chứa lại rất nhiều đồ ăn, cơ hồ còn nhìn không ra dấu vết đã nếm qua.

Lọt vào trong mắt Mộ Dung Duy, tuy nhiên biết cậu vừa mới ăn bánh củ cải nên cũng không nói gì.

Trương Quý ăn xong, rút giấy ăn trên bàn, lau lau miệng, đứng lên xoay người rời đi.

Mộ Dung Duy nhin không được vẫn là duỗi tay ra, bắt lấy cổ tay cậu “Muốn đi đâu? Ngồi đây đợi tôi.”
Đem Trương Quý kéo về trên ghế, cách Trương Quý hỏi Mạc Dực “Ăn bánh củ cải gì kia cũng ít nhất một giờ rồi, tôi hiện tại có thể chạm vào cậu ta rồi chứ?”

Mạc Dực thần nhiên nhìn hấn một cái “Hôm nay Nhạc Trừng làm chủ.”

An Lăng cũng tò mò nhìn qua Nhạc Trừng “Nhạc Trừng, hôm nay cậu muốn ngoạn như thế nào? Có ý tưởng mới? Hay vẫn quy tắc cũ, lấy súc ruột bắt đầu a?”

Hấn xấu xa mà đem hai chữ ‘súc ruột’ nhấn thật mạnh.

Những người khác đều hiểu được ý định của hấn, cẩn thận quan sát phản ứng của Trương Quý.

Trương Quý biểu tình một chút cũng không suy chuyển, không chớp mắt lấy một cái, vẫn như cũ rất thờ ơ lãnh đạm.

Nhưng Mộ Dung Duy thị lực vô cùng tốt, lại ngồi sát cậu, tình tường phát hiện, sau khi nghe thấy lời nói của An Lăng, một phần cánh tay do mặc áo tay ngắn lộ ra, da gà nổi lên từng đợt từng đợt một.

Trên cánh tay trắng nõn đã tố cáo sự sợ hãi của cậu, có vẻ đáng thương, lại vô cùng gợi cảm, Mộ Dung Duy biết trong lòng cậu thực sự sợ , khoái cảm được chà đạp phút chốc lại nổi lên, vươn đầu ngón tay vuốt ve cánh tay trần trụi như cổ ý khiêu khích.

Khi đầu ngón tay đụng tới da thịt, phía dưới cơ thể giống như bị kinh hách mà nhảy dựng, tay Trương Quý cũng run lên, nhưng không tránh đi, cũng không có quay đầu nhìn lại Mộ Dung Duy.

“Đã liên tục quán (bơm) ba ngày rồi, hôm nay không cần nữa.” Nhạc Trừng suy nghĩ một hồi, hỏi Lâm Thiệu ngồi bên cạnh “Lâm Thiệu, cậu trước kia cùng tôi chơi đùa, thích ngoạn như thế nào nhất?”

“Thích nhất ngoạn như thế nào? Là phương pháp ngoạn đứng lên thoải mái nhất sao?”

“Ừ.”

Lâm Thiệu ngẩng đầu, suy tư một hồi lâu, nghiêng mặt cười nói với Nhạc Trừng “Tôi đương nhiên thích nhất phía trước được chiếu cố, ôn nhu săn sóc, kỹ thuật cao siêu, dựa theo nhu cầu của tôi bắn ra, thực hưởng thụ.”

“Cậu a, đúng là kẻ theo chủ nghĩa hưởng lạc.” Nhạc Trừng thân thủ luôn xuống bàn, ở giữa hai chân Lâm Thiệu néo néo một cái, quay đầu nói với Mộ Dung Duy ở phía đối diện “Mộ Dung Duy, hôm nay đừng chinh cậu ta, chúng ta ôn nhu, cho cậu ta khoái hoạt một chút đi.”

An Lăng thực tán thành nói “Tốt thôi, bộ dáng A Quý cao trào nhất định rất tuyệt.”

Trương Quý rành mạch nghe thấy lời nói của bọn họ, lưng một trận rét run.

Khi Mộ Dung Duy một lần nữa duỗi tay ra, cậu thật mạnh từ ghế đứng dựng lên toan chạy ra khỏi nhà ăn, nhưng không được ba bước đã bị Không thủ đạo của Mộ Dung Duy chặn lại, ngã nhào vào thảm.

Mộ Dung Duy đem cậu lật ngược lại đối mặt với mình, hai tay cố định trên đỉnh đầu, từ trên cao nhìn xuống cười nói “Trước mặt tôi còn dám bỏ trốn?”

Mấy người còn lại cũng từ bàn ăn chạy đến.

Lâm Thiệu thấy Mộ Dung Duy đem Trương Quý đặt trên thảm, nhú mày “Các cậu sẽ không tính ngoạn ngay trên mặt đất chứ?”

Mộ Dung Duy ngẩng đầu nhìn Nhạc Trừng.

Nhạc Trừng nói “Đưa vào phòng tôi đi, trên giường so với mặt đất vẫn tốt hơn.”

)Đã xong *ràn rửa nước mắt*

Hôm nay ta siêu thế sao? :v :v

.... Thực sự không phải vậy đâu =.”=.....

Cơ bản là tự hai chương ni nó ngắn đó mà.. Hú hứ. Vài chương nữa là có xôi thịt thật ngon zồi các bác ạ, úy hí hí, đón chờ koi sao nhớ.

Pozt zồi ngủ thôi, các tênh iu ngủ ngoan này *vậy vậy tung tỵm khắp nơi*~~

11. Chương 11

Khiến mọi người kinh ngạc chính là, mặc dù đã nói hai chữ ‘Khoái hoạt’, thế nhưng biểu hiện kháng cự của Trương Quý so với cực hình súc ruột còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Khi Mộ Dung Duy bắt cậu đè lại lên thảm, cậu vẫn kịch liệt giãy giụa, ngay cả Mộ Dung Duy cũng phải mất không ít khí lực mới đem được hai tay của cậu bẻ ra sau lưng.

“Còn giãy nữa tôi vặn gãy tay cậu.” Mộ Dung Duy cúi xuống bên tai cậu uy hiếp một câu.

Cố ý tăng thêm lực đạo, từ phía sau túm lấy cổ tay Trương Quý, theo xương sống kéo dọc lên, thẳng đến khi tiếng xương cốt răng rắc vang lên mới thôi.

Trương Quý đau thành một trận mồ hôi lạnh, thở hổn hển không ngừng.

Mạc Dực đi tới “Nhạc Trìềm đã nói sẽ ôn nhu, cậu không nghe sao?” Đỡ lấy Trương Quý từ trong tay Mộ Dung Duy, mặc kệ Trương Quý chống cự như thế nào, cường thế mà đem cậu ôm chặn ngang lấy.

Lên lầu, tới phòng Nhạc Trìềm, Mạc Dực mới đem Trương Quý đặt trên giường. Trương Quý mười ngón tay bấu vào quần áo của Mạc Dực, sống chết không chịu nằm xuống chần ðem mềm mại kia.

An Lăng một bên lấy làm thích thú, hỏi “A Quý, cậu ngay cả phía trước đều là xử nam à?”

Mộ Dung Duy hừ một tiếng, đi qua, tàn nhẫn đem từng ngón tay Trương Quý vặn bung, không cho cậu bấu lấy áo của Mạc Dực. Trương Quý bị bàn tay to lớn của hắn túm lấy nửa thân trên, ấn thật mạnh một cái té vào trong nệm.

An Lăng một bên bắt lấy chân phải đang đạp loạn giữa không trung của cậu, cởi chiếc vớ trắng ra.

Trương Quý bình thường không mang giày xăng-đan, chân rất ít khi phơi nắng, làn da lại mỏng, nước da trong suốt dường như có thể thấy cả từng mạch máu. Thừa dịp Mộ Dung Duy đối phó Trương Quý, An Lăng nhân cơ hội cầm lấy mắt cá chân cậu thường thức, nhìn gần hơn, đúng là xinh đẹp đến rung động lòng người, gọi cảm đến cùng cực.

Nhạc Trìềm đi đến bên giường, làm theo bộ dáng An Lăng bắt lấy chân trái Trương Quý, đem chiếc vớ còn lại cởi ra.

An Lăng hỏi “Muốn tìm vài thứ trối lại không?”

Nhạc Trìềm lắc đầu “Không cần, ôm cậu ta xem ra thú vị hơn.”

Rồi đi đến giúp Mộ Dung Duy đè cổ tay Trương Quý lại, để hắn cởi thắt lưng Trương Quý. Chỉ chốc lát, dây lưng đã bị tháo ra, nhưng Trương Quý lại mặc quần jean, cởi ra được sẽ có chút phiền toái.

Mộ Dung Duy ngẩng đầu nhìn Mạc Dực “Cậu vẫn tính đứng đó xem à? Tốt thôi, có bản lĩnh chút nữa ðình bính hắn.”

Mạc Dực hung hăng nhìn chằm chằm vào mắt Mộ Dung Duy, sau đó khom lưng, vươn hai tay luồn vào giữa nệm và mông Trương Quý, nhẹ nhàng nâng mông Trương Quý lên. Mộ Dung Duy thuận thế đem quần Trương Quý ‘xoạt’ một tiếng xả xuống.

Tiếp theo, quần lót che lấy khí quan nam tính cũng trực tiếp bị lột hạ, Trương Quý thấy nửa thân dưới một trận lạnh lẽo, cả người bỗng nhiên cứng ngắc, dường như đã hiểu mọi việc không thể thay ðổi được nữa, ngừng giãy giụa, không hề nhúc nhích nữa.

Nhạc Trừng ấn cậu trán toát đầy mồ hôi, âm thầm thở nhẹ một hơi, quay đầu nhìn Mạc Dực nói “A Dực, cậu khí lực lớn, đến đây đề tay cậu ta lại đi.”

Mạc Dực đi tới, ngồi bên giường, nâng người Trương Quý, để cho cậu ngồi dậy, lưng tựa vào trước ngực mình. Từ đằng sau vòng hai cánh tay ôm trước bụng Trương Quý, tay trái bắt lấy cổ tay phải, tay phải bắt lấy cổ tay trái, như vậy có thể đảm bảo không chế được thân trên cùng hai tay Trương Quý, mới nhìn vào, thật dễ hiểu nhầm đây là tư thế vô cùng ôn nhu thân thiết.

An Lăng xoa nắn cầm Trương Quý, trêu chọc nói “A Quý, cậu thật đẹp nha. Nhìn kỹ xem tiểu đệ đệ của mình được chúng ta dạy dỗ đến khóc như thế nào.”

Trương Quý trên mặt phủ một tầng mỏng mồ hôi lạnh, làm cho đầu ngón tay An Lăng dính một chút ẩm.

Cậu cúi đầu, âm thầm nhân lúc bọn họ không chú ý muốn khép hai chân lại, nhưng đầu gối vừa động đã bị phát giác. Mộ Dung Duy cùng An Lăng ăn ý một trái một phải đem hai đầu gối cậu mở ra rộng nhất.

Hai chân bị cưỡng ép tách ra, khí quan ôn thuận hoàn toàn bại lộ trước mọi ánh nhìn.

Bộ dáng ngủ say chưa thức giấc phi thường đáng yêu, giống như Trương Quý khi đi vào giấc ngủ không hề phòng bị đến vô tội.

Lâm Thiệu vẫn chỉ đứng im nhìn xem, thấy Trương Quý bị bọn họ dồn ép phơi bày hạ thân trần trụi, chân mở lớn, hơn nữa bị gông cùm xiềng xích quán lấy nửa người trên, tư thế này, chỉ cần mở mắt liền có thể thấy rõ ràng hạ thân của chính mình, Lâm Thiệu ấy thế mà đồng thời cảm nhận được nhịp tim mình đang không ngừng tăng nhanh.

“Tiểu đệ đệ của A Quý không có tinh thần a.” An Lăng trêu đùa, bàn tay nhẹ nhàng cầm lấy khí quan còn chưa thức tỉnh, dùng ngón cái và ngón trỏ bắt đầu vuốt ve.

Trương Quý toàn thân cao thấp làm cho người ta ấn tượng nhất là cảm giác sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả địa phương này cũng không ngoại lệ.

Không phải là khí quan với bộ dáng xấu xí, dữ tợn, mà là cảm giác non nớt mới mẻ, giống như chưa từng bị ai chà đạp qua.

An Lăng thuận thực xoa nắn, làm cho nó chậm rãi sung huyết, được kích thích, tính khí không thể tránh khỏi bành trướng lên.

Phân thân nguyên bản ngoan ngoãn ẩn mình trong lớp lông mao, theo mọi người quan sát, đã từ từ chuyển thành hình dạng đầy nam tính.

“Thật đẹp... A Quý. Nếu cậu ở thời xưa, nhất định sẽ bị mấy phu nhân *** dâng trong cung đình mua về làm nam sủng. Nữ nhân phi thường thích bộ dáng thẳng tắp xinh đẹp như vậy.”

Vừa nói, một bên mạnh mẽ nắm lấy phân thân Trương Quý cao thấp trều lộng.

Động tác này khiến cho Trương Quý cảm giác rất mãnh liệt.

Cậu vẫn hạ thù mắt, không nói một lời, nhưng đầu gối đã bắt đầu theo động tác của An Lăng run rẩy không ngừng.

“A Quý, có cảm giác không?” An Lăng cười hỏi.

Trương Quý cảm thấy nhục nhã vô cùng.

Hạ thể bị đùa bỡn rõ ràng khiến cậu hoảng hốt.

Không thể đào thoát, cảm giác tuyệt vọng không mong được đám người này sẽ tận hưởng lăng nhục hoàn toàn bao phủ lấy cậu.

Cậu không thể khép hai chân lại, lực đạo Mộ Dung Duy nhẹ thôi cũng đủ hóa giải tất cả mọi cố gắng. Cổ tay đều bị Mạc Dực khống chế, đôi tay hẫng giống như gọng kìm thoát nhìn như không vận nhiều sức lực, nhưng một chút hi vọng giữa giữa cũng không có.

Khí quan nam tính trên bàn tay An Lăng, dường như có sinh mệnh bắt đầu hưng phấn nảy lên, chảy ra chất lỏng trong suốt.

An Lăng mỉm cười, tiếp tục dùng ngôn ngữ tra tấn “Bắt đầu khóc nha, A Quý, mở to mắt ra một chút nhìn xem tiểu đệ chảy nước mắt nha.”

Dính nhóp, ướt át, *** mĩ vô cùng.

Trương Quý không chịu mở mắt, ngửa đầu ra sau, vùi thật sâu vào vai Mạc Dục.

Tinh tế thở dốc, hai gò má phồng tỉnh nhẹ ửng đỏ, đẹp đến phải thốt lời tán dương.

An Lăng cầm côn thịt bành trướng của mình, làm cho nó đĩnh đối đĩnh với phân thân của cậu.

Mộ Dung Dục dùng một bàn tay ấn đầu gối Trương Quý, tay kia vươn ra, dùng đầu móng ngón trỏ khê gãi vào đầu linh khẩu.

Đau đớn cùng khoái cảm tựa như kim châm đâm vào khiến Trương Quý bỗng nhiên chấn động, tinh tế thở dốc trở nên dồn dập hơn.

Phản ứng này rõ ràng lấy lòng Mộ Dung Dục, càng cố chấp dùng móng tay tiếp tục tra tấn địa phương tối mẫn cảm của Trương Quý, chất lỏng trong suốt chảy ra càng ngày càng nhiều, ướt dính cả ngón tay Mộ Dung Dục. Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hưởng tính khí An Lăng đang cảm thối khê, niệ đạo giống như không chịu nổi chà đạp mà mở ra một chút, hé ra bên trong mềm mại nộn hồng.

Mộ Dung Dục mỉm cười, dùng móng tay chọc vào tận cùng bên trong nộn hồng .

Không thể chịu được cực độ kích thích như vậy, Trương Quý đột nhiên cong thắt lưng, phát ra tiếng thở dốc nức nở. Theo động tác mỗi lúc càng thêm hung hăng của Mộ Dung Dục, nội sườn trắng tuyết càng lúc càng run rẩy kịch liệt, An Lăng cũng bắt đầu thắt chặt tay, mạnh mẽ xoa nắn côn thịt sung huyết. Hai mặt giáp công dục vọng làm cho Trương Quý gần như hồng mắt.

Thân thể sau khi luân phiên mãnh liệt run sợ, Trương Quý không hề ngừng cố ra để ở bả vai Mạc Dục nữa, mà bắt đầu kích động lắc đầu lia lịa. Từng sợi tóc đen nhánh dính ướt mồ hôi lạnh, nương theo lay động, giống như những hạt mưa lạnh vẩy đầy xung quanh.

Giữa cơn giãy giụa kịch liệt nhất, như một sợi dây căng không hề báo trước bị chặt đứt, thân thể đang vẫy vùng đột nhiên sững lặng, tựa như kích thích vượt quá mức chịu đựng, sụp lờ xuống dưới.

Thân thể rớt cục đầu hàng, ở lòng bàn tay Mộ Dung Dục học ra niềm dịch trắng ngà.

Một màn cao trào tàn nhẫn, mọi người cảm thấy vô cùng kinh tâm động phách.

Một hồi lâu sau, An Lăng mới thở ra một hơi “Cư nhiên so với mình bắn ra còn thống khoái hơn. A Quý, như thế nào? Cảm giác bắn ra thật thoải mái đi?”

Dư vị sau cao trào còn quần quanh Trương Quý.

Khoái cảm cùng nhục nhã lần lượt luân phiên nhau, giống như cây roi vô tình quật xuống nơi riêng tư tối *** mĩ của chính mình. Trương Quý thấy mình từ trong ra ngoài đều bị ăn mòn đến phát đau.

Mộ Dung Dục đem bàn tay dính đầy bạch trọc tới trước mặt cậu, nhìn chăm chú hai má hồng nhuận sau cao trào, thấp giọng nói “A Quý, mở mắt nhìn xem của chính cậu. Cậu không phải rất không cam tâm tình nguyện sao? Thế nhưng mà vẫn bắn trên tay tôi...”

Trương Quý gắt gao nhắm mắt lại, đem mặt nghiêng một bên, bắt lực thở dốc.

Cậu cái gì cũng không muốn nhìn, cũng không muốn bất kỳ ai thấy mặt của cậu, cậu chỉ hy vọng có thể nhanh nhất xui đi, chỉ cần có thể không làm chuyện nhục nhã như vậy nữa, cậu tình nguyện để Mạc Dục trực tiếp dùng gậy gõ đánh cậu chết đi.

Chỉ là, mới thưởng thức một cảnh xuân đẹp nhường vậy, mọi người cũng không dễ dàng mà buông tha cho cậu. Mộ Dung Dục rất nhanh vươn bàn tay nắm lấy tính khí trắng hồng đã muốn nhuyển xuống, bồi thêm dầu bôi trơn cho thuận ma sát hơn.

Có dầu bôi trơn làm dịu, tiến hành xoa nắn cũng thuận lợi hơn cả. Phân thân lại đứng thẳng, âm thanh ma xát *** mỗi lúc càng lúc càng lớn.

Khoái cảm lại một lần nữa giống như ma quỷ tập kích quấy loạn.

Trương Quý tuyệt vọng vặn vẹo thân thể không còn chút khí lực liều mạng trốn tránh, hô hấp hỗn loạn, khuôn mặt ửng đỏ, mồ hôi lạnh từng tầng toát ra, cơ thể run rẩy không ngừng lại tản ra sức hấp dẫn đến quỷ dị, kích động ác ma chôn thật sâu trong cơ thể mọi người, đem tất cả bọn hắn kích thích đến hưng phấn cực độ.

Nghe cậu thở dốc khóc nức nở, Mộ Dung Duy dồn hết sức buộc chặt khí quan miễn cảm không chút năng lực phản kháng mà tra tấn.

Kết thúc lần thứ hai cao trào bất đắc dĩ, An Lăng còn cảm thấy chưa đủ.

“Chúng ta nhìn xem một ngày A Quý rốt cuộc có thể bắn được bao nhiêu lần đi?”

Sau một lần ở bàn tay An Lăng đạt cao trào, làm chủ ngày hôm nay – Nhạc Trìung – cùng An Lăng thay đổi vị trí, tự mình chiếu cố khí quan Trương Quý.

Nhạc Trìung nói “A Quý, để cho chúng ta nghe âm thanh của cậu một chút. Ngoan ngoan, rên rỉ hai tiếng, tôi sẽ không để bọn họ lộ cậu nữa.”

Trương Quý không chịu thỏa hiệp.

Cậu càng không hé răng, càng kiêu ngạo quật cường, các nam nhân càng ngoan hung ác hơn.

Mạc Dục vốn không muốn tham gia, nhưng nhìn đến cậu bị vuốt ve, xoa nắn khí quan, căn bản không thể nào áp chế khát vọng đang cuộn trào kia.

Dục vọng chà đạp cùng chiếm đoạt giống như lửa đốt.

Mộ Dung Duy cùng Nhạc Trìung thay phiên nhau thao túng khoái cảm của Trương Quý.

Sau Nhạc Trìung, đến phiên Mạc Dục vươn tay ra.

Mọi người vận đủ tất cả phương pháp, bắt đầu chỉ dùng tay, sau đổi lại là khoang miệng ẩm áp kích thích, dùng hết toàn bộ mảnh khéo thúc giục, bức bách cao trào, giống như muốn đem khối thân thể xinh đẹp này từng tắc từng phân ép đến kiệt lực mới thôi.

Trương Quý bị giày vò đến điên rồi.

Ngay cả khi thất thần, cũng rất nhanh bị gọi lại khoái cảm. Vô số lần co rút, cậu không biết chính mình bắn nhiều ít, chỉ biết hạ thể đau rát cùng cực, thất lực như bị nghiền nát, sau đó, chỉ cần có gì động vào hạ thể đều giống như cầm lưỡi dao cùn chậm rãi cứa lên.

Khoái cảm cùng khổ hình giằng co cả buổi chiều, thẳng đến khi đem Trương Quý gây sức ép đến bắn không ra bất cứ gì nữa, trận thịnh yên *** mỗi cuộc mới chấm dứt.

Mạc Dục cùng Nhạc Trìung ôm Trương Quý gần như chết lạng vào phòng tắm, cẩn thận giúp cậu rửa sạch sẽ.

An Lăng trên mặt còn sót lại lưu tâm do chưa hết khoái cảm, lắc đầu nói “Không ổn, tôi phải về phòng tắm rửa một cái.”

Mộ Dung Duy xoay người về phòng của mình, cũng nhanh chóng tắm rửa, đi xuống dưới lầu, phát hiện Lâm Thiêu không biết khi nào đã xuống đây, đang ngồi trên ghế sofa xuất thần.

Thấy Mộ Dung Duy đi tới, Lâm Thiêu lấy lại tinh thần hỏi “Đã xong?”

“Ừ.”

Lâm Thiêu hướng hắn ra hiệu một chút.

Mộ Dung Duy mặt đầy mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh Lâm Thiếu, đem chiếc đùi thon dài khỏe khoắn thành gối đầu. Hắn nâng bàn tay đẹp đẽ lên trên mi mắt, thở ra một hơi thật dài, hỏi Lâm Thiếu “Cậu cảm thấy A Quý là người như thế nào?”

“Nói thật?”

“Đương nhiên là nói thật.”

Lâm Thiếu suy nghĩ thật lâu, thở dài nói “Với bản tính của cậu ta, rơi vào trong tay các cậu, xem chừng không sống được đến tốt nghiệp.”

Mộ Dung Duy buông tay, ngược lên nhìn khuôn mặt Lâm Thiếu, cười nhạo một tiếng “Nói vậy thì rất nghiêm trọng rồi?”

Lâm Thiếu nhún vai thờ ơ “Là do cậu muốn nghe sự thật thôi.”

12. Chương 12

Buổi tối sáu giờ, trên bàn ăn, vị trí của Trương Quý trống không. Bữa ăn so với vài ngày qua càng nặng nề hơn.

Lâm Thiếu phi thường thức thời bảo trì im lặng.

An Lăng phá vỡ không khí buồn bực, hỏi “Muốn mang đồ ăn lên không?”

Nhạc Trừng nói “Sẽ ăn vô chứ?”

“Chuẩn bị cháo, có lẽ khẩu vị sẽ tốt hơn.”

Mộ Dung Duy tâm tình không tốt, xem xét An Lăng “Hắn không ăn, cậu sẽ ép hắn à?”

An Lăng cũng đang phiền bực, bị Mộ Dung Duy bới móc, ánh mắt liếc qua “Tôi cũng không phải cậu.”

Không ai nhường ai lạnh lùng nhìn nhau chằm chằm, một lát sau, lại cảm thấy thật ngu ngốc vô vị, đều tự thu ánh mắt lại, một bụng ủ rũ.

Lâm Thiếu vừa vịn buồng dừa, hỏi “Tôi đêm nay về hay vẫn lưu lại?”

“Ở lại đi.” Nhạc Trừng nói.

Lâm Thiếu nhìn đến hắn “Trong phòng cậu không phải có một người sao?”

“Có thể bồi A Dục.”

Lâm Thiếu vì thế quay đầu nhìn Mạc Dục “A Dục có tâm tình này sao?”

Mạc Dục nói “Lâm Thiếu, cậu đêm nay ngủ ở phòng tôi.”

Buổi tối, Lâm Thiếu tới phòng Mạc Dục, kết quả phát hiện chính mình có thể độc chiếm cả gian phòng của chủ nhân.

Mạc Dục không có ở đó.

Hắn đi đến phòng Nhạc Trừng.

Nhạc Trừng thấy hắn tiến vào, tuyệt không bất ngờ, hất cằm về phía giường “Muốn kiểm tra một chút không? Tôi không làm gì cậu ta cả.”

Bộ dáng Trương Quý nằm trên giường, cùng ngày xưa vô cùng bất đồng.

Không hề là ngọt ngào, ngoan ngoãn nữa.

Sắc mặt tái nhợt bất thường, trong mộng hô hấp cũng có vẻ hỗn loạn.

Mạc Dục đứng bên giường, nhìn cậu thật lâu, bỗng nhiên thấp giọng hỏi “Nhạc Trừng, cậu có biết lần trước trong thư phòng cậu ta vẽ bức tranh bằng bút sáp màu là có ý nghĩa gì không?”

“Là gì?”

“Là chuyện về cậu ta và em gái trước kia, cậu ta thích vẽ lại, để sau này làm thành một quyển đồng thoại bằng tranh.”

Nhạc Trừng có chút ngoài dự đoán “Cậu làm sao biết được?”

“Tôi như thế nào không biết? Cậu ta ở trong này ngay góc hai tháng.” Mạc Dực cười khổ “Tôi đương nhiên biết. Đây là con thỏ nhỏ, con sông nhỏ, thôn xóm nhỏ, nhà xay bột nhỏ.....”

Hắn khẽ khàng thì thào, nhớ lại từng lời trong đồng thoại, cuối cùng nói “Tôi đêm nay muốn ở đây.”

“Không thành vấn đề.” Nhạc Trừng nói “Ghế sofa cạnh cửa sổ có thể ngủ.”

Mạc Dực ở ghế sofa ngủ một đêm.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Trương Quý không có tới lui như mọi ngày.

An Lăng cùng Mộ Dung Duy thức dậy, không hẹn mà gặp cùng đi đến phòng Nhạc Trừng, thấy Mạc Dực ngủ lại một đêm trong phòng, cũng không phàn nàn gì cả.

Kết quả, khi Trương Quý mở mắt, bốn người đều ở đó.

Thấy được lông mi nồng đậm run rẩy, vài người không tự chủ được hô hấp dần dần khản trương lên.

Đôi mắt như có sương mù che phủ chậm rãi mở ra, dần dần sáng tỏ, Trương Quý liền chuyển tầm mắt, nhìn thấy khuôn mặt Mạc Dực, cánh môi khẽ mấp máy.

Bọn An Lăng phi thường ngạc nhiên.

Trương Quý từ trước đến nay đều không chịu cùng bọn họ nói chuyện, cho dù có chính đến chết cũng không hề lên tiếng, vậy mà bây giờ cứ nhiên mở to mắt tìm Mạc Dực.

Trương Quý nói thanh âm rất nhẹ, nhưng không có suy yếu đáng thương hề hề, lời nói rất rõ ràng.

Cậu nhẹ nhàng “Tôi muốn có một chiếc điện thoại trong nhà.”

Ngay cả tâm Mộ Dung Duy cũng mềm nhũn xuống.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, cậu như vậy lại chỉ có một cái nguyện vọng nho nhỏ.

Mạc Dực ôn nhu nhìn cậu “A Quý, thời gian trò chuyện tháng này, cậu đã dùng hết.”

Hắn vươn tay, dường như muốn vuốt ve mặt Trương Quý.

Trương Quý đột nhiên quay đi, cự tuyệt nhắm mắt lại.

Bọn họ nghĩ cậu sẽ khóc.

Nhưng là không có.

Sau đó, Trương Quý mở to mắt, từ trên giường chậm rãi ngồi dậy.

Cậu xuống giường, dùng khăn trải giường quần lấy người, không nhìn đến bất luận người nào, rời khỏi phòng.

Tất cả mọi người có chút sững sốt.

An Lăng hồ nghi hỏi “Cậu ta sẽ không nghĩ quần chứ?” Trách cứ nhìn Mạc Dực.

Chốc lát sau, Lâm Thiếu ngáp dài đi đến “Bình yên quá nha?”

“Cậu có thấy cậu ta không?”

“Có, ở trong phòng Mạc Dực.”

Mộ Dung Duy nhíu mày “Ở trong phòng Mạc Dực? Cậu ta trong phòng Mạc Dực làm gì?”

“Mặc quần áo, nhân tiện, dùng lò vi ba hâm lại bánh củ cải ngày hôm qua.”

13. Chương 13

Chưa bao giờ có một ngày chủ nhật nào buồn bực như hôm nay.

Cả bốn đại thiếu gia đều không thoải mái, ở phòng khách khó chịu bưng cà phê, không khí đầy nặng nề, ngồi như bị ghim chặt vào ghế sofa mềm mại.

Chỉ có Lâm Thiếu vô cùng nhẹ nhàng thanh sắc, miệng khẽ ngâm nga một bài hát đang thịnh hành, trên tay còn cầm một quyển tiểu thuyết, nằm nghiêng nghiêng trên ghế, thỉnh thoảng quay lại đánh giá một chút tổ hợp bốn kẻ đang buồn bực hiem thấy kia.

Nhạc Trùng khụ một tiếng, gian nan tìm đề tài “An Lăng, không phải ba cậu gần đây muốn cậu về nhà sao?”

An Lăng lăm bầm một tiếng, nhún vai “Trở về mà tự đâm đầu vào chỗ chết à. Thằng em gần đây ở bên ngoài gây họa, nghe nói cảnh sát tìm tới cửa, tiểu tử chết tiệt kia không biết đã trốn đi đâu. Ba tìm không thấy kẻ gây sự, tám phần là muốn đây trở về mắng một trận cho hả giận. Cho nên, đang lúc gay go thế này ngàn vạn lần không cần làm lão Đại, mỗi lần đều phải đưa đầu chịu tội thay.”

Lâm Thiếu quăng tiểu thuyết, xoay người ngồi dậy “Uy uy, trong nhà này cũng có bốn lão Đại nha, nhưng cũng không phải giống ông thê thảm như vậy. Ít nhất lão Đại A Dục nhìn rất thoải mái. Đúng không, A Dục?”

A Dục cánh môi mỏng cong lên, im lặng cười cười.

Nhạc Trùng phản bác Lâm Thiếu “Cậu đừng nghĩ A Dục trầm vô phiên não, biểu hiện cho tốt cũng là một gánh nặng. Giữa chốn chiếm đoạt giành đỉnh cao đây rầy ghen ghét, vạn nhất một ngày nào đó gặp rắc rối, còn có thể sẵn sàng hạ kẻ bắn lên mình.”

“Thật ư?” Lâm Thiếu nhìn sang Mạc Dục.

Mạc Dục quay đầu nhìn Lâm Thiếu, lộ ra một nụ cười trên choker.

Mộ Dung Duy cùng An Lăng rút cuộc nhìn không được bật cười.

Lâm Thiếu hiểu được bản thân bị chơi xỏ, đi qua hung hăng đập vào ót Nhạc Trùng “Này, nói cho rõ ràng coi, tôi đây có ý tốt thương cho mấy người, lại đây cùng mấy người, mấy người còn lấy tôi ra đùa giỡn, tôi lập tức biến mất.”

Nhạc Trùng một bên cười một bên kéo Lâm Thiếu giải thích “Đừng nóng mà, may còn có cứng ở đây, nếu không bọn này buồn chết mất.”

Nửa ép buộc làm cho Lâm Thiếu ngồi trên đùi, vô cùng thân thiết hôn vài cái.

An Lăng hỏi “Lâm Thiếu, cùng biểu diễn trước mặt mọi người được không?”

“Hửm? Trước mặt ai cơ? Cùng bốn người các cậu ấy à?”

An Lăng vẽ mặt dò xét, thấp giọng “Đương nhiên cùng A Quý nữa, như thế nào?”

Mọi người cười cười bắt đầu chuyên chú lắng nghe.

Lâm Thiếu lập tức hiểu được, hừ một tiếng, cà lơ phát phơ cười rộ lên “Muốn tôi làm phong nền à, cũng không phải không được, bất quá, có lợi lộc gì?”

“Cậu thích cái gì?”

Lâm Thiếu trầm tư suy nghĩ một hồi, như kẻ trộm cười nói “A Dục cho tôi thưởng một lần, tôi sẽ đồng ý.”

Yêu cầu này thực sự là rất phấn khích.

Mấy người đều cười vang, trên Mạc Dục.

“A Dực, cậu cảm thấy thế nào? Lâm Thiếu muốn thưởng một lần, cậu có làm hay không?”

Mạc Dực thần nhiên nói “Tôi làm, cậu ta có dám không?”

“Đương nhiên dám!” Lâm Thiếu từ đùi Nhạc Trìung nhảy dựng lên, cách bàn trà, cúi đầu liền hôn lên môi Mạc Dực, đang muốn xâm nhập một chút, Mạc Dực lại nhẹ nhàng ngăn hãm lại “Sắp đến mười hai giờ rồi.”

Bỗng nhiên một mảnh im lặng quỷ dị.

Mọi người đều lập tức đem ánh mắt nhìn lên đồng hồ treo trên tường.

Mười hai giờ, là giờ ăn cơm.

Cũng là thời gian Trương Quý xuất hiện.

Ai nấy đều thấy có chút khẩn trương, loại cảm giác này khó có thể mà tưởng tượng nổi. Rõ ràng con mồi ở ngay trong phòng, vị trí đã được xác định, chỉ cần đưa tay tóm lấy, lại như thế nào đều không thể với tới.

Càng gần mười hai giờ, bốn người càng kìm không được nôn nóng, không ngừng nhìn từng giây đồng hồ tích tắc trôi qua. Chỉ có Lâm Thiếu tự do tự tại, ngáp một cái, ánh mắt như than thở “Thấy các cậu đáng thương, tôi giúp các cậu đi xem sao.”

Mộ Dung Duy không ngăn cản hãm, Mạc Dực không lên tiếng, để cho Lâm Thiếu lên lầu.

Thân ảnh Lâm Thiếu từ cầu thang biến mất khoảng hai, ba giây, bỗng nhiên, ‘bịch bịch bịch’ tiếng bước chân từ cầu thang truyền xuống.

Từng cái đầu đều ngẩng lên nhìn.

Lâm Thiếu cách chân cầu thang khoảng hai, ba bước liền nhảy xuống giống như phát ra báo động trò chơi “Mau, chuẩn bị sẵn sàng, cậu ta đang từ thư phòng đi ra!”

Vừa mới ngồi vào bàn ăn xong, thân ảnh Trương Quý liền xuất hiện ở trên cầu thang.

Trương Quý dáng người kỳ thực rất cao, đôi chân thon dài, cả thân mình đều đặn rất cân xứng.

Động tác cậu đi xuống lầu nhẹ nhàng, không phát ra tiếng động.

Tuy rằng đi thực chậm, nhưng bước chân ổn định, không nhìn ra có gì không ổn. Cậu đi đến trước bàn cơm, sắc mặt so với ngày hôm qua tái nhợt dị thường, nhưng biểu tình lại hoàn toàn đồng nhất, theo như Mộ Dung Duy nói, chính là vẻ mặt người chết ngàn năm không đổi.

Cậu vừa tới gần ghế dựa Mộ Dung Duy ngồi bên cạnh liền vươn tay ra giúp cậu kéo ghế, không quay đầu lại mà nói “Ngồi.”

Này một chữ quá ngắn, nghe không ra ngữ khí, không biết xun xoe hay vẫn là mệnh lệnh.

Trương Quý cũng không thèm nhìn tới hãm, thờ ơ ngồi xuống, hai tay chống má, yên lặng chờ đồ ăn bưng lên.

Lâm Thiếu ngồi phía đối diện với Trương Quý, cách bàn ăn hỏi “A Quý khỏe chứ?”

Tính tình Trương Quý ít nhiều cũng biết một chút, không mong chờ cậu trả lời lại, Lâm Thiếu hướng Trương Quý cười cười “Vốn là chuyện có cảm giác không tồi, lại bị mấy con sắc lang này làm cho hỏng bét. A Quý, cậu ngàn vạn lần đừng để nó thành bóng ma, kỳ thực việc này được làm tốt, sẽ thật sự rất thoải mái.”

An Lăng cố ý hỏi “Cái gì là chuyện cảm giác không tồi? Lâm Thiếu, cậu nói cho rõ ràng, ai là sắc lang?” Kéo Lâm Thiếu ngồi sang đùi của mình, trước mặt Trương Quý làm trò, hôn môi thật sâu, đầu lưỡi dây dưa, nước bọt tiết ra khuấy trộn tạo thành âm thanh đầy *** mĩ.

Lâm Thiếu ồm ờ phối hợp, bị hôn thật sâu, nhẹ nhàng rên rỉ, bắt đầu vặn vẹo thân thể.

Trương Quý chậm rãi dời mắt qua một bên, nhìn vào hoa văn trên ghế tựa.

Động tác nhỏ nhất này, đều bị mọi người lưu vào trong mắt.

Mộ Dung Duy hướng An Lăng nháy mắt, An Lăng buông Lâm Thiểu sắc mặt phiếm hồng ra, dán ở lỗ tai hần hỏi “Nói thật, rốt cuộc được hay không?”

“Được cái gì?”

“Mọi người cùng nhau ngoạn a.”

Lâm Thiểu làm mặt quỷ, cắn lỗ ai An Lăng nói “Cùng nhau ngoạn? Mấy người muốn ngoạn tôi cho A Quý xem à? Họ An ông thực không phải kẻ tốt lành gì.” Buông An Lăng ra, ngồi lại vào ghế dựa của mình, ánh mắt đầy ý cười quay lại nhìn Nhạc Trừng chớp chớp mắt.

Có Lâm Thiểu ở đây, bữa tiệc rốt cuộc cũng không nặng nề đến mức hít thở không thông.

Đồ ăn bưng lên, hôm nay chủ đề là món Thái.

Lâm Thiểu mừng rỡ “Ta thích đồ ăn Thái nhất!! Là ai tốt bụng như vậy thế?”

Mạc Dực hỏi “Thích không?”

“Có!”

Mạc Dực giữ cầm Trương Quý, nhìn cậu, cũng hỏi “Thích không?”

Trương Quý bất thành linh phản ứng lại, nâng mắt lên, lạnh lùng trừng hần, một đôi mắt đen láy đầy mê người, trừng mắt nhìn một hai giây, mới chậm rãi hạ xuống.

Ánh mắt này, từ chỗ Nhạc Trừng có thể thấy rõ ràng, không khỏi mỉm cười, xem ra A Quý không được đáp ứng mắc điện thoại trong nhà mà hận chết Mạc Dực.

Mạc Dực thế nhưng đối với ánh mắt của Trương Quý lại không hề tức giận, cứ như vậy bỏ qua, buông tay ra.

Mọi người cúi đầu ăn cơm.

Chỉ chốc lát, Trương Quý liền buông đũa, Mộ Dung Duy lại không tự chủ được kiểm tra xem cậu ăn nhiều hay ít.

Vẫn như cũ, chỉ có một chút.

Cũng không biết cậu đã ăn bao nhiêu bánh củ cải, đến món chính là chim cút cũng chỉ ăn một vài miếng.

Lâm Thiểu đối diện vừa vặn tương phản, ăn uống không ngừng. Nhạc Trừng thấy y ăn ngon miệng như vậy, đưa phần tôm nướng của mình dứt sang cho y, Lâm Thiểu liền đưa cái miệng dính đầy cà ri bất ngờ hôn một cái thật kêu lên má Nhạc Trừng, khiến cho hần không kịp phòng bị, giống như một hồi báo.

Trương Quý học và nghỉ ngơi từ trước đến nay là nhất thành bất biến[1].

Ăn cơm trưa xong, đứng lên đi thư phòng.

Tất cả không ai ngăn cậu, nhìn thấy cậu đi lên cầu thang, thân ảnh biến mất ở lầu hai, trong lòng một trận trống trải.

Lâm Thiểu lau khô miệng, xung phong nhận việc “Tôi đi lên nhìn xem.”

Bỏ lại mọi người, lên lầu hai.

Lên xong, thật lâu đều chưa đi xuống.

Mấy người còn lại di chuyển sang phòng khách, người hầu liền bưng trà hoa nhài lên.

Nhạc Trừng một bên uống, một bên nói “Lâm Thiểu như thế nào đi lên lâu vậy? Sẽ không có ẩu đả chứ?”

An Lăng khúc khích nở nụ cười “Này, cậu nói nếu hai người bọn họ đánh nhau thì ai sẽ thắng?”

Nhạc Trừng ngược lại hỏi Mạc Dực “A Dực, cậu nghĩ ai sẽ thắng?”

Mạc Dực nói “Bọn họ tuyệt đối không đánh nhau.”

“Làm sao biết được?”

“Tôi hiểu A Quý.”

Không biết vì cái gì, những lời này làm cho người khác nghe được đều cảm thấy chói tai.

Trương Quý là của mọi người, lại tựa hồ bị Mạc Dực độc chiếm.

Mộ Dung Duy hỏi hẩn “Điện thoại nhà cậu ta, rốt cuộc bị sao thế?”

Ba người đều nhìn chằm chằm Mạc Dực.

Ánh mắt này, rõ ràng là không trả lời sẽ không bỏ qua.

Mạc Dực khinh đạm miêu tả, nhẹ nhàng băng quơ “Tôi tịch thu điện thoại của cậu ta, nhân tiện đưa cho em gái cậu ta di động cùng số điện thoại mới. Đương nhiên, số điện thoại trong nhà cũng bị thay đổi.”

Mọi người liền hiểu được.

Một chiêu này đơn giản nhưng thực sự ngoan độc vô cùng.

Trương Quý hiện tại chẳng những không có điện thoại trong tay, mà cho dù có cũng vô dụng, vì không có số điện thoại mới của nhà cùng em gái.

Gia đình lại ở ngoại ô, không có sự cho phép của Mạc Dực không thể trở về.

Muốn cùng người nhà liên hệ, đều phải thông qua Mạc Dực.

Theo cách làm việc của Mạc Dực, không cần hỏi, Trương Quý cùng người nhà nói chuyện nhất định sẽ do Mạc Dực nắm số, xong mới cho cậu nói, bản thân không chừng còn đứng bên cạnh theo dõi.

Nhạc Trìềm hỏi “Thời gian trò chuyện trong một tháng cậu cho hẩn là bao nhiêu?”

“Hai giờ.”

An Lăng tấm tắc lắc đầu “Cậu cũng thật đủ ngoan.”

“Vậy cậu ta có thể về nhà thăm em mình không?”

Mạc Dực lạnh lùng nở nụ cười, trầm giọng phun ra hai chữ “Năm mơ.”

Này hai chữ như viên đạn mãnh liệt bắn vào tim, đừng nói Trương Quý, ngay cả Nhạc Trìềm nghe xong cũng thấy ngực trầm xuống.

Mộ Dung Duy có chút vì Trương Quý bất bình, nhắc nhở Mạc Dực “A Dực, cậu đừng bức A Quý quá, cẩn thận cậu ta không chịu nổi, ngày nào đó bỗng nhiên không cánh mà bay, đem toàn bộ đàn em của mình biến mất thì sao?”

“Mộ Dung Duy, ông nhìn cái bộ dáng đắc ý dào dạt của hẩn đi.” An Lăng cảm thấy kỳ quặc, ngón tay gãi cằm dò xét Mạc Dực, cân nhắc nửa ngày, bỗng nhiên vỗ tay cái bốp, không dám tin trừng mắt nhìn hẩn “A Dực cái tên hỗn đản này thật sự dám tuyệt đường sống. Có phải cậu đã sớm âm thầm đem anh em cậu ta chuyển đến chỗ ở khác rồi phải không?”

Mạc Dực không đáp lời, thản nhiên câu khoe môi, nhấp một ngụm trà hoa nhài.

Điều này có nghĩa ngầm thừa nhận.

Ba người kia vốn làm việc cũng không kiêng nể gì, liền biết đã đoán trúng rồi.

Thừa dịp Trương Quý bị ép buộc ở lại trong này, chuyển nhà, đem em trai em gái của Trương Quý giấu đi là phương pháp thật triệt để.

Chuyện này, không biết Trương Quý có biết không.

Nếu không biết, vạn nhất thật sự đào tẩu, về nhà thấy người không nhà trống, cuối cùng lại phải quay về cầu xin Mạc Dực. Cho dù cậu không chịu trở về, chỉ cần có một tia do dự, Mạc Dực cũng sẽ có cách tìm bằng được cậu.

Khi đó, không biết Mạc Dực sẽ đưa ra biện pháp gì mà trừng phạt cậu nữa.

“Ai~, A Dực.” An Lăng tiến lại gần, thấp giọng hỏi “Người giấu ở đâu?”

Mạc Dực không nói một lời nào, nhàn nhã uống trà.

“Số điện thoại là bao nhiêu?”

Vẫn là một điệu bộ thần bí mỉm cười.

Mộ Dung Duy phần nộ lớn tiếng “Trách không được lúc trước lại muốn độc chiếm, cậu quả thật tổn không ít tâm tư.”

“Phải, bây giờ mỗi ngày đều có thể thấy cậu ta, đó là tâm tư của tôi.”

“Thật cảm ơn.”

“Không cần khách khí. Tôi tư văt và nghĩ ra được nhiều thủ đoạn như vậy, cậu đừng xuống tay quá ngoan, đừng chính cho cậu ta chết để báo đáp tôi là được rồi.”

Một câu này, tuy rằng Mạc Dực biểu tình thoải mái ứng đáp, nhưng lời nói lại sắc bén đầy châm chọc vô cùng.

Nhạc Trừng vội vàng ho khan một tiếng, vừa muốn nói vài câu cho không khí nhẹ nhõm hơn thì Lâm Thiệu từ trên cầu thang đi xuống dưới, vô cùng đặc ý hỏi bọn hắn “Biết tôi cùng Trương Quý ở thư phòng làm gì không?”

An Lăng nói “Miễn là cậu không làm chuyện đó thì cái gì tôi cũng không ý kiến.”

Lâm Thiệu trực tiếp cho An Lăng một ngón tay giữa đầy tao nhã, tay kia lấy một tờ giấy đưa trước mắt Mạc Dực “Tôi làm người mẫu cho A Quý nha.” Tươi cười sáng lạn.

Tất cả ngăn người, tiến lại gần tờ giấy y đưa cho Mạc Dực, quả nhiên là bản phác họa.

Bức tranh vẽ Lâm Thiệu nằm ở trên bàn nghiên cứu trong thư phòng Mạc Dực, tư thế đầy gợi tình đang mơ màng đi vào giấc ngủ.

Nhạc Trừng khó có thể tin “Cậu *** trước mặt A Quý như vậy?”

Lâm Thiệu không thấy có gì là không đúng “Chuyện này có gì kỳ quái? Bọn tôi đi học, người mẫu là phải cởi sạch a, hơn nữa bản công tử đáng người tuyệt đỉnh, không sợ người nhìn. Coi, này đường cong xinh đẹp này, đó, ngòi bút nghệ thuật của A Quý quả nhiên không tồi.”

Bọn họ đối với tài năng nghệ thuật của Trương Quý không quan tâm nhiều, mà hứng thú hơn cả là Lâm Thiệu này cư nhiên trần truồng.

“Lâm Thiệu, câu dụ A Quý kiểu gì để cậu ta vẽ cho cậu bức tranh này vậy?” An Lăng hưng trí bưng bưng hỏi.

Lâm Thiệu biểu tình đầy ủy khuất oan uổng “Ai dụ ai a? Tôi đi vào, thấy cậu ta ở giá vẽ đối diện bàn học luyện phác họa, liền hỏi cậu ta có muốn tôi làm người mẫu hay không. Cậu ta nói có, tôi cởi, cậu ta còn cao hứng nói đáng người tôi rất đẹp, thật hiếm khi được thấy một người mẫu đẹp như thế. Tôi nằm trên mặt bàn học, thuận tiện đánh một giấc ngắn, sau lại nghĩ mấy cậu còn đang chờ ở dưới, đứng lên mới biết cậu ta đã phác họa xong.”

Lâm Thiệu nhàn nhã đơn giản nói rõ ràng, vậy mà mấy người ở đây sắc mặt đều có chút xấu hổ.

Thật sự tưởng tượng không ra Trương Quý cao hứng bộ dáng là như thế nào nữa. Cậu như một tiểu xử nam cấm dục đầy ngượng ngùng, vậy mà cư nhiên lại dám nhìn Lâm Thiệu trần truồng, còn nói đáng người Lâm Thiệu rất đẹp, đối với Lâm Thiệu trần trụi ngủ gật phác họa một bản.

Cho bọn hắn một trăm năm, cũng không thể ngờ Trương Quý lại đáng yêu như vậy.

Nhưng một Trương Quý đáng yêu như thế khi đứng trước mặt bọn họ, lại cùng một thi thể không khác gì nhau.

Nghe Lâm Thiếu nói, thật sự là chọc lòng người ngứa ngáy khó chịu.

Lâm Thiếu giải thích xong, ánh mắt chăm chú nhìn chén trà trong tay Mạc Dực, thích thú hỏi “Có phải trà hoa nhài hay không? Cho tôi mượn uống một ngụm.”

Mạc Dực đưa cho hắn, Lâm Thiếu lười biếng đi vòng qua, ý chân dài trực tiếp nhảy qua tiểu bàn trà, cũng không thèm cẩn thận một chút, té ngã, cả người trực tiếp đè lên Mạc Dực.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Lâm Thiếu vội vàng, luống cuống tay chân lau nước trà đổ ra, còn giúp Mạc Dực lấy toàn bộ ví tiền cũng những thứ khác ra, đặt lên ghế sofa sạch sẽ tránh cho khỏi ướt, xấu hổ cười nói “Tôi không cố ý, lần sau tôi không dám nữa.”

Nhạc Trừng nhíu mày “Lâm Thiếu, cậu hứa bao nhiêu lần rồi? Lần trước còn làm đổ nước sôi lên người Mộ Dung Dục.”

Mộ Dung Dục nhướn mày, làm ra vẻ đầy lạnh lùng tàn khốc “Lần này cũng là nước sôi.”

Lâm Thiếu không chú ý đến bọn họ, còn đang giúp Mạc Dực lau khô quần áo.

Mạc Dực nói “Không có việc gì, trà cũng không còn nóng nữa.” Cúi đầu thấy quần cũng ướt một mảnh “Tôi đi thay đồ.”

Hắn vừa lên cầu thang, Lâm Thiếu thở dài nhẹ nhõm một hơi, le lưỡi nói “Tôi còn nghĩ Mạc Dực sẽ phát hỏa.” Ngồi vào ghế sofa, hỏi Nhạc Trừng “Các cậu vừa nói chuyện gì đó?”

Nhạc Trừng còn chưa kịp trả lời, An Lăng cổ quái nhìn Lâm Thiếu đánh giá, đột nhiên hỏi “Lâm Thiếu, cậu giấu cái gì trong tay?”

“Không có.”

Mộ Dung Dục cảnh giác đứng lên, tóm lấy tay Lâm Thiếu đang giấu dưới ghế sofa ra.

Mở ra nhìn, cư nhiên là điện thoại di động của Mạc Dực.

Nhạc Trừng thở dài “Cậu làm cái quỷ gì vậy?”

“Là cậu cùng A Quý làm cái quỷ gì?” An Lăng bổ sung.

“Này, mấy người cũng nên có nhân tính một chút nha. Ngày hôm qua đem cậu ta ngoạn phẩm thương như vậy, cho cậu ta gọi điện về một cái xem như bồi thường cũng có sao đâu?” Lâm Thiếu bị bắt tại trận, một chút cũng không hối lỗi, ngược lại còn đi giáo huấn bọn họ.

Mộ Dung Dục hừ một tiếng, đoạt điện thoại lại, đặt xuống, bắt đầu tra thông tin liên lạc.

An Lăng cùng Nhạc Trừng lập tức sáp lại.

“Tìm được không?”

“Không thấy tên Trương Quý.”

“Thử tìm người họ Trương xem.”

“Để làm gì? Điện thoại A Dực một đồng số thế này, ai biết được em gái A Quý tên gì?”

“Tra Bé Hai.”

“Chết tiệt, cũng không có. A Dực sẽ không đem số điện thoại nhớ trong đầu chứ?”

Nhạc Trừng đưa ra giả thiết này, tâm ai nấy đang nôn nóng đều lập tức xụi xuống.

Mạc Dực làm việc vốn cẩn thận, quả nhiên thực đáng sợ.

An Lăng nhân tình bỗng nhiên sáng lên, nhỏ giọng nói “Mở nhật ký điện thoại ra, em gái A Quý mới đây gọi tới, nhất định sẽ có số lưu lại.”

Mộ Dung Dục lúc này đang vào nhật ký. Thường xuyên xuất hiện trong ghi chép, đa số là mấy bọn hắn liên lạc với nhau, cũng có mấy dãy số khác đều rất quen thuộc, dò tiếp phía dưới, không phải bạn bè và gia

đình thì sẽ là đối tác kinh doanh, chỉ có một cuộc gọi được thiết lập cuộc gọi ẩn, khi gọi đều không hiện lên dãy số cùng chi tiết cuộc gọi.

Tất cả mọi người liền hiểu, số điện thoại không được hiển thị này, chín mươi chín phần trăm là số em gái Trương Quý gọi đến.

Xem ra cho dù là di động của em gái Trương Quý hay số điện thoại mới của nhà đều bị Mạc Dực khống chế. An Lăng thấp giọng chửi một tiếng “A Dực tên hỗn đản này, lúc nào cũng đoạn tuyệt đường sống như thế.” “Tìm được chưa?”

Âm thanh lạnh lùng từ trên cầu thang truyền xuống, tất cả mọi người có tật giật mình giật bắn quay đầu.

Mạc Dực đã thay một bộ đồ khác, chậm rãi bước từ trên cao xuống, tới trước mặt bọn họ, khoe môi câu lên độ cong nho nhỏ, ánh mắt đảo qua toàn bộ, dừng trên mặt Lâm Thiệu.

Lâm Thiệu bị hấn nhìn chòng chọc thành một trận hoảng hốt, hướng Nhạc Trừng bên cạnh nhẹ nhàng nín một chút.

Mộ Dung Duy thẳng thắn, đưa tay ném cho hắn “A Dực, này.”

Mạc Dực bắt lấy điện thoại di động vừa rồi bị Lâm Thiệu lấy ra cùng ví tiền và vài món đồ khác, cười hỏi Mộ Dung Duy “Đã biết để đem được cậu ta ở lại nơi này có bao nhiêu dễ dàng chưa?”

Ngay cả Mộ Dung Duy cũng không thể không gật đầu.

Lâm Thiệu công phu đi lên chỉ một hồi, Trương Quý cư nhiên có thể cùng Lâm Thiệu trở thành đồng minh, khiến cho Lâm Thiệu xuống dưới lừa lấy điện thoại Mạc Dực.

Tiểu tử này thực không đơn giản chút nào.

Đến cả An Lăng và Nhạc Trừng đều phải công nhận.

Lâm Thiệu nói “A Dực, chuyện không liên quan đến A Quý, tôi vì thấy cậu ta rất...”

Mạc Dực không nóng không lạnh hướng y cười cười, không nghe giải thích, xoay người hướng lên cầu thang rời đi.

Ai cũng biết hắn đi tìm Trương Quý tính sổ.

Mọi người trong lòng đều căng thẳng, chạy nhanh theo sau.

Mạc Dực một khi đã tức giận, hậu quả phi thường đáng sợ.

“A Dực, từ từ đã.” Nhạc Trừng không muốn lại náo loạn, ở phía sau gọi “Cậu bình tĩnh một chút rồi hãy đi vào.”

“Tôi rất bình tĩnh.”

Mọi người theo Mạc Dực tới trước cửa thư phòng, Mạc Dực một tay đặt trên cửa, dùng sức đẩy, liền thấy bóng dáng Trương Quý đang ngồi trong phòng.

Cậu đang ở trước giá vẽ, cầm bút chì, chuyên tâm vẽ tranh.

Nghe thấy cửa phía sau mở ra, quay đầu nhìn lại, lướt đến Lâm Thiệu ở phía sau, không hề thay đổi sắc mặt, ngay lập tức hiểu được mọi chuyện.

Vì thế buông bút, thu giá vẽ, đem bản nháp vừa vẽ khá tốt cùng tranh tất cả bỏ vào kệ vẽ.

Thu dọn xong, xoay người, thùy hạ mắt, chờ Mạc Dực lại đây.

Mạc Dực bước đến trước mặt cậu, nắm cầm cậu, nâng mặt làm cho cậu đối diện với chính mình, cười cười “A Quý quả nhiên thật biết lợi dụng sơ hở nha.”

Những người khác đều nghĩ hắn sẽ nổi trận lôi đình, nói không chừng đem Trương Quý như lần trước đánh Trương Quý tới gần chết thì thôi.

Nhưng khi nghe thấy ngữ khí của hắn, đều ngẩn ngơ.

Giọng nói hắn chứa đầy sùng nịch cùng không một chút nề hà.

Thế nhưng lời nói tiếp theo, lại phi thường tàn nhẫn.

“Hủy bỏ thời gian trò chuyện ba tháng! Ba tháng, cậu có nghe thấy không?! Cậu dám lộn xộn thêm một lần nữa, đừng trách tôi xuống tay không báo trước!”

Sắc mặt Trương Quý bỗng nhiên một mảnh tro tàn.

Căn môi dưới, con ngươi hắc bạch phân minh lóe lên, gắt gao nhìn thẳng Mạc Dực.

Mạc Dực không một chút suy chuyển nhìn chăm chăm lại, khí thế bức người, cười lạnh nói “Cậu lại căn môi. Được! Cứ việc dùng sức căn cho tôi. Nhớ cho rõ tôi và cậu từng nói qua cái gì. Cậu đem mình lộn thương chỗ nào, em trai em gái cậu sẽ bị thương tổn chỗ đó. Tôi cam đoan miệng vết thương so với cậu chỉ càng thêm sâu hơn!”

Trương Quý bị ép đến nỗi cả người run bần bật.

Khép mắt, rốt cuộc cũng không căn môi dưới nữa, yên lặng xoay người, bỏ ra ngoài thư phòng.

Lâm Thiếu đỏ mặt, khi Trương Quý bước qua mở miệng nói “A Quý, A Quý...”

Mộ Dung Duy do dự có nên đi qua nhìn xem hay không.

“Đừng đi.” Mạc Dực nói “Để cho cậu ta ở một mình. A Quý trong lòng không dễ chịu, đừng phiền cậu ta.”

An Lăng xoa xoa bả vai, cười cười một chút “Cậu cũng biết cậu ta không dễ chịu à.”

Mạc Dực đi tới, cười lạnh “Cậu đau lòng? Nếu cậu đồng ý, vậy tôi buông tay để cho cậu ta chạy đi nhé?”

Loại chuyện nấu chín vịt rồi bỏ đi này, An Lăng tuyệt đối không làm.

Nên hắn rốt cuộc im lặng không hề hé răng.

Mạc Dực đi ra thư phòng, ngang qua người Lâm Thiếu, kéo y lại, hung hăng hôn một cái, thấp giọng nói “Lần sau không được lấy cái này viện cớ nữa. Đừng làm chuyện điên rồ, Lâm Thiếu.” Buông Lâm Thiếu ra, hướng hành lang bước đi.

Lâm Thiếu từ đằng sau ôm hắn, ôm thật sự chặt, dường như làm nũng nói “A Dực, cậu còn có thể cùng tôi trên giường chứ?”

Mạc Dực vỗ vỗ hắn, mỉm cười dung túng “Đồ ngốc, đương nhiên rồi. Tốt lắm, buông tay, tôi còn hội nghị thường kỳ thông qua Internet đang chờ.”

Lâm Thiếu buông tay ra, nhìn đến Mạc Dực biến mất ở góc hành lang, nghiêng người qua hỏi Nhạc Trừng “Tôi ngày mai còn được ở đây không?”

Nhạc Trừng nói “Nhìn cậu rõ là nguyện ý không đi.”

Lâm Thiếu nga một tiếng “Tôi đây đi nhìn xem sao.”

[1] Nhất thành bất biến: Đã hình thành thì không thay đổi.

14. Chương 14

Lâm Thiếu không ở lại ăn cơm chiều. Y nhận một cuộc điện thoại, có vẻ như là bạn mới, nói chuyện mặt tươi cười rạng rỡ. Tắt điện thoại, liền nói bái bai với mọi người.

Nhạc Trừng hỏi “Bạn mới à? Căn thận một chút, đừng bị người bán.”

An Lăng lúi y hôn một mạch, cười nói “Bị người bán? Người như cậu ta bán đi không được bao nhiêu đâu.”

Lâm Thiếu dùng đầu ngón tay hung hăng đâm vào ngực An Lăng, ác liệt trả thù lại đánh giá của hắn. Trước khi đi ra cửa còn hỏi Mộ Dung Duy “Họ Mộ Dung, có muốn chào một cái không?”

Mộ Dung Duy nói “Tốt thôi.”

Lâm Thiếu chủ động tiến lại, Mộ Dung Duy ôm y, hướng trên cầm trên cổ y hôn một hồi, Lâm Thiếu bỗng nhiên la to, giãy giụa đòi đứng lên, nhưng khí lực Mộ Dung Duy quá lớn, y căn bản trốn không ra.

An Lăng cùng Nhạc Trừng ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn xem.

Sau một hồi lâu, Mộ Dung Duy rốt cục cũng thả y.

Lâm Thiếu từ trong lòng Mộ Dung Duy đứng lên, mãnh liệt nhảy dựng, lớn tiếng kháng nghị “Đê tiện a! Lưu nhiều vết hôn như vậy, tôi như thế nào gặp người ta hả?!”

“Nói cho người đó biết, do cậu làm rất tốt.”

Lâm Thiếu đảo mắt xem thường, chuồn mắt.

Cơm chiều thiếu y, quả nhiên một lần nữa rơi vào trạng thái nặng nề.

Tất cả mọi người đều ăn không ngon miệng, uống phí cả tấm lòng của đầu bếp.

Đêm đó đến phiên Mạc Dực làm chủ, hẳn cái gì cũng chưa nói tới, cơm nước xong đi vào phòng của mình, Trương Quý cũng theo thường lệ đi thư phòng, còn lại ba người người nhìn ta, ta nhìn người, đều cảm thấy phương án tốt nhất cứ là án binh bất động.

An Lăng nói “Dù sao cũng nhàn rồi, đêm nay ra ngoài chơi đi.”

Nhạc Trừng đồng ý.

Mộ Dung Duy đứng lên “Các cậu đi đi, tôi ở nhà đọc sách, đại học y Massachusetts vừa phê chuẩn chương trình đào tạo từ xa cho tôi.”

“Họ Mộ Dung, chương trình học của ông có nhiều lắm không? Cẩn thận mệt chết à.”

Mộ Dung Duy cười cười châm chọc “An Lăng, so với cậu miệt mài thân thể như vậy, tôi xem ra vẫn tốt hơn chán.”

Giữa tiếng cười phản bác của An Lăng cùng Nhạc Trừng, xoay người lên lầu.

Nhạc Trừng thu giọng, nhỏ tiếng hỏi “Bệnh tình bác gái vẫn không lạc quan à?”

“Ừ.” An Lăng nhún vai “Nhưng bây giờ đi đọc giáo trình y học cũng có tác dụng gì?”

“Xem như an ủi tâm lý đi.”

Hai người gật gù hít một hơi, rất nhanh đem phiền não quăng ra sau đầu, một lòng cùng nhau ra ngoài tìm cuộc vui.

Kể tiếp bốn năm ngày, Lâm Thiếu cũng không hề xuất hiện.

Nhạc Trừng hỏi có muốn gọi điện cho y một chút không, An Lăng nói “Cậu lo cho Lâm Thiếu? Tốt nhất nên lo cho kẻ ở cùng cậu ta thì hơn.”

Ngày trôi qua thực sự yên bình. Một tuần qua, Trương Quý mỗi ngày đều đi học, mỗi ngày đều trở về ăn cơm rồi ngủ, ai cũng không phản ứng, chỉ là ăn vẫn không nhiều lắm.

Mộ Dung Duy vẫn như cũ quen nhìn sức ăn của cậu, bất quá nếu là dạ dày không tốt, ép cậu chỉ càng hồng bết, đành im lặng chịu đựng không hề lên tiếng.

Luân phiên đổi lượt vẫn tiếp tục, chỉ là buổi tối vô cùng có thiện ý. Tất cả mọi người đều ngầm hiểu, ngày đó ‘Muốn xem bộ dáng A Quý cao trào đây xinh đẹp’ kỳ thực ngoạn hơi quá phận, cho nên vài ngày nay đều không hề chạm vào cậu.

An Lăng mỗi ngày đều nói cho Trương Quý đêm nay phải ngủ ở phòng người nào, Trương Quý thấy nghe đều không lên tiếng, bất quá, đại khái biết không đi cũng sẽ bị ép buộc, buổi tối đều yên lặng mà làm theo.

Mạc Dực gợi ý cho bọn họ, ở tình huống thông thường, khi có bọn họ Trương Quý đều không an tâm ngủ. Cho nên, đến phiên ai làm chủ, người đó liền ở phòng khách ngủ đến khuya, Mạc Dực cũng không ngoại lệ.

Thẳng đến khi Trương Quý đi vào giấc ngủ, mới về phòng tắm rửa, lên giường ôm cậu ngủ.

Lạc thú nhỏ nhỏ duy nhất, đại khái lại là khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy. Ôm Trương Quý ôn thuận, xem cậu như một con mèo mà đùa nghịch, duỗi cánh tay ra, nghe cậu lẩm bẩm ôm lấy.

Đêm đó của Mộ Dung Duy, Nhạc Trừng gõ cửa đi vào mượn bản ghi chép Buôn bán quốc tế của hắn, thấy Mộ Dung Duy trên giường ôm Trương Quý trêu đùa, không ngừng đưa tay chọc chọc từ trái sang phải, từ phải sang trái.

Trương Quý ngủ thật sự ngọt ngào, hai tay giống như ý chí của mình, bám chặt không buông tay Mộ Dung Duy ra, chỉ chậm rãi xoay thắt lưng trở mình.

Mộ Dung Duy thấp giọng cười nói “Thật sự như mèo, đùa như thế nào cũng không tỉnh.”

Nhạc Trừng nói “Xem cậu ta gây thành cái bộ dáng kia, để cho cậu ta hảo hảo ngủ một giấc đi. Ban ngày bị mấy người áp bách tinh thần như vậy, đương nhiên mệt đến không tỉnh lại được.”

Mộ Dung Duy thực mất hứng “Mấy người? Giống như cậu cái gì cũng chưa từng làm ấy ha?”

Tuy nói như vậy, nhưng rốt cuộc cũng dừng lại, hôn hôn hai má Trương Quý vài ngụm, ủng cậu vào ngực, bắt đầu ngủ.

Mặc dù không có nói rõ, nhưng tất cả mọi người bất tri bất giác đều có điểm thu liễm.

Trương Quý lại một chút dấu hiệu cảm ơn đều không có. Khó có được bốn vị đại công tử sẵn sàng, cậu vậy mà có thể tránh liên tránh, có thể không để ý đều tận lực không quan tâm, vài ngày vừa qua, cơ hồ một chữ cũng không nghe nói.

Bốn vị từ trước đến nay vốn là cao cao tại thượng, bách chiến bách thắng đều thực buồn bực, thế mà muốn phát hỏa cũng không được.

Tối ngày thứ năm, Mộ Dung Duy đầy tài năng nhưng không hề dễ dàng mới thấy được một chút thành quả.

Cám ơn trời đất, sức ăn Trương Quý lớn hơn một chút, còn vài lần gấp thêm đồ ăn.

An Lăng cũng nhìn ra, thật cao hứng, cách bàn ăn giúp Trương Quý gấp một miếng vịt quay “A Quý, món này ăn ngon này.”

Kết quả biến tốt thành xấu. Hắn vừa mới bỏ đồ ăn vào, Trương Quý liền buông chén đĩa, cầm lấy túi xách đi lên lầu.

Mộ Dung Duy cơ hồ muốn đánh An Lăng một cái, nhưng nghĩ lại có lẽ chính hắn cũng xấu hổ, không khỏi vừa tức vừa hận lại càng thêm ngứa ngứa trong lòng.

Trương Quý vừa mới đi, điện thoại di động Mạc Dực liền vang.

“A lô, Mạc Dực nghe.” Mạc Dực cầm điện thoại, khuôn mặt tươi cười “À? Là bé Hai sao?”

Nháy mắt, cả nhà ăn chìm vào một loại yên tĩnh đầy cực đoan.

Giống như ánh chớp xẹt lên, ‘bịch bịch bịch’ liền nghe tiếng bước chân truyền tới, Trương Quý nhất định nghe được, cầm theo túi xách đang đến nửa cầu thang liền xoay người chạy xuống, tới nhà ăn dừng lại ở chân bàn, gắt gao nhìn chăm chăm vào điện thoại trong tay Mạc Dực.

“Hả? Tìm anh hai? Có việc gì thế?”

Trương Quý nhẹ nhàng thở gấp, đi đến trước mặt Mạc Dực.

Mạc Dực cầm điện thoại, biểu tình thực thoải mái “Bánh củ cải? Có, đã sớm nhận được. Ừ, anh hai em thích lắm, đã ăn hết rồi. Bé Hai, tay nghề của em rất tốt đó, khi nào có dịp thì làm nhiều chút cho anh một phần được không? Được, anh chờ.”

“Mạc Dực.” Trương Quý cực thấp nói một tiếng, khề khàng như thở dốc.

Cậu nhìn Mạc Dục cầu xin.

Ánh mắt kia, cho dù ý chí sắt đá như thế nào cũng không nhịn được mà muốn an ủi cậu.

Mạc Dục nhìn cậu, ngữ khí ôn hòa làm bao kẻ đều cảm thấy hảo cảm cùng nhiệt tình “Nói chuyện với anh hai? Anh không biết cậu ta về chưa, chờ một chút, anh đi nhìn thử xem.”

Hắn che điện thoại, ánh mắt bình tĩnh mà thần bí khó lường dừng lại trên mặt Trương Quý.

“Mạc Dục.” Trương Quý lại nói một tiếng.

Rất rõ ràng, rất nhẹ nhàng, này hai tiếng lại ẩn chứa rất nhiều điều khó nói thành lời, khiến cho tâm linh cũng run rẩy theo.

Mạc Dục mỉm cười đứng dậy “A Quý, cậu cảm thấy trong bốn người ở đây, ai là người có khả năng đồng ý cho cậu nghe điện thoại nhất?”

Trương Quý quay đầu, ánh mắt bỏ qua An Lăng, trực tiếp tìm đến Nhạc Trùng.

Cặp mắt đen như hạt bồ đào, ướm át khiến lòng người thương yêu không thôi.

Nhạc Trùng cũng biết ánh mắt như thế sẽ làm cho người ta không chịu nổi, cơ hồ lập tức mở miệng “A Dục, để cho cậu ta nghe đi, đừng chinh cậu ta như vậy.”

“Chắc chắn, A Quý của chúng ta thật lợi hại, nhanh như vậy đã hiểu được tính tình Nhạc Trùng.” Mạc Dục cười, đưa tay vuốt ve khuôn mặt duyên dáng của Trương Quý, dùng ánh mắt lạnh như băng, mang theo cảm xúc kỳ dị nhìn cậu thật lâu, mới nói “Được, tôi nể mặt Nhạc Trùng. Mười phút, lá gan cậu đủ lớn, vi phạm cho tôi coi.”

Một lần nữa đưa điện thoại áp lên tai “Bé Hai à, anh tìm được anh hai em rồi, cậu ấy ở thư phòng, em chờ một chút.”

Trương Quý nhận điện thoại, vội vã ghé lỗ tai vào, chưa nói chuyện, đã cười một cái thật sáng lạn.

Nụ cười tỏa nắng đến nỗi làm cho người ta hoa mắt, giống như giữa không trung yên tĩnh không hề báo trước bắn một chùm pháo hoa rực rỡ sắc màu lên bầu trời, nổ bung khiến cả bọn Mộ Dung Duy tan ra từng mảnh.

“Bé Hai! Anh hai đây! Ủ, ăn ngon lắm. Ha ha, anh không có nói dối mà, thật sự ăn ngon lắm, toàn bộ ăn hết rồi.”

“Có thể làm nữa sao? Thật tốt, em làm cái gì anh cũng có thể ăn.”

“Nhóc Sáu với bé Năm đâu? Sao? Nhóc Tư sâu răng à? Nói em ấy không được lười biếng, mỗi ngày sáng tối đều phải đánh răng, bằng không anh hai về sẽ đánh mông đấy.”

Nhờ có cuộc điện thoại này, thanh âm êm tai của Trương Quý mới có dịp được nghe.

Lúc này, cậu không hề là một A Quý tích tụ như kim nữa[1], cũng không phải là một A Quý bướng bỉnh trầm lặng.

An Lăng cảm thấy rất bất khả tư nghị[2].

Trương Quý đầy sức sống như thế, không chút giả vờ.

Hạnh phúc nho nhỏ từ điện thoại truyền qua tai nghe bao phủ cả người cậu, đem cậu cùng tất cả mọi người trong này gần cách.

Giờ phút này, trong mắt Trương Quý không có đè ép thống khổ mà bốn bọn hắn đem đến cho cậu nữa.

“Sáu à, em có ngoan không đó? Không được ức hiếp chị Năm nha, bé trai là không được bắt nạt con gái. Cái gì? Chị đánh em à? Sao lại như vậy? Chị so với em còn thấp hơn. Đừng nóng, cứ chậm rãi, em nói lớn tiếng như vậy, Hai nghe không rõ cho lắm.”

Cậu nhanh chóng đầy uy nghiêm, rồi lại thích thú nghe từ điện thoại truyền ra từng đợt khóc oa oa, trên người tản ra quang mang nhàn nhạt, đầy sống động sáng ngời, đây chính là sinh mệnh mà mọi người hay nói đó sao?

Xinh đẹp đến động lòng người như vậy, Mộ Dung Duy luôn an vị ở bên cạnh, rốt cuộc kim lòng không được, lặng lẽ vươn tay sờ thắt lưng của cậu.

Vừa mới chạm vào một chút, Trương Quý lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xoay người, trợn mắt nhìn hắn.

Ánh mắt đỏ cùng bình thường trầm mặc trùng lên quả nhiên giống nhau.

Sau khi trừng Mộ Dung Duy, ánh mắt lại trở nên nhu hòa “Bé Năm, anh hai đương nhiên nhớ mấy đứa. Sẽ không nhé, Hai nhất định nhớ rõ, búp bê Barbie mặc váy màu phấn hồng đúng không? Không thể à, sinh nhật chỉ được nhận một món quà thôi. Hai búp bê Barbie rất mắc, chờ sinh nhật năm sau, anh lại tặng cho em nữa được không?”

Ngữ khí ôn nhu như vậy... Cái điện thoại di động chết tiệt thật làm cho con người ta ghen ghét đổ kị!

“Bé Hai, em vất vả rồi, vẫn đi làm thêm sao? Học tập quan trọng hơn, thời gian thi cử sắp đến rồi, đừng đi nữa. Tiền ngân hàng vẫn còn đủ, nếu không anh vẫn còn biện pháp mà. Ha ha, tranh Hai vẽ càng ngày càng tốt đó nha.”

“Ừm? Hai khi nào về à? Đến kỳ nghỉ, khi nào học viện cho nghỉ anh sẽ về.”

“Nào nghỉ á? Cái này phải đợi Hai hỏi học viện cụ thể đã.”

Cậu vui vẻ như vậy, thật sinh động hiếm thấy.

Thật muốn lúc nào cũng thấy cậu cười, kể chuyện giải thích.

Mạc Dực không quên thời gian mình đề ra, vươn tay qua đáy mắt Trương Quý, xòe năm ngón tay bắt đầu đếm ngược thời gian.

Thấy tay hắn, ánh mắt Trương Quý đang sáng long lanh bỗng dưng tiêu thất hào quang.

Ngữ điệu vui vẻ, trở nên lộn xộn mà miễn cưỡng “Bé Hai, Hai tối nay còn có việc.... Không, không phải không muốn cùng mấy đứa nói chuyện.... Hai sẽ cố gắng gọi về... Cả ngày không tìm thấy anh? Anh....”

Mạc Dực gấp ngón tay xong, một giây cũng không cho, bắt lấy điện thoại trong tay Trương Quý.

“Àlo, bé Hai, anh là Mạc Dực. Anh hai em phải đến học viện, tối hôm nay còn có ngoại khóa. Ừ, giáo sư này rất nghiêm, đến muộn sẽ không cho vào lớp. Đương nhiên là thật, anh không có lừa em. Ừm, cứ như vậy đi, lần sau tán gẫu tiếp. Anh sẽ nhắc anh hai em mua máy bay mới, yên tâm.” Mạc Dực cười nói “Điện thoại anh cho mượn thì có gì ngại gì? Nha đầu ngốc này. Được rồi, tạm biệt.”

Khép di động lại, âm thanh rất nhỏ ‘rụp’ một cái vang lên.

Trương Quý như bị điện giật run rẩy không thôi.

Mộ Dung Duy gần như nghĩ cậu sẽ ngất đi, không tự chủ được đưa tay đỡ lấy.

Lần này Trương Quý không còn nhanh nhẹn né tránh nữa, nhưng khi Mộ Dung Duy vỗ về thắt lưng, cậu không nhìn cũng không quan tâm, một lần nữa đứng lên nhặt túi xách trên mặt đất, đi lên cầu thang.

Mộ Dung Duy không dùng lực, bàn tay hắn chỉ chậm rãi lướt qua, cuối cùng chỉ còn cảm giác vắng vẻ trống rỗng lưu lại.

[1] Tích tụ như kim: tiết kiệm lời nói như cát giữ vàng.

[2] Bất khả tư nghị: Không thể tin nổi.

15. Chương 15

Trương Quý tươi cười và hạnh phúc, như kinh hồng thoáng qua, liền không còn đây nữa.

Ngoại trừ Mạc Dực, ba người Nhạc Trùng, An Lăng, Mộ Dung Duy đều vô thức muốn pha trò để Trương Quý cười thêm một lần.

Bọn họ bắt đầu trên bàn ăn thay phiên nhau nói giỡn, kể những câu chuyện thú vị đã từng nghe mà bình thường ắt phải cười ngất đến nửa ngày, thế nhưng Trương Quý chỉ mắt diếc tai ngơ.

Nhạc Trùng đề nghị đưa Trương Quý ra ngoài hóng gió, dù sao thanh niên trẻ tuổi đối với xe thể thao tốc độ cao là trời sinh say mê cuồng nhiệt. Kết quả, Trương Quý chẳng có chút nào gọi là tự hào khi ngồi trên chiếc xe thể thao kia, biểu hiện này cùng với vẻ mặt khi ngồi bên bàn ăn hoàn toàn không có gì khác biệt.

Bọn họ dạo dò đầu bếp làm những món Trương Quý thích ăn, tìm kiếm đủ loại quà tặng phỏng chừng Trương Quý sẽ hứng thú. Mộ Dung Duy đoán rằng với cá tính của Trương Quý cậu sẽ thích những sản phẩm điện tử, liền mua tặng một bộ Pocket PC[1] cùng máy MP4 đời mới. Vậy mà Trương Quý đến chạm một cái cũng không hề chạm, mỗi ngày chỉ cầm túi xách của mình.

An Lăng hao tổn tâm tư, tặng cậu một chiếc điện thoại di động mẫu mã mới nhất. May mắn thay, Trương Quý cuối cùng cũng có chút phản ứng. Sau khi thử dốc nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại kia, trên mặt Trương Quý xẹt qua một tia phần hận, vung tay trực tiếp ném qua cửa sổ.

Giống như trong từ điển của Trương Quý không hề có chữ ‘Cảm động’ vậy.

“A Quý có phải thiếu dây thần kinh không thế?” Mộ Dung Duy lại không thể không đưa ra giả thiết này.

Hắn hiện tại bắt đầu nghiên cứu y học, vừa mới nhập môn, mỗi ngày đã đều là thần kinh, thần kinh và thần kinh, kết quả ngay lập tức bị Mạc Dực cười nhạo “Không phải thiếu, mà là hơn một cái.”

“Hơn? Hơn một cái gì?”

“Dây thần kinh chuyên mang thù.”

An Lăng nói “A Dực, cậu đối với A Quý nghiên cứu thật sự kỹ càng a.”

Mạc Dực lãnh như băng cười.

Trong bốn người, thời gian hắn tiếp xúc với Trương Quý là nhiều nhất.

Nhưng phương pháp bọn họ dùng, cùng với Mạc Dực đều vô dụng như nhau?

Trương Quý kiêu hãnh như một ngọn thương, cậu quật cường đến mức có thể đem chính mình mài đến chết.

Nhưng cậu không quan tâm, như vậy so với bất luận thứ gì lại càng tổn hại hơn thấy.

Nhạc Trùng vẫn chưa bỏ cuộc “Không phải có câu tục ngữ ‘Có công mài sắt, có ngày nên kim’ sao?” [2]

Mạc Dực cười nói “Các cậu cứ việc thử.”

Trương Quý lợi hại, bọn Nhạc Trùng chưa từng lĩnh giáo qua, cho nên ngày đó đều giống Mạc Dực cố gắng hết sức.

Kết quả có thể dự đoán.

Sau nhiều phen nỗ lực, Trương Quý cùng lúc ban đầu không có điểm gì thay đổi, vẫn đồng dạng im lặng đến lạnh lùng, dường như đem ngôn ngữ cơ thể trở thành một tường băng ngăn cách bản thân cùng đám người cậu chán ghét, đóng băng tất cả, mặc dù biết chính mình cũng sẽ lạnh run cầm cập, lại còn vô cùng khó chịu.

Không ai có thể chịu được sự lãnh đạm như thế này trong một thời gian dài.

Trương Quý kiên nhẫn cho kẻ khác xem thế là đủ rồi. Rất nhanh, ngay cả Nhạc Trùng cũng không tiếp tục được nữa, cho dù là ngốc tử, cũng sẽ không muốn cùng Trương Quý đấu nhẫn nại.

Phải so sao?

So với thực tế còn tốt hơn chán.

Sau một thời gian lệch khỏi quỹ đạo, cuối cùng vẫn trở về theo con đường ban đầu.

Bạn bè từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhiều ít đều có chút tương thông.

An Lăng đầu tiên mở lời “Nghỉ ngơi hai tuần rồi, hẳn là không còn gì lo ngại nữa.”

Ánh mắt quỷ dị trong không trung trao đổi, chốc lát đều ngẫm hiểu.

“Nhạc Trừng, cậu hỏi Lâm Thiếu một chút xem cậu ta có tới được không.”

“Ok.”

So với Trương Quý, Lâm Thiếu thật sự vô cùng nhu thuận đến lạ thường, vừa gọi một tiếng, đúng sáu giờ tối ngày thứ năm đã xuất hiện, tự nhiên nhàn nhã đứng trước cổng biệt thự.

Vừa vào liền cao giọng hỏi “Ai nhớ tôi đấy?”

An Lăng về biếng nhác cất tiếng trả lời “Đương nhiên là Nhạc Trừng.”

Lâm Thiếu đi đến nhà ăn, đảo mắt một cái đã an tọa tại vị trí thuận lợi nhất nhìn bốn đại công tử anh tuấn, nhướn mi hướng An Lăng vắn tới “Cậu chắc là cậu không nhớ tôi chứ?”

Rồi vòng quanh bàn ăn một vòng, cúi đầu xuống như một nữ vương đầy cao quý, hôn môi từng người một, mới ngồi vào ghế dành cho mình, ngửa đầu thích ý thở dài “Được bốn mỹ nam ngồi vây chung quanh cảm giác thật tuyệt.”

An Lăng vỗ vỗ đùi “Lâm Thiếu, lại đây.”

Lâm Thiếu lườm hắn một cái “Này, mấy người còn chưa thu phục được A Quý đấy hả?”

Mộ Dung Duy nói “Từ từ bước từng bước một, trước thu phục cậu, sau đến cậu ta.”

Lâm Thiếu ở đây chọc người yêu thích không thôi, cùng hắn tán tỉnh, nói lời mờ ám cảm giác thật tốt.

Hắn cùng Trương Quý hoàn toàn tương phản, nói chuyện không kiêng nể gì, lại thức thời hiểu biết nội tình.

Đang lúc cười đùa, Trương Quý đã trở về.

“A Quý, tôi tới nữa nè.” Lâm Thiếu cách bàn ăn, duỗi tới cầm ngón tay Trương Quý, chớp chớp mắt.

Mạc Dực bắt lấy tay hắn, nắm cổ tay “Lại nghịch ngợm gây sự, đừng trêu chọc cậu ta.”

Mộ Dung Duy nghe thấy liền giương mắt liếc xéo.

Nhiều người như vậy, thế nhưng khiêu khích Trương Quý lợi hại nhất, là chính Mạc Dực hắn mới đứng.

Đồ ăn được bưng lên, Lâm Thiếu vui sướng, hài lòng tươi cười “Sao mấy cậu lại biết tôi thích ăn vịt quay vậy?”

“Ăn đi, đến lúc cậu béo phì ra thì đừng hối hận.”

“Béo một chút sỡ mới thích.” Lâm Thiếu vừa ăn vừa ngả ra xa nhìn An Lăng “Thiếu hiểu biết.”

Nhạc Trừng bên cạnh kéo y lại, nói với An Lăng “An Lăng, tôi giúp cậu giáo huấn tiểu tử này.”

An Lăng hừ một tiếng “Nhịn không được muốn bính thì bính đi, đừng lấy đây ra làm cớ.”

Lâm Thiếu mặc ý để Nhạc Trừng hôn, cười khanh khách, rồi lại rên rĩ nói “Nhạc Trừng à, quả thật phải cùng các cậu ngoạn mới đã nghiền.”

“Sao thế? Bạn mới không thỏa mãn được cậu à?”

Bọn họ trong lúc tối động tình, Trương Quý vẫn buông suy nghĩ, coi như không nhìn thấy, cầm nước xong, đứng lên muốn đi thư phòng.

“A Quý.” Mạc Dực gọi cậu lại “Đi phòng tắm tắm rửa một cái, sau đến phòng Mộ Dung Duy đợi chúng ta.”
Trương Quý cả người chợt cứng ngắc.

Lâm Thiểu cùng Nhạc Trường vừa dứt một cái hôn thật sâu, cũng quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn Trương Quý.

An Lăng dùng ngữ khí đầy thương lượng nói với Lâm Thiểu “Lâm Thiểu, cậu giúp được không?”

Lâm Thiểu tả hữu xem xét, biết được ánh mắt của bốn người là không hề nói giỡn, rất nhanh liền hiểu, đứng lên đi đến bên người Trương Quý đang cứng ngắc kia, ôn hòa cười “A Quý, chúng ta cùng đi.”

Hắn cầm tay Trương Quý, bàn tay bình thường cầm cọ đầy linh hoạt, giờ đã lạnh như băng.

“A Quý, đi thôi.” Lâm Thiểu hạ thấp thanh âm, chỉ có bạn bè thân mật mới dùng ngữ điệu như thế.

Y so với Trương Quý càng hiểu rõ bọn công tử nhà giàu muốn làm gì thì làm này. Ngoan ngoãn làm tốt, có thể rất khoái nhạc, nhưng trái lời, sẽ bị chính thật sự thảm.

Lâm Thiểu làm rất tốt, như vậy không có nghĩa là y không biết hậu quả của việc không nghe lời.

Nếu Trương Quý còn tiếp tục chần chờ, khiến cho cả bốn đại ma vương cùng cậu đi vào nhà tắm, hậu quả so với một mình Trương Quý đi tắm rửa sẽ thảm hơn cả vạn lần.

“A Quý?” Lâm Thiểu nắm lấy tay cậu, căng thẳng xiết chặt.

Trương Quý rốt cuộc nâng mí mắt, con ngươi tối tăm nhìn y một cái.

Đối với sự thông minh của Trương Quý, Lâm Thiểu phi thường kinh ngạc.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Trương Quý giống như nhanh chóng hiểu được mọi chuyện. Cậu cấp cho Lâm Thiểu một ánh mắt rất nhỏ, cơ hồ nhìn không ra, nói rằng cậu không dừng cảm như vậy đâu, rồi bắt đầu di chuyển cước bộ.

Ngay cả Lâm Thiểu cũng cảm thấy được, ánh mắt Trương Quý tràn ngập ma lực.

Đi theo phía sau, Lâm Thiểu gần sát lại Mạc Dực, hạ giọng hỏi “Phải súc ruột sao?”

Mạc Dực lắc đầu.

Lâm Thiểu nhẹ nhõm thở ra một hơi, hoàn hảo, xem ra đêm nay chỉ là luyện tập một chút thôi.

Sau khi Lâm Thiểu theo Trương Quý lên lầu, mấy người còn lại cơm nước xong, cũng đều lên tắm rửa.

Không bao lâu, một đám đại công tử nhà giàu đáng người cực chuẩn mặc áo ngủ, đi vào phòng của Mộ Dung Duy.

An Lăng đảo mắt nhìn xung quanh phòng, hỏi Mộ Dung Duy “A Quý đâu?”

Mộ Dung Duy nhún nhún vai.

Mạc Dực nói Trương Quý ở trong phòng chờ bọn hắn, kỳ thực, bọn họ so với Trương Quý còn tới sớm hơn.

Cách hai tuần, thời gian tựa hồ trở nên dài đằng đẳng, giống như hơi men nhẹ nhàng tỏa ra từ ly rượu mạnh.

Mỗi người đều hết sức kìm nén cơn kích động, giống như bị ai đó cào vào chỗ ngứa trong lòng. Có lẽ càng khó với tới càng khiến cho người ta ao ước hơn. Khao khát Trương Quý nằm trong lòng bọn họ, dưới đôi bàn tay của họ mà không thể đè nén tiếng rên rỉ thổ dốc, nghĩ đến đó khổ hạ liền một trận khô nóng, cuộn nổi lên.

Một lúc thật lâu, mới có tiếng bước chân từ hành lang truyền đến. Lâm Thiểu lau mái tóc ướt sũng xuất hiện ở cửa, thấy bốn người đang ngồi dựa vào ghế chờ, bĩu môi “Mấy người thật đúng là tích cực.”

“A Quý đâu?”

“Sẽ mau ra thôi.” Lâm Thiếu lau lau thật mạnh, rồi thuận tay quăng khăn cho An Lăng, ngồi vào bên giường “Nhìn cậu ta cắn răng tắm rửa, người không ngừng run run, thật đáng thương.”

Khi nói những lời này, bên ngoài cửa lại có tiếng động.

Lần này Trương Quý rút cục đi tới, mái tóc ẩm ướt, bọt nước vẫn còn đọng trên ngọn tóc, thỉnh thoảng một vài giọt lại nhỏ nhỏ xuống, hai má vì sau khi tắm nước ấm mà thêm chút hồng hào.

Thế nhưng mà, không có run run giống như Lâm Thiếu nói.

Thoạt nhìn, còn thẳng sống lưng, rất lạnh tĩnh.

Vẻ mặt mang theo nét lạnh lùng, đứng ở cửa, cùng Lâm Thiếu tựa tựa giống nhau, quét mắt nhìn đám người trong phòng một cái, nhưng ánh mắt so với Lâm Thiếu hoàn toàn bất đồng.

Ánh mắt Lâm Thiếu ám muội, nóng bỏng, thực trêu chọc lòng người.

Ánh mắt Trương Quý ngược lại rất lạnh, rất quật cường, rất ẩn nhẫn, lạnh đến kiêu ngạo, không hề liêu nhân, nhưng trực tiếp khiến cho dã tính cùng cuồng tính chôn sâu tận đáy lòng mỗi người bộc phát trào ra, tuy có thể làm cho người ta lạnh run một cái, rồi sau đó nhiệt huyết ầm ầm xông lên não, hận không thể đem cậu xé nát nuốt vào trong bụng.

Cùng với ánh mắt ấy, mùi sữa tắm thoang thoang trong không khí, tất cả biến thành mồi thuốc kích tình mãnh liệt.

An Lăng giữ bả vai Trương Quý “A Quý, đến đây thôi.”

A Quý bị hấn đẩy lên giường, Mộ Dung Duy giương tay, từ phía sau ôm lấy cậu, ghé vào vành tai tinh tế vẫn còn một chút ướt, nhẹ nhàng phả khí “Đừng sợ, lần này cam đoan không làm đau cậu. Chúng ta chỉ làm một lần.”

[1] Pocket PC: Là cái hình dưới. Cái này cùng với MP4 nghe có vẻ không được hiện đại lắm nhỉ? Bì giờ phải là ai phon 5 với máy tính bảng mới đúng kà =))))))

[2] Có công mài sắt, có ngày nên kim: Vốn câu này là ‘Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai’, có nghĩa là chỉ cần có ý chí, sắt đá cũng mòn, khá giống câu tục ngữ ‘Có công mài sắt, có ngày nên kim’ bên mình nên mình để vậy cho dễ hiểu.

16. Chương 16

Trương Quý không phản kháng.

Cậu cố gắng thả lỏng, đem lý trí tách khỏi cơ thể, tốt nhất là hôn mê bất tỉnh để vượt qua cửa ải khó khăn này. Có điều sự tỉnh lại không đơn giản như vậy, khi bị Mộ Dung Duy ôm vào trong giường, cậu vẫn nhìn không được sợ hãi một chút.

Mộ Dung Duy nhận ra, thấp giọng cười “A Quý, cậu phát run nga.”

Giường rất lớn, Mộ Dung Duy ôm Trương Quý, chỉ chiếm hơn một nửa. Tư thế cùng lần trước không khác biệt lắm, Trương Quý vẫn là bị ôm, ngồi dựa sát vào người đằng sau.

Lúc An Lăng tháo vớ của cậu, Trương Quý thùy hạ hàng mi đang run rẩy, liền nhìn thấy đùi của mình từ vạt áo ngủ rộng thùng thình dần dần lộ ra.

Sau đó đầu gối bị tách đôi, vải dẹt mềm mại thấp thoáng che lấy tính khí giữa hai chân đầy mê người, hình dáng nho nhỏ không nhìn được rõ ràng.

Trương Quý run nhè nhẹ.

Giữa hai chân trống trơn, không có gì có thể giúp cậu ngăn cản chuyện sẽ phát sinh kế tiếp. Khí quan của cậu, ngay cả nhìn cậu cũng rất ít khi nhưng lại bị đám người này thường xuyên xem xét bộ phận tối riêng tư, hiện tại lại trong tầm mắt của những người đó, tùy tiện duỗi tay ra, là có thể dễ dàng tỉ mỉ ngắm nghía.

Quần lót sạch sẽ vừa mới thay sau khi tắm bị lột xuống.

Thấy màu da của khí quan lộ ra, Trương Quý nhanh chóng dời tầm mắt.

Con người tối tăm, chạm phải ánh mắt sáng ngời của Lâm Thiệu.

“A! Ngô.....” Đường nhìn bỗng chệch một cái, Lâm Thiệu đột nhiên kêu my kêu lên.

Nhạc Trừng bắt lấy thất lưng Lâm Thiệu, quen thuộc một đường tiến vào, thực cảm thụ mà va chạm.

“... Ô..... A —— Nhạc Trừng..... Chết tiệt... Ân... Đâm chết người mất! Ân.....”

Thanh âm hai cơ thể đánh vào nhau, cùng tiếng Lâm Thiệu rên rỉ làm càn, đều cực kỳ khó nghe.

Trương Quý xấu hổ nhắm mắt lại, Mạc Dực ở phía sau nhẹ nhàng cầm lấy khí quan của cậu.

“A ——”

Trương Quý cả người run lên, hít vào một hơi, cậu như tưởng như chính mình kêu vậy.

Nhưng không phải, là Lâm Thiệu, Nhạc Trừng khiến hắn thật thoải mái, hắn một bên kêu, một bên dùng hai chân kẹp chặt Nhạc Trừng “Trời ạ..... Nhạc Trừng..... A! Mạnh quá.....”

Trương Quý bị tiếng kêu của Lâm Thiệu biến thành mặt đỏ tai hồng, bối rối nghiêng mặt qua một bên.

Mộ Dung Duy nở nụ cười “Người ta làm tình, hại gì mà cậu lại xấu hổ?”

Mạc Dực ở hạ thân động tác thêm mạnh, nhào nặn di chuyển đầy kỹ xảo, dùng ngón tay ôn nhu vuốt nhẹ.

Trương Quý nhéo lấy thất lưng, bị Mộ Dung Duy gắt gao túm lại, giống như một chút trốn tránh cũng không cho cậu. Khoái cảm dưới thân được nam nhân từng chút từng chút một xoa nhẹ bắt đầu xuất hiện, Trương Quý không thể kiềm chế được ý nghĩ muốn khép hai chân, nhưng cậu làm không được, An Lăng cười khê ngăn cản, bàn tay đầy tình sắc vuốt ve nội sườn.

“A haaa.... Nhanh lên..... Ngô, không được, tôi không được..... A..... Sâu nữa! Lên trên một chút.....” Lâm Thiệu nằm trên giường mở lớn thân thể, hưởng thụ khoái cảm được sáp nhập.

Mạc Dực còn đang đùa giỡn với tính khí của Trương Quý, động tác của hắn vô cùng thành thạo, phối hợp nhịp nhàng với Lâm Thiệu. Khi Lâm Thiệu rên rỉ đến trào dâng, hắn sẽ tăng độ mạnh yếu lên một chút, thêm vào đó là vuốt ve lấy đỉnh đầu ướt át, nhưng tối trọng yếu là, tuyệt đối không làm Trương Quý đau.

Trương Quý cắn răng, đứt quãng hút không khí.

Cậu hận chết Lâm Thiệu.

Vì cái gì mà kêu đến hưởng thụ như vậy?

Nếu phải đối mặt, là khổ hình phải im lặng tựa không khí, hay là chuyện phát tiết của mình dường như là trò chơi của đám nam nhân đáng giận này, Trương Quý có lẽ có thể miễn cưỡng đem khoái cảm gạt bỏ ra bên ngoài suy nghĩ, hoặc là, mạnh mẽ tiếp nhận nỗi thống khổ bị mang lại.

Thế nhưng, Lâm Thiệu lại ở những xúc tua nhạy cảm của cậu mà biểu diễn sống.

Trương Quý biết dù sao thân thể mình cũng là thân thể nam nhân, ở tuổi này, cũng là đang là giai đoạn đầy kích thích, cậu không muốn hưởng thụ cảm giác những người này mang đến cho mình, nhưng tiếng kêu của Lâm Thiệu giống như ma túy tê liệt cậu, rên rỉ nhắc nhở cậu.

Thoải mái.

Thực thoải mái.

“Không..... Đừng ngừng lại..... A —— Ân.... Thực thích! Ân.....”

Không! Không! Tuyệt không thoải mái!

Tuyệt không thích!!

Từ dưới thân trần ra cảm giác, đây đều là do đám người đáng ghê tởm mang lại, bọn họ chính là đang đùa giỡn, vì cái gì mà thân thể còn có thể đáng xấu hổ mà hy vọng họ tiếp tục như vậy?

Trương Quý không thể chịu đựng, rốt cuộc vùng vẫy giãy giụa.

Mộ Dung Duy ôm cậu, không cho cậu né tránh, cười hỏi “Như thế nào? Có cảm giác à? Ha, A Dực, cậu cứ từ từ làm, ngàn vạn lần đừng để cậu ta đau.”

Mạc Dực quả thật không khiến cậu đau đớn, một chút cũng không hề có.

Ví bằng như lần trước giống nhau, để đau đớn kích thích, tuy rằng sẽ bị buộc cao trào, nhưng sẽ không thể không chịu nổi như vậy.

Trương Quý hiện tại nam kham tới cực điểm rồi, cậu hận bọn họ giam cầm chính mình, bàn tay chạm đến chính mình, nhưng mà thân thể lại hò hét càng muốn nhiều hơn nữa.

Giữa tiếng kêu của Lâm Thiếu đầy khoái hoạt kích động, Mộ Dung Duy giống như ma quỷ ở bên tai Trương Quý thì thầm.

“A Quý, lưng cậu khê cong nha.”

“A Quý, mặt của cậu dần đỏ, ửng hồng cả rồi, phía dưới được chăm sóc thật sự thoải mái a?”

Trương Quý nhắm chặt mắt cùng suy nghĩ, hận không thể đem lỗ tai cùng bịt kín lại. Cậu liều mạng thở, hô hấp cũng dần dần kéo theo tia nhiệt khí *** mỹ.

Thời điểm Mạc Dực đem tính khí của cậu ngậm vào miệng, cảm giác ẩm áp ả ướt bao phủ trọn vẹn, Trương Quý đột nhiên giật bắn, hoảng sợ chính mình vừa rồi đỉnh thất lưng một chút.

Đó là động tác cầu xin tiến thêm một bước nữa, cũng là động tác để khí quan càng đẩy sâu vào bên trong.

Ánh mắt Mộ Dung Duy sắc bén lập tức nhìn ra, không chút nào buông tha cười “Đúng rồi, cứ tiếp tục động như vậy, chọc vào trong cổ họng của A Dực đi. Cậu không phải chán ghét hẳn lắm sao? Dùng tiểu đồng tây của cậu hung hăng xuyên vào yết hầu hẳn đi.”

Bản năng nguyên thủy trong cơ thể Trương Quý bắt đầu trỗi dậy.

Giống như có con kiến nhỏ vô hình bò quanh tính khí, ngứa ngáy đến không thể chịu đựng được. Cậu muốn cọ sát, bắt đầu động thất lưng, liều mạng đem tính khí ở nơi kia mạnh mẽ đưa đẩy vài cái.

Khoang miệng Mạc Dực ẩm ướt, ẩm nóng đến lợi hại, Trương Quý có thể cảm giác được đôi môi của Mạc Dực trên khí quan của mình, bộ phận được ngậm ở phía bên trong, thậm chí đụng vào nội vách tường nóng ướt.

Mạc Dực hàm chứa Trương Quý, khi ở trong khoang miệng dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đánh vòng quanh đỉnh, Trương Quý thiếu chút nữa bị khoái cảm phá tan phòng tuyến. Cảm giác sung sướng như hồng thủy tràn nhấn tràn về thần kinh không thể kiềm nén được, Trương Quý trong lòng ngực Mộ Dung Duy cong cả người đón nhận.

Cơ hồ phải lệnh cho cả thân thể co rút theo độ mạnh yếu, mới ngăn cản được chính mình đem rên rỉ bật ra bên môi.

Lâm Thiếu vẫn không ngừng rên.

Không giống như ban đầu hết lớn nữa, Nhạc Trìung như đã làm xong một lần, rút ra khí quan đã mềm, lật mình Lâm Thiếu lại, thân mật dùng miệng giúp hắn tái phóng thêm một lần.

Không kịch liệt, nhưng khẩu giao phi thường hưởng thụ.

Lâm Thiếu rên đến uyển chuyển mê người.

“Ừ ừ.... Dừng sức một chút.... Ngó ngó..... Đầu lưỡi... Dừng đầu lưỡi..... Nhạc Trùng, đưa sâu vào họng một chút... Ô..... Chết tiệt, cứ như vậy.....”

Trương Quý nhanh chóng bị rên rỉ của Lâm Thiếu tra tấn đến chết.

Mạc Dực lại giả hoạt, chiếu theo Lâm Thiếu rên rỉ mà làm, đầu lưỡi nặng nhẹ không đồng nhất chiếu cố mọi nơi Trương Quý, bên trong cực độ khoái cảm, Trương Quý cảm thấy mọi lý trí của mình đều bay đi sạch sẽ.

Cậu không phân rõ rốt cuộc là ai *** đang rên rỉ, rốt cuộc là Lâm Thiếu, hay lại là chính mình?

Đáng giận chính là Lâm Thiếu cứ phóng đảng, lớn mật rên rỉ, cùng cảm giác của cậu thể mà ngằm tương hợp. Cậu vốn cảm giác đây là khổ hình, đều là bị ép buộc theo các phương thức sỉ nhục khác nhau.

Kết quả, Lâm Thiếu rên rỉ tràn đầy hưởng thụ vẫn dắt cậu theo phương hướng của y.

Dùng sức điểm.

Mau một chút.

Ngậm sâu thêm một chút...

Khi mà Lâm Thiếu hô lên “Nuốt tận gốc a Nhạc Trùng!!”, Mạc Dực không hề báo trước đem tính khí Trương Quý toàn bộ ngậm đến chỗ sâu nhất.

Cảm giác cả khí quan tiến vào khoang miệng của người khác, giống như cả người bị nuốt chửng vào một nơi thiên địa chưa từng đi vô, Trương Quý đột nhiên hút khí, mãnh liệt cong thắt lưng, bên hông không ngừng run bần bật.

An Lăng một bên, đưa tay vuốt ve hai tiểu cầu “A Dực, nơi này nặng trĩu rồi, mau bắn đi?”

“Làm tốt lắm, A Quý.” Mộ Dung Duy ở trên gáy cậu hẹ nhàng hôn, giựt giây “Đâm hần, cứ như vậy động thắt lưng, một chút, một chút nữa, thực thoải mái phải không, A Quý?”

Một tay hần như song vò khổng lồ chế Trương Quý, tay kia luôn xuống dưới hữu lực nâng eo cậu lên, tựa theo tần suất ***, một chút lại một chút đẩy lên trên.

Đây là Trương Quý thân thể tối khát vọng làm, là chuyện mà lý trí vô cùng thống hận.

Cậu liều mạng thở dốc, nhả nài đến cả người đều co giật, thành ra Mộ Dung Duy càng thêm dễ dàng nâng thắt lưng cậu lên, làm cho cậu cương dục vọng, từng chút từng chút mà va chạm thật sâu trong khoang miệng ấm áp của Mạc Dực.

Yết hầu Mạc Dực bị lặp lại va chạm, còn chậm rãi mút đôi môi lại, ôn hòa mà khê xiết từ gốc đến ngọn.

Thoải mái đến nỗi giống như tơ nhện cứ ngoan cổ bủa vây bám vào các dây thần kinh, Trương Quý thể nào cũng không thể thoát ra khỏi luồng khoái cảm tê dại này, cậu không còn khí lực để kháng cự lại Mộ Dung Duy đang nâng giữ thắt lưng của mình nữa, chỉ biết ý niệm theo từng động tác tăng dần độ mạnh yếu của hần cứ điên cuồng quật vào đại não Trương Quý.

Lâm Thiếu dứt quãng ở bên tai cậu rên rỉ, y đã bắt đầu co rút hạ thể, đem chính mình đẩy vào sâu bên trong miệng của Nhạc Trùng, chấn nệm bị xô đẩy nhàu nhĩ, khiến cho Trương Quý ở bên cạnh như cũng bị lây truyền mà co giật nhanh hơn.

Mộ Dung Duy âm thanh chết tiệt cứ lọt thẳng vào tai “Không sao mà, A Quý. Đàn ông ai cũng đều như vậy, đây chỉ là bản năng cơ thể, không việc gì phải xấu hổ cả...”

Trương Quý sống chết lắc đầu, muốn đem toàn bộ những lời này từ trong não quăng ra, nhưng là Mạc Dực cứ bám riết không tha mà hàm chứa cậu, thậm chí còn bày ra một tư thế hèn mọn mà phun ra nuốt vào lấy lòng cậu, không hề giống những lần trước bị chọc khoét đến nhục nhã, lúc này đây, một luồng nước ấm áp theo mũi chân bắt đầu chậm rãi dâng lên, không nhanh không chậm lại không thể mà lan tràn đến cùng cực.

“A Quý, đừng sợ.”

Mộ Dung Duy ôm cậu, tuy rằng bắt lấy cổ tay cậu, nhưng cũng không quá dùng sức, chỉ vừa đủ để không cho cậu đào thoát. Có đôi khi, hẳn thậm chí sẽ thả lỏng một chút, để cho giấy giữa của Trương Quý biến thành vụn vụn nhỏ tựa hồ rất chờ mong.

Mỗi người đều hiểu được, khoái cảm so với thống khổ càng khiến cho Trương Quý khó chống đỡ hơn thầy.

Ngực trong vạt áo ngủ đơn bạc một mực kịch liệt phập phồng, Trương Quý lặng im hoàn toàn bị đánh vỡ. Cậu trong tay bọn họ không ngừng thở dốc, cổ ngửa ra sau, hơi hơi hé miệng, da thịt giống như trẻ con được bao phủ một tầng ửng hồng, tựa như sắc màu hiếm hoi chốn thiên đường.

Cho dù vẫn là không chịu lên tiếng, nhưng giờ phút này, khuôn mặt Trương Quý đã nhiễm thượng vẻ đẹp đến tinh tế, Mộ Dung Duy nhìn ra, cậu đang chìm giữa khoái cảm, ít nhất đối với thân thể, đây là loại vui thích thuần túy, một chút đau đớn cũng không xuất hiện.

Nhưng lại làm cho bọn họ cảm thấy hạnh phúc kỳ lạ.

“A Quý, cậu kỳ thực cũng rất thoải mái mà?” Trong thanh âm trầm thấp của Mộ Dung Duy ngay cả một tia ác ý đều không có.

Lời nói ôn nhu săn sóc đến mềm mại như lưỡi dao thẳng tắp xuyên vào trái tim Trương Quý.

Lâm Thiếu đồng thời trong nháy mắt quyến rũ ngẩng cao đầu thét đến chói tai “A Ân ——”

Chỉ cần là nam nhân đều nghe ra ý nghĩa kia. Trương Quý bất ngờ không kịp phòng bị, bị kích thích đến run rẩy co giật, cao trào tích giữ đang chờ được phát động nhân cơ hội mãnh liệt trút ra, sau ánh sáng chói lóa nổ òa, trước mắt chỉ còn trống rỗng.

Giấy giữa hết thấy đều như đình chỉ.

Tựa như một bản nhạc ở điểm cuối cùng đột ngột vút cao nhưng hoàn mỹ chấm dứt.

Khí lực Trương Quý như bị rút cạn, thật nhẹ đổ vào trong lòng ngực Mộ Dung Duy, khê khàng như phiến lông vũ.

An Lăng tiến lại, nâng cằm của cậu, từ tốn hôn lên đôi môi của cậu.

Cậu một chút phản ứng đều không có, chỉ thất thần nhìn về phía trước, chậm chậm, không tiếng động thở dốc.

“A Quý.” Mộ Dung Duy ghé vào lỗ tai cậu, nói “Cậu bắn trong miệng A Dục.”

Cũng đã đi được 1/3 chặng đường rồi sao? =))

Có ai giống mình thấy cái chương này nó hay ko? *Có thể không vì mình edit quá tệ T__T*

Gớm, mỗi vì cho em ra mà làm được cả mấy trang word thế này, nể quá a. Mà chưa đâu, chương sau vẫn còn tiếp tục dài dài nữa kia =))), muahaha

..... Hối sao mà không yêu Lộng tỳ cho được chứ =))))))

17. Chương 17

Lòng tham của con người vĩnh viễn vô đáy.

Sau một lần được ném quả ngọt, không ai có thể kiềm chế không vươn tay hái lần thứ hai.

Huống chi, Trương Quý ở trong lòng bọn họ, vốn đã thuộc về chính mình.

Tiếp sau đêm hôm đó, mong muốn dạy dỗ mỗi ngày đều khiến kẻ khác chờ mong. Mọi người không hèn mà gặp cùng tuân theo quy tắc cơ bản đó là khoái cảm – chỉ cho Trương Quý khoái cảm, hơn nữa mỗi đêm chỉ được làm một lần.

Lâm Thiếu phối hợp có thể dùng hai chữ ‘tích cực’ để hình dung. Y chẳng từ chối ai, mỗi ngày đều đến đúng giờ, tắm rửa sạch sẽ, thoải mái nằm trên giường, rên rĩ đến nhịp nhàng, tuyệt không thể tả.

Ngay cả bọn Nhạc Trùng đều cảm thấy được có chút bất khả tư nghị.

An Lăng hỏi Lâm Thiếu “Xem ra biểu diễn cho A Quý thật sự rất thích ha, kêu đến kinh thiên động địa như vậy.”

Nhạc Trùng nói “Lâm Thiếu, nếu không muốn phải nói cho chúng ta biết, đừng miễn cưỡng.”

Lâm Thiếu đôi mắt hoa đào sáng long lanh đầy kinh ngạc, đứng lên, hỏi Nhạc Trùng “Cậu nghĩ rằng tôi mỗi tối đều là giả vờ kêu sao? Mấy người kinh nghiệm phong phú như vậy, người trên giường rốt cuộc có thích hay không, cậu tự nghĩ a? À, đúng rồi, A Dực, đã nói tôi không thiếu tiền, cậu đừng chuyển tiền vào tài khoản của tôi nữa, nếu không còn tôi sẽ nói với cậu mà.”

Mộ Dung Duy nhìn Mạc Dực đang nhàn nhạt mỉm cười, quay đầu lại trêu chọc Lâm Thiếu “Cậu không thiếu thì sao? A Dực muốn gửi, cậu dám trả lại cho hắn?”

Lâm Thiếu lập tức khoa trương mà xua tay “Không dám.”

.....

Buổi chiều *** tà lại mở màn cho tiết mục hàng đêm.

Trong bốn người, mỗi ngày sẽ phân ra một người ôm Lâm Thiếu. Lâm Thiếu ai đến cũng không cự tuyệt, phương pháp ngoạn thì mặc bọn họ lựa chọn. Y cứ thoải mái nằm trên giường, tùy ý bọn họ sắp xếp, bất luận đối tượng là ai, ngoạn đa dạng như thế nào, đến cuối cùng y vẫn tìm được khoái cảm cho mình.

Bởi rằng mục đích của bốn đại công tử trước mặt chính là muốn không ngừng truyền khoái cảm cho Trương Quý.

Chiều theo thời gian biểu, đến lượt luân phiên của ai thì đêm đó có thể ôm một Trương Quý đang đắm chìm trong khoái cảm vào lòng, đây là một ưu tiên vô cùng tuyệt vời. Ôn nhu mà giam cầm nửa người trên Trương Quý, làm cho da thịt của cậu sít sao kề cận vòm ngực của mình, tay giữ chặt hông, khiến cho cậu vô phương kiềm chế, không thể không cong gập sống lưng đón nhận, kèm theo đó là tiếng khóc nức nức nở cùng với thở dốc ngọt ngào, tất cả đều có thể chậm rãi mà tỉ mỉ thưởng thức.

Trương Quý cảm thấy chính mình bị bọn họ làm đến sắp điên rồi.

Từng bước từng bước công phu đến rành mạch như vậy thật khiến lòng người sợ hãi.

Đám công tử này đã không còn thích niềm vui bất ngờ nữa mà chuyển sang làm cho Trương Quý dần hiểu rõ thế nào là đối mặt.

Mỗi tối đều là trình tự Lâm Thiếu ở bên cạnh cậu khoan khoái rên rĩ, cảm dỗ cậu thả lỏng tâm tình hưởng thụ, mà hạ thân bị bày ra, trước sẽ có người dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng kích thích, không nhanh không chậm mà vuốt ve, sau còn lại nhất định là khẩu giao hầu hạ.

Mỗi động tác đều vô cùng cẩn thận, giống như tính khí của cậu là của báu tối trân quý trên đời, ai nấy cũng kỹ càng và hưng phấn cân nhắc phương pháp nào để lấy lòng nó.

“Nếp uốn này, từ từ mở ra, giữa lớp thịt non mềm nhẹ nhàng gẩy qua lại, A Quý sẽ phản ứng lắm a.”

Sau khi thanh âm Mộ Dung Duy trầm thấp khêu gợi hàm chứa ý cười nói những lời này, nếp uốn nho nhỏ trên tính khí liền được coi trọng.

Vì thế, thời điểm lấy lòng Trương Quý ai nấy đều luôn chiều cố tiểu địa phương đầy mẫn cảm kia, dùng ngón tay vuốt ve xuôi ngược, đầu lưỡi liếm thối qua lại.

Bọn họ trao đổi với nhau phát hiện của mình, võ vè như thế nào Trương Quý cảm giác khoái cảm càng sâu, phun ra nuốt vào tốc độ là bao nhiêu Trương Quý có thể chịu đựng được nhất, độ mạnh yếu của đầu lưỡi cùng góc độ liếm lộn phải ra sao mới khiến cho Trương Quý vận vẹo thất lưng càng thêm kịch liệt.

Sau khi trao đổi, giống như một trò chơi thực tế, một buổi tối cho Trương Quý bắn một lần, còn lại phải đợi đến ba, bốn ngày sau mới đến lượt người tiếp theo thực hành. Cho nên, bất luận là ai đều dốc lòng thực hiện, không cố ý kéo dài thời gian bắn tinh, để cho cậu hưởng thụ càng nhiều khoái cảm càng tốt, để cho khí quan đầy xinh đẹp của cậu được bao bọc trong khoang miệng mình, được hầu hạ mà nảy lên bồng bồng.

Trương Quý kiên ngạo lại quật cường, mỗi phản ứng rất nhỏ đều mang đến cho bọn họ cảm giác mới mẻ. Loại khoái cảm trong việc khống chế thân thể cùng tinh thần khiến cho linh hồn phảng phất như đang phiêu đảng đến nơi ánh sáng tối nhu hòa mà mình luôn khao khát chờ mong.

Động tác của bọn họ dựa theo nhu cầu của Trương Quý, thực giống như đi guốc trong bụng Trương Quý vậy. Khi Trương Quý cảm thấy khó chịu liền lập tức đổi phương thức khác, khi Trương Quý muốn tiếp tục, sẽ càng ra sức hơn.

Này đám công tử chưa từng có ai là không chiếm được, vĩnh viễn luôn được người khác lấy lòng, nhưng bây giờ lại không tiếc công sức để lấy lòng thân thể Trương Quý, vận hết tâm trí mà phá tan phòng tuyến của cậu, từng bước từng bước một, giống như con sóng không ngừng xô vào bờ biển, cố chấp mà chậm rãi xâm nhập.

Mỗi người đều cảm thấy thỏa mãn hơn rất nhiều so với chiến thắng. Khoái cảm của Trương Quý là do bọn họ mang lại, Trương Quý run sợ, giãy giụa hay rên rỉ đều do một tay bọn họ, Trương Quý cao trào cũng là bùng nổ tận sâu trong khoang miệng bọn họ, thật giống như con mồi cao ngạo bất tuân chỉ muốn đem ra cắn xé rốt cuộc cũng không chống cự được, tự mình dâng lên tận miệng.

Tuy thế, mỗi lần cho đi, đều là tự nguyện, mà cậu cũng không thể từ chối.

Đây là một loại *** mê tã ác, hung hăng tràn ra cơ thể nhưng tận sâu trong thâm tâm lại vô cùng ngọt ngào và thỏa mãn.

Ngược lại, nội tâm Trương Quý lại bị phần tốt cùng.

Đúng, cậu biết hơi thở của mình là nóng bỏng, là đứt quãng, ngay cả những tế bào trong cơ thể đều phản bội tôn nghiêm, hò hét mong chờ khoái cảm từ những vuốt ve cùng khẩu giao càng ngày càng kịch liệt.

Thời điểm giãy giụa, lưng áp sát vào ***g ngực rắn chắc của nam nhân phía sau, cứ nhiên cũng làm thành một loại khoái cảm kỳ dị.

Cơ thể tiếp xúc cơ thể như độc được ăn mòn lý trí, Trương Quý cắn chặt răng, không chịu thừa nhận rằng cậu thích thời khắc được ôm chầm khác nào trần bảo này, được đối đãi tựa như với pha lê mong manh, được hôn môi, được vuốt ve.

Đánh chết cậu cũng không thừa nhận.

Lâm Thiếu lại ở bên tai cậu vọng ngã mà rên rỉ.

“Ừm... Thật thoải mái.... Ân... Ngô... Hô... ha haaa.... An Lãng, liếm vậy thực thích....”

Này đó rên rỉ vào màng tai liền biến thành tiếng muỗi ong ong bay loạn, không chút khách khí dồn lên não, phóng độc tê liệt cậu.

Mỗi khi đến thời điểm này, trong lòng Trương Quý luôn hận Lâm Thiếu đến nghiêng răng nghiêng lợi. Mỗi lời Lâm Thiếu dường theo trong lòng chính mình cất lên, Lâm Thiếu chỉ là nói thay cho một Trương Quý *** đang đang đòi phá kén mà ra.

Khoái cảm một bước lại một bước lủi lên từ dưới thân, giống như điện quang lóe lên ánh lửa, kèm theo đó là thanh âm dụ hoặc lọt vào bên tai, như bóng với hình.

“A Quý, da của cậu thật láng mịn, so với tơ lụa còn mượt tay hơn.”

“A Quý, có phải thích sờ như vậy không? Xem, đầu nhũ của cậu dựng thẳng lên rồi.” Thanh âm trầm thấp, khàn khàn mà gợi cảm “Nói cậu hay nhé, của tôi cũng cương.”

“A Quý, bộ dáng cậu đỏ mặt thật đáng yêu, sau khi bắn lại càng hồng, lan ra tận sau vành tai này...”

“A Quý, cậu cất một tiếng đi, giống như Lâm Thiếu rên rỉ vậy.”

“Dem cảm giác nói ra, đừng đè nén như thế.”

Trương Quý thở hào hển, lắc lắc mái tóc đen rối xù.

Cậu nhất quyết không thỏa hiệp, cho dù bị giết chết cũng không chịu lui bước này.

Có một lần đến lượt Mạc Dực bồi Lâm Thiếu “A Dực, cậu đã hứa sẽ cùng tôi làm.”

Mạc Dực trêu ghẹo mà đánh giá hần “Lâm Thiếu, tôi chỉ dùng tay đã có thể đem cậu làm chết.”

Hần quả nhiên chỉ cần dùng tay.

Lâm Thiếu ở bên người Trương Quý kêu so với bình thường càng hăng hơn, hét lên đến sung sướng, hoặc kịch liệt hoặc trầm thấp rên rỉ, tuy nhiên tất cả so với bình thường càng kích thích khiến thần kinh Trương Quý muốn hỏng mất.

Mộ Dung Duy gần như đem hạ thể cậu nuốt đến tận gốc, dùng khoang miệng nhẹ nhàng mút mát, còn bàn tay cũng vuốt ve hai tiểu cầu nặng trĩu.

Nhạc Trìung ôm cậu, ghé vào lỗ tai cậu nói “A Quý, nghe Lâm Thiếu kêu thích thú vậy, cậu cũng nói cảm giác của mình ra đi.”

Áp lực khoái hoạt mãnh liệt buộc Trương Quý sụp đổ mất thôi. Cậu không cam lòng mà lắc đầu, dùng sức cắn môi dưới.

Đau đớn do răng nanh cắn phải rốt cuộc cũng làm cho cậu lấy lại một chút lý trí, miệng vết thương dạt ra mùi máu, phảng phất đem khoái cảm đầy đáng sợ này lui đi một tầng.

Nhưng Mạc Dực lập tức phát hiện, buồng ngọc thể của Lâm Thiếu ra, quay sang bóp chặt khớp hàm của cậu.

Áp bách dị thường khiến cho bầu không khí *** mĩ trong phòng biến đổi.

An Lăng thấy máu tươi chảy trên môi của cậu, nhú mày “A Quý, cậu cũng quá khó hiểu phong tình đi?”

“Làm sao vậy?” Mộ Dung Duy thẳng người ngồi dậy, nhìn thấy máu bên môi Trương Quý, sau vài giây bí hiểm mà cười cười “Có phải chê kỹ thuật khẩu giao của tôi quá kém không?”

Nhạc Trìung ôm cậu, nhẹ giọng khuyên “A Quý, cậu đừng ương ngạnh như vậy, chúng ta chỉ là muốn cậu thoải mái một chút.”

Lâm Thiếu đang sung sướng, đến nửa đường lại bị cắt ngang cũng đã xoay người bán ngồi dậy, nhìn nhìn cục diện vừa lãnh vừa quỷ dị trước mắt, mở miệng nói “A Dực, buông tay đã, bị cậu nắm như vậy rất đau.”

Mạc Dực ngoại trừ vươn tay đến bây giờ vẫn không hề nói một câu nào, ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao.

Nghe Lâm Thiếu nói xong, hần mới chậm chậm buông hàm Trương Quý ra, nhìn chăm chăm máu tươi trên cánh môi, khuôn mặt anh tuấn bỗng xẹt qua một cái mỉm cười đầy tàn nhẫn “Sinh nhật nhỏ Năm tháng sau, mười lăm phút gọi điện chúc mừng không cần nữa.”

Trương Quý thờ ơ mà lạnh lùng liền bị hần đánh vỡ.

Cậu đột nhiên nâng mắt lên, thẳng tắp nhìn Mạc Dực “Anh đã nói, những ngày đặc biệt tôi có thể gọi về cho em tôi.”

Mạc Dực cười lạnh “Tôi cũng đã nói, cậu khiến mình bị thương chỗ nào, em trai em gái cậu cũng sẽ bị thương chỗ đó, cam đoan miệng vết thương so với cậu còn nặng hơn. Lần này chỉ hủy một cuộc điện thoại đã là khoan nhượng lắm rồi. Hay cậu muốn thử xem tôi có năng lực đựng vào đám em cậu không hửm? Nói cho cậu hay, tôi một chút cũng không quan tâm chúng sẽ sống chết như thế nào đâu!”

Trương Quý nhìn chăm chăm Mạc Dực, nháy mắt cậu đột nhiên đứng phắt dậy, giống như muốn nhào đầu về phía Mạc Dực, đem Mạc Dực bóp chết vậy.

Nhạc Trìung dùng sức ôm lấy cậu, kéo trở về, vội vàng dỗ dành “A Quý! Bình tĩnh một chút, cậu đánh không lại A Dực, đừng kích động, ngàn vạn lần đừng kích động!”

“Buông hẳn ra, Nhạc Trùng!” Mạc Dực lạnh lùng giương bạc thần, khinh miệt mà cười “Buông hẳn ra, để cho hẳn ra tay, tôi đây xem hẳn có lá gan này hay không!”

“Đủ rồi, A Dực!” Mộ Dung Duy nói.

Lâm Thiếu cả người trần trụi, từ phía sau nhẹ nhàng vòng tay ôm thắt lưng Mạc Dực, ngữ khí mang theo chút làm nũng “A Dực, cậu làm gì vậy à? Không cần bức A Quý như vậy, cậu thực sự muốn cậu ta chết hay sao? Đêm nay như vậy là được rồi, chỉ bằng đều đi nghỉ thôi, có được không?”

Có lẽ lời nói của Lâm Thiếu có tác dụng, thần sắc Mạc Dực dần dần dịu đi, quay lại sờ sờ khuôn mặt trơn mềm của Lâm Thiếu, mỉm cười “Ngoan, Lâm Thiếu.” Mạc Dực nói “Nếu cậu ta biết điều bằng một phần ngàn của cậu, cũng không có bị ép đến mức này.”

Lâm Thiếu không chút khách khí thành thật nói “Do cậu hung quá a. Cậu ấy có tiến bộ đó chứ, ai cũng thấy rõ ràng. Mấy ngày nay kỳ thực A Quý cũng có cảm giác thôi.”

Rồi từ trên giường đứng lên, ngồi xuống bên người Trương Quý, thuận tay kéo chăn phủ lên hạ thân của mình cùng Trương Quý.

“A Quý, cậu hãy nói thật đi.” Lâm Thiếu vai kề vai cậu, tựa như cùng nhau nói chuyện phiếm “Bốn tên này tuy rằng ban đầu đối xử với cậu không tốt, nhưng bây giờ không hề bạc đãi xúu nào. Tôi cam đoan với cậu, bọn họ cả đời chưa từng hắt hủ qua người nào vậy cả. Quên nó đi, đừng nghĩ luẩn quẩn trong lòng nữa được không?”

Trương Quý hạ tầm mắt, không nói lời nào.

Lâm Thiếu tiếp tục “Mọi người đều là tuổi trẻ nhiệt huyết, cậu cũng có dự vọng bình thường, phải không? Dù sao cũng chỉ là chuyện phát tiết, không bằng hưởng thụ một chút hắt hủ cao cấp xem sao. Hay à, nơi này mỗi người đều là cao thủ thân kinh bách chiến nha, tôi ở bên ngoài muốn tìm một người cũng không dễ dàng xúu nào. Hiện tại bọn họ không thương cậu, còn giúp cậu làm, quả thực là kỳ tích đó.”

Trong phòng chỉ có duy nhất thanh âm của Lâm Thiếu.

Bốn công tử nhà giàu mỗi người mỗi vẻ không hề lên tiếng, yên tĩnh đợi Trương Quý phản ứng.

Lâm Thiếu thở dài một hơi “A Quý, sự tình đến mức này, cũng nên thức thời đi. Nhạc Trùng và An Lăng so ra ở chung rất được, A Dực cùng họ Mộ Dung theo như tôi biết chưa bao giờ dùng miệng giúp người khác. Bây giờ hạ mình giúp cậu khoái hoạt, cậu còn muốn như thế nào?”

Lời nói của Lâm Thiếu rốt cuộc cũng có hiệu quả nho nhỏ.

Trương Quý quay đầu, đưa mắt nhẹ nhàng đảo qua bốn tên đã từng ở hạ thể của mình mà phun ra nuốt vào, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên mặt Lâm Thiếu, dùng con ngươi đầy ôn nhuận nhìn Lâm Thiếu.

Không khí trong một khắc nhu hòa mà ngưng kết, mỗi người đều không tự chủ được, nín thở chờ đợi.

Thật chậm, môi Trương Quý mím lại thành một đường thẳng tắp, rồi trong tầm mắt mọi người nâng lên một độ cong rất nhỏ.

Nụ cười này, có lẽ dành cho Lâm Thiếu, nhưng mà, mỗi người đều thấy trái tim mình mãnh liệt đập mạnh, tựa như dành cho chính mình vậy.

Đôi môi Trương Quý cuối cùng cũng mở ra.

Trước sau như một, thanh âm dễ nghe, rõ ràng, bình tĩnh, tựa như một hồ nước sâu thẳm, trong suốt và tĩnh lặng.

“Cho tôi khoái hoạt?” Từng tự dưng theo ý cười hờ hững, từ kẽ răng thốt ra, xuyên thẳng vào màng tai người nghe “Bọn họ không xứng!”

Lời vừa nói xong, Mạc Dực giận tím mặt, giương cao tay hướng tới khuôn mặt mang theo vẻ khinh thường của Trương Quý tính vung một bạt.

Mộ Dung Duy tay mắt lạnh lẽo, chụp chặn lại.

Mạc Dực quay sang Mộ Dung Duy rống lớn “Cút ngay!”

Mộ Dung Duy lại gào lên “Cậu còn không biết cậu ta là người như thế nào sao? Đánh thì có ích gì?”

An Lăng nhìn Trương Quý, lắc đầu, nói với Mạc Dực “A Dực, cậu muốn đánh thì đợi lúc sau đã. Bây giờ đang tức giận, xuống tay không biết nặng nhẹ, cậu cũng không phải không biết mình xuống tay tàn nhẫn như thế nào.”

Nhạc Trừng vẫn còn ôm Trương Quý, bắt đắc dĩ mà ghé vào lỗ tai Trương Quý thở dài “A Quý, thật mở mang tầm mắt, trên đời cư nhiên lại còn có người ngang bướng đến mức này.”

Lâm Thiều không lên tiếng.

Hắn không biết nói cái gì cho phải.

“A Dực, cậu đã sớm biết cậu ta sẽ không quan tâm, đánh nhau vậy có hiệu quả sao?”

“Cậu ta ước gì bị cậu đánh chết.”

Bị Mộ Dung Duy cùng An Lăng ngăn cản, Mạc Dực cũng chậm rãi tỉnh táo lại.

“Được, tốt lắm.” Hắn buông tay, cố gắng điều chỉnh hô hấp, rất nhanh khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng thông dong thường ngày, chỉ là thần sắc càng tối, càng lạnh, càng lóe đến dọa người.

“Chúng ta không xứng đúng không?” Cách một hồi, Mạc Dực nhìn chằm chằm Trương Quý, khẽ mỉm cười khiến bao kẻ phải loạn nhịp đập “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày sau bữa cơm, cậu đều tắm rửa rồi nằm trên giường cho tôi, cuối tuần cũng đừng hòng tránh ở thư phòng, tất cả ngày nghỉ cậu đều phải ở trên giường, để đảm không xứng cho cậu khoái hoạt chúng ta chậm rãi cho cậu học hỏi!”

Hắn khẽ hừ một tiếng “Tôi thật không tin, chúng ta cấp cho cậu khoái hoạt, cậu lại có bản lĩnh không thích!”

18. Chương 18

Bốn chữ ‘Bọn họ không xứng’ của Trương Quý khiến cho bốn vị quý công tử gần như đồng thời cảm thấy băng hàn thấu tâm.

Bọn họ từng giao thiệp qua rất nhiều tuần nam mỹ nữ, danh xe sang rượu, sênh ca cuồng hoan, chưa bao giờ phải như thế, khom lưng lấy lòng người khác lại bị tát một phát vào mặt không chút lưu tình.

Một đêm đó, tâm tình muốn yêu thương nghịch chuyển lại thành chinh phục.

Tuy nhiên, mục tiêu thay đổi, nhưng hành động vẫn tiếp tục như cũ, quý tộc vẫn được giữ nguyên.

Mạc Dực quả nhiên nói được thì làm được, hoàn toàn cấm Trương Quý đến thư phòng, mỗi ngày sau bữa cơm chiều đều buộc Trương Quý tắm rửa rồi nằm trên giường. Đan xen với tâm tình cố chấp của mình, mọi người càng thêm cố gắng để áp chế bản lĩnh của Trương Quý, ra sức làm cho Trương Quý cảm thấy ‘khoái hoạt’.

Đàn ông vẫn là đàn ông, bản năng không thể biến mất.

Được cảm giác sung sướng dưỡng thành thói quen, thân thể bị dạy dỗ đến quá sức mãn cảm, không ai có thể không đón nhận khoái cảm ồ ạt này.

Mặc kệ Trương Quý có bao nhiêu không mong muốn, thân thể cậu sớm hay muộn cũng sẽ đầu hàng.

Thu phục thân thể trước, sau sẽ là thu phục tâm linh.

Đây là một cuộc đấu kéo dài, công thành chiếm đất, một thành lại thêm một thành, thẳng đến khi đánh vào trung tâm thì thôi.

Mọi người tâm chiếu bất tuyên[1].

“Thân thể so với cái miệng thành thực hơn gấp trăm lần.”

Từng địa phương, đều được chiếu cố cẩn thận.

Từ khổ hạ, men theo bắp đùi, đến tận ngón chân. Và từ đôi môi, tiến vào vòm lưỡi, rồi vòng ra sau gáy duyên dáng trắng nõn, đi xuống hai hạt thù du trước ngực đã bị hôn đến sưng đỏ cứng ngạnh.

“A Quý, cậu có thể giữ cho miệng của mình ngậm chặt. Nhưng tôi không tin, ngay cả thân thể cậu cũng cùng khóa lại.”

Thắt lưng gần như nhũn ra, từng từng mồ hôi lạnh sợ run trong không khí, không gì có thể tránh được bốn ánh mắt sắc bén.

Khoái cảm khi bắn ra thích đến kịch liệt, dục vọng bành trướng phun ra bạch trọc, là công thức cân bằng không thể phá vỡ.

“A Quý, cậu xem, đây là cái gì?”

Sền sệt dính nhớp, lỏng trắng *** mĩ, là của ai?

Trương Quý gắt gao nhắm mắt lại.

Cậu xoay đầu đi chỗ khác, nhưng cái hôn của Mộ Dung Duy cứ như ăn vào tận xương, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm duyên lên cánh môi của cậu.

“A Quý, cậu bắn.”

“A Quý, đừng nói với tôi là cậu không có khoái cảm gì nhé.”

“Nếu không thích, vậy sao lưng cậu lại cong thế này?”

Tàn nhẫn mà chà đạp lên ý chí, thế nhưng động tác lại ôn nhu đến bức người phải nghiêng răng thống hận.

Bọn họ không tra tấn Trương Quý.

Bọn họ làm cho bản thân Trương Quý tra tấn chính mình.

Lâm Thiếu tận tình rèn rỉ, ngoảnh mặt làm thỉnh.

Từng buổi tối, Trương Quý ở giữa đám nam nhân vây quanh lấy mình mãnh liệt run sợ, hai má ửng hồng, thống khổ mà giãy giụa, ướm sưng chìm ngập trong khoái cảm.

Ánh sáng quang mang quỷ dị, tinh tế ánh vào bạc thủy trên da thịt, khúc xạ lại óng ánh như ôn ngọc.

Biến bọn họ thành ẩm cừu chỉ khát[2] mất rồi.

Mỗi lần Trương Quý lạc lối trong khoái cảm, bắn vào khoang miệng mềm mại của mấy nam nhân, Lâm Thiếu đều có thể thấy một Trương Quý thất thần, nhưng trong ánh mắt lại chẳng khác nào đã nhiễm bị thương.

Loại nhục nhã sa đọa này lại giống như thần dược mà nhóm ma vương vô cùng khát cầu, luôn một mực kiên trì tìm kiếm. E rằng lại chỉ là cái chớp mắt nhẹ lướt qua, là ánh mắt kiêu ngạo, xa đến mức vô luận bằng cách nào đi chăng nữa cũng không thể chạm đến của cậu.

Dạy dỗ ngày qua ngày thật có hiệu quả.

Cơ thể Trương Quý trở nên phi thường miễn cảm, chỉ cần đơn giản chạm nhẹ vào cũng đủ làm cho cậu liên tưởng đến khoái cảm khi được phun ra nuốt vào. Toàn thân cậu giống như một tấm bản đồ tinh xảo, được thăm dò đến rành mạch.

Bọn hắn biết phải tiếp xúc làm sao, phải hôn môi như thế nào, rồi liếm cắn mạnh nhẹ bao nhiêu cho đủ mới khiến cậu phát ra tiếng khóc nức nở cùng bất lực thở dốc.

“A Quý, đây là đặc biệt mua vì cậu.”

Một ngày, chiếc máy quay độ sắc nét cao mà An Lăng cố ý đặt mua được giao tới.

Hắn ghi lại quá trình Trương Quý bắn ra trong miệng Mạc Dục, cách buổi sáng đến bữa cơm chiều, mới chiếu lên màn chiếu rộng độ phân giải cao treo sát tường. Âm thanh được vắn lên mức to nhất, làm cho Trương Quý dù có nhắm mắt lại, vẫn có thể nghe thấy tiếng cậu động tình thở dốc.

Mộ Dung Duy nói “A Quý, cho dù cậu không nói lời nào, tiếng thở thôi cũng thực mê người.”

Trương Quý hạ mắt ăn cơm, thảng như không nghe thấy, không nói một lời.

Đêm đó khi tắm rửa, Lâm Thiếu nhìn Trương Quý yên lặng đóng cửa lại, nằm trên sàn đá cẩm thạch lạnh như băng, cắn răng, nghẹn ngào, hai vai rung rung.

Cậu kiêu ngạo như vậy, cho dù tự nhốt trong phòng tắm, vẫn như cũ ngay cả khóc cũng không bật ra một tiếng.

Lâm Thiếu đi qua, đưa tay vỗ về lưng cậu “A Quý à...”

Trương Quý vẫn nằm đó, y vẫn nhẹ nhàng an ủi.

Thẳng đến khi Trương Quý ngừng khóc thì thôi.

“Anh làm sao có thể chịu đựng được?” Trương Quý ngẩng đầu, khuôn mặt tái nhợt “Anh làm sao có thể chịu được bọn họ, hả Lâm Thiếu?”

Lâm Thiếu trầm mặc.

“A Quý.” Lâm Thiếu nói “Tôi thích bọn họ, tôi không cần phải chịu đựng. Cùng một chỗ với bọn họ, tôi rất vui. Bọn họ đối với tôi tốt lắm, nếu cậu không quật cường như vậy, bọn họ cũng sẽ rất tốt với cậu.”

“Tôi rất quật cường sao?”

Lâm Thiếu vô cùng ngạc nhiên “A Quý, cậu không quật cường ư?”

Trương Quý lắc đầu.

Về mặt cậu thật thản nhiên, cậu thật sự không biết chính mình có bao nhiêu kiên cường.

“Tôi từ nhỏ vốn đã ôn hòa. Mẹ nói, tính cách này là của một người anh cả.” Cậu lau khô mặt, ngồi dưới đất, lưng dựa vào cửa. Lặng im một hồi, cậu mới nói với Lâm Thiếu “Tôi rất nhớ em tôi.”

Lâm Thiếu cùng cậu sống vai gối “Cậu rốt cuộc có mấy đứa em?”

“Năm.”

“Nhiều như vậy ư?”

“Ừm, nhóc Sáu là nhỏ nhất. Vừa sinh em ấy không bao lâu, mẹ bị bệnh rồi mất. Nó mỗi tối đều quấy khóc, nhưng kỳ lắm, được tôi ôm là ngưng. Không còn cách nào, tôi đành phải ôm nó ngủ.” Trương Quý nhẹ nhàng, tựa như đang kể về một câu chuyện ảm áp “Em ấy rất nhỏ, lại mềm nữa. Tôi thực sợ buổi tối ngủ say, không cẩn thận đẩy em ấy xuống giường, mà xoay người thì sợ phá giấc. Nên tôi cả đêm đều ôm nó, niệm ngàn vạn lần không buông tay, ngàn vạn lần không buông tay, ngàn vạn lần không buông tay, không được buông tay...”

Lâm Thiếu quay đầu, nhìn vẻ mặt điềm đạm của Trương Quý.

Vừa mới rồi, cậu còn ảm nhẫn thống khổ mà khóc, thế nhưng thần sắc hiện tại, ôn nhu đến động lòng người.

“A Quý, cậu thật là một người anh tốt.”

“Phải không?” Trương Quý mỉm cười khinh thường “Tôi ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thể gọi về cho chúng. Mỗi lần bé Hai hỏi tôi khi nào thì về, tôi đều không nói được. Anh biết không, Mạc Dục đem toàn bộ sổ tiết kiệm cùng mật mã nắm trong tay, tất cả tiền bảo hiểm của cha mẹ đều ở trong đó, tất cả sinh hoạt phí của em tôi, học phí sau này đều ở bên trong. Tiền mỗi tháng bé Hai nhận được, không phải là của tôi, mà là của Mạc Dục.”

“Mỗi người lui một bước đi.” Lâm Thiếu nhin không được nói “A Quý, không cần đấu với Mạc Dục. Đừng nói A Dục, ngay cả bọn Mộ Dung Duy, An Lăng hay Nhạc Trường đều không phải là người dễ chọc. Cậu cứ tạm thời chấp nhận, cứ cho là hưởng thụ đi.”

Trương Quý ngẩng cổ nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu “Tôi không làm được.”

“Vì sao?”

“Còn chịu được, tôi sẽ nhẫn. Đánh cho thê thảm một lần nữa, tôi cũng đều có thể nhẫn. Nhưng đổi lại tôi không thể chịu đựng được bọn họ chạm vào mình.” Trương Quý cắn răng, đôi mắt tựa như hắc thạch nhìn chằm chằm vào sàn nhà “Lâm Thiếu, đã có vết xe đổ, nó cán vào tận xương cốt tôi. Tôi không thể chấp nhận, tôi không thể để cho cái bóng của họ vĩnh viễn in trên người được.”

Lâm Thiếu nhìn Trương Quý đến xuất thần.

Bỗng nhiên tiếng đập cửa vang lên, đem hấn sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng.

“Làm cái gì vậy? Sao lại lâu như thế?” Thanh âm An Lăng truyền vào.

Lâm Thiếu mở cửa, thò mặt ra “Thời gian tắm cũng quy định nữa à?”

“Khi tắm không quy định, có điều cho cứng một cái nhiệm vụ nho nhỏ này.” An Lăng cười đưa cho Lâm Thiếu một đồng hồ “Dù sao cũng đã dùng qua.”

Lâm Thiếu cúi đầu nhìn vật trong tay, cư nhiên là dụng cụ súc ruột, nhăn mi lại “Tôi mặc kệ đó, cậu ấy sẽ không chịu.”

An Lăng cười đến tà khí “Đi nói với cậu ta, tự giác một chút, rồi tắm sạch sẽ sẽ không đau. Bằng không, bốn chúng ta đi vào giúp, mùi vị cũng không dễ chịu. Hỏi cậu ta muốn chọn cách nào.”

Lâm Thiếu đôi mắt loe loe nhìn chằm chằm An Lăng, hạ giọng “Không cần phải làm như vậy chứ? Cậu ta thà chết chứ không khom mình, bị mấy người không ngừng gây sức ép như vậy, nói không chừng phá hết bây giờ.”

“À, bộ tội này không biết cậu ta thà chết chứ không khom mình sao? Ngay cả A Dục cũng không còn kiên nhẫn ghen lắm rồi kia.” An Lăng ở trên mặt hấn hân một cái, thấp giọng nói “Đừng có giống gà mẹ che chở gà con như vậy. Yên tâm đi, chỉ là giúp cậu ta khuếch trương một chút, chứ đâu ai nói là muốn cậu ta đầu.”

Lâm Thiếu thở phào một hơi, cầm ba cái đồ vật này nọ đóng cửa lại.

An Lăng xong việc, xoay người hướng phòng Mạc Dục ở hành lang bên kia bước đi.

Bỗng nhiên, cửa phòng tắm lại mở ra.

“Này!” Lâm Thiếu nhoái cổ gọi An Lăng “Cậu ta không biết cái gì là tự giác, nói các cậu muốn làm chuyện ghê tởm gì thì tự mình tới đi.”

An Lăng sững sốt một chút, bất đắc dĩ mà lắc đầu “Lúc này mới thật đúng là ‘Rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt’.”

[1] Tâm chiếu bất tuyên: Trong lòng đã hiểu rõ nhưng không nói ra.

[2] Tắm cư chỉ khát: Hay ‘Ẩm trầm chỉ khát’, nghĩa là Uống rượu độc để giải khát. Đây là một câu thành ngữ xuất xứ từ Nam Triều tống • Phạm Diệp • Hậu Hán Thư • Quyển thứ bốn mươi tám • Hoắc Tư Truyện chương thứ ba mươi tám . Muốn nói việc uống thuốc độc để giải khát là sai lầm, từ đó chỉ ra việc dùng biện pháp không thích hợp để giải quyết khó khăn trước mắt bất chấp hậu quả nghiêm trọng phía sau. Khá giống nghĩa với câu ‘Bụng đói sung chất cũng ăn’, lợi thì ít mà hại thì nhiều.

-> Câu này dùng đây là ý nghĩa gì nhỉ? =))) editor không biết đâu :v. Đoán là mấy bạn chế kia đổi phương pháp dạy dỗ A Quý, để cho cậu tự tra tấn chính mình, tuy nhiên cảnh xuân đẹp phơi phơi trước

mắt cũng khiến cho máu dê của mấy đứa sôi sục, khổ, đói lắm nhưng vẫn không thể nào xoi vào bụng được. Nhìn cậu vậy thì thích đấy nhưng cũng nam kham quá à =))))))

.

.

.

Ai biết chỉ giáo cho tớ =_____ =||

19. Chương 19

Bọn An Lăng rất nhanh nối đuôi nhau vào phòng tắm. Lâm Thiếu giao hết đồ vật này nọ cho An Lăng xong, ra trước cửa phòng, ngoảnh đầu lại đưa mắt nhìn Trương Quý đẩy thờ ơ một cái.

Y rất khó chịu.

Cảm thấy như chính mình là đồng lõa vậy.

Đi ra ngoài, Lâm Thiếu sưng sốt một chút.

Mạc Dục đang đứng ở cạnh hành lang, dựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực, tựa như đang chờ đợi cái gì.

Lâm Thiếu hỏi “Cậu không đi vô à?”

Mạc Dục nói “Có ba người bọn họ là đủ rồi.”

Lâm Thiếu nhìn Mạc Dục, học theo bộ dáng của Mạc Dục, cũng tựa lưng vào tường, khoanh tay lại.

“A Dục.” Lâm Thiếu nói “Cậu thật sự không sợ sẽ giết chết cậu ấy à?”

Hai má lạnh lùng của Mạc Dục hơi co rút một chút, đáy mắt xẹt qua không biết có thể tính là một cái tươi cười hay không.

Lâm Thiếu thở dài một hơi, thấp giọng hỏi “Cậu không phải thích cậu ấy đó chứ?”

Mạc Dục lúc này mới thú vị mà nở nụ cười “Thích? Cậu ta xứng sao?”

Lâm Thiếu không nói gì nữa.

Cửa phòng tắm đã đóng lại, hành lang thực im lặng.

Hai người dựa vào tường, một bên cúi xuống nhìn đất, một bên ngửa mặt nhìn trần nhà, nhưng đều xuất thần.

“Thật giống như một đứa nhỏ.” Mạc Dục bỗng nhiên nói.

Lâm Thiếu quay đầu, nhìn Mạc Dục.

Mạc Dục vẫn cúi đầu, nhìn hoa văn màu đỏ sậm của thảm dưới chân, nói “A Quý giống như một đứa nhỏ vậy.”

Sau ý cười theo khuôn mặt gờn gợn hé ra, đường nét cương nghị bao bởi một tầng nhàn nhạt nhu hòa như nói mê.

“Vừa quật cường, vừa đáng yêu, lại thật đáng giận...” Mạc Dục cười khẽ, bất đắc dĩ và cô đơn, tựa như thủ thi “Cậu ấy nhỏ bé như thế, một chút sức mạnh cũng không có, thế mà dám can đảm không đặt bất luận kẻ nào vào mắt. Cậu bắt cậu ấy lại, đánh đập tàn nhẫn một chút, có lẽ cậu ấy sẽ khóc. Thế nhưng sau một chút khổ sở ấy, liền tự do tự tại chạy đi như bùn cát, còn chạy nhanh vô cùng.”

Mạc Dục thì thào, vẫn là câu kia.

“Cứ như thế, thật khiến cho người ta không biết phải giữ lấy đứa nhỏ này làm sao nữa.”

Lâm Thiều muốn nói nhưng lại thôi.

Cách một hồi, Lâm Thiều mới hé miệng “Đau lòng thì dừng lại đi.”

Tầm mắt Mạc Dực đảo qua, tới khi nhìn thật sâu vào mắt Lâm Thiều, vẻ hoang mang trong con người đã bị thanh tỉnh cùng cố chấp thay thế “Tôi không đau lòng, đó là do cậu ta tự tìm lấy. Còn nữa, làm thế nào để dừng lại đây? Buông tay ư? Hay trơ mắt để cho cậu ta rời đi, để cho cậu ta tự do thoải mái, còn tôi thì sững sùng đứng đó sao? Nằm mơ! Lâm Thiều, tôi không cam tâm, tôi không giống như cậu nghĩ có thể kiểm soát được hành động rất tốt đâu.”

Tim Lâm Thiều đập nhanh.

Y bị ánh mắt của Mạc Dực đâm xuyên qua.

Một câu cuối cùng của Mạc Dực cứ ở trong đầu y lặp đi lặp lại.

Lâm Thiều, tôi không giống như cậu nghĩ có thể kiểm soát được hành động rất tốt đâu.

Như cậu nghĩ có thể kiểm soát được hành động rất tốt...

Bỗng nhiên, Lâm Thiều giương khóe miệng, cười như vạch trần được bí mật, hạ giọng “A Dực, cậu thật sự yêu cậu ấy mất rồi.”

Y cười nhìn thấy Mạc Dực bình tĩnh, không ngừng lắc đầu, tầm tắc nói “A Dực à A Dực, tôi không biết yêu một người lại thâm như vậy. Cậu chẳng những tự mình gây sức ép cho cậu ấy, còn muốn đẩy cậu ấy cho ba người khác giày vò. Tôi hôm nay mới biết cậu thực sự tàn nhẫn đến nhường nào.”

Nói xong, y thở dài một hơi.

Cửa phòng tắm giống như bị ai mạnh mẽ va chạm, phát ra tiếng vang rất lớn.

Hai người đều cảm thấy giật mình, quay đầu qua nhìn xem.

Nhưng cửa vẫn đóng chặt, không ai đi ra cả.

Xem ra Trương Quý cùng ba vị đại thiếu gia còn chưa chấm dứt.

Lâm Thiều bước lên, xoay mặt Mạc Dực lại, để cho hắn nhìn vào chính mình “A Dực, đừng đứng đây nữa, cậu ở gần chỗ này chỉ khiến thần kinh càng thêm căng thẳng mà thôi. Đêm nay để bọn họ ngoạn, cậu ở một mình cùng tôi, có được không?”

Y khát vọng nhìn Mạc Dực.

Mạc Dực chăm chú nhìn y, trầm giọng nói “Lâm Thiều, tôi là một người ích kỷ tư tưởng cực đoan, không có khả năng yêu thương một người vĩnh viễn sẽ không yêu mình.”

Cuối cùng nhẹ nhàng hôn lên Lâm Thiều đang ôm lấy mặt của mình.

Phòng tắm lại truyền ra động tĩnh, lần này cửa rốt cuộc cũng mở ra.

Nhạc Trừng đi tới, thấy hai người đang ôm nhau phía trước, không khỏi ngơ ngác một chút. An Lăng theo phía sau, cười nói “Oa, bọn này bên trong làm việc vất vả, hai người các cậu lại thật hưởng thụ nha.”

Mộ Dung Duy là người đi ra cuối cùng, Trương Quý được hắn ôm ở trong lòng, trên người qua loa đắp một tấm khăn lông, tay chân đều nhẹ nhàng buông thõng, một chút động tĩnh đều không có.

Không biết là không muốn động, hay đã ngất đi rồi.

An Lăng nói “Lâm Thiều, đêm nay tôi với cậu làm, dùng chút món đồ chơi tình thú nho nhỏ, tuyệt đối không đau, có được không? Đừng sợ, đảm bảo cậu kêu so với trước càng thích hơn.”

Mạc Dực nói “Đêm nay Lâm Thiều ở với tôi.”

Lâm Thiều mím môi cười, nháy mắt đắc ý với An Lăng, cố ý làm trò trước mặt bọn họ, đem cánh tay Mạc Dực ôm chặt như quần lấy một con búp bê lớn.

Mộ Dung Duy kinh ngạc hỏi “A Dực, đêm nay đến lượt của cậu nha, cậu không cần ưu đãi này, tôi liền thay cậu đó.”

“Tùy cậu.” Mạc Dực nói “Tôi cùng Lâm Thiệu đêm nay tự hưởng thụ, các cậu cứ ngoạn đi. Mộ Dung Duy, ôm A Quý vào phòng thôi.”

“A Dực, cậu nói thật đấy à?”

“Vô nghĩa.”

Ném lại hai chữ, Mạc Dực nhắc bổng Lâm Thiệu lên, Lâm Thiệu không kịp phòng bị hoảng sợ ôm chặt lấy cổ hắn oa oa kêu to “A Dực cậu điên à? Cậu đây là thông *** hay cường gian vậy?”

Mạc Dực ôm y vào phòng của mình, dùng chân hung hăng đá cửa, đẩy Lâm Thiệu lên giường, đưa tay cởi cúc cổ áo.

“Tôi giúp cậu.” Lâm Thiệu từ trên giường bật dậy, nửa quỳ nửa ngồi thuần thực giúp Mạc Dực cởi khuy.

Bên dưới lớp áo là bờ ngực nam tính theo tiết tấu phập phồng, rắn chắc mà gợi cảm vô cùng.

Lâm Thiệu tham lam đưa tay vuốt ve “A Dực, cơ ngực của cậu thật mê người.”

Y dùng môi ngậm lấy nhũ tiêm trước ngực, đầu lưỡi nhẹ nhàng đánh vòng, vỗ về khiến nó sung huyết đứng thẳng, để cho vị đạo cường hãn của Mạc Dực thấm vào đầu lưỡi.

Mạc Dực bị kỹ thuật thành thạo của y biến thành một tiếng kêu đau đớn, khàn khàn mà nói “Lâm Thiệu, cậu so với cậu ta tốt hơn gấp ngàn lần, gấp vạn lần.”

Lâm Thiệu ngẩng đầu, cười ngó hắn một cái “Hôm nay mới biết tôi tốt sao?”

Cởi áo của Mạc Dực ra, tay luồn xuống chạm vào thắt lưng của hắn.

Mạc Dực nhẹ nhàng bắt lấy tay y “Đừng nhanh như vậy, để tôi xoa dịu cậu trước.”

Mạc Dực đẩy Lâm Thiệu nằm xuống, vô cùng ôn nhu, tự mình cởi Lâm Thiệu đến trần như nhộng, cúi đầu cắn nhũ tiêm bên trái của Lâm Thiệu.

“A —” Lâm Thiệu ngẩng cao đầu dật ra một tiếng rên rỉ, tự động mở hai chân, thanh âm phiếm tình trầm thấp đến cực điểm “A Dực, tôi muốn cậu...”

Mạc Dực đưa tay, bắt đầu ân cần chuẩn bị cho Lâm Thiệu.

Một bên dịu dàng cười, phủ người xuống, không ngừng hôn lên mắt Lâm Thiệu.

Lâm Thiệu thoải mái mà rên rỉ, cung khởi cả thân hình thon dài, ngửa đầu ra sau “A Dực, hôn sâu một chút.”

Mạc Dực làm theo, tìm được đôi môi mềm ẩm, đầu lưỡi vói nhập đi vào.

Nước bọt ở đầu lưỡi quấy trộn giao triền, trong phòng tràn ngập thanh âm *** mĩ.

Chỉ chốc lát, trong không khí, còn thoảng mùi hương nam tính riêng biệt.

Lâm Thiệu phát ra tiếng rên rỉ không thể kìm nén, thân thể mãn nguyện mà trầm tĩnh lại, không hề ngưng ngừng, hai chân mở rộng, nhu nhuyễn nằm trên giường.

Y im lặng một hồi, mái tóc có chút ẩm ướt cọ vào sàng đan, sau khi hưởng thụ trọn vẹn dư vị sau cao trào, mới mệt mỏi mà đứng lên, vươn tay luồn xuống khố hạ của Mạc Dực.

Mạc Dực lại nhẹ nhàng bắt lấy tay y, nhướn mày, nhìn y trêu chọc “Tính tình vội vã như vậy nha?”

“A Dực, cậu sẽ không ngánh đâu nhỉ?” Lâm Thiệu bắt chước thần thái của hắn, cũng nhướn mày, cười khở tự giễu “Tôi so với cậu ấy tốt hơn gấp ngàn lần, gấp vạn lần à?”

Lâm Thiệu bỗng nhiên dừng lại, bước xuống giường, thuận tay vợ lấy bộ quần áo khoác lên người.

Mạc Dực hỏi “Lâm Thiệu, cậu đi đâu?”

Tầm mắt Lâm Thiếu cũng không nhìn tới hắn, hừ mũi một tiếng “Đóa cúc héo đây còn có thể đi đâu chứ? Đương nhiên là đi cứu tên nhóc không bằng tôi một ngàn lần, một vạn lần rồi. Ai bảo tôi thức thối hơn so với người khác chi?”

.....

Cuộc chơi trong phòng Mộ Dung Duy chỉ vừa mới bắt đầu.

Tấm khăn trên người Trương Quý đã rơi xuống mặt đất, Mộ Dung Duy dựa theo tư thế mọi ngày, từ phía sau ôm cậu, An Lăng và Nhạc Trừng ở hai bên đùi, tại chỗ hạ bắt đầu dụ dỗ khí quan non nớt kia đứng thẳng lên.

“Chỗ này của A Quý, được làm nhiều như vậy mà nhan sắc vẫn vô cùng mới mẻ, thật kỳ quái nha.”

“Mỗi tối chỉ tới một lần, có lẽ A Quý còn chưa thấy đủ chăng?”

Mộ Dung Duy nhìn An Lăng và Nhạc Trừng một bên khiêu khích Trương Quý, một bên trêu đùa, ấy thế mà lại không lên tiếng.

Một tay hắn cố xiết chặt Trương Quý vào ngực, tay còn lại thì len vào giữa ra giường và cái mông trần trụi, ôn hòa mà dùng đầu ngón tay vuốt ve tiểu động vừa mới trải qua súc ruột kia.

Hắn cũng không vội vàng nôn nóng, bằng không lại kinh hách đến Trương Quý, ngón tay chỉ nhẹ nhàng đảo quanh ở vành mép đang co chặt, kiên nhẫn chờ cho ẩn bí chi hoa chậm rãi thả lỏng mở ra.

Ở phòng tắm vốn cũng không làm chuyện gì quá phận, vẫn là rửa sạch như thường lệ, nhưng đại khái đối với việc súc ruột Trương Quý đã có bóng ma, sau khi ôm về giường tình trạng cũng không tốt cho lắm, mí mắt rung rung, cả người cùng tứ chi đều cứng ngắc.

Qua lần dạy dỗ vừa rồi, thân thể đã từng vì bị trêu đùa mà ngưng ngừng hưng phấn, đến tận bây giờ vẫn chưa nhiễm hồng đáng yêu lên được.

“E hèm!” Không cố ý háng giọng một tiếng, cắt ngang ba người đang vui vẻ kia.

Mộ Dung Duy ngay mặt đối diện với cửa phòng, ngẩng đầu lên liền thấy Lâm Thiếu quần áo xộc xệch đi vào, đôi mắt đầy ý cười, có chút đăm chiêu đánh giá bọn họ.

An Lăng và Nhạc Trừng đều quay đầu.

An Lăng bốn cọt hỏi “Chu cha, nhanh như vậy đã xong à? A Dục không được sao? Người đâu rồi?”

Lâm Thiếu nói “A Dục đang trong phòng cậu ta, kêu mấy cậu lại có chuyện muốn nói.”

“Nói cái gì?” Nhạc Trừng hỏi.

“Qua rồi sẽ biết.”

Mộ Dung Duy hỏi tiếp “Vậy A Quý làm sao bây giờ?”

“Để lại chứ sao nữa.” Lâm Thiếu trừng mắt liếc hắn một cái “Gì hả? Sợ tôi ăn cậu ta à? Nhanh đi, A Dục thiệt là đang chờ mấy cậu đó.”

Mộ Dung Duy buông Trương Quý ra, thật sâu nhìn Lâm Thiếu, trầm giọng hỏi “A Dục bảo bọn này qua, rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì?”

“Please, các cậu lắng tai à? Đã nói cứ qua đi là sẽ biết mà.”

Đem ba quý công tử sắc mặt không chút vui vẻ đuổi đi xong, Lâm Thiếu mới ngoảnh lại chớp chớp mắt với Trương Quý, ngồi vào bên giường.

Trương Quý cả người bị bọn họ gây sức ép thật sự khó chịu, lùi lại đằng sau, đem mình giấu vào trong chăn.

“Haiz~, A Quý à.” Lâm Thiếu cách một tấm chăn chọt chọt cậu “Tôi cứu cậu một mạng, không cần lấy thân báo đáp, nhưng ít nhất cũng nói một tiếng cảm ơn đi chứ.”

Trương Quý đầu cổ đều rụt vào, không lên tiếng.

Lâm Thiếu dụ cậu vài câu, dụ chẳng được, chính mình cũng biết không thú vị, ngậm miệng, đem hai tay khoanh trước ngực, ngồi một đống.

Trong phòng còn lưu lại mùi mồ hôi quen thuộc của đàn ông, len vào chóp mũi.

Lâm Thiếu hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu ngó cái ổ chăn cao cao gồ lên, cười như có như không, thì thào một tiếng “Như con nít...”

Rồi không nhịn được duỗi tay vói vào bên trong, ôn nhu kéo chăn, đến khi khuôn mặt Trương Quý lộ ra thì thôi.

“A Quý, A Dục cậu ta thật sự thích cậu nha, thật sự.”

Đôi mắt đen nhánh như hạt bồ đào nhìn Lâm Thiếu.

Lâm Thiếu còn nghiêm túc “Thật đó, cậu ấy thích cậu, rất rất rất thích cậu. Tôi hôm nay mới biết, hóa ra A Dục cũng sẽ yêu được một người.”

Trương Quý xem xét y nửa ngày, cuối cùng loáng thoáng nghe hiểu được, cả buổi, mới cắn răng, nhẹ nhàng nói “Thích tôi? Hẳn xứng à?”

Thần thái kia, thể mà có đến tám chín phần tương tự Mạc Dục.

Lâm Thiếu cười khổ.

Y ngồi xuống lại, vẫn như cũ đem hai tay khoanh trước ngực, vừa cười, lại thở dài “Cậu đó, không có được một phần ngàn thức thời nào của tôi hết. Được rồi, chúng ta không nói chuyện A Dục nữa. Tôi hát ru cho cậu nghe nhé.”

Lâm Thiếu quả nhiên khe khẽ hát.

Hát xong một bài, lại tiếp một bài, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Trương Quý cười một cái “Có hay không?”

Trương Quý hỏi “Hôm nay sao anh lại cao hứng như vậy?”

“Thì muốn thoải mái chút thôi mà.” Lâm Thiếu cậy già lên mặt giáo huấn cậu “A Quý, chờ cậu về sau được thoải mái, cậu cũng sẽ thật cao hứng, tâm tình cũng thực nhẹ nhàng.”

Một tiếng ‘rầm’ lớn truyền đến, tiếng động quá lớn khiến y vô cùng ngạc nhiên.

Lâm Thiếu đứng lên chạy ra ngoài cửa, thấy trên hành lang có ba tên sắc mặt hầm hầm đi tới.

Y chặn Nhạc Trùng lại “Nhạc Trùng, có chuyện gì thế?”

Nhạc Trùng cay đắng mà nhìn y “Họ Mộ Dung điên rồi, vừa vào cửa lập tức nói với A Dục hẳn muốn độc chiếm A Quý, tình nguyện dùng chính mình thay cậu ta.”

Lâm Thiếu kinh ngạc “Mộ Dung Duy ư?”

“A Dục vừa nghe, quả nhiên xông tới đánh nhau với hắn. Sau A Dục cũng nói hẳn muốn độc chiếm, cũng tình nguyện chính mình đến thay, còn nói hẳn đã sớm cùng A Quý một chỗ, họ Mộ Dung không có tư cách tranh giành với hắn.” Nhạc Trùng thở ra một hơi lắc đầu “Hai người kia không biết bỗng nhiên bị vạ cái gì, còn cùng nhau phát bệnh. Tôi với An Lăng đều từng sốt.”

Lâm Thiếu hỏi “Vậy bây giờ quyết định như thế nào?”

“Quyết định cái gì? Hồngбет hết rồi.” An Lăng ở bên cạnh nổi cáu ới ra một câu “Tất cả mọi người đều có công sức, lúc này nói độc chiếm, chẳng phải quá buồn cười sao? Tôi đây còn dùng miệng hầu hạ A Quý nha!”

Nhạc Trùng nhún vai “Đêm nay cứ như vậy đi đã, chờ qua một tối cho bọn hắn tỉnh lại, đầu óc sáng suốt rồi bàn tiếp.”

Lâm Thiếu ‘nga’ một tiếng, lại hỏi “Có muốn đêm nay tôi ở lại cùng các cậu không?”

Nhạc Trừng nhìn An Lăng, An Lăng suy nghĩ một hồi, rốt cục vẫn là lắc đầu.

Nhạc Trừng hôn lên trán Lâm Thiếu một nụ “Lâm Thiếu, cậu về trước đi. Đêm nay tâm tình mọi người đều không tốt.”

“Ừm, à đúng rồi, chờ tôi một lát.” Lâm Thiếu đi vào phòng Nhạc Trừng, mở túi xách, lấy ra một thẻ card “Thẻ VIP bên Mozambique Dana Club hết hạn rồi, giúp tôi đưa lại cho A Dục, cậu ta đã nói sẽ gia hạn giúp.”

Nhạc Trừng gật gù đầu, nhận lấy “Xong rồi tôi gọi điện cho cậu.”

An Lăng hỏi “Lâm Thiếu, ngày mai cậu lại đến chứ?”

Lâm Thiếu giương mắt nhìn trời, suy nghĩ vài giây, lắc đầu nói “A Dục lần này là chân tình rồi, tôi thấy sau này mọi người hẳn cũng không chơi như vậy nữa đâu. Coi như hết. An Lăng, bạn của cậu khắp mọi nơi, thiếu gì người cùng cậu lên giường mà? Còn tôi sẽ già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang. Có điều, so ra cũng tốt lắm. Về sau mấy cậu có đùa thì cũng gọn ghẽ một tí, đừng kéo dài dây dưa như thế này, tư vị vương vấn không dứt được rất khó chịu đó.”

An Lăng có chút kinh ngạc, vừa muốn mở miệng, đã bị tay Lâm Thiếu bưng kín.

Lâm Thiếu nghiêng nghiêng đôi mắt hoa đào, nhắc nhở hẳn “An Lăng, lần trước cùng tôi nói trò chơi chấm dứt, chính là cậu nha. Nhạc Trừng, tôi đi đây.”

“Lâm Thiếu, cậu nói là thật ư?” Nhạc Trừng hỏi “Thật là sẽ già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang?”

Lâm Thiếu rất không đứng đắn mà cảm thán “Đúng vậy, bỗng nhiên được khai thông, muốn thành Phật. Tôi cùng bốn người các cậu vốn không nên dây dưa với nhau. Hữu duyên vô phận, còn làm được gì nữa đây?” Rồi biểu tình trở nên thật sự nghiêm túc “Nhạc Trừng, hôm nay A Dục nói với tôi, cậu ta không giống như tôi nghĩ có khả năng kiểm soát hành động rất tốt đâu. Điều cậu ta không làm được, hẳn tôi có thể làm chăng? Mà thôi, tôi đi đây.”

Vỗ vò bả vai Nhạc Trừng, xoay người hôn An Lăng một chút, đi đến cầu thang, còn hướng hai người đang đứng tiêu sái phát phát tay, cười đánh hai cái hôn gió, rất nhanh biến mất ở đầu cầu thang khác.

Nhạc Trừng nhìn theo phía y ly khai, xuất thần một hồi.

“Này! Người đi xa lắm rồi.” An Lăng dồn sức chụp bả vai hẳn một chút, lớn tiếng thở dài “Ai~, mới còn chưa kịp ăn, cũ lại đập đất thành Phật. Chúng ta có nên xem bát tự một chút, coi có phải năm nay số đào hoa có tai tinh không a?”

Hắn hít một hơi “Nhạc Trừng, nói thật, nếu A Dục với họ Mộ Dung ngày mai vẫn nói phải độc chiếm thì làm sao bây giờ?”

Nhạc Trừng hỏi lại “Vậy cậu tính thế nào?”

An Lăng bị hỏi hơi sững lại, muốn nửa ngày không ngừng cười khổ “Lắm rồi, tôi hỏi cậu, cậu lại hỏi tôi. Quên đi, đi ngủ thôi. A Quý này thật sự làm cho chúng ta muốn chết mất.”

Đêm đó mọi người ai về phòng người nấy.

Mộ Dung Duy ôm Trương Quý ngủ một đêm.

Ngày hôm sau, Trương Quý vẫn như cũ sáng sớm cầm túi xách đi học, mặt khác bốn người kia không hẹn mà gặp cùng bỏ tiết, ngồi ở nhà ăn, vừa ăn sáng, vừa nghiêm túc tiến hành thương lượng.

Thiệt là cái chương này mình chém kha khá, có những chỗ mình không hiểu ý nó muốn nói gì nữa T____T, mò tùm lum, và đây là kết quả mình tận lực ngày hôm nay đây (-)

Xong rồi đó, tới rồi đó... Hết chương này là một màu u ám bu bám, đằng đẳng cho đến chương 28 mới thôi. Òa òa mà thật cũng chẳng cần đợi đến chương sau đâu nhỉ? Lâm Thiếu cứng à, sao cứng lại nói mấy lời

đau lòng như vậy chứ hả? Chị là chị yêu cứng lắm __ , bỏ quách tên bầm Mạc Dục lại đây với chị nè, chị hun chị dê chị yêu màaaaaa T_____T

20. Chương 20

Bữa sáng nóng hổi cứ thế bị để cho tới khi nguội lạnh, vẫn không có người nào động vào.

Nhạc Trùng im lặng cầm ly uống nước, An Lăng một tay chống trán, quét mắt nhìn hai tên sắc mặt đầy khó coi phía đối diện.

“Nói đi.”

Mộ Dung Duy nói “Không có gì hơn hết, ý định của tôi các cậu cũng biết cả rồi.”

Mạc Dục cười lạnh “Ý định của cậu? Tôi cũng có ý định của tôi, rốt cuộc phải nghe ai đây?”

“A Dục, người cậu ta hận nhất là cậu.”

“Ha? Không lẽ cậu ta thích cậu? Vốn là cậu có thông tin về người nhà cậu ta, có thể cho cậu ta một nhà đoàn tụ đúng không?”

“Thông tin về em cậu ta, tôi sớm muộn cũng sẽ điều tra được.”

“Đủ rồi!” An Lăng lười biếng mà lên tiếng, thật giống như một con sư tử im lìm không cựa quậy, liếc nhanh qua bọn họ hai liếc “Còn tôi với Nhạc Trùng thì sao? Nhạc Trùng, đến phiên cậu phát biểu đây.”

Nhạc Trùng buông ly xuống, nhướn mắt một hồi, mới hỏi “Họ Mộ Dung, cậu khẳng định lấy chính mình thay cho A Quý phải không?”

Mộ Dung Duy dáng ngồi nghênh ngang, không do dự nhấn từng chữ rõ ràng “Đúng vậy.”

An Lăng tấm tắc “Này, trong vòng nửa năm, muốn làm sao thì làm đó nha. Đừng tưởng có giao tình thì có thể quyệt nợ, tôi là thật sự dễ thương ra trận ấy.”

Mộ Dung Duy cười nhạt “An Lăng, vậy cùng cậu so thể lực, coi cậu có thể làm tôi đến như thế nào đi? Cũng không phải chưa từng thử qua kia mà.”

An Lăng ngồi thẳng dậy, gõ gõ mặt bàn, cười “Nói khoác mà không biết ngượng! Họ Mộ Dung, cậu không sợ bị tôi thương, muốn như thế nào phải như thế đó à... Như thế vẫn bằng lòng à?”

“Đủ rồi!” Lần này đến phiên Mạc Dục cắt ngang bọn họ, lãnh đạm phun ra hai chữ, từng tự đều mang theo hàn ý “Chuyện A Quý, tôi đã nói rất rõ ràng. Người này là của tôi, tôi mua cậu ta, mấy cậu ra giá đi.”

Mộ Dung Duy cười lạnh “Cậu muốn mua, tôi không bán!”

“Họ Mộ Dung, cậu không cần nhất định phải cùng tôi đối nghịch vậy chứ?”

“A Dục, cậu buông A Quý, tôi sẽ không đối nghịch cùng cậu.”

Nhạc Trùng đối với hai kẻ đang giương cung bạt kiếm trước mặt, bất đắc dĩ tăng lớn âm lượng, dùng sức vỗ vào tay vịn ghế dựa vài cái “Được rồi! Đây là cái chợ đây à? Muốn giành món đồ chơi hả? A Dục, cậu không phải cũng tính lấy mình thế thân đây chứ?”

“Đúng!”

Chữ này của Mạc Dục vừa mới thốt lên, Mộ Dung Duy lại bật một tiếng cười nhạt “A Dục, lúc trước bọn này hỏi cậu, cậu có nói vậy đâu, cuối cùng vẫn để cho bọn này đem A Quý vào phòng tắm chính đến ngắt đi. Cơ hội tốt đã bỏ lỡ, bây giờ lại ra sức đòi lại có chậm quá không?”

Mạc Dục thẳng thắn đón nhận ánh mắt của hắn, con ngươi đen lấy lóe ra hào quang lãnh tĩnh “Chờ một chút nữa tôi sẽ nói cùng cậu. An Lăng, trước nói cho tôi biết, cậu quyết định như thế nào?”

Cho dù là An Lăng, cũng bị ánh mắt ấy làm cho giật mình.

Đấu tranh nội bộ từ trước đến nay vốn chẳng có kết quả gì hay ho cả, cân não An Lăng không ngừng xoay chuyển, bày một cái tươi cười, xòe hai tay “Con người tôi vốn sao cũng được, chỉ cần Nhạc Trùng gật đầu, tôi cũng sẽ gật đầu. A Quý đương nhiên sẽ bỏ qua, bất quá còn hai đại ca các cậu phải đồng ý bất cứ khi nào tôi có nhu cầu phải để cho tôi thượng, coi như cùng có lợi, đúng không Nhạc Trùng?”

Nhạc Trùng cười lắc đầu “Cậu thật dám thượng A Dực à? Đừng nói A Dực, chỉ cần Mộ Dung Duy, cậu bính, một chút cũng chẳng hay ho gì.”

“Ngay cả Lâm Thiêu cũng dũng cảm chảy nước miếng với A Dực, tôi đây có gì không dám? Huống hồ vì A Quý, A Dực với họ Mộ Dung đều là cam tâm tình nguyện, có phải không?”

Nhạc Trùng lẩm bẩm “Tôi thế mà cùng ba kẻ điên ngu ngốc lẫn thành một đoàn. Theo tôi thấy...”

Còn chưa nói ra ý kiến của mình, tiếng di động bỗng nhiên vang lên, Nhạc Trùng đành phải dừng lại, nói tiếng “Sorry” rồi nghe điện thoại “A lô? Nhạc Trùng nghe.”

Không biết đối phương trong điện thoại nói cái gì, biểu tình Nhạc Trùng bỗng nhiên đông lại.

Hắn tắt điện thoại, mãnh liệt bật người chạy ra ngoài.

“Nhạc Trùng, cậu đi đâu?” Mộ Dung Duy ngồi phía cửa, đưa tay một phen chặn hắn “Tốt xấu gì cũng phải đưa ra câu trả lời rồi hẵng đi.”

“Tùy các cậu! Buông tay nhanh!! Tôi muốn đến học viện!”

Ngữ khí cùng thần thái của Nhạc Trùng không bình thường chút nào, Mộ Dung Duy đứng dậy “Làm sao vậy?”

“Lâm Thiêu tự sát.”

“Cái gì?” An Lăng nhảy dựng lên “Có nói đùa không thế? Ai tự sát cũng không tới phiên cậu ta nha!”

Mạc Dực ngoảnh mặt qua, nhìn chăm chăm vào Nhạc Trùng.

“Không nói giỡn.” Nhạc Trùng cũng nhìn thẳng vào hắn, khẽ nói “Cậu ấy trầm hồ, có lẽ là đêm qua.”

Rồi đột nhiên giật phắt khỏi tay Mộ Dung Duy, giống như gió ào ra ngoài cửa lao đi.

Nhà ăn im lặng như đã chết.

Một lát sau, Mạc Dực mới cất tiếng “Chúng ta đi xem.”

.....

Thời điểm bốn người chạy tới học viện, bãi cỏ ven hồ đã chật ních học viên.

Không phải là nói đùa!

Lâm Thiêu quả thật tự sát!

Thi thể buổi sáng hôm nay được phát hiện, đầu úp xuống nổi lên mặt hồ, báo động tìm người vớt lên, mới phát hiện là Lâm Thiêu.

“Tại sao?”

Tất cả mọi người đều không thể giải thích, cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Lâm Thiêu, là người tối không có khả năng tự sát.

Y vừa cao ráo vừa đẹp trai, lại thêm một đôi mắt hoa đào, nụ cười một bên nửa châm chọc nửa quyến rũ, đã bao người bị y hấp dẫn đến thần hồn điên đảo.

Trong học viện, y làm chết tâm biết bao kẻ, thế mà y ngay cả ý nghĩ tình một đêm cũng đều không có.

Muốn nam có nam, muốn nữ có nữ, muốn học viên nào có học viên đó, ngay cả không ít giáo viên trẻ tuổi không dám thổ lộ với y mà chỉ cố ý thiên vị cho y hơn vài phần.

Lâm Thiếu là một vị diện hạ đích thực. Khuôn mặt tươi cười bất cần luôn treo cả ngày, trêu đùa với tất cả mọi người xung quanh, chỉ duy nhất một điều là không đồng ý để người khác thương mình.

Y chỉ cùng bốn người bạn họ ngoạn.

Không ai dám đối với chuyện này oán trách lời nào. Ai bảo bốn vị công tử nhà giàu kia mỗi người điều kiện lại tốt như vậy, hơn nữa còn không phải là kẻ dễ chọc làm chi?

“Tại sao? Không thể hiểu nổi...”

Ai nấy đều không thể tin được, cảm thấy tiếc thương vô cùng.

Lâm Thiếu như một cơn gió lạ trong học viện. Cử chỉ táo bạo đi kèm theo là thái độ hòa nhã, cả hai gộp lại, thỉnh thoảng dọa người hoảng sợ không thôi, thế nhưng phóng đảng không bó buộc như thế có đôi khi lại là một loại mị lực hấp dẫn quý dị.

Y như thế nào mà lại chấm dứt sinh mệnh của chính mình?

Vô duyên vô cớ hết sức.

Y có tài hoa, có thanh xuân, có vóc dáng, có khuôn mặt, có cả bó tuấn nam mỹ nữ dâng lên cho y chọn. Sau cảnh sát còn tra được, tiền gửi ngân hàng của y là một con số đáng kể, cũng đủ để y tiêu xài một cách vô tư nhàn nhã đến tận tốt nghiệp.

Người như vậy, lại vào một đêm rất đổi bình thường, lặng lẽ đem chính mình trầm vào trong hồ.

Cảnh sát đề ra nghi vấn với bạn cùng phòng.

Ngay cả bạn họ cũng mang vẻ mặt không thể lý giải.

Buổi tối ngày đó Lâm Thiếu trở về, biểu tình còn thật nhẹ nhàng, vẫn ngâm nga vài bài, sau khi tắm rửa thơm đến ngào ngạt, thay quần áo.

Bạn cùng phòng nghĩ y lại muốn đi ra ngoài tìm vui, đây vốn là chuyện thường xuyên nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Trước khi đi, Lâm Thiếu còn luyện thuyên một hồi.

Y đắc ý cười nói “Hôm nay tôi đã hiểu nha, thì ra có một số vết sẹo nằm sâu trong xương tủy, cả đời này cậu đừng mong nó biến mất, cho dù có làm thế nào cũng không thể xóa đi được. Trên đời này, có cái rắc rối nào có thể tùy tiện ban phát hay thu lại, lập địa thành Phật được chứ?”

Rồi cuối cùng lại thì thào một câu “Vốn đã muốn dừng lại, thế mà còn gọi tôi trở về. Biết rõ hữu duyên vô phận, vậy nhưng vẫn vẫn vương không thể nào dứt được...”

Bạn cùng phòng nghe y lẩm bẩm muốn nửa ngày, “Này” một tiếng, hỏi y “Lâm Thiếu, cậu lẩm bẩm cái gì đó?”

Lâm Thiếu bỗng nhiên lại ha hả cười rộ lên, cao giọng trả lời “Tôi đang nghĩ, làm sao mà khi đang thương tâm đến thế mà tôi vẫn có thể có sức mà cười nha? Hay thực ra tôi vốn là kẻ rất đáng khinh rồi?”

Lời nói của y không đầu không đuôi, bạn cùng phòng ngây ngốc một trận, đến khi phản ứng lại, Lâm Thiếu đã tiêu sái đi xa.

Ai cũng không nghĩ tới y một đi không trở về.

Cùng ngày buổi chiều, cha mẹ đã ly dị và người bạn đời mới của bạn họ đều lên máy bay, hốt hoảng chạy đến đây, đau đớn khóc gần như lả đi.

Mẹ của y tiến lên phía trước túm lấy hiệu trưởng, không ngừng kích động gào hỏi “Vì cái gì? Vì cái gì?! Đứa nhỏ này trước nay vẫn luôn vui vẻ, chưa bao giờ nghĩ luẩn quẩn trong lòng. Có phải con tôi trong này bị ức hiếp hay không?! Nếu không như thế, tại sao nó lại chọn con đường này?! Tôi không tin! Lâm Thiếu sẽ không tự sát, là trường của các người thiếu sót biện pháp bảo hộ, khiến cho nó trượt chân té xuống hồ! Các người đền con cho tôi!! Trả lại Lâm Thiếu cho tôi!!!”

Nhưng Lâm Thiều không phải là trượt chân.

Y là có ý định tự sát.

Ở bên hồ, dưới gốc cây, cảnh sát tìm được hai lọ thuốc ngủ, bên trong rỗng không, bên cạnh còn có chai nước tinh khiết đã cạn.

Y là thanh tỉnh ra đi, không hề uống rượu, hoặc ít nhất ở thời điểm uống thuốc vẫn là tỉnh táo.

Nhạc Trùng bốn người bọn họ, đứng ở giữa đám người, nhìn thấy thi thể Lâm Thiều được nâng lên xe, nhìn thấy cha mẹ y khóc đến cơ hồ tuyệt khí, thẳng cho đến chạng vạng đám người dần dần rời đi, bọn họ cứ như bị đông lạnh vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Ánh nắng chiều xán lạn tựa như nụ cười của Lâm Thiều, nhưng chợt bị tán ra, tấm màn tối tăm kéo lại bao phủ, mây đen ùn ùn, ép tới nỗi hít thở không thông.

Một lúc thật lâu, An Lăng mới giật giật khóe môi, nhẹ giọng nói “Nhạc Trùng, cậu khóc một tiếng đi.”

Thanh âm Nhạc Trùng nhuốm chút khàn khàn, nhưng vẫn cương nghị như một tảng đá “Tôi không khóc, tại sao tôi phải khóc?”

An Lăng vỗ vỗ lên vai hắn, đột nhiên bị hắn chụp lại, cắn răng nói “Đừng chạm vào tôi.”

Vì thế không ai làm phiền hắn nữa.

Giống như không biết mệt, cứ đứng như vậy, ngắm ánh trăng loang loang theo sóng nước trên mặt hồ.

Không ai nói chuyện.

Cũng không biết phải nói điều gì.

Chỉ đứng đó, đứng suốt, giống như bị đóng băng.

Đứng đến khuya, Nhạc Trùng thở ra một hơi thật dài, cúi đầu khẽ gọi “Lâm Thiều...”

An Lăng rất lo lắng, Nhạc Trùng ngay cả một giọt nước mắt cũng không có. Trong bốn người, Nhạc Trùng là người ôn nhu nhất, cũng là người yêu thích Lâm Thiều hơn cả.

An Lăng dò nói “Nhạc Trùng, chúng ta trở về thôi.”

Hắn đoán Nhạc Trùng sẽ không có phản ứng.

Thế nhưng Nhạc Trùng lại gật gật đầu, xoay người cất bước.

Bốn người thậm chí không mở cửa xe, trong bóng tối của đêm, lặng lẽ đi dọc theo con đường nhựa trở về biệt thự.

Con đường này, Lâm Thiều đã đi qua hằng vô số lần, miệng ngâm ngâm nga nga một bài, cả đường đi là khoái hoạt, cười đến rạng rỡ.

Giờ đây, y không bao giờ đi được nữa rồi...

.....

Về đến biệt thự, ba người cùng vào phòng Nhạc Trùng. Mạc Dục đi ra ngoài một hồi, quay lại hỏi “Có thấy A Quý đâu không?”

An Lăng nói “Không phải ở trong phòng cậu sao?”

Mạc Dục lắc đầu, vẻ mặt không khỏi có chút khẩn trương.

Thần kinh căng thẳng như bị đông cứng, giống như đã mất đi sự co giãn mà nứt ra đến phát đau.

Mộ Dung Duy vọt mạnh ra ngoài, ở trong phòng của mình đảo tìm một lần, chạy đến hỏi Mạc Dục “Có thấy túi xách của cậu ta đâu không? Còn thư phòng? Cậu có ngó qua chưa?”

Trừ bỏ Nhạc Trùng đang chờ ra, ba người, ngay cả An Lăng đều khẩn trương lao đến hầu phòng, kêu toàn bộ đám người lại hỏi “A Quý hôm nay có trở về không?”

Cuối cùng, Mạc Dực mới phát hiện Trương Quý nằm ở gian phòng tắm thường dùng ở lầu hai kia.

Nằm trên sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch lạnh như băng, không hề nhúc nhích.

Cảnh tượng vừa đập vào mắt Mạc Dực, tâm gần như rét lạnh.

“A Quý?” Hần vội vã ôm Trương Quý vào ngực, không ngừng đưa tay vỗ vỗ lên khuôn mặt tái nhợt của cậu, nhẹ giọng kêu “A Quý? A Quý?”

Mộ Dung Duy chạy ào tới, vừa đến trước cửa phòng tắm, thấy Trương Quý nằm trong lòng Mạc Dực, đột nhiên dừng chân, thở hổn hển.

“A Quý?” Mạc Dực không ngừng nhẹ giọng gọi cậu, xoa người cậu.

Trương Quý giống như đang ngủ, nghe thấy thanh âm, từ từ mở mắt ra, ngửa đầu, nhìn thấy Mạc Dực.

Đôi mắt cậu ngập nước, trong suốt ướt át, đen láy tựa như hai khóa bảo thạch.

Cậu thấy Mạc Dực, thấp giọng nói “Tôi mơ thấy Lâm Thiếu chết, thực đáng sợ.”

Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với Mạc Dực nhu hòa đến thế, không hề có một tia địch ý.

Mạc Dực đau đến cả đôi môi đều tím tái.

Mộ Dung Duy chậm rãi bước đến, quỳ xuống, cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của cậu.

Hần nói “A Quý, bọn tôi sẽ không để cho cậu giống như Lâm Thiếu. Bọn tôi sẽ luôn trông coi cậu, từng giây từng phút một.”

Hần nói không phải là tôi, mà là bọn tôi.

Mạc Dực nghe được rõ ràng, đưa mắt nhìn Mộ Dung Duy một cái thật sâu.

Mạc Dực hiểu rõ bản thân mình. Hần vĩnh viễn không có khả năng buông Trương Quý, là điển hình của một kẻ tư tưởng ích kỷ, nếu là vật yêu thích, cho dù có chết cũng không buông tay, thà rằng hủy diệt nó cũng không nguyện để người khác đoạt được.

Trương Quý lại quá mức kiêu ngạo quật cường, ở bên một người tính tình có phần tàn bạo như hắn, chỉ e không sống được bao lâu.

Mộ Dung Duy, cùng chính mình kiên trì như nhau chính là Mộ Dung Duy.

Có lẽ, sẽ tạo nên một thế cân bằng.

Mạc Dực cắn răng, yên lặng cắn chặt răng.

Hần nghe thấy thanh âm gian nan của chính mình, từng chữ từng chữ một nói với Mộ Dung Duy “Họ Mộ Dung, cậu ta nằm trên sàn nhà, có thể bị cảm lạnh. Cậu sờ trán cậu ta xem sao.”

Mộ Dung Duy cẩn thận chạm vào “Hơi nóng một chút.”

Có đôi khi, chỉ đơn giản là hai câu nói, nhưng lại là ước định cả đời.

21. Chương 21

Trương Quý thật sự cảm lạnh, có chút phát sốt, nhưng tình hình cậu so với Nhạc Trìung vẫn tốt hơn nhiều. Nhạc Trìung từ khi trở về biệt thự vẫn luôn nằm trong phòng, ngay cả ánh mắt cũng chỉ đăm đăm nhìn một chỗ.

An Lăng vài tối nay vẫn trông coi hắn, mà hắn ngay cả ánh mắt cũng chẳng động lấy một cái.

An Lăng mỗi ngày đều mở cửa, nhìn hắn thật lâu, cái gì cũng đều chưa nói, chỉ nhẹ nhàng đóng cửa rồi rời đi.

Ngày hôm sau, bởi Trương Quý vẫn còn sốt nên Mạc Dực không cho cậu đi học.

Trương Quý cũng không hề nói bất cứ điều gì, như thường ngày tới tới lui lui trong phòng, nghe theo lời Mạc Dực nghỉ lại biệt thự một ngày.

Nhạc Trừng không dùng bữa sáng, ngay cả cơm trưa đều không xuống nhà ăn. Trong nhà ăn, hai chiếc ghế trống không, không khí vừa buồn vừa u lãnh thấu tận tâm phách, làm cho con người ta không thể chịu nổi.

An Lăng cắn răng nửa ngày, bỗng nhiên nhấn chuông kêu quản gia lại, nổi giận đùng đùng rống lớn “Ông không biết là có bao nhiêu người ăn cơm hay sao? Bày ra nhiều ghế trống như vậy làm cái gì? Không sợ chật chội à? Dọn hết đi!”

Quản gia bị hấn mắng, gương mặt tái nhợt, vội vàng tự mình khiêng ghế đi.

Mạc Dực lãnh đạm mở miệng “Đừng di chuyển, cứ đặt ở đó.”

Quản gia bị biến thành không biết nghe theo lời ai, mang đi cũng không ổn, để lại cũng không xong, trái phải không ngừng xem xét mấy ngòai thuốc nổ đang tùy thời bạo phát ngòai cứng nhắc trước bàn ăn.

Mộ Dung Duy ngữ khí trầm thấp nói “An Lăng, người vừa mới đi, không cần phải quên nhanh như vậy chứ?”

An Lăng sững sốt, rồi giống như bị tạt gáo nước lạnh từ đầu xuống chân, mặt hết đỏ rồi biến xanh, khó coi cực kỳ, trợn trừng mắt như tôm hùm bị lửa thiêu, nửa ngày mới phun ra một hơi, lạnh lùng nói “Tôi mang đồ ăn lên cho Nhạc Trừng, miễn cho lại cãi nhau một trận.”

Rồi bùng phần của Nhạc Trừng lên lầu.

Trương Quý vẫn như cũ không hé một lời, đĩa ăn cũng chỉ với phân nửa. Mộ Dung Duy cứ nói Trương Quý, thế nhưng chính hắn cũng ăn không được bao nhiêu. Sau khi ăn xong, Trương Quý đứng lên, Mạc Dực liền giữ chặt cậu, thấp giọng nói “Đến phòng khách cùng nhau uống trà đi.”

Ngữ khí hiềm khi được ôn hòa đến thế, bất quá giống như mệnh lệnh vậy, không để cho Trương Quý cự tuyệt.

Trà hoa nhài được bùng lên, trong tách còn nổi bọt bành vài đóa hoa nhỏ. Ba người mỗi người một ly, cái gì cũng chưa hề nói, chỉ nhìn bông nhài được ngâm cứ từ từ từng chút từng chút một bùng ra.

Tiếng bước chân từ trên cầu thang truyền đến, Mạc Dực quay đầu nhìn thoáng qua.

An Lăng cầm đĩa và đôi đũa bước xuống dưới.

Mạc Dực hỏi “Cậu ấy không ăn sao?”

“Thiếu chút nữa phải quỳ xuống lạy, hắn mới như chim sẻ mà mổ vài miếng.” An Lăng hừ một tiếng “Muốn chết hay sao mà cứ khiến người khác phải lo lắng vậy chứ. Nếu không phải do tôi mềm lòng thì cũng chẳng rảnh quản hắn có chết đói hay không đâu.”

Đem cái đĩa quảng thật mạnh lên bàn cơm một cái, đi qua, ngã mình vào ghế sofa, nhăn nhó mũi, giống như ngửi được trong không khí có mùi gì đó “Trà hoa nhài à?”

“Ừ, cậu có muốn uống không?”

An Lăng đột nhiên bật thẳng dậy, trừng mắt nhìn Mạc Dực, lại giống như phát hỏa.

Về mặt Mạc Dực thực bình tĩnh “Muốn uống thì uống đi, tranh thủ còn đang nóng.”

Không biết vì cái gì, cơn tức của An Lăng bỗng nhiên không thể bùng phát được. Không khí nặng nề, tựa hồ như mỗi thuốc nổ bị dụi ép tới tấp ngúm. Hắn hung tợn nhìn Mạc Dực nửa ngày, rồi lại thu hồi ánh mắt, cẩn thận bùng tách trà trước mặt lên.

Trà thật nóng, An Lăng chậm rãi uống.

Một bên uống, một bên lẳng lặng đánh giá ba người trước mặt.

Phòng khách tĩnh lặng như chìm dưới đáy hồ.

Qua thật lâu, An Lăng dời tầm mắt nhìn đến Trương Quý đang cầm chén trà ngòai không nhúc nhích kia.

“A Quý.” An Lăng bỗng nhiên cổ quái cười rộ lên “Bé Hai nhà cậu lớn lên có xinh đẹp giống cậu không?”

Trương Quý vốn đang vô biểu tình ngồi chung với Mạc Dực và Mộ Dung Duy, lúc này rốt cuộc có chút động tĩnh, chậm rãi nâng mắt lên, tìm được khuôn mặt An Lăng.

An Lăng vẫn còn cười, thậm chí còn có chút đắc ý.

Trương Quý mím môi, bỗng nhiên cũng giương khóe miệng lên.

Thật là một nụ cười khiến kẻ khác kinh ngạc không thôi. Ngay cả An Lăng cũng không đoán được cậu lại cười như thế, ngây người một hồi.

Trong nháy mắt, Trương Quý từ ghế sofa mãnh liệt bật dậy, cách bàn trà nhỏ hất chén trà về phía An Lăng. Không ai tưởng tượng được Trương Quý lại hành động lớn gan như thế, quả thực là sét đánh không kịp bưng tai. Cậu thậm chí còn không đi tới cạnh bàn, cứ như vậy đập lên mặt bàn, bước tới trước mặt An Lăng.

So với Trương Quý cao lớn hơn chính là An Lăng đột nhiên bị đẩy vào ghế sofa, hắn còn chưa lấy lại bình tĩnh, Trương Quý đã giơ tay lên, ‘ba ba ba ba’, hai bàn tay dễ dàng hạ xuống, tát hắn bốn tát đầy chất chứa.

Ai ngờ được Trương Quý xuống tay nhanh như thế, chuẩn như thế kia chứ?

An Lăng bị cậu đánh cho hoa mắt, choáng váng.

Trương Quý còn muốn tiếp tục tát thêm vài tát, Mạc Dực từ phía sau bắt lấy tay cậu, giật cậu về phía sau “A Quý, đủ rồi!”

An Lăng rốt cuộc tỉnh lại, nghiêng răng nghiêng lợi ngồi toan đứng lên, lại bị Mộ Dung Duy quàng tay lên vai, ấn hắn về lại ghế.

Mộ Dung Duy nói “An Lăng, tâm tình tất cả mọi người đều không tốt, cậu đừng nhỏ thêm vào nữa.”

“Mấy người tâm tình không tốt? Tâm tình của tôi thì tốt à?” Hai má An Lăng sưng đỏ, thần tình giận dữ vô cùng.

Nhưng Mạc Dực đã cứng rắn ôm Trương Quý lên lầu rồi, Mộ Dung Duy đứng phía trước hắn, đối hắn thở dài “An Lăng, nếu cậu thực sự muốn đánh trả, vậy hãy đánh tôi đi. Đánh đi này!”

An Lăng không thèm đếm xỉa tới hắn, đứng lên.

Mộ Dung Duy tiến lên, chặn hắn lại.

“Tránh ra!” An Lăng lớn tiếng nói “Tôi phải ra ngoài hóng gió!”

“Đi đâu hóng gió?”

“Hỏi làm gì?”

An Lăng đẩy Mộ Dung Duy ra, không quay đầu lại một đường bước thẳng ra cửa.

Cả buổi chiều, Mạc Dực để cho Trương Quý ở trong thư phòng.

Mộ Dung Duy hỏi “Cậu ta ở bên trong làm cái gì?”

Mạc Dực nói “Giống như chúng ta, cái gì cũng không làm.”

“A Dực, cậu hôm nay có giờ học bắt buộc phải không?”

Mạc Dực trầm mặc một hồi “Vài ngày nữa rồi tính sau, cùng lắm thì học lại thôi.”

Hai người đứng trước cửa thư phòng nói chuyện, không hề đẩy cửa đi vào.

Hành lang vắng vẻ tĩnh lặng, một chút sinh khí đều không có.

Ngày xưa khi Lâm Thiếu còn ở đây, cả ngày đều chạy nơi này, lượn nơi kia, không kiêng nể gì mà tiến vào phòng của bốn người bọn họ, ngay cả cửa cũng không thèm gõ, giống như y mới là chủ nhân đích thực của

căn phòng vậy, tự nhiên mà vận cửa đi vào, ngông nghênh nằm ưỡch lên giường, không chút đứng đắn mà hỏi “Nè, đêm nay ai cùng tôi làm thế?”

Giờ nhìn nơi đây trống vắng nhường vậy, Mộ Dung Duy tựa hồ có chút không chịu được, thấp giọng nói “Tôi đi xem Nhạc Trùng.”

Mạc Dực ngăn hấn lại “Xem cái gì? Có xem cũng vẫn là bộ dáng kia thôi. Cậu nghỉ ngơi một chút đi, ngủ một giấc đến chiều sẽ cảm thấy tốt hơn.”

Tâm ai nấy đều như bị mỡ từ từ rán đến khô.

Sáu giờ tối, Mạc Dực cùng Mộ Dung Duy kêu Trương Quý còn đang chút sốt xuống ăn cơm, An Lăng vẫn không trở về.

Mộ Dung Duy gọi điện cho An Lăng “Tắt điện thoại rồi.”

Mạc Dực vẻ mặt tuy bình tĩnh, nhưng khe khẽ cắn chặt răng.

Trong lòng đã bị đè nén rất nhiều, giờ lại như bỏ thêm một khối đá xuống.

May mắn thay, ngay khi đồ ăn được bưng lên bàn, bên ngoài âm thanh động cơ xe thể thao truyền đến.

Mộ Dung Duy và Mạc Dực đều âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

An Lăng lão đảo tiến vào, trên người mùi rượu nồng nặc, mặt cũng đỏ hồng, nhưng có chút thũng. Tối trước bàn cơm, không chút che giấu bức dọc khi nhìn thấy họ, không một lời, đem hai đôi dưa ngâm trong miệng, mỗi tay một phần đồ ăn bưng lên lầu.

Mạc Dực biết là hấn đi ăn cùng Nhạc Trùng, cũng không nói gì cả, vẫn như cũ chậm rãi ăn phần ăn của mình.

“Mẹ cậu có khỏe không?” Mạc Dực đang ăn cơm, đột nhiên hỏi.

Mộ Dung Duy cách một hồi, mới nói “Vẫn chưa đến mức nguy kịch.”

“Có muốn tôi đi thăm bác ấy một chút không?”

“Mẹ không cho đâu.”

“Sao thế?”

“Ai mà biết.” Mộ Dung Duy cười khổ.

Trương Quý ăn xong rồi, buông đĩa.

Mạc Dực ngoảnh lại nhìn cậu, nghĩ nghĩ, nói với cậu “A Quý, cậu đến thư phòng đi. Đừng ngồi khuya quá, tắm rửa sớm một chút. Mà đã uống thuốc chưa?”

“Uống rồi.” Mộ Dung Duy lên tiếng.

Trương Quý vô thanh vô tức đi lên lầu.

Nhà ăn chỉ còn lại hai người không hẹn mà buông đĩa, cùng nhau trầm mặc.

Nửa ngày, Mạc Dực hé răng “Cậu nói chúng ta rốt cuộc là làm cái gì đây?”

Mộ Dung Duy nhún vai mà nói “Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là làm chuyện xấu rồi.”

“Họ Mộ Dung, cậu nói, Lâm Thiếu vì sao mà tự sát?”

Mộ Dung Duy chưa xót bật cười, ánh mắt nhìn chằm chằm Mạc Dực, nói đầy hàm ý “A Dực, cậu còn không biết, tôi sao lại biết được?”

Hàng mi đen của Mạc Dực khẽ động một chút, ngả lưng dựa vào ghế, cũng cười khổ đứng lên, trầm giọng thì thào “Nhạc Trùng nhất định hận chết tôi.”

“Nói không chừng...”

“A Quý cũng hận tôi.”

“Hắn là vậy rồi.”

“Còn An Lăng nữa, cậu nói An Lăng có hận tôi không?”

Mộ Dung Duy thở dài một hơi “Tự đoán làm gì, sao cậu không tự đi hỏi An Lăng ấy.”

“Còn cậu thì sao?” Mạc Dực hỏi “Họ Mộ Dung, cậu có hận tôi không?”

“Có.”

Mạc Dực quay đầu, tầm mắt dừng trên khuôn mặt Mộ Dung Duy “Cậu cũng hận tôi.” Hắn nhẹ nhàng thở dài, rồi cười khổ một chút “Không thể tưởng tượng được, Lâm Thiếu chết, thật giống như trời sụp vậy. Rốt cuộc sao lại thế này?”

Mộ Dung Duy cái gì cũng chưa nói.

Một hồi lâu, hắn mới đứng lên “Tôi đi nhìn A Quý.”

“Tôi cũng thế.”

Hai người cùng đi lên lầu, một trước một sau đến trước cửa thư phòng, Mộ Dung Duy vừa mở cửa ra, đột nhiên sững lại, cảnh tượng bất thành linh đập vào trong mắt khiến cho hốc mắt hắn gần như nứt ra.

“An Lăng cậu điên rồi!” rồi Mộ Dung Duy hét lớn, ào tới đá văng An Lăng đang đè trên người Trương Quý ra, quỳ xuống ôm người Trương Quý, sốt sắng kêu “A Quý? A Quý? Cậu có sao không?”

Mạc Dực bước vào, túm lấy cổ áo người đang lăn lộn trên mặt đất đứng lên.

Khóe miệng An Lăng dật máu tươi, chẳng chút sợ hãi, còn cười lạnh với Mạc Dực “Yên tâm, tôi không có thương cậu ta đâu. Thương cậu ta, tôi thấy thực ghê tởm! A Dực, cậu xem, biết rõ cậu ở phía sau, đau đến thành như vậy nhưng vẫn không chịu mở miệng gọi cậu cứu mình. A Dực, ha ha, cậu xem xem, cậu ta hận cậu biết bao nhiêu.”

Trương Quý suy yếu nằm trong lòng Mộ Dung Duy, sắc mặt tái nhợt.

Mộ Dung Duy vén áo cậu lên, ngực và bụng dưới, đập vào mắt, xanh tím một mảng, tất cả đều là do An Lăng ngất nhéo không thương tiếc mà thành. Mộ Dung Duy buông Trương Quý, nhảy dựng lên hướng An Lăng đâm một quyền. An Lăng bị Mạc Dực túm lại, không né được, này một quyền ngay giữa má phải, quán tính xung lực quá lớn, ngay cả Mạc Dực cũng không giữ được An Lăng nữa, tay bị giật ra.

An Lăng âm một cái té trên mặt đất.

Ánh mắt Mộ Dung Duy đỏ ngầu, tiến đến, còn đang muốn nhắc chân đá hắn, Mạc Dực liền ôm thắt lưng hắn, sống chết giữ chặt hắn.

Mộ Dung Duy rống lên “A Dực, cậu đừng có can tôi! Cậu còn ngăn tôi, tôi đánh cả cậu thì đừng có trách!!”

Mạc Dực không chịu buông, quát hắn một tiếng “Mộ Dung Duy! Đã chết một Lâm Thiếu, giờ còn muốn một An Lăng nữa mới chịu đúng không?!”

Nghe xong câu này, cơn thịnh nộ của Mộ Dung Duy như quả bóng bị xì hơi, móp méo hoàn toàn. Hắn buông tay, mặt mày quay đầu, không hề để ý tới An Lăng, một lần nữa quỳ xuống, ôm Trương Quý, nhẹ giọng nói “A Quý, có đau lắm không? Tôi bế cậu về phòng bôi thuốc cho cậu.”

An Lăng không đứng lên, nằm trên mặt đất, tứ chi đang lớn, mắt mở to nhìn chăm chăm lên trần nhà, trên mặt đều là máu, chặt vật vô cùng.

Mạc Dực ngồi xổm xuống, thấp giọng nói “An Lăng, cậu buồn thì khóc đi.”

“Tôi không khóc.” An Lăng lạnh lùng nhả một câu, cắn răng cười “Nhạc Trừng còn chưa khóc, tôi khóc cái gì?”

Mạc Dực không nhắc lại, đứng lên rồi đi ra ngoài, lúc đi ra, thuận tay nhẹ nhàng đóng cánh cửa gỗ lại.

Vài ngày kế tiếp, mọi người lại càng không nói chuyện.

Biệt thự to như thế thật sự biến thành mộ phần.

Nhạc Trừng vẫn giam mình trong phòng, An Lăng thì thoảng lấy chút đồ ăn mang vào, hẩn mới miễn cưỡng ăn vài miếng. Mộ Dung Duy đến xem hẩn, dường như hẩn cũng nể tình mà đưa mắt nhìn một cái. Duy chỉ có Mạc Dực là hẩn hoàn toàn xem nhẹ, một chữ cũng không nói với Mạc Dực.

Trương Quý bị An Lăng ngắt đến cả người tím đen, Mạc Dực lấy này làm cớ, tiếp tục không cho cậu đến học viện, mỗi ngày đều để cậu ở thư phòng, vì cậu mà đặt mua rất nhiều họa tập sang quý cho cậu tiêu khiển.

Mối quan hệ trở nên phức tạp vi diệu, lại thực xấu hổ.

Trương Quý ai cũng đều lừa đi.

Mộ Dung Duy vẫn còn rất bất mãn với An Lăng. Mỗi lần hai người chạm mặt ở cầu thang hay trên hành lang, sắc mặt Mộ Dung Duy đều không tốt, giống như có thể bộc phát đánh nhau bất cứ lúc nào.

Nhạc Trừng vẫn tự nhốt mình, hơn nữa không hề chú ý đến Mạc Dực.

Mạc Dực và Mộ Dung Duy thay phiên trông Trương Quý, đề phòng nghiêm ngặt không cho An Lăng đến gần cậu.

An Lăng thì có vẻ chẳng thêm để mắt đến Trương Quý nữa, ngược lại hễ rảnh rỗi lại vào phòng Nhạc Trừng ngồi, trên gò má sưng thũng còn chưa tan, lưỡi biếng mà khuyên Nhạc Trừng ăn chút gì đó, thỉnh thoảng còn nói một vài chuyện hài đen tối, Nhạc Trừng không cười, hẩn vẫn tự cười, đắc ý vô cùng.

Quản gia và nhóm người hầu của biệt thự rất nhanh đều bị mấy vị công tử quý đệ này bức điên mất.

Ngày làm lễ truy điệu cho Lâm Thiếu, vài người đều thức dậy từ rất sớm, lần đầu tiên thật sự nghiêm túc mà cạo râu, chọn tây trang đen mặc vào.

Không một ai lên tiếng, đều đứng chờ trên hành lang.

Chỉ có Trương Quý không mặc âu phục, vẫn mặc quần áo thường ngày, nhưng vô cùng sạch sẽ gọn gàng, cùng bọn Mạc Dực đứng một chỗ, chính là không nói một lời.

Khiến những kẻ khác không tưởng tượng được đó là, người duy nhất không xuất hiện, dĩ nhiên là Nhạc Trừng.

An Lăng đi vào gọi hẩn hai lần, đi ra hướng bọn Mạc Dực lắc đầu.

Mộ Dung Duy toan bước vô, Mạc Dực đã chặn hẩn lại “Tôi đi.”

Hẩn vào trong phòng Nhạc Trừng, túm Nhạc Trừng từ trên giường đứng lên, lạnh như băng nói “Nhạc Trừng, có giả chết cũng đừng có chọn hôm nay. Hôm nay chúng ta đều phải tiễn Lâm Thiếu đi đến đoạn đường cuối cùng.”

“Tiễn Lâm Thiếu?” Rất nhiều ngày rồi, Nhạc Trừng mới lần đầu tiên nói chuyện với Mạc Dực, châm chọc mà nhìn hẩn “Chúng ta còn có mặt mũi mà đưa tiễn à? Không sợ Lâm Thiếu nhìn thấy sẽ ghê tởm? Khiến cho hẩn đi cũng không được thoải mái sao?!”

“Không tồi, cậu cuối cùng cũng nói chuyện. Tôi còn nghĩ cậu thực sự câm rồi.” Mạc Dực nói “Tôi biết cậu đem chuyện này đổ lên đầu tôi, tôi bây giờ đang đứng đây, nếu cậu không vừa mắt, đánh tôi đi.”

“Đánh cậu? A Dực, cậu nghĩ thật hay làm sao. Tôi đánh cậu, Lâm Thiếu sẽ thấy đau. Tôi không đánh cậu, một đầu ngón tay cũng không chạm vào cậu!”

Mạc Dực giận dữ cười lớn, chìa thẳng ngón cái mà khen hẩn “Được, cậu lợi hại lắm! Vậy cậu cứ việc ở trong này mà dần dần chết đi. Cậu không tiễn Lâm Thiếu, tôi tiễn!”

Hẩn xoay người dợm bước ra cửa, bỗng nhiên Nhạc Trừng ở phía sau, thanh âm xót xa nói “A Quý kia, một phần tôi cũng không bán.”

Mạc Dực mãnh liệt quay lại “Cậu nói cái gì?”

“Một phần quyền sở hữu A Quý, tôi không bán! Đừng tưởng rằng cậu ta đã thuộc về cậu và Mộ Dung Duy, vẫn còn của tôi một phần, ai cũng đừng hòng mong nuốt lấy.”

Sắc mặt Mạc Dực âm trầm xuống, đi đến trước mặt Nhạc Trừng, thật sâu nhìn chòng chọc vào mắt hắn “Cậu nói lại lần nữa xem.”

Nhạc Trừng lạnh lùng mà cười “Cứ đánh một tiếng trước với cậu, tôi bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng quyền lợi của tôi với A Quý, để xem ngày nào có tâm tình đã. Có lẽ là ngày mai, có lẽ là mười năm sau, ai biết được? Cậu cùng với họ Mộ Dung kia cứ chậm rãi mà chờ đi.”

Mạc Dực cũng lạnh lùng cười lại “Cậu nghĩ rằng tôi và Mộ Dung Duy sẽ để cho cậu thượng A Quý?”

“Không cần uy hiếp tôi, A Dực. Mọi người kẻ tám lạng người nửa cân. Cậu có tiền tôi cũng có, cậu có thể tìm người giúp cậu làm việc, tôi cũng có thể tìm được người của tôi. Nếu không, mọi người cứ chiếu theo quy ước mà tới, không cần ngoại nhân nhúng tay vào. Theo thỏa thuận từ trước, tôi muốn khi đến lượt, liền đem A Quý đến một tối cho tôi.”

Mạc Dực hạ giọng “Cậu nằm mơ!”

Nhạc Trừng chẳng thèm đếm xỉa, đối với ánh mắt lạnh lẽo khiến kẻ khác phải khiếp đảm không thôi của Mạc Dực, khinh thường cười “A Dực, cậu không thể độc tài như thế được. Ước định của chúng ta ban đầu, không có gì có thể thay đổi đâu!”

Mạc Dực minh bạch, Nhạc Trừng là làm thực sự.

Hắn suy nghĩ một chút, thay đổi loại khẩu khí ân cần hơn “Nhạc Trừng, người cậu hận chính là tôi, cậu đối phó với mình tôi là đủ rồi, tội gì mà kéo A Quý vào chuyện này? A Quý là người vô tội. Nhạc Trừng, đây không phải là chuyện cậu nên làm, Lâm Thiếu sẽ không thích đâu, Nhạc Trừng.”

Nhạc Trừng lại giống như bị xúc động, biểu tình lãnh liệt rốt cuộc cũng dịu đi.

Hắn thở dài một tiếng, thần sắc mang theo vài phần cô đơn, nhẹ nhàng nói “A Dực, tôi chính là muốn đối phó cậu. Tôi biết, cậu là thật lòng với A Quý, chính vì vậy, tôi càng muốn giữ lại quyền lợi tùy thời có thể thượng A Quý. Tôi phải khắc một đinh vào lòng cậu vĩnh viễn, cho cậu mãi mãi không quên được Lâm Thiếu.”

Mọi người đều đứng đợi ở hành lang, đợi thật lâu, mới thấy Mạc Dực vẻ mặt bình tĩnh từ trong phòng Nhạc Trừng đi ra.

An Lăng hỏi “Nhạc Trừng đâu?”

“Hắn không đi.” Mạc Dực khi lướt qua bọn họ ném lại ba chữ.

“A Dực, cậu đi đâu?” Mộ Dung Duy ở phía sau lớn tiếng hỏi “Lễ truy điệu Lâm Thiếu sắp đến rồi, cậu không đi sao?”

“Không đi! Các cậu ai còn mặt mũi thì đi đi.”

An Lăng nhìn Mạc Dực hung hăng đá cửa bước vào phòng, sững sốt một hồi, thì trào cười khổ “Tỉ mỉ ngẫm lại, tôi cũng chẳng có mặt mũi mà đi. Được, tất cả mọi người đừng đi nữa, trở về phòng ngủ thôi.”

“Tôi đi.” Trương Quý bỗng nhiên mở miệng, nói hai chữ.

Mộ Dung Duy kinh ngạc quan sát Trương Quý, chỉ chớp lát, dứt khoát mà nói “Bọn tôi không đi, cậu cũng không được đi, cùng tôi ở trong phòng, ít cho tôi phải lo lắng lung tung nữa.”

Kết quả, đoạn đường đi cuối cùng của Lâm Thiếu, bọn họ năm người không một ai đi tiễn.

Có lẽ bởi vì không tiễn, cho nên Lâm Thiếu vẫn còn không đi. Bóng dáng hắn dường như vẫn tồn tại, tiếng cười làm cản của hắn cũng phảng phất quanh đây.

Ngay cả bên trong phòng ăn cũng vẫn đặt ghế dựa cho hắn, rồi giống như hắn sẽ tùy thời vui vẻ chạy vào, tặng cho mỗi người một cái hôn thật nhiệt tình.

Một số người, cư nhiên phải đợi đến khi mất đi, mới biết không thể nào quên được.

22. Chương 22

Lễ truy điệu của Lâm Thiếu, đã tiến hành xong.

Quanh hồ nhân tạo xanh biếc của học viện, cũng đã thu lại hết các dây cảnh báo màu vàng.

Dần dần, đã có học viên trở lại bãi cỏ vẽ tranh, nói chuyện phiếm.

Có người đã ra đi, có người vẫn còn ở lại, cuộc sống cứ thế tiếp diễn.

Bốn vị công tử ở biệt thự cũng dần khôi phục tinh thần, ai nấy đều cố gắng bắt kịp bài học, chương trình học của Mộ Dung Duy và Mạc Dực là nhiều nhất, đuổi theo được quả thật vất vả.

Thời gian tựa hồ có thể thật sự khiến cho miệng vết chậm rãi khép lại. Hai tuần sau đó, chẳng những An Lăng không hề nháo sự, ngay cả Nhạc Trừng bởi đã nói trắng ý định cho Mạc Dực mà không còn giam mình trong phòng giả chết nữa, tự mình xuống lầu ăn cơm.

Thời điểm dùng bữa, Mạc Dực ngẫu nhiên nói chuyện, Nhạc Trừng không lạnh không nhạt đáp một vài câu, làm cho Mộ Dung Duy và An Lăng trong lòng đều vui mừng.

Sau Mộ Dung Duy và An Lăng chạm mặt nhau ở hành lang, hai người xấu hổ đứng lại, nửa ngày không hé răng.

Tiếp đó, Mộ Dung Duy mới hỏi “Mũi có gãy không?”

An Lăng mặt đen lại, bỗng nhiên ‘xì’ một tiếng rồi bật cười.

Hắn cười một hồi, lắc đầu thành thật nói với Mộ Dung Duy “Họ Mộ Dung, cậu nghiêm túc với A Quý không phải là chuyện tốt đâu.”

Mộ Dung Duy cười nói “Cậu quản tốt xấu của tôi làm gì. Dem A Quý biến thành như vậy, nếu không có A Dực ngăn lại, tôi thực đã chết cậu rồi.”

Có một lần sau khi ăn cơm xong, Trương Quý quay sang nói với Mạc Dực cho cậu gọi điện thoại về nhà, nhưng Mạc Dực không đáp ứng.

Thời hạn thực hiện hình phạt ba tháng không được liên hệ với người nhà, còn chưa hết.

Khi Mạc Dực tuyên bố hình phạt ấy, Lâm Thiếu vẫn còn ở đây. Hiện tại cảnh còn người mất, nhưng Mạc Dực vẫn không chấm dứt.

Nhìn thấy bộ dáng cô đơn của Trương Quý, Nhạc Trừng từ trước đến giờ vốn dễ mềm lòng hơn cả căn bản không tiếng, nhưng Mộ Dung Duy khi thấy cảnh này, nói với Mạc Dực “A Dực, gần đây cậu ta không được khỏe, cậu để cho cậu ta gọi một cuộc về nhà đi.”

Mạc Dực nhìn vẻ mặt hờ hững của Trương Quý, thần nhiên mà nói “Họ Mộ Dung, nếu cậu không tin, không bằng chúng ta đánh cược đi. Chỉ cần cậu lấy cớ là người không khỏe mà cho cậu ta một cơ hội, về sau cậu ta sẽ thường xuyên làm cho bản thân sinh bệnh, cố gắng tranh thủ thương cảm của cậu, hơn nữa bệnh còn càng ngày càng nặng.”

Mộ Dung Duy vô thanh đưa mắt nhìn Trương Quý một cái. Với cá tính của Trương Quý, rất có thể sẽ làm như vậy. Nếu thường xuyên bệnh như lời Mạc Dực nói, hậu quả thật sự nghiêm trọng, cho nên hắn không tiếp tục thuyết phục nữa.

Tuy nhiên, Mạc Dực đồng ý cho Trương Quý đi học lại.

Trương Quý rốt cục có thể một lần nữa đến học viện. Đối với cậu mà nói, đây là cơ hội để thả lỏng mỗi ngày. Bài học của cậu cũng bị gián đoạn, ngày đầu tiên trở lại học viện, giảng viên chuyên môn dành nguyên một tiết giảng lại cho cậu.

Ngoại trừ Lâm Thiều ra đi, bỏ lại nỗi thương xót khôn nguôi trong lòng, Trương Quý gần đây đã tốt lên rất nhiều.

Buổi tối mỗi ngày ngày không có dạy dỗ, không có khẩu giao *** mĩ, không có súc ruột tàn nhẫn thống khổ. Mỗi ngày đi học, quay về biệt thự, ăn cơm, đến thư phòng, ngủ, giống như những ngày trong hai tháng đầu tiên bị bắt tới biệt thự vậy.

Chẳng những An Lăng và Nhạc Trừng không bính hấn, ngay cả Mạc Dực cùng Mộ Dung Duy cũng chỉ mỗi tối thay phiên ôm cậu ngủ.

Có một tối nọ Mộ Dung Duy không nhịn được giữ chặt cậu, hôn lên đôi môi cậu, cậu cúi đầu tránh đi, Mộ Dung Duy thế mà không như trước bạo lực, chấp nhận ở trên trán cậu hôn một cái, rồi buông cậu ra.

Buổi tối hôm nay mọi người cùng nhau ở nhà ăn ăn cơm, em gái A Quý lại gọi vào điện thoại Mạc Dực.

“A lô? Bé Hai à?”

Trương Quý bỗng nhiên ngẩng đầu, quay sang nhìn Mạc Dực.

Mạc Dực không để ý tới cậu, cầm di động nghe một hồi, mới nhẹ nhàng trả lời “Anh hai em không ở đây, ừ. Anh cũng không biết cậu ta khi nào mới về. Ừm, anh sẽ giúp em hỏi. Cứ như vậy nhé, tạm biệt.”

Thậm chí còn không nhân cơ hội mà trêu cợt Trương Quý, Mạc Dực trực tiếp ở trước mặt Trương Quý ngắt điện thoại, nói với Trương Quý “Bé Hai muốn biết, cậu khi nào thì về nhà.”

Trương Quý oán hận mà trừng mắt nhìn hấn, một hồi lâu, mới quay mặt về, tiếp tục yên lặng ăn cơm.

Một lát sau, di động lại vang.

Trương Quý gần như vụt một cái đứng phắt dậy, hai người ngồi phía đối diện xem kịch vui là An Lăng và Nhạc Trừng rốt cục phát hiện Trương Quý phản xạ cực kỳ nhanh. Cậu bình thường như tảng đá giống nhau, cho dù có động cũng rất chậm, nhưng một khi đã hạ quyết định, khả năng hành động lại mãnh mẽ đến mức khiến cho người ta không dám tin. Cậu thậm chí còn phản ứng trước cả Mạc Dực, một phen cướp được di động đang đặt trên mặt bàn của hấn.

Nhưng mà đoạt được rồi, Trương Quý lập tức cứng ngắc.

Không phải điện thoại của Mạc Dực đổ chuông.

Mộ Dung Duy lấy di động trong túi ra, cầm lên trả lời “A lô? Tôi là Mộ Dung Duy.”

Trương Quý đứng ở nơi đó, Mạc Dực không tiếng động châm biếm, từ trong tay cậu lấy điện thoại về, ở trên mặt cậu hôn một cái, khen cậu “A Quý, tôi thật thích khi cậu bỗng nhiên cho tôi chút ngạc nhiên như vậy.”

Trương Quý quay mặt đi, lưng có phần phát lạnh.

Cuộc gọi của Mộ Dung Duy rất ngắn. Sau khi tắt máy, sắc mặt hấn trở nên không ổn, trong đôi mắt là tia bàng hoàng ngoại nhân khó có thể phát giác ra.

An Lăng hỏi “Họ Mộ Dung, làm sao vậy?”

Mộ Dung Duy ngẩng đầu, nhìn người chung quanh một vòng, chậm rãi đứng lên “Tôi phải đến chỗ mẹ tôi.”

Nhạc Trừng, An Lăng, Mạc Dực, ba người thoáng cái đều đoán được, trong lòng trầm xuống.

Mộ Dung Duy đêm đó nhanh chóng rời đi. Ngày hôm sau, Nhạc Trừng và Mạc Dực thương lượng một chút, quyết định mua vé máy bay đến xem tình hình thế nào.

Chuyện bất hạnh liên tiếp phát sinh.

Không đợi đến ngày đó, An Lăng đã về trước, mang về tin tức thật chẳng tốt lành gì.

Mẹ của Mộ Dung Duy đã chết vì bệnh.

Nhạc Trừng nghe xong, nửa ngày mới nói một câu “Sinh mệnh thật sự biến hóa vô lường, chớp mắt một cái, đã liền biến mất.”

An Lăng phản bác lại “Đã bệnh lâu đến vậy sẽ đau đớn vô cùng. Mau chóng ra đi cũng có điểm tốt, đau dài không bằng đau ngắn.”

“Bệnh gì?”

Cách một hồi, bọn họ mới ý thức được là Trương Quý ở bàn ăn đối diện, cư nhiên hiềm thấy mà chủ động mở miệng.

Mạc Dực bình tĩnh trả lời “Giống mẹ cậu, ung thư gan.”

Nhạc Trìng và An Lăng đều kinh ngạc, bọn họ chưa bao giờ biết mẹ Trương Quý chết là do ung thư gan.

Trương Quý cúi đầu, khiến cho người khác không thấy rõ vẻ mặt cậu.

Một hồi, Trương Quý đột nhiên hỏi “Mộ Dung Duy có mấy anh em?”

“Hắn là con trai độc nhất.”

Có được đáp án, Trương Quý không nói nữa, sau khi ăn xong, vẫn đứng lên đi đến thư phòng.

Nhìn bóng dáng cậu biến mất ở phía hành lang, An Lăng nhin không được hỏi “A Dực, các cậu rốt cuộc có tính toán gì không thế?”

“Tính toán cái gì?”

“Nói thật...” An Lăng dừng một hồi, đắn đo lựa chọn từ ngữ, hình như lại cảm thấy chính mình đa tâm, tự giấu cười cười “Có tôi khi, tôi cứ cảm thấy A Quý là do ông trời phái tới giáo huấn chúng ta vậy.”

Mạc Dực thấp giọng, cười một chút “Cho dù có giáo huấn, cũng là giáo huấn tôi mà thôi.”

Đề tài đến đây chấm dứt, tất cả tự tán đi.

Mạc Dực lên lầu, đến thư phòng gọi Trương Quý ra “Đi tắm rửa rồi lại đây, tôi cho cậu gọi điện về nhà.”

Trương Quý kinh ngạc mà nhìn hắn.

Mạc Dực biểu tình khó dò, bất quá hắn từ trước đến nay đã nói thì sẽ giữ lời, Trương Quý rất nhanh đi tắm, mặc áo ngủ đi vào trong phòng Mạc Dực.

Mạc Dực ngồi trên giường, vỗ vỗ nệm “Lại đây.”

Chờ Trương Quý ngồi xuống, đem người cuộn vào trong chăn, Mạc Dực thật sự bấm máy, đưa cho Trương Quý.

Trương Quý nhận lấy “A lô? Bé Hai à? A, Sáu hả? Sao em lại nhắc điện thoại được? Chị Hai đâu rồi?”

Mạc Dực ở bên cạnh, con người thâm thúy dừng ở Trương Quý, vẫn chưa từng dời đi.

Hắn lại nghe thấy tiếng Trương Quý vui vẻ. Nhiều chuyện như vậy ập tới, có khi ngay cả bản thân Mạc Dực cũng mệt mỏi không thôi, vậy còn thần sắc hào hứng kia của Trương Quý có vì thế mà bị hủy luôn không?

Trương Quý là người mà Mạc Dực không thể tưởng tượng được sẽ gặp gỡ trong cuộc đời.

Hắn luôn cho rằng Trương Quý lúc nào đó mau chóng biến mất, nhất định biến mất, thậm chí ngay cả khi ở trước mắt mình cũng sẽ tiêu thất. Chính là xoay người, vừa thấy, Trương Quý vẫn là Trương Quý, vẫn là người mà trước sau hai cái bộ dáng bất đồng, vẫn là một Trương Quý mà phải đuổi theo mới biết tốt cùng là cậu đang toan tính điều gì.

“Bé Năm đừng khóc, anh sai rồi mà, anh giải thích cho em nghe có được không? Anh không quên sinh nhật em, chỉ là ngày đó có việc đột ngột xảy ra, gọi điện thoại cũng không được, chỗ anh bị bão mà, không có tín hiệu. Sao kia? Anh nói造谣 á? Anh chưa bao giờ gạt người nha...”

Mỗi lần gọi, đầu dây bên kia đều là om sòm ầm ĩ, cãi qua cãi lại ồn ào vô cùng.

Trương Quý chút lại cười, chút lại dỗ, thích ý ôn nhu, đầy nhẫn nại.

Cậu một bên nghe điện thoại, một bên vô thức càng cuộn mình vào ổ chăn, tựa hồ như muốn tìm một tư thế thoải mái nhất để nằm kể chuyện.

Thật lạ, đêm nay Mạc Dực không quy định thời gian, mười phần kiên nhẫn mà chờ. Trương Quý hoàn toàn bỏ qua đại ma vương bên cạnh, nằm ở đó, cầm điện thoại nói nhỏ, thì thoảng phát ra tiếng cười.

Điện thoại nói gần hai giờ, Trương Quý hát ru cho bé Năm và nhóc Sáu nghe xong, rất buồn mà khuyên chúng đi ngủ “Ngoan, ngủ đi. Em Sáu không được bắt nạt chị nha. Ngủ đi, anh sẽ sớm về mà. Đương nhiên rồi, anh sẽ ôm em Sáu ngủ.”

Tắt điện thoại, Trương Quý thở ra một hơi, giữ điện thoại trong lòng bàn tay, nghiêng người nhắm mắt lại, giống như muốn lưu chút tâm tình thoải mái còn sót lại đi vào giấc mộng.

Mạc Dực yên lặng nhìn cậu, không biết trong lòng rốt cuộc là tư vị gì. Giữa cảm giác phức tạp, đầu óc mình mẩn của hắn đã tìm ra được một nhánh sông nhỏ – thống khổ.

Trong mắt Trương Quý hắn không là ai, vô cùng thống khổ. Mạc Dực cho tới bây giờ cũng chưa từng nếm qua loại chịu đựng ẩn nhẫn này, càng lúc càng đau. Hắn muốn có Trương Quý nhưng không cách nào thực hiện được.

Giống như có một lực lượng thần bí u tối nào đó ngăn hắn có được thiếu niên không chút phòng bị đang nằm trên giường này, khiến cho hắn thống khổ, khiến cho hắn phẫn nộ, hận không thể dùng quyền mà đánh nát tất cả mọi cản trở vô hình, lướt qua tất cả mọi chướng ngại, đem Trương Quý vĩnh viễn và vĩnh viễn nhốt trong tầm mắt của chính mình.

Có lẽ An Lăng nói rất đúng.

A Quý là do ông trời phái tới giáo huấn bọn họ.

Giáo huấn...

Mạc Dực nhận thấy dự cảm của mình bắt đầu thức tỉnh, tàn bạo, hung ác đến mức chính hắn cũng thấy rét sợ.

Trương Quý nhu thuận như vậy, thả lỏng như vậy, còn đang sắp ngủ.

Hắn lại càng muốn hung hăng bộc phát, càng muốn vỡ òa trào ra. Đến tột cùng là cái gì tạo nên loại xúc động đáng sợ thế này?

Mạc Dực xoay qua, hắn vốn chỉ muốn nhìn một chút khuôn mặt nhu hòa của Trương Quý, nghĩ đến có thể giúp hắn chống cự lại ý niệm tàn nhẫn đang gào thét trong đầu.

Kết quả hoàn toàn ngược lại.

Trương Quý giống như nam châm hút lấy hắn, đem toàn bộ thân thể hắn xoáy vào cơn lốc.

“A Quý.” Mạc Dực mạnh mẽ lôi cậu từ trong ổ chăn ra, cầm lấy di động trong tay cậu, quăng lên tủ đầu giường, tàn nhẫn mỉm cười “Gọi điện lâu như vậy, cũng nên trả một ít thù lao đi.”

Trương Quý tỉnh táo lại, chột căng thẳng.

Mạc Dực vén áo ngủ của cậu, đưa tay luồn vào giữa hai đùi, cảm nhận được thân hình mình đang khổng lồ bắt đầu sợ run, khoái cảm tà ác theo thần kinh bắn thẳng lên đại não.

Mạc Dực thành thực mà thao túng, giờ phút này, Trương Quý thuần khiết như một chú sơn dương, hơn nữa không hề phản kháng. Mạc Dực biết rõ từng điểm mẫn cảm trên người cậu, dễ dàng mà làm cho cậu ở trong ngực mình *** mê thổ dốc, như cầu xin tha thứ mà liều mạng lắc đầu.

“Thật lâu không cho cậu thích, chắc chắn, thân thể có vẻ đói khát lắm này.”

Mạc Dực tra tấn Trương Quý đã bị dạy dỗ đến cực mẫn cảm, dùng ngôn từ nhục nhã mà đánh vào thiếu niên xinh đẹp trong ngực này. Giống như là bản năng trời sinh, bất chấp mọi thứ để cho dự cảm tà ác được khoái cảm thỏa mãn.

Phải, hắn biết chính mình rất tà ác.

Nhưng tà ác có thể cho quả ngọt như thế, thật khiến cho người ta cam tâm tình nguyện như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Chẳng trách, có biết bao nhiêu người nguyện ý rời bỏ thiên đường, rơi vào địa ngục.

Mạc Dực vững vàng bắt lấy cánh tay giầy giụa rất nhỏ của Trương Quý, mạnh mẽ hôn cậu, dùng tay chà đạp lên khí quan sẽ không thể chịu nổi giày vò của cậu.

Khi Trương Quý đến cao trào, bạch trọc nóng hổi bắn vào một tay hắn.

Vuốt dịch thể trắng mịn trong tay, cơn ác dục trướng phình trong người lúc này mới như chiếm được một ít thỏa mãn, làm cho ác ma cuồng tính tìm về một tia lí trí. Hắn thừa dịp lấy khăn lau tay rời khỏi Trương Quý, lúc trở về, cuối cùng cũng khôi phục một nửa thanh tỉnh thường ngày.

Lãnh đạm giúp Trương Quý đang bị phần lau khô phía dưới xong, Mạc Dực nhàn nhạt ra lệnh “Ngủ đi.”

Rồi tới ngồi ở ghế sofa gần đó, tùy tiện cầm lấy một quyển tạp chí lật loạn.

Hắn không quay về giường, chỉ ngồi tới tận hừng đông.

Ngày hôm sau, thật bất ngờ, Mộ Dung Duy đã trở lại.

Tang sự của mẹ hắn được lo liệu nhanh dị thường, Mộ Dung Duy nhìn thấy Nhạc Trùng và An Lăng vội vã chạy ào từ trên lầu xuống, còn cả Mộ Dung Duy đã đứng chờ sẵn ở phòng khách, buồn bã mà cười cười “Kỳ thật đã sớm chuẩn bị hết rồi, mẹ hết lần này đến lần khác dặn dò càng đơn giản càng tốt, chỉ cần thông báo cho mấy người thân là được...”

Chỉ trong vài ngày, Mộ Dung Duy tiêu tụy đi rất nhiều, khiến các góc cạnh trên khuôn mặt hắn càng thêm rõ ràng, có phần lãnh liệt.

Đến nửa ngày, Nhạc Trùng thấp giọng nói “Trở về là tốt rồi. Nơi này tốt xấu cũng còn bọn tôi, so với ở nhà vẫn tốt hơn hẳn.”

Mạc Dực hỏi “Mấy vấn đề pháp lý ổn cả chứ?”

Chuyên pháp lý, tự nhiên là di chúc, chuyện di chúc, đương nhiên chính là tài sản.

Mộ Dung Duy gật đầu “Bố trí ổn thỏa hết rồi, ủy thác cho luật sư đã nhiều năm theo gia tộc, đều là người quen, lúc nào cũng giữ liên lạc với tôi. A Dực, cậu yên tâm.”

Người hầu bưng trà Phổ Nhĩ^[1] lên.

Bốn người đều ngồi trong phòng khách.

Biết trong lòng Mộ Dung Duy không vui, ai cũng không dám dấn động đến chuyện mẹ hắn. An Lăng dùng loại giọng điệu thờ ơ, đem chuyện ở học viện cùng biệt thự trong mấy ngày Mộ Dung Duy rời đi nói một chút.

Kỳ thật cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt, chốc lát đã nói xong.

Tìm không thấy đề tài, lại là một trận im lặng.

Mạc Dực trên mặt vẫn là biểu tình suy tư, chờ An Lăng nói xong, mới đặt tách trà xuống.

“Họ Mộ Dung.” Hắn khinh miêu đạm tả – nhẹ nhàng băng quơ mà nói “Tối hôm nay, chúng ta cùng A Quý làm đi.”

Mộ Dung Duy trở tay không kịp mà nhìn hắn, An Lăng và Nhạc Trùng cũng ngốc lẳng.

Một lát, thần sắc Mộ Dung Duy bình tĩnh trở lại “A Quý sẽ chịu sao?”

“Sẽ không.”

Mộ Dung Duy chỉ cảm thấy trái tim theo một loại tiết tấu quỷ dị, bang bang mà đập.

Hắn đem tầm mắt chuyển đến Nhạc Trùng và An Lăng ở bên kia “Các cậu thì thế nào?”

“Đêm nay tôi không tham gia.” Nhạc Trìùng nhìn chăm chăm Mạc Dực, nói “Tùy nhiên, về sau tùy thời đều có thể tham dự.”

Luôn luôn ham thích theo đuổi nhục dục là An Lăng, lại một ngụm cự tuyệt “Tôi không làm, có làm, cũng không cùng A Quý làm.”

Mạc Dực lãnh đạm mà trần thuật quyết định của mình “Họ Mộ Dung, tôi tối hôm qua thiếu chút nữa đã thương cậu ấy. Tôi không muốn nhin nữa, đêm nay cậu không làm, tôi tự mình tới.” Hẳn thật sự nghiêm túc nhìn Mộ Dung Dục “Họ Mộ Dung, cho tôi một câu trả lời rõ ràng.”

Mộ Dung Dục không cần suy nghĩ lâu lắm.

Hắn thở ra một hơi, đón nhận ánh mắt của Mạc Dực, gật đầu “Tôi làm.”

[1] Trà Phổ Nhĩ:

Trong rất nhiều loại trà của Trung Quốc, trà Phổ Nhĩ với lịch sử lâu đời, công nghệ chế biến độc đáo, hương thơm đậm đà và có công hiệu giữ gìn sức khỏe rất tốt, từ xưa đến nay được người hâm mộ trà theo đuổi, trở thành một loại trà quý trong lịch sử trà Trung Quốc.

Trà Phổ Nhĩ thuộc loại trà đen, do sản xuất tại thành phố Phổ Nhĩ tỉnh Vân Nam nên mới có tên gọi này. Là loại trà được làm từ nguyên liệu trà lá to Phổ Nhĩ Vân Nam mà mọi người đều biết, sau khi gia công ủ lên men thành trà rời và trà ép thành bánh.

Tác dụng sinh thái và có lợi cho sức khỏe của trà Phổ Nhĩ là điểm sáng lớn nhất đưa trà Phổ Nhĩ đi ra thế giới.

(Nguồn: vietnamese.cri.cn/621/2011/12/21/1s165765.htm)

gào théttttttt

23. Chương 23

Trương Quý đối với quyết định tàn nhẫn này, hoàn toàn không biết gì cả.

Buổi tối sáu giờ, cậu đứng hạn trở về biệt thự, rửa tay ăn cơm.

Nhạc Trìùng và An Lăng vẫn như cũ ngồi đối diện Trương Quý, giữa hai người còn cách một ghế trống vốn dành cho Lâm Thiếu. Khi ăn, hai người vài lần đưa mắt đảo qua thần tình lạnh lùng của Trương Quý. Bọn họ đều ngửi được mùi tà ác trong không khí, chỉ là không dám xác định tà ác này rốt cuộc từ nơi nào đặt ra.

Theo ngồi hai bên Trương Quý là Mạc Dực và Mộ Dung Dục?

Hay vẫn là, trên người mình cũng đang tràn ngập hương vị đồng dạng?

Bữa ăn vô cùng nặng nề, thần kinh căng thẳng, bị ác ý tên là đợi chờ dẫn dắt.

Trương Quý vẫn như bình thường, chậm rãi ăn phần ăn của mình, ai cũng không nhìn, ai cũng không đặt vào mắt, không hề hay biết phía trước đã đặt bẫy rập phục kích tiểu thú.

Thế nhưng, sau khi buông đũa, Trương Quý bỗng nhiên mở miệng “Cố nén bị thương.”

Bốn chữ đơn giản, thanh âm rất nhẹ, tuy nhiên ở giữa nhà ăn không ai nói chuyện đều nghe được rõ ràng. Nam âm trong trẻo, phi thường nhu hòa, khiến cho người nghe thật dễ chịu.

Mộ Dung Dục ngồi thẳng sống lưng, sau khi xác định là Trương Quý nói với hắn, giống như bị điện giật một chút, quay đầu qua nhìn Trương Quý, đối mặt với con người đen láy của cậu, vội vàng dời mắt qua một bên, không tự nhiên nói “Cám ơn đã quan tâm.”

Mạc Dực “Xuy” một tiếng cười, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, một chữ cũng chưa nói.

Trương Quý không nói thêm gì nữa, ăn cơm xong, đứng lên đi thư phòng.

Mạc Dực gọi Trương Quý lại “A Quý, đêm nay đừng đến thư phòng.” Hắn ném đĩa, đứng lên, giống như sợ Trương Quý sẽ đào tẩu, liền ôm lấy hai vai cậu, thoải mái nói “Đi theo tôi.”

Trương Quý chấn động, nghĩ rằng sẽ bị mấy tên này ngoạn.

Tuy nhiên cậu không giãy giụa, biết phản kháng cũng là vô ích, cố gắng trấn tĩnh như cũ, im lặng tiếp nhận bị Mạc Dực mang lên lầu.

Mộ Dung Duy vẫn ngồi thẳng tại chỗ, không chút động tĩnh, dùng đĩa ngọc lung tung miếng thịt trong chén, An Lăng và Nhạc Trừng đều có vẻ hứng thú chờ đợi quyết định của hắn.

“Họ Mộ Dung.” Nhạc Trừng ngữ khí tận lực bình tĩnh, nói “Chỉ bằng chúng ta đến phòng khách uống trà đi? Món tráng miệng hôm nay cũng không tệ.”

Mộ Dung Duy giống như không nghe thấy lời hắn. Sau một lúc trầm mặc, bỗng nhiên đứng lên nhanh chóng đi lên cầu thang.

An Lăng nhìn bước chân nặng nề mà vội vàng của hắn, quay đầu sang phía Nhạc Trừng, cười hỏi “Này, có muốn đến phòng khách uống trà, ăn tráng miệng không?”

Nhạc Trừng trên mặt một chút ý cười cũng không có, suy nghĩ một hồi, đứng lên đi lên lầu.

“Nhạc Trừng, cậu thật chẳng lịch sự chút nào cả!” An Lăng hướng theo bóng dáng hắn bắt màn gào một tiếng, cắn răng buông đĩa, cũng vội vội vàng vàng đuổi theo.

Tới lầu hai, liếc mắt một cái liền thấy Nhạc Trừng đang đứng ngoài cửa phòng tắm thường dùng, không biết suy nghĩ cái gì.

An Lăng đi qua, Nhạc Trừng thấp giọng nói “Ba người đều ở bên trong.”

“Tất nhiên, nếu làm thì phải súc ruột thôi.” An Lăng vẻ đương nhiên mà nói.

“Thực im lặng.”

“Ừ, A Quý vốn ương ngạnh mà.”

Nhạc Trừng không lên tiếng, mắt nhìn cánh cửa gỗ chầm chầm không chớp, giống như trên đó có khắc hoa văn cực kỳ thu hút hắn vậy.

An Lăng hạ giọng “Nhạc Trừng, có vào hay không?”

Nhạc Trừng trừng mắt nhìn, lắc đầu.

“Không vào, vậy về phòng thôi.” An Lăng tựa hồ nhớ đến cái gì, vô cùng hưng phấn nói “Nói mới nhớ! Này, tôi có đĩa mới, phi thường điều giáo, phi thường ngược đãi, mới nhìn đã thích rồi, sáng nay mới giao tới. Có muốn cùng xem không?”

Nhạc Trừng bị hắn đẩy nhẹ hai cái, mới đem lực chú ý trở về, bực bội quay qua liếc hắn một cái “Có rảnh thì kiếm chuyện khác mà làm được không? Miệt mài lắm chỉ đoán mệnh. Còn nữa, bài luận văn Kỹ thuật kinh tế sắp phải nộp, cậu đã viết xong chưa? Không phải nói đại nhân nhà cậu dạo này nộ khí lớn lắm sao? Còn không lo mà làm đi.”

“Đủ rồi nha!” An Lăng giận tái mặt “Giúp cậu vui lên một chút, vậy mà còn lớn giọng giáo huấn tôi. Được rồi, ai tự lo cho người nấy đi!”

Rời đi về phía phòng mình.

Nhạc Trừng nhìn theo bóng dáng hắn, bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt quét qua cánh cửa gỗ phòng tắm một chút, thần sắc âm trầm, đứng một hồi, cuối cùng vẫn là khẽ cắn môi, xoay người bước về phòng.

An Lăng đoán phi thường chính xác.

Trong phòng tắm đang súc ruột.

Trương Quý trước sau như một mà im lặng, trần trụi nằm trên mặt đất, hai cổ tay bị Mạc Dực khóa chế, thỉnh thoảng vẫn rất nhỏ tránh né đôi chút, nhưng vĩnh viễn không thoát được đại chương của Mạc Dực.

Mộ Dung Dục quỳ gối, mở hai đùi cậu ra, chậm rãi bơm chất lỏng vào huyết khẩu non nớt ngưng ngừng.

Xem ra cảm giác sợ hãi của Trương Quý đối với chuyện súc ruột còn chưa biến mất. Rõ ràng là sử dụng ống chích cỡ nhỏ, dịch súc ruột cũng là loại ôn hòa, nhưng khi đi vào cơ thể vẫn không kìm được mà sợ run.

Ắt hẳn đã kiệt lực nhẩn nại, nhưng vẫn là không thể kiềm chế, rất không cam tâm để cho người bên ngoài nhìn ra cậu đang sợ hãi. Trong tầm mắt của Mộ Dung Dục, mồ hôi lạnh men theo nội sườn trắng nõn chảy ra, làm thành một lớp mỏng, xinh đẹp đến đau lòng.

“A Quý, không thoải mái thì động một chút đi.” Mộ Dung Dục quăng lọ rỗng lên sàn nhà, qua lại vuốt ve cái đùi thon dài của thiếu niên, đầu ngón tay tiếp cận hệ rễ của địa phương kia, lau sạch mồ hôi lấm tấm “Có phải rất muốn giãy giụa không? Chịu đựng như vậy so với giãy giụa còn vất vả hơn nhiều nhỉ?”

Giống như không thể chịu nổi da thịt trần cảm bị chạm đến, hạ thân vặn vẹo một chút.

Mạc Dực túm cổ tay Trương Quý càng chặt, phát ra tiếng cười trầm thấp “Đúng rồi, A Quý, cứ đưa bộ dạng này cho họ Mộ Dung xem. Cậu như vậy thật xinh đẹp, họ Mộ Dung sẽ mê muội mất.”

Trương Quý lập tức bất động, toàn thân căng thẳng, nhẹ nhàng thở hào hển.

Mộ Dung Dục bắt màn ngừng đầu, vừa vặn cùng Mạc Dực ánh mắt chạm nhau.

Mạc Dực ánh nhìn sắc bén, khóe miệng cong lên tiểu ý “Cứ để cho cậu ta chịu đựng. Tính tình cậu ta, cậu còn không biết?”

Cả quá trình kể tiếp, Trương Quý không hề nhúc nhích, ngay cả ánh mắt cũng gắt gao nhắm lại.

Sau vài lần súc ruột, lại dùng nước ấm giúp Trương Quý rửa sạch.

Mạc Dực toan ôm Trương Quý, Mộ Dung Dục đã trầm giọng nói “Để tôi.”

Mạc Dực nhích qua, nhượng Mộ Dung Dục ôm Trương Quý đã chẳng còn chút hơi sức nào đến phòng Mộ Dung Dục, đặt cậu trên giường. Mạc Dực theo phía sau, đóng cửa phòng, bất động thanh sắc khóa cửa.

Mở màn cùng trước đây không khác gì nhau. Trương Quý yên lặng, để cho Mộ Dung Dục ôm cậu từ phía sau, Mạc Dực mở hai chân cậu ra, thân hình cao lớn chen vào giữa hai chân trần trụi.

Khi Mạc Dực đem ngón tay giữa đã ướt dầu bôi trơn xâm nhập vào hậu huyệt, Trương Quý vẫn đang gắt gao nhắm chặt bỗng nhiên mở choàng mắt.

Đôi mắt trong suốt sáng ngời, đen láy không một chút tạp chất, nhưng gần như trong nháy mắt mở ra kia còn chưa phân rõ trắng đen liền trực tiếp chiếu vào con người Mạc Dực.

Mạc Dực cùng cậu đối diện, bên môi chậm rãi cong lên một cái mỉm cười đầy ý vị thâm trường.

Trương Quý lạnh lùng rút cuộc chấn động. Đường cong ưu mỹ của hai gò má sau khi biến hóa rất nhỏ, hình thành một cái biểu tình khó có thể tin, yếu ớt giống như bị cái gì làm cho kinh hách, rồi ngay sau đó, cậu đột nhiên cắn răng, giống như điên mà vùng vẫy giãy giụa.

Trầm mặc trong phút chốc chuyển thành điên cuồng, Mộ Dung Dục vẫn từ phía sau vẫn ôm lấy cậu bất ngờ không kịp phòng bị, thiếu chút nữa để cậu giãy khỏi vòng tay của mình. Hắn mạnh mẽ dùng hai cánh tay hữu lực ôm chặt lấy cậu, thấp giọng nói “A Quý, A Quý, bình tĩnh một chút.”

Trương Quý giãy giụa thật sự lợi hại. Tiểu thú rơi vào bẫy rập rất cuộc hiểu được, ở trong lòng Mộ Dung Dục liêu mạng vạn thất lưỡng, muốn từ trong cánh tay của nam nhân này giãy ra ngoài.

Cậu hung hăng đá chân, đôi mắt đen mở lớn, liên tiếp đá về phía ngực cùng mặt Mạc Dực.

Đáng tiếc, luận võ, Trương Quý vĩnh viễn không phải là đối thủ của Mạc Dực.

Mạc Dực rất nhanh bắt lấy mắt cá chân đang đạp loạn của Trương Quý, hung hăng tách ra hai bên, thân hình cao lớn như muốn xâm lược mà tiến về phía trước, đến cự ly mà Trương Quý không thể đá được nữa, mới buông cổ chân đã bị nắm đến gần vết ngón tay ra, nhanh chóng nâng cái mông duyên dáng lên.

Nhìn đến tư thế *** chính thức của đàn ông, Trương Quý vốn lãnh đạm dị thường liền lộ ra ánh mắt sợ hãi khiến kẻ khác không thể đành lòng. Cậu ngựa cổ ra sau, tầm mắt chạm đến Mộ Dung Duy đang nhốt cậu, làm cho tim Mộ Dung Duy loạn lên một chút.

Phía dưới, ngón giữa của Mạc Dực, cũng đã cố chấp một hơi sấp vào chỗ sâu nhất, cảm giác được Trương Quý không cam lòng bắt đầu giãy giụa lần thứ hai, mang theo ý tứ cảnh cáo, đem ngón giữa rút ra, rồi tiếp theo gia tăng một ngón trỏ, cũng một đường kiên quyết xuyên thẳng vào địa phương kia.

Trương Quý hít một ngụm khí lạnh.

Huyệt khẩu phần hồng ngâm thật chặt hai ngón tay của Mạc Dực, có lẽ là do sợ hãi, cơ vòng không ngừng co rúm. Khóe môi nam nhân hiện lên một tia lãnh khốc, ngón tay đã xâm nhập vào bên trong bắt đầu khuấy động, khuếch trương nội vách tường miễn cảm mỏng manh.

Con mồi không thể phản kháng sống chết vụn vụn cánh mông, hồng mong thoát khỏi tra tấn chưa từng gặp qua bao giờ. Sau khi phát hiện chỉ là phí công vô ích, đôi môi mỏng hơi hơi mở ra, phát ra tiếng khóc cùng thở dốc nức nở.

“Đừng sợ, tôi và họ Mộ Dung kỹ thuật đều tốt lắm.”

Nâng hai đùi trắng tuyết lên, không hề thương tiếc mà áp thân về phía trước, tính khí nóng rực của Mạc Dực nhẹ nhàng đảo qua địa phương rất nhanh sẽ bị hấn xâm nhập kia. Khi cự vật cứng rắn hung mãnh chạm vào gò mông trắng nõn lãnh lẽo, Trương Quý dường như chấn kinh mà không ngừng lui về phía sau. Cậu tìm được tầm mắt của Mạc Dực, nháy mắt sợ run, bắt đầu liều mạng lắc đầu.

Mạc Dực thú vị mà nhìn cậu, hai ngón tay kẹp lấy hai tiểu phần hồng non nớt trước ngực, tàn nhẫn chà đạp.

Trương Quý đau đến gần như không thở được, lưng căng thẳng cứng ngắc.

“Sớm hay muộn đều phải làm, A Quý.” Mạc Dực lãnh khốc mà cười “Cậu cho là sẽ thoát được sao?”

Giây tiếp theo, kìm hai đùi thon dài đang run bần bật, không thương tiếc đâm vào lối nhỏ không ngừng co rút kháng cự.

Cấm địa chưa bao giờ được thăm dò bị mạnh mẽ đột phá, Trương Quý chột ngựa cổ ra sau kêu thảm thiết “A Dực van cầu anh!”

Câu van xin đầu tiên, thanh âm đã muốn khàn khàn vụn vỡ, như thể đã khóc lâu ngày.

Kiệt lực ngựa cổ ra sau, như thiên nga hấp hối loan thành đường cong réo rất thảm thương tuyệt đẹp.

Một câu dồn dập vừa qua, liền kịch liệt thở hào hển, lại lần nữa cắn chặt răng.

Thanh âm cầu xin thê lương cùng tiếng thân thể bị xé rách đồng thời lọt vào màng tai người thi bạo, ngay khi một chữ cuối cùng vừa lọt vào không khí, cũng là lúc hung khí đáng sợ của nam nhân đẩy vào chỗ sâu nhất.

Độ ẩm bên trong thuộc về Trương Quý hoàn toàn bao vây lấy dục vọng của kẻ xâm lược, đem dưng đạo chật hẹp chưa từng có người xâm phạm khuếch trương đến mức lớn nhất, loại chiếm đoạt đầy mãn nguyện này gần như đem người run rẩy bên dưới vấy bẩn từ trong đến ngoài.

“A Quý, thân thể cậu thật tuyệt.”

Mạc Dực phát ra tiếng tán thưởng đầy gợi cảm, đồng thời cũng tràn ngập dục vọng, hưởng thụ mà chậm rãi rút ra hơn phân nửa, rồi đột nhiên không báo trước lại đâm vào.

Thân thể nhỏ bé, trắng nõn yếu ớt vì bị đâm mà không ngừng cọ vào ***g ngực của Mộ Dung Duy, Trương Quý đau đến lắc mi nức nở.

“A Quý, cảm giác sâu một chút, tôi đã ở bên trong cậu.”

Tiết tấu đã tính theo đó là động tác đẩy tính xâm lăng dần dần nhanh hơn, tính khí tới lui trùu sấp giữa cơ vòng không ngừng co rút và lớp niêm mạc mềm mại. Loại khoái cảm cực lạc thể này, cho dù là kỹ thuật khâu giao lấy lòng tôi siêu đẳng cũng vô pháp so sánh.

Sau khi bị xô xuyên hoàn toàn, Trương Quý khóc nức nở, không thể không theo tần suất của cầm thú đang chà đạp mình mà phập phồng.

Hai gò mông non mềm trơn mịn, vì động tác hung hăng va chạm đầy thú tính của nam nhân phía trên mà biến dạng. Thanh âm *** *** mĩ cực kỳ khó nghe, nhưng lại như mị độc câu nhân khiến cho khát vọng xâm phạm càng thêm đốt người, không ngừng đỉnh khởi thất lưng cường tráng, đem nam vật ở khổ hạ đâm vào càng sâu.

Trương Quý tựa hồ vĩnh viễn chẳng thể nào tới gần được, bị hơi thở của chính mình bao vây trọn vẹn.

Khoái ý làm cho Mạc Dực liên tiếp điều chỉnh tốc độ cùng góc độ, giữa cơn dục vọng nóng bỏng, đôi mắt thâm thúy vẫn thủy chung bình tĩnh đến rét lạnh lòng người. Trực giác cho hắn biết hắn đang ở nơi sâu nhất, tối trần quý nhất của Trương Quý, mà hắn đã chẳng còn phải đau khổ nhẫn nại, chỉ cần vươn móng vuốt sắc nhọn ác độc, hung hăng xé mở cái người đã cuốn lấy tâm trí hắn, đem tận cùng bên trong bức ra, đoạt lấy, hơn nữa còn tàn nhẫn giày vò “A Quý, nhớ cho rõ, đây là Mạc Dực ở trong thân thể cậu, là Mạc Dực thao cậu!”

Từ trong bộ vị bị đau đớn ăn mòn, ngay cả Trương Quý cũng vô pháp thừa nhận.

Khuôn mặt quật cường vặn vẹo cực độ, nhục nhả và thống khổ rõ ràng viết trong đôi mắt đen huyền, yếu ớt đến nỗi làm cho người ta hận không thể đem toàn bộ dùng sức hút lấy.

Thông đạo không kinh nghiệm ngay từ đầu đã bị không chút lưu tình mà khuếch trương cực độ. Chính mình cũng đồng dạng có khí quan làm dấu hiệu, thế nhưng lại bị kẻ khác tàn ác xô xuyên qua.

Đau đớn thân thể cùng tinh thần đồng thời tra tấn Trương Quý. Mỗi động tác của Mạc Dực đều làm cho cậu thống khổ, trùu sấp như không có điểm dừng. Cảm giác bị đồng tính cường bạo, từ bên trong thân thể rành mạch mà truyền tới não bộ, không thể cự tuyệt.

Giao cấu đồng tính dơ bẩn làm cho cậu khó có thể duy trì kiêu ngạo bản thân, ngay khi không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, Trương Quý vứt bỏ tất cả trầm mặc vốn để bảo hộ chính mình, bắt đầu giương đôi môi không một chút huyết sắc, lắc đầu nức nở khóc “Mẹ, mẹ...”

Mộ Dung Duy chợt chấn động, kim lòng không dẫu buông lỏng cánh tay.

Trương Quý không ngừng giãy giụa rồi cuộc cũng có cơ hội giải thoát, giống như bỗng nhiên ông trời cho cậu sức mạnh vượt cả bản năng, đột nhiên xoay người, không hề báo trước mà rút khỏi vật cứng tra tấn mình, dồn toàn lực quơ tay vớ lấy chiếc đồng hồ cổ bằng đồng trên đầu giường.

Mạc Dực một tay tóm trở về, đè lên đỉnh đầu.

“Đến bây giờ còn muốn trốn?”

Đang làm giữa chừng lại bị gián đoạn khiến cho hắn vô cùng tức giận, không đợi Trương Quý lật lại, trực tiếp tới từ phía sau, khống chế chặt thất lưng Trương Quý, “Phốc” một tiếng đâm vào.

Thân thể trắng nõn đột nhiên bị tấn công từ phía sau, dường như bị đẩy dọa đến vô lực mà nằm chết lạng trên giường.

Gặp công kích so với vừa rồi càng thêm hung ác, Trương Quý không hề kịch liệt giãy giụa, chỉ cố gắng cuộn mình, áp sát gò má vào nệm, tiếp tục vỡ vụn khóc nức nở “Mẹ... Mẹ...”

Da thịt bình thường không tiếp xúc với ánh mặt trời, trắng nõn như tuyết trắng, trải qua lễ rửa tội dục vọng cổ chấp của nam nhân, liền nhiễm thượng sắc hồng, quang mang diễm lệ theo ánh sáng mờ ảo trong phòng phiếm lên.

“A Quý, kêu tên tôi, kêu A Dực!”

Thân thể chìm trong gió bão của lễ rửa tội, ngoại trừ lời cầu xin đầu tiên, Trương Quý thủy chung đều khàn giọng gọi mẹ mình, giống như không còn ý niệm hướng nam nhân tra tấn mình cầu xin tha thứ nữa.

“Kêu A Dục, nhanh lên!” Mạc Dục tay giữ chặt eo nhỏ nhắn run rẩy như lá trong gió, trong lúc ép buộc Trương Quý thừa nhận kết hợp thân thể với nam nhân, còn đồng thời kiên trì làm cho Trương Quý rõ ràng đến tột cùng là ai đang giữ lấy cậu.

Không nghe Trương Quý đáp lại, hấn tăng lớn độ mạnh yếu mà đỉnh nhập, làm cho thân hình khả ái bởi vì đau đớn mà mãnh liệt cuộn mình, tàn bạo thúc sâu không thương tiếc, thậm chí còn dùng thanh âm trầm thấp uy hiếp “A Quý, tôi bắn bên trong cậu nha.”

Dùng đạo hàm chứa cương vật mãnh liệt cơ rút, rõ ràng nhấn giùm khủng hoảng của Trương Quý.

Cho dù là bản thân Mạc Dục, cũng chấn động với sự tàn nhẫn của mình. Hấn giống như bị linh hồn của dã thú thao túng, hưởng thụ khoái cảm như đã từng khao khát, làm chuyện hung ác đến nỗi chính mình cũng không tưởng tượng được, nhưng trào phúng là từng cảm giác đều chân thật đến trắng trợn.

Ham muốn chà đạp và chiếm đoạt, so với dục vọng thân thể phát tiết càng kêu gào đau đớn hơn.

Hấn không thể không bắt lấy từng cơ hội, như thể chỉ cần thả lỏng tay, hết thảy mọi thứ sẽ hóa thành hư ảo, rồi người đang bị hấn xô xuyên dưới thân kia cũng sẽ nhảy mất biến mất.

“A Quý, cậu có biết bị dịch thể nam nhân bắn bên trong là cảm giác gì không?” Mạc Dục bị giọng nói bình tĩnh của chính mình tự dọa, kia thật sự là thanh âm vừa trầm thấp vừa tràn ngập áp bách, mà hấn một bên tiến lên trong cơ thể Trương Quý, một bên không từ thủ đoạn mà tiếp tục lời nói chà đạp “Chờ một chút nữa, chờ một chút nữa cậu sẽ biết. Nghe nói là rất nóng, tôi bắn chắc cũng nóng như vậy nhỉ? Đừng thất thần, cứ chờ mà hảo hảo cảm giác.”

Tiến thêm một bước uy hiếp lãng nhục rốt cuộc đã động được Trương Quý.

Chẳng những bị cường bạo, hơn nữa phải thể nghiệm sỉ nhục đồng tính bản tính trong cơ thể, đối với Trương Quý mà nói là một thương tổn càng sâu hơn.

Cậu hai tay run rẩy cố gắng chống dậy, nhưng Mạc Dục mỉm cười, chỉ cần một ngón tay liền đem người gần như vô lực bên dưới đè xuống.

Động tác trong cơ thể càng lúc càng nhanh, tốc độ cùng bình thường bất đồng làm Trương Quý tinh tường biết Mạc Dục sắp tới cao trào.

Bức bách tà ác ngoan độc rốt cuộc khiến cho thiếu niên kiêu ngạo tan tác, mờ mịt quờ quào vào không trung, khóc âm mang đầy nhục nhã “A Dục... A Dục không cần...”

Cậu kêu “A Dục”, đem sự tích tụ bao nhiêu lâu nay của Mạc Dục đẩy tới đỉnh điểm.

Mạc Dục gần như chặt vật mà đem chính mình từ trong cơ thể Trương Quý rút ra, dịch thể nóng hổi khó khăn bắn trên hai cánh móng run rẩy trắng nõn.

Cao trào quá độ kích thích, làm cho đại não Mạc Dục vốn kinh nghiệm phong phú nhảy mất trống rỗng.

Hấn thể nghiệm dư vị sau cao trào, ồ ồ thở dốc, một hồi lâu sau, mới phát hiện tay mình còn gắt gao bầu lầy thất lực Trương Quý.

Mạc Dục cúi đầu, yêu thương mà hôn lên tấm lưng trần trụi cùng gò má đã ướt sũng mồ hôi lạnh, vẫn còn mang theo mùi kinh hách vì bị chà đạp của Trương Quý, ôn nhu mà nói “A Quý, đừng lo lắng, tôi không có bắn bên trong.”

Trương Quý được giải phóng, cũng đã vô lực tái chạy trốn nơi khác, chỉ một mực cuộn tròn thân thể không ngừng co giật lại.

Nơi lỏng cánh tay đã bị Trương Quý giãy thoát ra ngoài, Mộ Dung Duy thủy chung ngây ngốc ở bên giường, khiếp sợ mà nhìn cảnh *** đây *** mãi vừa qua.

Mạc Dục ngẩng đầu, đem mái tóc đen ướt đầm mồ hôi vuốt ra sau, ngũ khí cực kỳ bình thản hỏi “Họ Mộ Dung, cậu có đến không?”

Trương Quý bỗng nhiên kịch chấn.

Cậu tìm về chút khí lực còn lại hòng chạy trốn, Mạc Dực dường như đã sớm có chuẩn bị mà bắt lấy mắt cá chân cậu, tiếp tục nhìn chăm chăm Mộ Dung Dục.

Mộ Dung Dục trừng mắt nhìn Mạc Dực, trong ánh mắt tràn ngập oán hận thâm độc.

Về mặt Mạc Dực tràn ngập sa đọa, kèm theo đó là một cái cười như có như không, thờ ơ mà thường thức lý trí người khác dần dần hồng mất.

“Tôi làm.” Mộ Dung Dục hít sâu một hơi, run rẩy phun ra hai chữ.

Mạc Dực cho hắn một cái cười lạnh như thể đã sớm đoán được, đem Trương Quý không ngừng giãy giụa kéo lên, giúp họ Mộ Dung đè lại nửa người trên của cậu, dương dương tự đắc hất cằm về phía hắn.

Mộ Dung Dục cứng ngắt mà dừng mắt ở Trương Quý, thật lâu vẫn chưa có động tác gì.

Đã bị hành hạ đến mệt mỏi, Trương Quý lại vẫn như cũ kiệt lực kháng cự, giờ phút này toát lên vẻ non nớt cùng ngây xưa hoàn toàn bất đồng. Giống như một chú mèo con bị thô bạo lột đi lớp lông vàng mềm mại, lộ ra một tầng trần trụi càn cảm dễ người hơn.

Mặt nạ lạnh lùng hoàn toàn bị đánh nát, hàng mi thanh tú, mũi thẳng kiêu ngạo, đôi môi đơn bạc, mắt tiệp thật dài rũ xuống, vì diệu tổ hợp thành biểu cảm thống khổ nhục nhã, thắm tháu hòa quyện cùng nét quyến rũ đầy tình sắc sau khi mập hợp.

Một người rõ ràng nên được bảo hộ và thương yêu, vô tội thuần khiết đến cùng cực cứ như vậy mà bị nghiền nát vỡ tan tành.

Những xúc tua cứ vươn ra, như muốn ngăn cản chính mình giống Mạc Dực làm điều khủng khiếp kia với Trương Quý, nhưng lại nam kham không thể tuân theo lòng người.

Kiểm chế thú tính trong cơ thể sao khó khăn đến thế, khổ sở đến cả người phát run, Mộ Dung Dục hô hấp hỗn loạn.

Hắn muốn giữ lấy thân thể này, càng tiến thêm một bước, chiếm đoạt linh hồn quật cường như có như không này, dùng nam tính chính mình xâm phạm Trương Quý, làm cho Trương Quý theo tiết tấu của mình mà khóc lóc. Ngay khi hình ảnh rơi lệ xẹt qua trong tâm trí, ngọn lửa đã nhen nhóm cháy bùng hừng hực trong cơ thể ngay lập tức thiêu hủy tất cả mọi lý trí.

Mộ Dung Dục cảm thấy linh hồn bị xé ra.

Mạc Dực yên lặng nhìn hắn, khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ mà mở miệng “Nếu không đành lòng, thì qua đi.”

Mộ Dung Dục đột nhiên ngẩng đầu, đem ánh mắt run rẩy quét về phía Mạc Dực, sau khi kịch liệt thở dốc, hắn khom người, kiên định tách hai cổ chân Trương Quý sang hai bên.

Trương Quý phản ứng mãnh liệt mà đạp chân, ý đồ đem chân khép lại, Mộ Dung Dục dường như bị kích thích, rất nhanh áp sát tới, đỉnh khí quan nóng hừng hực tìm được cửa vào đã muốn bị chà đạp đến sưng đỏ.

Cầm địa thê thâm vừa nhận qua lễ rửa tội của nam nhân mà hơi hơi hé mở, dịch trắng dính nhờn nhờn trên cánh móng chậm rãi chảy xuống, giữa không trung kéo nhỏ thành từng đường cực kỳ khó coi.

Trương Quý đã lĩnh ngộ khai mở người khác, khiến cho thú tính của Mộ Dung Dục như bị bùng tỉnh, ở mạch máu phát ra tiếng thét dài.

Gần như không thể đợi chờ thêm được nữa, tàn nhẫn mà đâm vào thật sâu thân thể không còn chút năng lực phản kháng này.

“Ô...”

Trương Quý đau đến hấp khí, nháy mắt, lại bắt đầu kịch liệt giãy giụa. Vùng vẫy dữ dội nhưng gần như hư thoát kéo dững đạo trong cơ thể không ngừng co rút, tựa như độ mạnh yếu cũng đủ mát xa, đem chút lí trí còn sót lại của Mộ Dung Duy toàn bộ thổi tán.

Hắn qua lại động thất lưng, bắt đầu toàn lực công kích thân thể chặt chẽ nhưng không kém phần mềm mại kia.

Mỗi một lần đâm vào đều là thăm dò, mỗi một lần co rúm đều là nhằm tưởng đã bắt được Trương Quý tưởng chừng như sẽ không bao giờ chạm tới.

Trương Quý không thể chịu đựng được sự tàn sát của hắn mà nức nở, cố gắng cuộn mình tránh né, một lát sau, cậu lại bắt đầu mơ mơ màng màng, như đứa nhỏ mà khóc rên “Mẹ... Mẹ ơi...”

Mộ Dung Duy tiếp tục công kích không chút nhân tính, môi lại ôn nhu không nặng không nhẹ phủ lên chiếc cằm trắng mịn của cậu.

“A Quý, thực xin lỗi...” Mộ Dung Duy thấp giọng nói “Tha thứ cho tôi, A Quý, mong cậu tha thứ cho tôi...”

Chất lỏng ấm nóng trong suốt, đứt quãng nhỏ trên gương mặt tái nhợt của Trương Quý.

Mộ Dung Duy cũng không biết hốc mắt của mình lại chứa nhiều nước mắt đến vậy, cũng giống như hắn không biết tận sâu trong linh hồn mình còn ẩn chứa một con dã thú không thể khống chế.

Hắn cường bạo một sinh mệnh yếu ớt trong sáng, tốt đẹp đến làm cho hắn không thể buông tay, chính mình là hung thủ, lại thống khổ như người bị hại mà rơi lệ.

Mạc Dực đề hai vai Trương Quý lại, lạnh lùng mà nhìn Mộ Dung Duy một bên hôn môi Trương Quý, một bên không thể kìm nén mà khóc, tiếng thân thể mập mạp *** mờ ảo quanh, mạnh mẽ thô bạo mà giầy vò sự yếu ớt đó, chà đạp không chút lưu tình nào, điên cuồng chiếm đoạt cùng làm nhục.

Hắn không biết ý niệm gì đang xoay quanh trong đầu mình nữa, hắn thậm chí không biết linh hồn của mình có còn tồn tại ở nơi này nữa hay không. Mạc Dực vứt bỏ tất cả thân nghiêm cùng cố chấp của dĩ vãng, giờ phút này, hắn bị tà ác như dã thú từ chính bản thân mình bóp nghẹt tới mất đi cảm quan.

Hắn không hề tự hỏi, cũng không muốn đi tìm hiểu xem tiếng khóc bi ai thấu tận tâm can kia rốt cuộc là từ đâu mà đến.

Hắn lạnh lùng đánh giá Mộ Dung Duy, còn có chính hắn. Hắn đã muốn tề đại, thế mà còn chặt chẽ ẩn giấu vai Trương Quý, hiệp trợ cho hung ác của Mộ Dung Duy, tình cảnh quá mức tội ác, thế nhưng tràn ngập thỏa mãn cùng khoái hoạt ngấm vào tận từng tế bào.

“Đừng! Đừng ở bên trong...”

Tiếng kêu thảm thiết thê lương của Trương Quý bỗng nhiên truyền đến, kéo lực chú ý của Mạc Dực trở về.

Hắn cúi đầu.

Thân hình bị áp bức vặn vẹo một trận, đột nhiên căng cứng, sau một giây liền cạn lực, hoàn toàn xụi lơ ở trên giường.

Trương Quý rốt cục ngất đi.

Mộ Dung Duy thở ra một hơi, chậm rãi từ trong cơ thể Trương Quý rút ra, sau một lúc nặng nề thở phào, mới thất vọng ngẩng đầu, đối diện ánh mắt Mạc Dực.

Mạc Dực hạ mắt, nhìn chằm chằm phân thân đã không còn dư tợn của Mộ Dung Duy, liền hiểu hắn đã bắn bên trong, khoe môi câu lên một mặt châm chọc “Họ Mộ Dung, nhìn không ra cậu so với tôi còn ngoan độc hơn.”

Nghe thấy lời Mạc Dực, đôi mắt Mộ Dung Duy đang đại ra dần dần bốc lên ngọn lửa oán hận, nghiêng rằng, hung tợn mà hạ giọng “A Dực, cậu cút cho tôi!”

“Được, tôi cút.” Mạc Dực thoải mái mà xuống giường, mặc quần vào “Cũng tốt, tôi ghét nhất là bị xử lý phân sau.”

Bỏ lại Trương Quý hôn mê bất tỉnh cùng thân hình cứng ngắc của Mộ Dung Duy, Mạc Dực trước khi đi khỏi còn nhớ rõ giúp bọn hắn đóng cửa phòng.

Hắn về phòng của mình, nhưng chỉ một lát, lại từ trong phòng đi ra, ánh mắt phức tạp mà nhìn hành lang vắng vẻ, suy nghĩ một hồi, bước đến phòng An Lăng.

An Lăng còn chưa ngủ, cũng không giống như đã nói với Nhạc Trìung là xem đĩa phim mới nhất, lúc này, An Lăng ngồi ở đầu giường xem giáo trình Kỹ thuật kinh tế muốn làm cho hắn điên đầu.

Một bên đọc một bên cầm quả táo đã được gọt vỏ ngon lành, còn chưa kịp cắn ngậm nào, cửa phòng không hề báo trước bật ra.

Thân hình cao lớn của Mạc Dực xuất hiện ngoài cửa.

“Hử? Làm xong rồi?” Kinh ngạc xong, An Lăng trêu cợt mà nhướn mi “Rốt cục được đèn bù như mong muốn, hương vị không tồi nhỉ?”

Mạc Dực đi vào, bình tĩnh hỏi “An Lăng, cậu dám thượng tội không?”

An Lăng trừng lớn mắt “Cái gì?”

“Muốn thử một chút hay không?”

An Lăng ha hả cười, cực kỳ vui vẻ “A Dực, cậu điên rồi hả?”

Mạc Dực lập tức đi qua, kéo ngăn tủ đầu giường lục lọi.

“Này này, cậu tìm cái gì?”

“Dịch súc ruột, loại kích thích lần trước còn không?”

An Lăng cười lắc đầu, đành phải đem sách cùng táo đặt lên đầu giường, đi qua cạnh Mạc Dực đang đem hết đồ đạc của hắn quẳng ra ngoài.

“A Dực, cậu ngứa à?”

“Đúng vậy.” Mạc Dực lộ ra một cái tươi cười đầy khêu gợi “Bỗng nhiên đối SM cảm thấy hứng thú, cậu không phải cả ngày đều khoe khoang công phu cao sao? Có dám cùng tôi ngoạn chút kích thích không?”

“Cậu nói thật?” An Lăng càng tươi cười một loại hàm ý khác, cao thấp đánh giá Mạc Dực.

“Không phải thật, tôi đêm hôm khuya khoắt đến đùa cậu à?”

“Ngày mai tỉnh không được trả thù nha.”

“Tất nhiên, không trả thù.”

An Lăng cười càng sâu “Tùy tôi muốn dùng đạo cụ gì cũng được? Thật sự cái gì cũng có thể?”

“Phải, tùy cậu.”

“Được lắm. A Dực, đây là do cậu tự tìm, là cam tâm tình nguyện nghe chưa.” An Lăng ánh mắt đầy tà khí xem xét hắn, chỉ tay vào giường “Cởi quần cho tôi, nằm trên đó, hai chân đều mở ra.”

Mạc Dực lạnh lùng cười, không nói hai lời, đem toàn thân thoát trần như nhộng, nằm trên giường.

“Cái gì đều có thể dùng đúng không?”

“Phải.”

“Được, chính cậu nói.” An Lăng tiến tới ngăn tủ, tìm một hồi, cầm một cái hộp lại đây “Vươn tay phải ra.”

Mạc Dực thuận theo vươn cánh tay.

Cơ thể có thể nói là đã rèn luyện lâu dài, từng đường cong trên cánh tay đều thật săn chắc.

An Lăng mở hộp ra, lấy một sợi dây cao su y tế thật dài, thuần thực cột vào cánh tay Mạc Dực, tiếp theo lôi ra một ống tiêm, làm trò trước mặt Mạc Dực, chậm rãi đem một ống thuốc không rõ thuốc gì hút vào ống chích, hỏi Mạc Dực “Có sợ không?”

“Ừ, thật chờ mong.”

“Cậu thật sự là khiếm ngược.” An Lăng cười mắng một câu, tiêm vào cánh tay Mạc Dực .

Mạc Dực phi thường hợp tác, còn thú vị mà nhìn.

Tiêm xong, An Lăng cởi dây cao su y tế ra.

“Tốt lắm, giờ chờ được hiệu phát tác. Đây, cậu đừng hối hận nghe chưa. Ngoan ngoãn nằm cho tôi, năm phút đồng hồ sau, cậu sẽ biết tư vị khóc lóc cầu xin tha thứ là gì. Hừ, cho cậu mở rộng kiến thức về thủ đoạn của An thiếu gia.”

Ném lại vài câu ngoan độc, An Lăng vòng sang bên kia, ngồi ở đầu giường, cầm sách tiếp tục đọc.

Rất nhanh, còn chưa đến một phút đồng hồ, đôi mắt lạnh như băng của Mạc Dực chậm rãi khép lại.

“An Lăng, cậu...” Mạc Dực mơ mơ màng màng thì thào, đã có chút miệng mồm không rõ “An Lăng cái tên chết tiệt này, dám tiêm thuốc an thần cho tôi...”

“Bệnh thần kinh!” An Lăng nhìn cũng không nhìn hắn, dùng sức cắn một ngụm táo, hừ hừ mà nhai, cười lạnh tự nhủ “Các người điên rồi, ông đây còn chưa điên đâu.”

Ăn xong táo, An Lăng buông sách, đem lõi táo một đường pa-ra-bôn ném chuẩn xác vào sọt rác, đi vào phòng tắm rửa tay.

Thời điểm đi ra, thấy Mạc Dực đã ngoan ngoãn ngủ, bất mãn chữ nhỏ một câu “Chính mình nổi điên, lại còn chiếm giường của An đại thiếu gia.”

Thuận tay kéo chắn đắp ngang ngực cho Mạc Dực, rời khỏi phòng đi ra hành lang, lắc một cái liên đến cửa phòng Nhạc Trìung, cũng không thèm quan tâm Nhạc Trìung đã ngủ hay chưa, ầm ầm gõ cửa “Nhạc Trìung, Nhạc Trìung! Ngủ chưa vậy? Cậu làm cái gì thế? Đang yên lành mà khóa cửa cái gì?”

Cửa phòng mở ra, lộ một khuôn mặt không hề kiên nhẫn của Nhạc Trìung “An Lăng, đêm hôm khuya khoắt cậu phạm phải bệnh chó dại gì?”

“Giường của tôi bị chiếm.” An Lăng lách vào cửa, nghênh ngang mà nằm lên giường “Cho tôi mượn một nửa giường của cậu.”

“Ai chiếm giường của cậu?”

“A Dực.”

“A Dực không phải cùng một chỗ với Mộ Dung Duy và Trương Quý sao? Sao mà đi chiếm giường của cậu?”

“Ai mà biết? Một đám điên!” An Lăng than thở một tiếng, nhắm mắt lại.

Nhạc Trìung thấy hắn giọng khách át giọng chủ, bắt đắc dĩ hừ một tiếng, đi đến bên giường “Đây, đó là gối của tôi, cậu lấy quần áo mà gối.”

“Tránh ra, tôi muốn ngủ.”

“Đó là gối của tôi.”

“Một cái gối, cho tôi ngủ một chút thì chết hả? Vẫn là Lâm Thiếu ở trên thì tốt hơn phải không?” (Chém tận tình *___*)

Nhạc Trìung giận tím mặt, đột nhiên đá hắn lăn xuống giường, dựng thẳng mi âm lãnh hỏi “Cậu nói cái gì?”

An Lăng không chết từ mặt đất bò lên, ôm gối ngồi bên giường, trừng mắt nhìn Nhạc Trìung một hồi, biểu tình chậm rãi thay đổi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng nói “Tôi biết, tôi không nên nhắc đến cậu ta. Tên hỗn đản này, bỗng nhiên lại làm chuyện khó ngờ đến vậy, muốn hận lại hận chẳng được, nghĩ đến cậu ta lại càng khó chịu.”

Nhạc Trừng không thể tưởng tượng được hẳn sẽ nói câu này, nửa ngày không hé răng, cuối cùng thu liễm vẻ giận dữ, sắc mặt càng thêm âm đạm, chỉ vào cửa phòng, lạnh như băng nói “Cậu đi ra ngoài.”

An Lăng đứng lên bước ra ngoài.

“Này.” Nhạc Trừng ở sau lưng gọi giật lại “Đưa gối cho tôi.”

An Lăng mặc kệ, lăm bắm hai tiếng, ôm gối ra cửa, ở hành lang lắc thêm một cái, lắc đến phòng chủ nhân cực lớn của Mạc Dực, thẳng một đường đi vào cưu chiếm thước sào[1], đóng cửa, thư thư phục phục mà ngủ.

[1] Cưu chiếm thước sào: Tu hú chiếm tổ chim khách.

Tu hú là loài chuyên đẻ nhờ vào các tổ chim khác như chim khách, chim chích. Mùa mưa là khoảng thời gian tuyệt vời để tu hú mái thực hiện “Thiên chức đẻ nhờ” mà tổ tiên đã truyền lại chúng trong cuộc sinh tồn.

Trước tiên, tu hú mái tìm một tổ chim chích đã đẻ trứng và tự thưởng cho mình một quả trứng của loài chim này. Sau khi no nê, bà mẹ gian hùng này đẻ vào đó một quả trứng của mình. Trứng của tu hú nhỏ gần bằng kính thước của trứng chim chích, với hoa văn rất giống khiến vợ chồng nhà chim chích tội nghiệp cứ tưởng đó là trứng của mình.

Sau một thời gian ấp, trứng tu hú sẽ nở ra trước tiên, hoặc ít nhất thì cũng nở cùng ngày với quả trứng đầu tiên của chim chích. Mặc dù mới nở ra còn đỏ hồng và mắt còn chưa nhìn thấy ánh sáng nhưng tu hú con đã thể hiện bản lĩnh của một ác thủ. Nó nhanh chóng dùng sức mạnh cơ bắp, đôi cánh và phần lưng để đẩy chú chim chích non tội nghiệp mới nở cùng những quả trứng còn lại văng ra khỏi tổ. Âm mưu của nó là độc chiếm nguồn thức ăn nuôi dưỡng bầy con của cặp chim chích bố mẹ. Sau khi hoàn thành “sứ mệnh” vô cùng tàn nhẫn này, nó lớn lên rất nhanh và suốt ngày kêu réo nguồn thức ăn từ đôi chim chích nhỏ bé tội nghiệp. Khi đã đủ lông, đủ cánh, nó sẽ bay đi không một lời hàm ơn kẻ nuôi dưỡng nó thành thực. Và rồi, một ngày kia, biết đâu nó lại đẻ nhờ chính vào cái tổ “bố mẹ nuôi” của mình.

(Trích creatures.net/new_9.php)

>> Ủa thiệt ra cái này mình lải nhải nhiều quá, rưng mà khi tìm hiểu thấy nó hay nên quảng lên luôn *uốn éo*

một phút mặc niệm bắt đầu

.
. .
.

Xong! A Dực, chúc mừng anh~ *vỗ vỗ vai* cuối cùng anh cũng ăn được A Quý zoi =)))))).

A Quý hảo đáng thương, quật cường chẳng chịu hé miệng, đến khi vừa nói được 4 chữ liền chui tọt vào bụng ngta =))))). Kể ra thì mấy chương trước cũng tình thú lắm, chẳng qua đến giờ mấy chú mới đánh dấu chủ quyền được thôi *vặn vẹo*

Mộ Dung có vẻ càng ngày càng không được. Trước thô bạo thế mà seo dần dần lại nhũn nhèo thế kia. Spoil một chút sau này chú ấy còn vì Trương Quý mà buồn nôn tự tay gói quà nữa, nghe đủ biết cái mặt sẽ dần nhường nào =.=

Bây giờ ta sẽ ngoan ngoãn chờ màn trừng phạt

~, với bộ này quả nhiên mở mang tầm mắt =))))))

24. Chương 24

Ánh mặt trời chói lòa từ ngoài cửa sổ chiếu vào, sáng rực rỡ cả căn phòng.

Mạc Dực mở mắt, nhìn bài trí xung quanh khác hẳn thì sửng sốt một chút, vài giây sau, hắn mới nhớ được tại sao mình ở nơi này.

An Lăng tên chết tiệt...

Hắn xúc chấn lên, cả người trần trụi, cau có mặc xong quần áo liền đi ra ngoài, không gõ cửa, cứ thế đi vào phòng Mộ Dung Duy.

Tuy rằng cách cái chăn, nhưng ánh mắt sắc bén của Mạc Dực liếc qua một cái liền biết hai người trên giường vẫn xích lõa như cũ.

Mộ Dung Duy ôm Trương Quý, cánh tay gắt gao như ôm bảo bối.

Mạc Dực ánh mắt âm lãnh xuống, đi qua nhìn kĩ nét mặt Trương Quý đang chìm trong giấc ngủ. Không như ngày xưa ngọt ngào, cũng không đến mức thống khổ vạn vẹo, hắn nhỏ giọng thở nhẹ nhõm một hơi, đưa tay sờ lên trán cậu.

Quả nhiên, phát sốt rồi.

Mộ Dung Duy cái tên khốn này, ôm chặt như vậy mà một chút cũng không phát giác là sao?

Mạc Dực kiềm chế tức giận, dùng sức lay lay Mộ Dung Duy, chạm vào mặt hắn, lập tức liền hồi hận.

Nhiệt độ hơi cao.

Hoài nghi, lại dùng tay sờ chút nữa, Mạc Dực mới khó chịu chắc chắn.

“Họ Mộ Dung?” Hắn vỗ vỗ mặt Mộ Dung Duy, lần này khí lực nhỏ đi không ít, sau vài lần, Mộ Dung Duy mới mơ mơ màng màng mà mở mắt. Mạc Dực nói “Cậu phát sốt, đứng lên, đi uống thuốc.”

Họ Mộ Dung có vẻ còn chưa tỉnh hẳn, nhìn Mạc Dực đến nửa ngày.

Mạc Dực trầm giọng “Họ Mộ Dung, A Quý cũng sốt rồi, cậu muốn làm gì đây? Nhiệt độ cao như vậy, ôm cậu ấy mà không phát hiện sao?”

Mộ Dung Duy bỗng nhiên chấn động, giống như lúc này mới nhớ tới Trương Quý ở trong lòng ngực hắn, vội vàng cúi đầu nhìn, vươn tay sờ trán cậu, lập tức rời giường, mặc quần dài xong liền đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, hắn bưng một ly nước cùng một vỉ thuốc hạ sốt tiến vào, bỗng nhiên đứng sững lại.

Nhìn thấy Trương Quý còn đang ngủ, hắn thực không muốn động khiến cậu tỉnh dậy.

Mạc Dực cười lạnh “Mới làm một lần đã thành mối tình đầu?” Đoạt lấy thuốc trong tay Mộ Dung Duy, dựa theo liều dùng cho người lớn lấy ra hai viên, bỏ vào miệng mình nhai nát rồi hớp thêm một ngụm nước, cúi đầu phủ lên môi của Trương Quý, tách hàm của cậu ra.

Động tác mạnh như vậy, ngay cả Trương Quý không dễ dàng tỉnh cũng bị hắn vụng dẩy, mắt vừa mở, phát hiện đang dán lên cậu là Mạc Dực, theo quán tính mãnh liệt lui lại. Mạc Dực giữ chặt cậu, không cho cậu nhúc nhích, đem thuốc và nước cứng rắn ục xong mới buông ra, nhưng ngay lập tức bắt lấy xương bả vai cậu, lãnh liệt uy hiếp “Cậu dám nhổ ra, chuyện tối hôm qua chúng ta lập tức làm lại một lần.”

Mộ Dung Duy ở phía sau hung hãn chụp lại “A Dực, cậu muốn làm gì?”

“Cho cậu ta uống thuốc.”

“Uống thuốc thì uống thuốc, cậu làm gì phải chinh cậu ta?”

Mạc Dực xoay người, châm chọc mà nhìn hắn cười “Tôi chinh cậu ta? Họ Mộ Dung, vượt lương tâm mà nói chuyện đi, tối hôm qua là ai bắt ở bên trong?”

Mộ Dung Duy như bị đâm một phát vào mặt, nhất thời không thể phản bác lại.

Mạc Dực cũng không tiếp tục truy vấn nữa, cầm vỉ thuốc, chậm rì rì lấy ra hai viên, đưa cho hấn “Uống đi. Dem người ta làm thành như vậy mà còn biến thành bệnh nhân, chẳng hay ho chút nào.”

Mộ Dung Duy oán hận mà nhận thuốc, nước cũng không uống, ngửa đầu nuốt ực. Vừa cúi đầu liền gặp ánh mắt Trương Quý, đợi hấn há miệng thở dốc xong, Trương Quý đã quay đầu đưa mắt sang một bên.

“A Quý, cậu sao rồi?” Mạc Dực hỏi.

Trương Quý không nói chuyện.

Cách một hồi, Mạc Dực cười rộ lên “Hóa ra vẫn là bộ dáng cũ.”

Hấn cũng kỳ quái chính mình vì cái gì mà sáng sớm đứng lên đã bực bội khắp mình, hơn nữa còn tìm Trương Quý tình trạng cực kỳ kém mà phát tiết. Ngồi bên giường, duỗi tay, hung hăng kéo Trương Quý đến trước mặt, niết chặt chiếc cầm thon nhỏ của cậu, cố ý trêu cợt “Tối hôm qua như thế nào để cậu mở miệng nhỉ? Còn cầu xin tôi nữa? Tối hôm qua là ai ở trên giường khóc gọi A Dực hả? Nói!”

Mộ Dung Duy rớt cuống cẩu lên, hai tay bắt lấy sau cổ Mạc Dực kéo hấn ra ngoài, kéo ra ngoài cửa phòng cả một đoạn xa, đột nhiên đẩy hấn lưng đập cả vào vách tường, gần giọng rống lớn “Mới sáng sớm mà cậu phát điên cái gì? Cậu ta còn đang sốt, cậu có còn là người hay không?”

Mạc Dực quỷ dị mà cong khoe môi, bỗng nhiên túm lấy cổ áo Mộ Dung Duy, theo đó xoay người một cái, đồng dạng đem lưng của Mộ Dung Duy ghì vào tường, đè chặt hấn, lấy tay che cái miệng của hấn, trầm thấp cảnh báo “Họ Mộ Dung, tôi tốt bụng nhắc nhở cậu một câu, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt A Quý lộ ra bộ dáng cùng vẻ mặt lo lắng đó. Tính tình A Quý so với cậu tôi hiểu rõ hơn nhiều lắm.”

Hấn nhìn chằm chằm Mộ Dung Duy, ánh mắt lạnh như muốn hút máu.

Mộ Dung Duy hung hăng trừng mắt nhìn hấn, cách cả nửa ngày, dường như theo đáy mắt Mạc Dực cảm nhận được đáng tin nhiệm, đường nét trên mặt mới chậm thả lỏng, yên lặng gặt đầu.

Mạc Dực thở ra một hơi, buông lỏng tay ra.

Hai nam nhân cao lớn đứng trên hành lang, biểu tình khi đối diện đều dị thường phức tạp.

“A Dực.”

“Gi?”

Mộ Dung Duy tổn hơi thừa lời, đè thấp thanh âm “Cậu thật sự là một tên súc sinh.”

Mạc Dực thú vị mà nhìn hấn, dùng loại ngữ điệu gần như khiêu khích mà thấp giọng đáp lại “Họ Mộ Dung, không có súc sinh tôi đây, cậu làm sao thượng được A Quý? Phải rồi, tối hôm qua cậu còn khóc hung, thực hối hận.” Hấn áp lại gần một chút, ở bên tai Mộ Dung Duy, cực thấp, cực chậm hỏi “Nhưng thời điểm cậu cưỡng bạo A Quý, chẳng lẽ một chút cũng không thích? Cậu thượng cậu ấy một lần, sẽ không muốn thượng lần thứ hai ư? Họ Mộ Dung, chỉ cần cậu gặt đầu khẳng định, nói với tôi cậu hoàn toàn tỉnh ngộ, về sau sẽ không bao giờ... thượng A Quý nữa, tôi lập tức tôn sùng cậu là thánh nhân!” Một câu cuối cùng, nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ từng từ một theo kẽ răng chậm rãi thốt ra.

Họ Mộ Dung lườm Mạc Dực, mạnh mẽ hất tay hấn.

Nhạc Trừng vừa vặn đánh ngáp mở cửa, nhíu mi “Cơn tức lớn như vậy, sáng sớm sao không chia cùng đi?”

Mạc Dực thản nhiên cười, đối Nhạc Trừng nhún vai.

Nhưng Mộ Dung Duy thì nổi giận ùng ùng đi xuống cầu thang, sau khi hấn xuống, từ phòng khách vang đến vài tiếng đổ vỡ kinh người, cũng không biết là đồ sứ sang quý nào xui xẻo gặp hại nữa.

Ngày đó, không khí trong biệt thự so với trước càng thêm quỷ dị.

Hôm nay là ngày nghỉ, ai nấy đều cố tình ở lại biệt thự. An Lăng cùng Nhạc Trừng bình tĩnh quan sát hai kẻ rất cục cựa thỏa mãn đang ngồi đợi giờ cơm trước mặt.

Mộ Dung Duy buổi sáng đã khó chịu không vui, ai cũng không muốn nói chuyện.

An Lăng hỏi Mạc Dực “Tôi hôm qua rốt cuộc là thế nào?”

Mạc Dực khoe miệng cười đầy bí hiểm “Việc tư, bí mật.”

An Lăng ‘xì’ một tiếng khinh miệt, thì thào hỏi hận “Tôi hôm qua bỗng thiếu gia nên SM người!”

“Giờ mới hỏi hận? Chậm rồi!” Mạc Dực không hề cảm kích, sắc bén mà liếc hẳn một cái “Ngày hôm qua tiêm thuốc an thần tôi đã ghi sổ nợ, sớm hay muộn cũng sẽ cùng cậu tính rõ ràng.”

An Lăng tức giận đến thiếu chút nữa xông tới, bị Nhạc Trừng kéo lại “Hôm nay rốt cuộc sao lại thế này? Ai nấy đều như chó dại!”

Tối rồi giờ cơm trưa, chuyện tình lại càng thêm quỷ dị.

An Lăng ngồi ở vị trí đối diện cầu thang phòng khách, là người đầu tiên phát hiện, đột nhiên nhướn mày, không dám tin mà thấp giọng nói “Thật sự là thái dương xuất hiện. Cậu ta không phải nên tránh ở trong phòng mà khóc đến thiên hôn địa ám mới đúng sao?”

Mạc Dực cùng Mộ Dung Duy quay đầu lại xem, cũng kinh ngạc một hồi.

Trương Quý quần áo đều chỉnh tề, tay vịn vào cầu thang, từng bước một chậm rãi xuống lầu. Có lẽ phía sau bị thương, ngẫu nhiên còn nhíu mi kìm nén đau đớn, đem hàng mi nhàn nhạt như núi xa chậm rãi giãn ra.

Vài người thấy cậu tới trước mặt, đều cảm thấy cực kỳ không thật.

Nhưng Trương Quý cực kỳ không thật này lại thật sự kéo ghế dựa ra, như trước giống nhau ngồi thẳng lưng, trừ bỏ sắc mặt tái nhợt mang theo tia ửng hồng do phát sốt, gần như cái gì cũng không đổi khác.

Mộ Dung Duy nhin không được nói với cậu “A Quý, không phải tôi đã nói cậu cứ ở lại phòng sao? Chờ một chút tôi sẽ mang đồ ăn lên.”

Mạc Dực đã sớm hồi phục thái độ bình thường, bắt đầu thưởng thức đồ ăn nóng hổi trước mặt, lạnh lùng mà cười “Đã xuống rồi, cậu còn muốn kêu cậu ta lên?” Gọi quản gia Triệu lại, phân phó hẳn “Bưng cháo lại cho A Quý.”

Mộ Dung Duy hỏi “A Quý, cậu có khỏe không? Ngồi như vậy có đau không?”

Mạc Dực nói “Có cái gì không tốt? Cầu thang còn có thể đi kia mà. Tuy rằng là lần đầu tiên, nhưng tối hôm qua cũng không lộng thương. Họ Mộ Dung, cậu không tin kỹ thuật của mình, cũng có thể tin vào kỹ thuật của tôi.”

Mộ Dung Duy quả thực không thể nhin được nữa, nghiêm mặt nói “A Dực, tôi đang nói chuyện với A Quý.”

“Cậu nói chuyện với cậu ta, cậu ta sẽ trả lời cậu sao?” Mạc Dực quay sang, cách thờ ơ Trương Quý, ôn hòa cười nói với Mộ Dung Duy “Tôi là sợ cậu có hỏi vô đáp, lại khiến cho cậu xấu hổ thôi.”

Bỏ thêm thịt bằm vào cháo, kỳ thật đã sớm hầm nhừ, đặt ở đó chờ nguội bớt rồi lát nữa để Mộ Dung Duy bưng lên lầu. Hiện tại quản gia lấy lại đây đặt trước mặt Trương Quý, đã vừa đủ ăn.

Trương Quý yên lặng nghe trái phải hai người một câu lại một câu, chỉ cầm thìa, chậm rãi ăn.

Nhạc Trừng ngồi đối diện, cổ quái mà tỉ mỉ, ánh mắt khó có thể ức chế nhìn chằm chằm vào hai cánh môi đang chậm rãi khép mở kia.

Đôi môi mỏng cũng không xinh đẹp, vẫn còn thoáng sưng, mang theo cả vết thương do bị răng nanh cắn, nhưng lại dị thường mê người, kiên định mà đẹp đẽ.

An Lăng rốt cuộc không thể tưởng tượng được, A Quý sau khi bị thương thế nhưng còn có thể tiếp tục quật cường đến buồn chết người. Đánh giá bộ dáng Trương Quý yên lặng ăn cơm, giống như cổ bị ai bóp nghẹt cực kỳ khó chịu, càng nghĩ càng phiền. Khuôn mặt trung tính xinh đẹp trầm xuống, bỗng nhiên lại bày ra một mỉm cười đầy ác ý, lười biếng mở miệng hỏi “A Quý, tư vị bị khai bao như thế nào? Mạc Dực lợi hại, hay vẫn là Mộ Dung Duy lợi hại hơn? Cậu có thích hay không?”

Hắn hỏi vô cùng sỉ nhục người, Trương Quý đang ăn cơm bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu, dùng đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn An Lăng.

Ánh mắt Trương Quý cũng không sắc bén, chỉ là thần nhiên, có chăng chính là con ngươi trong sáng đen tới cực điểm, có thể liếc một cái liền khiến bao người vậy trong sợ hãi.

An Lăng tiếp đón ánh mắt của cậu, kim lòng không được mà rung mình, nhanh như chớp, Trương Quý đã đem chén cháo của mình không chút do dự hất lại đây.

Đáng tiếc thể lực cậu không đủ, nên tô cháo chỉ văng tới trước mặt bàn An Lăng.

Loảng xoảng!

Mảnh vỡ của tô sứ cùng với cháo nóng bắn tung tóe. An Lăng nhanh chân lui về phía sau, nhưng không kịp tránh đi phạm vi bắn ra, lập tức trên tay, trên quần, trước ngực đều dính không ít.

Mu bàn tay còn hơi đau đau, hắn cúi đầu, thấy một mảnh vỡ trắng nho nhỏ găm vào da, xuất huyết chảy ra ngoài.

Trương Quý động tác lần này mau lẹ, gọn gàng lưu loát, trong một vài phút, cả nhà ăn im lặng đến kì dị.

Biểu tình lạnh lùng của Trương Quý hiện lên một tia vừa lòng, rõ ràng nói “Hiện tại, có điểm thích.”

An Lăng mắt đỏ ngầu, nhảy dựng lên cách bàn ăn chỉ vào Trương Quý cao giọng tức giận mắng “Thượng đều đã bị thượng, còn dám quăng như vậy? Sớm biết cậu bị làm cũng không biết điều, lão tử tối qua nên cùng bọn họ thao cậu, thao cho cậu một tháng cũng không rời giường nổi, cho cậu còn có khí lực xuống lầu ăn cơm, ném đồ vật này nọ vào người khác! Cậu mù à? Hai cái người khai cậu đang đang ngồi cách vách đấy, bị người thao phải gọi cứu mạng, tìm tôi phát hỏa cái gì?!”

Hắn thực bị chọc giận, mắng đến cơ hồ trong ngoài biệt thự đều nghe rõ mồn một, chỉ kém không nhào tới động thủ mà thôi. Nhạc Trìung đứng lên vỗ vỗ vai hắn, ấn hắn về lại ghế dựa “Tốt rồi, tốt rồi, An Lăng. Ai kêu cậu chọc cậu ta trước làm chi? Chừa lại cho mình một chút phong độ nào, cái khó nghe gì cũng đều nói ra, bộ cậu không cần mặt mũi nữa à?”

An Lăng muốn đứng lên vài lần, đều bị Nhạc Trìung khuyên ấn trở lại.

An Lăng lúc này mới không thể không ngồi, nhưng vẫn không cam lòng, cười lạnh tiếp tục đục khoét Trương Quý “Cậu không phải thực trình tiết sao? Như thế nào sau đêm đầu tiên mà sáng hôm sau còn dày mặt đi xuống? Đã vậy còn ngoan ngoãn ngồi giữa hai kẻ thượng mình. Muốn phát hỏa, có ngon thì hướng A Dục với họ Mộ Dung mà phát đi!”

Trương Quý thái độ khác thường, cư nhiên hiềm thấy không bảo trì trầm mặc, nghe ác ngữ khó nghe đầy tổn thương của An Lăng, lãnh đạm mà rõ ràng mở miệng “Muốn phát hỏa, đương nhiên không tìm hai người bọn họ. Đến đũa ngốc cũng biết phải tìm quả hồng nhuyển mà bóp.”

Trương Quý rất ít nói chuyện, không nghĩ tới một khi mở miệng, lời nói lại sắc bén như thế.

An Lăng bị đâm lại nhảy dựng lên, ngay cả bàn ăn cũng bị hắn va dịch đi một chút, Nhạc Trìung liều mạng kéo hắn lại “An Lăng, cậu đừng đánh nhau! Cậu ta là muốn chọc giận cho cậu động thủ đó! Cậu cái tên ngu ngốc này!”

Hiện tại đến phiên Trương Quý thưởng thức hai người bọn họ biểu diễn.

Trương Quý mím môi dõi theo, nhìn đến Nhạc Trìung vừa khuyên vừa giữ An Lăng, vẻ mặt luôn lãnh đạm bỗng nhiên nổi lên một cái khe mỉm cười khiến người khác kinh diễm đến động tâm, bởi còn mang vết thương mà đôi môi hơi hé mở “Anh vẫn là thành thật ngồi xuống đi, dù sao ở đây anh cũng không chạm được một cọng tóc của tôi đâu.”

“Tốt lắm.” Tiếng cười hung ác nham hiểm của Mạc Dục tiến vào màng tai Trương Quý, hắn quay sang nhìn cậu, bên môi mang theo ý cười, ánh mắt lại thâm sâu tàn nhẫn đến dọa người, dùng thanh âm trầm thấp, chậm rãi cười nói “A Quý, cậu tiếp tục đi. Nếu cậu có khả năng, cứ việc trêu chọc quan hệ bốn chúng tôi. Cậu trêu chọc càng độc, tôi chỉnh cậu lại càng thâm, được không? Có muốn so xem ai hung ác hơn không?”

Ánh mắt trong suốt kiên nghị của Trương Quý chống lại ánh mắt của Mạc Dực, một lúc lâu sau, tức khắc dời đi.

Cậu thùy hạ hàng mi cong dài nồng đậm, khép đôi môi vừa rồi còn đọc nhấn từng chữ rõ ràng, âm An Lăng thiếu chút nữa học máu, lộ ra bộ dáng nhu thuận lạnh lùng như trước.

Bàn ăn đều an tĩnh lại.

Mộ Dung Duy nhìn Trương Quý khôi phục nguyên trạng, liếc mắt xem xét Mạc Dực một cái, vừa vịn chạm tầm mắt của Mạc Dực.

Mạc Dực nháy mắt, Mộ Dung Duy liền hiểu, kêu quản gia lên phân phó “Chén cháo của A Quý bẻ rồi, đem một chén khác tới đi.”

Trương Quý đứng lên, tỏ vẻ cậu đã ăn no.

Mộ Dung Duy ngồi trên ghế, vươn cánh tay chặn cậu lại “A Quý, tôi đã nói cậu có thể đi sao?”

Mạc Dực mỉm cười “Hình như là chưa.”

Mộ Dung Duy bắt lấy cổ tay Trương Quý, hung hăng xả cậu quay về ghế, nhưng dường như thô lỗ đã động thương cậu, đường cong nhu hòa hai má vịn vẹo, ần ần thống khổ.

Mộ Dung Duy có chút giật mình, bất giác buông tay ra, nhưng lại không muốn mở miệng quan tâm hỏi han, hơi hơi xấu hổ, Mạc Dực khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ hỏi “Họ Mộ Dung, hai tư sáu, ba năm bảy, cậu chọn ngày nào?”

Bờ vai mảnh khảnh của Trương Quý đột nhiên chấn động.

Chấn đến lợi hại như vậy, ngay cả hai người đối diện cũng nhìn ra, càng tránh không khỏi ánh mắt của Mộ Dung Duy.

Mới đây còn đại phát thần uy đối phó với An Lăng, giờ đã thất kinh như thế, tuy làm bộ trấn định nhưng vẫn không thể giấu được khiếp ý, Mộ Dung Duy lặng lẽ quan sát, nhất thời không khỏi có chút miệng khô lưỡi khô.

“Rốt cuộc là chọn ngày nào?” Mạc Dực không để ý hỏi lại một lần “Họ Mộ Dung, cậu không chọn, vậy tôi đây chọn trước.”

Ngón tay hơi hơi màu mặt vừa nắm ở tay vịn hành lang, lại một lần nữa dùng sức buộc chặt, chặt đến khớp tay trắng bệch.

Mộ Dung Duy nhìn chằm chằm bàn tay Trương Quý, có chút đau lòng, lại nhịn không được bội phục Mạc Dực.

Cảm giác đem Trương Quý quật cường không chế trong tay, giống như cảm giác móng vuốt của tiểu động vật cào vào trái tim ngứa ngáy, tuy đau, nhưng cũng tràn ngập kích thích, khiến cho người ta càng muốn chà đạp, đem mặt nạ bảo vệ hắc không chút lưu tình lột ra, nhìn hắc chân thật khóc cười, nhìn cả bộ dáng bất đắc dĩ nhưng lại làm động lòng người của hắc.

Mộ Dung Duy tận lực đem ngữ khí điều chỉnh cho thoải mái một chút “Sao cũng được, hai tư sáu đi.”

“Được, tôi đây ba năm bảy.”

An Lăng chen vào, vẽ đường cho hươu chạy, hỏi “Vậy cuối tuần thì sao? Hai người cùng nhau à?” Thường thức sắc mặt trắng bệch của Trương Quý.

“Chưa chắc.” Mạc Dực nghiêm túc nói “Xem tâm tình sao đã, nếu thích, cũng có thể hai người cùng làm.”

Mộ Dung Duy nghĩ nghĩ “Tôi thấy, vẫn là xem biểu hiện của A Quý đi. Nếu nghe lời, để cho cậu ta nghỉ ngơi một ngày, ai cũng không được thương.”

Mạc Dực cười quay đầu nói với Trương Quý “A Quý, cậu xem Mộ Dung Duy thương cậu nhiều không, còn cho cậu ngày nghỉ nữa kia.”

Trương Quý vừa sợ vừa giận liếc hắt một cái, cắn răng không hé lời.

Mạc Dực lòng từ bi mà nói “Được rồi, quyết định như vậy đi. A Quý, giờ cậu có thể lên thư phòng rồi.”

Trương Quý không nói một lời đứng lên, nhanh chóng lên lầu, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Nhạc Trừng lại quét qua hai vị đối diện “Các cậu thật sự không sợ cậu ta tìm đường chết à?”

“A Quý mới không tìm đường chết.”

“A Dực, cậu thật sự rất tự tin ha. Phải biết rằng, thần kinh có cứng cõi đến cỡ nào đi nữa cũng sẽ hỏng mất. Cậu với họ Mộ Dung đều đủ ngoan, thật sự không sợ A Quý sớm hay muộn cũng chịu không được sao?”

“Không sợ.” Mạc Dực hướng hành lang dương cầm tự đắc, nói với Nhạc Trừng “Không tin cậu cứ đi hỏi.”

Gặp Nhạc Trừng và Mộ Dung Duy đều là vẻ mặt nhất định không bỏ qua, Mạc Dực tươi cười “Các cậu sợ cậu ta tự tử, còn không bằng lo lắng cậu ta sẽ gây sức ép cho bọn mình đến chết đi.”

An Lăng nói “A Dực, lần này tôi giao cho cậu. Người này quả thực không thường chút nào. Cậu ta sớm hay muộn sẽ đem chúng ta trộn lẫn vào mất. Tôi hai tay tán thành cậu và họ Mộ Dung hung hăng dạy dỗ hắt.”

“Này, An Lăng.” Họ Mộ Dung lạnh lùng cười “Trước cảnh báo cậu một câu, bát đập đã vỡ, cậu mà dám gạt tôi thượng hắt, tôi sẽ không nương tay đâu.”

Nhạc Trừng cười nhạo “Hay thật! Mới thượng một lần, đã nội chiến được đến đây!”

Mạc Dực cũng thấy buồn cười, khuôn mặt tuấn mỹ cao quý hé ra một cái tiểu dung, nhẹ nhàng nói “Không dễ dàng như vậy đâu.”

25. Chương 25

An Lăng tâm tình xem kịch vui, giật dây Nhạc Trừng đến thư phòng xem Trương Quý.

Thật tò mò.

Một người kiêu ngạo quật cường như vậy, sau đêm đầu tiên bị hai nam nhân thượng, biểu hiện cư nhiên lại bất ngờ đến thế.

Trong một thời gian dài, hóa ra mọi nhần nại cùng lấy lòng đều là vô dụng.

Trương Quý, vì cái gì có thể luôn luôn cho họ quá nhiều châm chọc.

Nhạc Trừng hỏi “Tôi đi xem cậu ta hả?”

Mạc Dực không trả lời.

Mộ Dung Duy tán thành “Nhạc Trừng, cậu cùng hắt tâm sự cũng tốt. Hiện giờ cũng không biết A Quý đang nghĩ cái gì trong lòng.”

Nhạc Trừng lên lầu, mở cửa thư phòng.

Hắt là phía dưới còn đau, Trương Quý không nằm úp sấp vẽ tranh, cũng không đứng trước giá vẽ, chỉ lẳng lặng ngồi trên ghế sofa mềm mại, trên đùi còn đặt một quyển sách về các danh họa màu sắc rực rỡ mà Mạc Dực mới mua về, cúi đầu, lật từng trang một.

Nghe tiếng cửa mở, cậu đột nhiên chấn động một chút, quay đầu qua thấy Nhạc Trừng, rất nhanh bình tĩnh trở lại, giống như biết người tới không phải là thiên địch có thể khắc chế mình, cúi đầu, tiếp tục chuyên chú xem các danh họa được thu nhỏ tinh mỹ động lòng người.

“A Quý.” Nhạc Trừng chọn một cái ghế sofa khác ngồi xuống, chăm chú nhìn cậu “Cậu khỏe chứ?”

Trương Quý nâng mắt lên, nhìn nhìn hắt một chút, trên mặt biểu tình có chút biến hóa, so với ngày trước đã ôn hòa đi ít nhiều.

Rất nhanh cậu lại cúi đầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào trang sách.

“Là ai muốn biết tôi thế nào?” Trương Quý bỗng nhiên không quá để ý hỏi.

Nhạc Trừng ngạc nhiên phút chốc, rồi nhin không được khẽ mỉm cười.

A Dực quả thật là thần.

Y như đi guốc trong bụng A Quý.

Trước khi lên lầu, Mạc Dực lười biếng mà nói “Nhạc Trừng, sau khi cậu khi vào, trước tiên cậu ta nhất định phải biết ở đây ai là người để ý phản ứng của cậu ta nhất, ai lo lắng nhất. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu A Quý ở thời cổ đại, chắc chắn sẽ là một đại binh pháp gia.”

Quả nhiên, Nhạc Trừng nở nụ cười một hồi, nhìn Trương Quý trước mặt.

Lần này đi lên, lưng còn đeo thêm nhiệm vụ, là vấn đề của An Lăng, kỳ thật ngay cả Nhạc Trừng cũng muốn biết.

Vấn đề của An Lăng là “Cậu hỏi tên nhóc kia, bị người thượng khuất nhục như thế mà sao không tìm đường chết?”

Không thể trách An Lăng miệng thối. Hắn xuất thân quyền quý, lại là con cả, từ nhỏ đã được phụng lên tận trời, kết quả lại liên tiếp bị một Trương Quý làm cho đau đầu, chẳng những cái tát hôm trước, hôm nay lại còn hất cả chén cháo vô mặt nữa.

Làm sao mà không tức cho được?

Nhạc Trừng khôn khéo mà sửa lại câu hỏi của An Lăng, đổi thành một câu tự thuật dễ dàng bắt đầu hơn.

“A Quý, tôi không nghĩ cậu lại kiên cường như thế.”

“Anh thấy lạ vì sao tôi không tự tử sao?”

Trương Quý phản ứng cực nhanh, lời nói đi thẳng vào vấn đề, làm cho Nhạc Trừng thực kinh ngạc.

Trong suốt thời gian tiếp xúc cùng bọn họ, Trương Quý gần như trầm mặc, thậm chí còn khiến người ta nghĩ cậu nói năng không khéo.

Nhạc Trừng im lặng, xem như đồng ý.

“Nếu là tôi, anh sẽ tự sát?”

“Nói không chừng.”

Cho dù kiên cường đến không tự sát, nhưng ít nhất cũng phải thống khổ một thời gian đi?

Ánh mắt Trương Quý vẫn thường thức quyền sách mới đặt trên đầu gối kia, ngữ khí không chút phật phùng hỏi lại “Anh tân tân khổ khổ lớn lên, bị hai con chó đại cắn mấy cắn, sẽ đi tự sát?”

Cậu ngẩng đầu, đưa mắt quét qua Nhạc Trừng đang sững sờ một cái, mỉm cười đầy thú vị, thấp giọng mà độc thoại “Tôi hôm nay mới biết, sinh mệnh của kẻ có tiền, hóa ra so với người bình thường như tôi càng không đáng giá.”

Lời nói Trương Quý rất sắc bén, tràn ngập trào phúng cùng khinh thường.

Nhạc Trừng thật sự khó tin.

Dựa vào cái gì?

Người trước mặt này, không có cha mẹ, không có tiền gửi ngân hàng, không có tự do, không có nhân quyền, bây giờ ngay cả tâm thân sạch sẽ duy nhất cũng đều không còn.

Hắn bị một người đồng dạng là thân nam tính cường bạo, chịu đựng mọi thống khổ để không liên lụy đến đám em, mỗi ngày đều là sỉ nhục mà tự giác trở về nhận trêu đùa chà đạp của các nam nhân.

Giống như một chặng đường dài không có điểm dừng.

Kiều ngạo cùng quật cường đối trá này có ích lợi gì?

Chỉ có thể càng làm cho người ta muốn bắt hấn xé nát, chà đạp không thương tiếc, thượng hấn, thượng đến khi hấn khóc lóc cầu xin tha thứ mà thôi.

Rõ ràng gần như trắng tay, Trương Quý, cư nhiên còn có thể đủ bình thản mà lấy lời nói đâm người, dùng một loại ngữ khí cao cao tại thượng giống như Mạc Dực để nói, cay nghiệt, châm chọc đến không kiêng nể gì.

Dựa vào cái gì!

Nhạc Trừng luôn cảm thấy được tính tình của mình không tệ, nhưng ngay cả hấn cũng cảm tức!

Trương Quý này, ngu xuẩn lại không biết chừng mực, nếu trước kia hấn còn có một chút đáng thương, như vậy bây giờ đã hết thấy rõ ràng, là hấn xứng đáng!

Nhạc Trừng trầm mặt, cười lạnh “A Quý, xem ra cậu còn chưa rõ ràng chính mình là thế nào.”

“Tôi rất rõ ràng.” Trương Quý nếu muốn, cậu thường phản ứng cực kỳ nhanh, đến nỗi làm cho người ta không thể tin được “Tôi là một người bị một đám còn thấp hơn sinh vật không ngừng đụng vào.”

“Chắc, hóa ra bọn tôi còn thấp hơn cả sinh vật.” Nhạc Trừng châm biếm “Tôi đây muốn còn không được. Không biết một người bị bọn tôi còn thấp hơn cả sinh vật súc ruột, vuốt ve, lại thêm hai cái thấp hơn sinh vật thảo một buổi tối là tư vị gì!”

Động tác lật sách nhàn nhã của Trương Quý, bỗng nhiên đình chỉ.

Im lặng vì điệu bao phủ lên người cậu, đã có vết xe đổ của An Lăng, Nhạc Trừng cơ hồ có cảm giác quyền sách trên đầu gối của Trương Quý ngay lập tức sẽ bị ném vào đầu mình.

Nhưng Trương Quý cái gì cũng không động.

Sau khi yên lặng một lát, cậu lại tiếp tục thản nhiên mà đọc sách của mình, nhàn nhạt thở dài “Nhạc Trừng, tôi và các anh không giống nhau. Sinh mệnh đối với tôi mà nói, là một loại ban ơn hiếm có.”

“Mẹ ở trong trí nhớ của tôi, luôn luôn yêu thương tôi, là một loại ban ơn.”

“Em trai em gái của tôi, mỗi một câu nói thú vị, mỗi một động tác đáng yêu, mỗi một dấu ấn khi bọn chúng dần dần lớn lên, tôi đều hạnh phúc cảm thụ.”

“Anh nghĩ rằng tôi không thể không khuất phục Mạc Dực, chịu mọi bài trí của hấn là vì em tôi sao? Anh lầm rồi. Tôi là vì chính mình, vì có thể hưởng thụ khoái hoạt được cùng bọn chúng ở chung một chỗ, cho dù chỉ nghe thấy thanh âm thôi cũng tốt. Bởi loại cảm giác này quá ấm áp, tới nỗi khiến cho người ta bằng lòng đem mọi thứ ra đổi.”

“Tôi có bạn bè tốt, có giáo viên yêu quý, bọn họ quan tâm tôi, chỉ cần một cái ân cần hỏi thăm hoặc một động tác nhỏ thôi, đều có thể làm tôi vui vẻ.”

“Đọc một quyển sách hay, thưởng thức một bức tranh, xem một bộ phim thú vị, ăn một bữa điểm tâm ngon lành, rõ ràng sống hạnh phúc như thế.”

“Tôi cầm bút, vẽ một bức tranh mà bản thân cảm thấy không tệ, nhìn đường nét còn chưa hoàn chỉnh, cũng rất vui.”

“Cho dù là khi ở bên hồ trong trường học, nằm trên cỏ ngủ trưa một chút, cũng là chuyện làm người cảm thấy khoái trá. Hiếm có được vừa ánh mặt trời, hồ nước, lại cả bóng cây mát mẻ, tôi có nhiều như vậy, vừa biết ơn vừa hạnh phúc.”

Trương Quý nói vô cùng bình tĩnh.

Như nước chảy giống nhau, trong veo, mang theo cả tia mát lạnh, cứ như vậy ôn hòa chảy xuôi.

Nhạc Trừng không biết làm thế nào để đánh gãy lời nói như độc thoại của cậu.

Trương Quý hỏi “Có nhiều khoái hoạt như vậy, tại sao lại còn để ý đến chút ít thống khổ đó?”

“Tự mình chấm dứt sinh mạng của chính mình, chỉ bởi vì mỗi ngày phải đối mặt với chuyện không thoải mái mười mấy tiếng ư? Chỉ bởi vì chó dại cắn hai cái mà mà lúc nào cũng thương tâm đến chết, cái gì cũng không để ý? Vì ngón tay dính một chút bụi, liền đem cả đầu ngón tay chặt đi?”

Trương Quý không chút khách khí nói xong, đã muốn lật đến trang cuối cùng, cậu đem sách cẩn thận gấp lại, đón nhận ánh mắt của Nhạc Trường “Tôi và anh lớn lên bất đồng, nhưng tôi hiểu và nâng niu, còn các anh hiểu nhưng lại phá hư. Các anh từng có Lâm Thiếu, nhưng không biết quý trọng. Hắn cởi mở, hăng hái, mỉm cười của hắn, chủ động của hắn, nhiệt tình của hắn, các anh mỗi người đều cảm thấy đó là đương nhiên, cho rằng nếu trời rơi xuống cũng nhất định là của các anh.”

Trương Quý cũng chẳng cần biết thức thời.

Bả vai Nhạc Trường đã muốn kịch liệt run rẩy, cậu lại còn không mặn không nhạt tiếp tục.

Khóe môi mông lung dật ra ý cười, không hề kiêng kỵ nói với Nhạc Trường “Kết quả, Lâm Thiếu cho các anh một bài học, trực tiếp nói với các anh đây đều là do hắn cấp, là hắn ban ơn cho các anh. Hắn nguyện ý thì sẽ cho, hắn không muốn, các anh đừng hòng có được.”

Ba!

Một cái tát vang dội, hung hăng đập trên mặt Trương Quý.

Năm dấu tay đỏ hồng ngay lập tức in lên khuôn mặt xinh đẹp.

Nhạc Trường đứng trước mặt Trương Quý, phần nộ thở hổn hển, vẫn đang duy trì tư thế vung tay, song đồng như cuộn cuộn sóng, nhìn chăm chăm Trương Quý.

“Thật đáng thương, có được nhiều như vậy mà vẫn đau khổ. A, còn nói cho tôi khoái hoạt.” Trương Quý thờ ơ gạt tay lau tờ máu ở khóe miệng, cuối cùng nhẹ nhàng nói một câu “Cho tôi khoái hoạt, mấy người không xứng. Nhạc Trường, anh nghĩ khi tôi nói với anh những lời này chỉ là nhất thời giận hờn thôi sao? Anh sai lầm rồi.”

.....

Mạc Dục ba người bọn họ ngồi ở phòng khách, nghe tiếng bước chân bực bội nện mạnh từ cầu thang truyền xuống.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, động tác nóng giận như vậy, với Nhạc Trường là phi thường hiếm thấy.

Mạc Dục ngạc nhiên một hồi, như hiểu rõ ngọn nguồn, cười đánh giá sắc mặt không xong của Nhạc Trường “A Quý nói gì với cậu?”

Thần sắc Nhạc Trường còn bốc đầy hỏa, đến nửa ngày, lớn tiếng nói “Hắn nói các cậu là cẩu, chúng ta là thấp hơn sinh vật!”

“Oa!” An Lăng không cam lòng mà mắng “Có phải hắn không muốn sống phải không? Bị người thượng mà như mụ đàn bà chanh chua thế á! Không biết tốt xấu là gì! Nhạc Trường, cậu như thế nào mà không giáo huấn hắn?!”

“Tôi tát cậu ta một bạt tai.”

An Lăng còn chưa lên tiếng, họ Mộ Dung đã bắt mãn mà trầm giọng “Tại sao lại đánh cậu ta? Cậu đã nói gì?”

Nhạc Trường không lên tiếng, ảo não khó chịu ngồi dậy, bưng ly hồng trà đã muốn ngượng trước mặt, cách nửa ngày, cắn răng nói “A Quý này, cần bản chẳng phải người.”

“Tôi đi xem cậu ta.” Mộ Dung Duy đứng lên.

“Đừng đi.” Mạc Dục ngăn hắn, nhẹ nhàng cười nói “Cậu ta hiện tại, tình nguyện bị Nhạc Trường tát một trăm cái cũng không muốn gặp cậu đâu.”

Mộ Dung Duy kinh ngạc đứng lại, sắc mặt lúc đen lúc trắng, giống như phát tiết mà hung hăng ngồi xuống.

Ghế sofa ở hắn đáp xuống phát ra một tiếng vang dội.

Mạc Dực hỏi Nhạc Trùng “Đang êm đẹp, rốt cuộc vì sao lại đánh hấn?”

“Vì Lâm Thiều.”

“A Quý nói bậy Lâm Thiều?”

Nhạc Trùng lắc đầu, nằm trên ghế ngả ra, dần dần, phần nộ biến thành ảm đạm thật sâu.

Hấn buồn bã nói “An Lăng nói rất đúng, A Quý quả thực là báo ứng của chúng ta.”

26. Chương 26

Ngày hôm sau, một tuần mới lại bắt đầu, Trương Quý vẫn đúng giờ đi học.

Mạc Dực nói với Mộ Dung Duy “Không cần lo, có rảnh thì cậu làm cho tốt chuyện nhà mình đi, đừng quên chúng ta cũng không ít bài tập đâu.”

Buổi sáng, mỗi người một nơi, ai đi học thì đi học, ai ra ngoài thì ra ngoài.

Chương trình học của An Lăng so với Mạc Dực và Mộ Dung Duy ít hơn một chút, nhưng vì nguyên một đêm co giò làm luận văn Kỹ thuật kinh tế, thức đến đỏ cả mắt, nên muốn thư giãn cho thoải mái một chút, chạy đến tìm Nhạc Trùng, hỏi hấn “Nhạc Trùng, có muốn ra ngoài chơi không?”

Nhạc Trùng không ngồi dậy, nằm trên giường, đưa lưng về phía An Lăng.

“Này, mặt trời lên cao lắm rồi.” An Lăng đi tới ngồi ở bên cạnh, đầu ngón tay chọt chọt vai hấn “Đừng có nửa sống nửa chết như vậy nữa.”

Nhạc Trùng bắt động.

Hấn bỗng nhiên nói “Tôi hôm qua tôi mơ thấy Lâm Thiều.”

Ngữ điệu thực bình tĩnh.

An Lăng bỗng nhiên lại cảm thấy trái tim co rút lại, miễn cưỡng giả vờ một bộ dáng thoải mái “Bình thường, tôi cũng cố thử mơ thấy cậu ta.”

“Cậu ấy không cười.” Nhạc Trùng nói “Trong mơ, cậu ấy nhìn thấy tôi, nhưng giống như nhìn một người xa lạ.”

“Nhạc Trùng, cậu đừng có căng thẳng quá, thả lỏng một chút.”

“Đều do cái tên A Quý đáng giận kia...”

“Được rồi, dậy thôi. Đi ra ngoài chơi, tôi lái xe chở cậu. Nhanh lên, đừng có u ám như chết vậy nữa.” An Lăng nghiêng qua, tay hơi dùng lực lay lay Nhạc Trùng đang cuộn tròn trong chăn.

“Không có hứng.” Nhạc Trùng nhắm mắt lại.

An Lăng trầm mặc một lát.

Hấn áp lại gần, ở trên cổ Nhạc Trùng nhẹ nhàng thở ra, giống như cọ cọ em bé.

Nhạc Trùng không thèm để ý, nhưng lại cảm thấy ngứa, vươn ngón trỏ đặt trên cổ che lại, An Lăng thấy thế liền không chút khách khí, há mồm ngậm lấy ngón tay hấn vào trong miệng, dùng đôi môi mút lấy.

Nhạc Trùng mở to mắt, có điểm bực mình “Cậu đang làm gì?”

An Lăng cảm thấy được bốn chữ này so với nghiêm khắc quát mắng càng đáng sợ hơn, thở dài một hơi, đứng lên khỏi giường, còn lui hai bước.

“Một mình tôi đi được rồi.”

Hấn mơ hồ nói một câu, gần như chạy trốn chết ra khỏi phòng Nhạc Trùng.

Chuyện nhỏ nhỏ này ngoại trừ hai bọn họ, còn lại không người nào biết.

Đại khái Nhạc Trìung nghĩ không có gì to tát, nên cũng không đề cập đến nữa.

Buổi tối sáu giờ, vẫn là thời gian ăn cơm.

Trương Quý luôn đúng giờ, trở về rửa tay ngồi xuống, đồ ăn liền được bưng lên.

Cơm nước xong, kỳ quái là Trương Quý không có lập tức đứng lên, hỏi một câu “Tôi có thể đến thư phòng chứ?”

Tất cả mọi người sửng sốt.

Chờ Trương Quý quay qua nhìn Mộ Dung Duy, họ Mộ Dung mới biết cậu đang hỏi mình. Đứa con trai cao ngạo, lạnh lùng độc nhất của gia tộc Mộ Dung, trái tim bỗng nhiên đập thình thịch thình thịch.

Thật sự là biến chuyển rất lớn.

Trương Quý chẳng những chủ động mở miệng nói chuyện, hơn nữa một câu hỏi này rõ ràng còn hàm chứa nhiều tầng ý nghĩa khác.

Họ Mộ Dung “Ừ” một tiếng, dưới vẻ mặt bình tĩnh, khoái ý giống như một con rắn uốn lượn rần rần chạy dọc khắp người.

Trương Quý đứng lên, Mạc Dực vẫn không phản ứng bỗng nhiên cũng đứng dậy, cánh tay dài ôm lấy thắt lưng Trương Quý “A Quý, tôi lên với cậu.”

Cả người Trương Quý cứng ngắc.

“A Dực...”

“Đừng lo, họ Mộ Dung, tôi biết thứ hai là của cậu.” Mạc Dực nghiêng người ngoảnh lại, cười cười với họ Mộ Dung “Tôi chỉ xem vết thương của cậu ta tốt hơn chưa thôi.”

Hắn đem Trương Quý lên lầu.

Họ Mộ Dung rất muốn kiểm chế, nhưng không được mười phút, hắn đã quăng đũa, nhanh chóng đi lên lầu hai.

Phòng tắm thường dùng và thư phòng đều không có người, cơn tức Mạc Dực của họ Mộ Dung kỳ diệu tăng vọt.

Cửa cũng không thêm gõ, hắn trực tiếp xông vào phòng Mạc Dực, phát hiện chỉ có một mình Mạc Dực đang ở trong phòng ngồi máy tính.

Thấy Mộ Dung Duy mang theo khí thế như muốn đánh nhau đi vào, ngẩng đầu, điềm tĩnh mà nhìn hắn.

Mộ Dung Duy hỏi “A Quý đâu?”

“Không có trong thư phòng sao?”

“Không có.”

“Nha.” Mạc Dực nói “Vậy hắn là ở trong phòng cậu đi. Cậu nên biết, cậu ta rất thông minh, biết rõ khi nào thì nên lấy lòng ai.”

Mộ Dung Duy đi về phòng của mình, quả nhiên, trong phòng tắm có người, tiếng nước chảy ào ào từ bên trong truyền ra.

Hắn cảm thấy tâm tình lập tức được thả lỏng, ngồi ở bên giường chờ.

Thời điểm A Quý đi ra, áo ngủ đơn bạc, tóc vẫn còn ướt, một vài sợi ngắn rơi xuống phủ trước trán cùng hai bên thái dương, thi thoảng lại có một vài giọt nước nhỏ xuống, thấy Mộ Dung Duy, ánh mắt ôn nhuận liền dò xét hắn một cái, lẳng lặng đi đến mé bên kia giường, nhu thuận nằm xuống, kéo chăn cuộn lấy người.

Da thịt sau khi tắm rửa tản mát hơi sương mờ ảo, vốn trắng nõn mà giờ đã phỉm hồng, khiến kẻ khác kì lòng không đậu nghĩ ngay đến một xử nữ chưa từng trải chuyện đời.

Mà thân thể thanh thoát và mềm mại của người trước mắt này, buổi tối hôm trước vừa mới bị khí quan của chính mình hung hăng xâm phạm qua.

Rên rỉ, run sợ cùng độ ẩm chặt chẽ bao vây lấy dục vọng còn lưu thật sâu trong trí nhớ của Mộ Dung Duy.

Hai tư sáu là của Mộ Dung Duy, mà hôm nay là thứ hai.

Lòng hân nôn nóng, nhịn không được nhích lại gần.

“A Quý.”

Hắn dùng tiếng nói trầm thấp khê gọi một tiếng, vuốt ve cần cổ thon dài lộ ở ngoài chăn.

Giống như đầu ngón tay hắn mang theo điện lưu, chỉ vừa đụng vào da thịt, Trương Quý cả người sợ hãi run rẩy.

Con người hắc bạch phân minh, ánh mắt lại dịu ngoan mà bình tĩnh.

Trương Quý nhìn hắn, thấp giọng hỏi “Họ Mộ Dung, đêm nay nhất định phải làm sao?”

Mộ Dung Duy yêu chết cảm giác Trương Quý gọi tên hắn, nhẹ nhàng, tuyệt không ngấy người, giống như sau khi nuốt cả một cân đường mật, bỗng nhiên có người cho hắn một ly nước mát lạnh vậy.

Thần thái cùng ngữ khí của cậu đều không có một tia cầu xin, nhưng Mộ Dung Duy hoàn toàn có thể phát hiện sợ hãi chôn sâu trong nội tâm cậu.

“Không nhất định.”

Nhẹ nhàng như vậy liền đem đáp án nói ra, làm cho ngay cả chính bản thân hắn cũng ngạc nhiên không thôi, nhưng tâm trạng lại vô cùng thoải mái.

Thấy Trương Quý bất động thanh sắc thở dài nhẹ nhõm một hơi, Mộ Dung Duy kinh ngạc phát hiện mình lại vô cùng khoái hoạt, khí quan đang cương cứng ở khó hạ kia, hắn tuyệt không tính toán sẽ ở trên người Trương Quý mà tàn nhẫn phát tiết nữa.

Mộ Dung Duy nói “A Quý, đêm nay tôi không làm cậu, nhưng chỉ một đêm này thôi, còn lại không cho qua được.”

Câu nói kế tiếp Trương Quý tựa hồ để ngoài tai, nghe xong phía trước một chút, Trương Quý đã thích ý nhắm hai mắt lại.

Cách một lớp chăn mỏng, sơ sơ cũng có thể thấy thói quen cuộn mình của cậu, tìm tư thế thoải mái đi vào giấc ngủ, đối với người bên cạnh không hề cảnh giác.

“A Quý, bây giờ hăng còn sớm, cậu có muốn cùng tôi xem phim một chút không? Tôi có nhiều bộ phim bom tấn mới hay lắm.”

“Không muốn.” Trương Quý gần như đi vào giấc ngủ mà thì thào, đôi môi sau khi tắm rửa đỏ hồng hơi hơi động “Mấy ngày nay tôi mệt muốn chết rồi, buồn ngủ lắm.”

Nói xong câu này, thật sự bắt đầu ngoan ngoãn ngủ.

Trong phòng im lặng đến bất khả tư nghị.

Mộ Dung Duy biết là ảo giác, nhưng đoạn đối thoại đơn giản vừa rồi, thật sự rất giống như người yêu trò chuyện với nhau, vô cùng thân mật.

Có lẽ A Quý chính là như vậy.

A Quý khi là một người yêu bình thường, sẽ là bộ dáng này.

Đúng, có ai khi mà bị người khác áp chế, đánh mình, lại còn cả cường bạo mà lộ ra bộ dáng ôn nhu cho được?

Nếu đêm nay cứ nhất nhất thực hiện quyền lợi của mình, tuy rằng thân thể có thể đạt được khoái cảm, nhưng chắc chắn hắn sẽ không thấy một A Quý như vậy, còn cùng A Quý nhu hòa trò chuyện đôi câu.

Mộ Dung Duy không hề cho mình là bị lỗ vốn, A Dực thật sự là một tên ngốc.

Mùi sữa tắm thoang thoảng từ trên người A Quý len vào chóp mũi, khổ hạ Mộ Dung Duy từng trận kêu gào đến phát đau.

Hắn bắt tay kéo khóa quần, từ từ xoa dịu chính mình, một hồi, hắn thực muốn dùng tay còn lại vói vào chần, vuốt ve cái lưng nuột nà cùng hai gò mông cao cao của Trương Quý, kia nhất định sẽ mang đến càng nhiều khoái cảm.

Nhưng ngay khi tay sắp đụng vào được Trương Quý, hắn lại xóa bay quyết định này.

Phải để cho A Quý ngủ thật ngon.

Mộ Dung Duy thấy vậy thật tốt.

Đúng thế, hắn rất hiếm khi tự an ủi, nhưng một đêm đó thật dễ dàng đạt được cao trào. Thời điểm vuốt ve chính mình, trong đầu hắn luôn nghĩ Trương Quý, loại cảm giác sung sướng này, chẳng đến sau khi bắn ra vẫn còn lưu lại thật lâu.

Ngày hôm sau, quyền có được Trương Quý tạm thời đến phiên Mạc Dực.

Sau bữa cơm chiều, Trương Quý không nói tiếng nào đi lên thư phòng.

Tất cả mọi người đều nhận ra, thái độ của Trương Quý đối với Mạc Dực và Mộ Dung Duy là hoàn toàn khác nhau, tuy không thật rõ ràng, nhưng ít ra so với Mạc Dực, Mộ Dung Duy vẫn có ưu thế hơn một chút.

Mạc Dực không để ý, mặc Trương Quý lên lầu, bình thần ung dung ăn xong phần cơm của mình mới đi lên phòng.

Khi Mộ Dung Duy lên, vừa vặn đụng phải Mạc Dực cùng Trương Quý, tựa hồ Mạc Dực bắt Trương Quý ra khỏi thư phòng, muốn dẫn cậu đến phòng mình.

Cổ tay Trương Quý bị Mạc Dực nắm chặt, cậu thùy hạ lông mi thật dài, cũng không có phản kháng, bộ dáng lạnh lùng hờ hững.

Ở trong mắt Mộ Dung Duy, thật giống như một chú sơn dương bị đem đi giết hại.

Hơn nữa, phương thức giết hại còn vô cùng tàn nhẫn.

Mộ Dung Duy đấu tranh một hồi, nói với Mạc Dực “Sớm vậy sao?”

“Sớm? Đã mấy giờ rồi?” Mạc Dực cười lạnh “Sao thế? Đau lòng à?”

Mộ Dung Duy nhìn Trương Quý.

Cậu bị Mạc Dực cầm chặt tay, thậm chí ngay cả ánh mắt cầu cứu đều không cấp cho Mộ Dung Duy, lãnh đạm giống như một tượng điêu khắc không có sinh mệnh.

Mạc Dực ngang qua bên người Mộ Dung Duy, Trương Quý cũng đi theo Mạc Dực.

Hai người đi vào phòng Mạc Dực, cửa phòng được đóng lại.

Cách.

Tiếng khóa trái cửa thanh thúy vang lên.

Mộ Dung Duy quả thực không thể chịu đựng được, hắn tinh tường biết đêm nay hắn sẽ mất ngủ một đêm.

Không điên thì cũng loạn mắt.

Ở trong phòng ngồi ngẩn ra một hồi, ánh mắt kìm lòng không đậu mà nhìn về phía Trương Quý ngủ tới qua.

Trương Quý cứ như vậy ung dung tự tại, giống như người yêu đã yêu nhau từ lâu, lặng lẽ thì thầm trước khi đi vào giấc ngủ, yên bình mà nằm bên người hắn, không tiếng động hô hấp.

“Ngày, của, tôi!” Mộ Dung Duy bỗng nhiên đứng phắt dậy.

Hắn đá văng cửa phòng An Lăng, đem An Lăng sợ tới mức đang ở trên giường phải nhảy dựng lên.

“Họ Mộ Dung tay cậu cụt rồi à? Dùng chân đá cửa cái gì?!”

Mộ Dung Duy sốt ruột mà đặt mông ngồi lên ghế sofa, hung tợn nhìn chằm chằm An Lăng.

An Lăng quả thực không biết mình đã đắc tội gì người này, mặc danh kì diệu mà trốn mắt nhìn lại.

“An Lăng.” Mộ Dung Duy trầm giọng nói “Có cách nào... có thể làm cho A Quý không bị A Dực ôm nữa không?”

An Lăng ngây người một chút, lộ ra một cái tươi cười, tấm tắc lắc đầu “Không thể tưởng tượng được, Mộ Dung công tử cậu so với tôi còn tham lam hơn, A Dực vất vả người ta mới tới tay được, chia cho cậu một nửa, vậy mà mới vài ngày đã muốn độc chiếm rồi hả?”

“Không phải độc chiếm. Cậu không nghĩ để A Quý cùng một chỗ với A Dực là vô cùng tàn nhẫn với cậu ấy sao?”

“Cùng chỗ với cậu bộ không tàn nhẫn chắc?”

Mộ Dung Duy gắt gao mím môi, khuôn mặt cao ngạo căng thẳng hiện ra một tia không đành lòng.

An Lăng đi tới, thân thiết mà chụp bả vai của hắn, thở dài một hơi “Họ Mộ Dung, cậu đừng quá đáng quá. A Dực nói cũng có phần đúng, không có cậu ấy, cậu không có khả năng có được A Quý đâu. Nhân đây, tôi nhắc cậu một câu, A Dực mới là bạn của cậu. Chĩa súng vào A Dực, A Quý sẽ chuồn mất. Hắn chuồn, còn có thể quay đầu nhìn cậu một cái sao? Nằm mơ đi, trong lòng hắn cậu chỉ là một tên ngốc!”

Mộ Dung Duy biết, lời An Lăng đều là sự thật.

An Lăng luôn không đứng đắn, tuy nhiên có đôi khi lời nói lại như vàng ngọc.

Mạc Dực và bọn họ là bạn bè cùng nhau lớn lên, tuy rằng cũng từng cãi nhau ấu đả, trở mặt cũng không ít lần, nhưng trong lòng ai nấy đều hiểu được, đối với một đám công tử phú quý bọn hắn mà nói, theo năm tháng trôi qua, chân chính có thể nói là bạn bè, cũng chỉ có vài người lẫn nhau như vậy.

Mạc Dực không phải không để ý Trương Quý, hắn thậm chí còn rất quan tâm cậu, so với Mộ Dung Duy còn hơn rất nhiều.

Điểm này, trong lòng mọi người đều biết.

Mộ Dung Duy nhớ rõ một buổi tối kia, Mạc Dực tìm được Trương Quý trong phòng tắm, ôm Trương Quý vào trong lòng.

Là Mạc Dực nói hắn sờ trán Trương Quý.

Là Mạc Dực chủ động lui một bước, để cho hắn tiến vào.

Đến bây giờ, sau khi thương lượng, Mạc Dực để hắn là người có được Trương Quý trước tiên, hắn lại muốn tìm cách gạt bỏ Mạc Dực?

“Không cần sầu mi khổ kiêu.” An Lăng nhẹ nhàng đá giày của hắn một chút “Trông cậu cứ như lao đao vì tình ấy. Không thấy mất mặt à? Đây, nói thật nha, tôi cảm thấy sự ghen tị của cậu thật sự quá mạnh đó.”

“Không phải tôi ghen tị. Tôi là cảm thấy rất tàn nhẫn...”

“Tàn nhẫn cái gì? Lần đầu tiên sẽ đau, về sau cứ từ từ là tốt rồi. Yên tâm đi, kỹ thuật của Mạc Dực tốt lắm, sẽ làm A Quý thích đến tận trời. Họ Mộ Dung, nếu trong lòng cậu cảm thấy bất an, vậy đối xử với A Quý tốt một chút. Mua vài thứ cậu ta thích, dẫn cậu ta ra ngoài chơi, nói chung là cậu ta muốn cái gì thì cậu tặng cái đó, cũng giống như đồ đám con gái thôi.”

“An Lăng, cậu căn bản không hiểu.”

“Không hiểu cái gì? Tôi rất hiểu, cậu động tâm rồi!” An Lăng hừ một tiếng “Được, cậu không xem hắn là món đồ chơi, vậy xem hắn là vợ, vậy vừa ý chưa? Vị trí đủ cao chứ hả? Cậu cứ coi như hắn là vợ của mình và A Dực đi, rồi hảo hảo mà dỗ.”

Mộ Dung Duy thở dài “Nửa câu cũng không nghe được.” đứng lên nói “Tôi về phòng đây.”

An Lăng ở sau lưng hần dặn dò “Này, họ Mộ Dung, mặc kệ như thế nào, cậu đừng có mà đâm dao sau lưng A Dực đó.”

“Biết rồi.”

Mộ Dung Duy rốt cuộc không đi quấy rầy buổi tối của Mạc Dực.

Hần rõ ràng chính mình không có quyền làm như vậy.

Đây là thỏa hiệp song phương đã gặt đầu, hai tư sáu, ba năm bảy, trừ phi chính hần cắn răng tha cho A Quý, ngay cả bản thân cũng không có hai tư sáu, nếu không hần lấy quyền đầu mà ngăn cản ba năm bảy của Mạc Dực?

Mộ Dung Duy về lại phòng, cuối cùng vẫn là một đêm không ngủ, đơn giản mở máy tính, ôn tập bài học.

Thẳng đến khi ngoài cửa sổ dần sáng lên, buổi sớm ngày thứ tư đã đến, hần mới cảm thấy tâm trạng nặng nề thoải mái chút ít.

Trời ạ, nếu về sau cứ ba năm bảy đều như vậy, hần sẽ làm sao đây?

27. Chương 27

Mộ Dung Duy chắc như đinh đóng cột từ nay về sau, chính mình sẽ rất yêu hai tư sáu, đồng thời cực cảm hận ba năm bảy.

A Dực chết tiệt, làm sao mà cậu ta có thể nghĩ ra cái kiểu phân chia này vậy?

Lại còn cả mình cũng tự mua dây buộc cổ vào nữa?

Có điều thật may, hôm nay là thứ tư.

Lúc ăn cơm tối, Mộ Dung Duy một mực quan sát Trương Quý, sức ăn của cậu hôm nay hơi yếu, còn thua cả mấy đứa con gái.

Hần rất lo.

Khi Trương Quý buông đũa, Mộ Dung Duy không nhin được mà ôn nhu nói một câu “A Quý, ăn thêm chút nữa đi.”

Nhưng thật bất ngờ, phản ứng của Trương Quý so với hôm trước càng thêm lãnh đạm, thậm chí lập tức đứng lên, cả người trầm mặc không hề có vẻ đem lời nói của Mộ Dung Duy đặt vào trong tai.

Cậu giống hôm đó quay lại hỏi Mộ Dung Duy một câu “Tôi có thể lên thư phòng không?”

Rồi không bị ai cản, lập tức cầm túi xách lên lầu.

An Lăng và Nhạc Trừng kinh ngạc trao đổi ánh mắt. Sao chỉ mới một ngày mà tình thế đã biến hóa quỷ dị thế này?

Mặt Mộ Dung Duy cũng trầm xuống, chỉ mới ăn được nửa phần cơm, đã đứng lên, đến thư phòng tìm được Trương Quý “Làm sao vậy?”

Trương Quý lạnh lùng nói “Tôi muốn đọc sách.”

Mộ Dung Duy biết nhất định Trương Quý đang giấu diếm điều gì, thật muốn cầm lấy bả vai cậu mà lắc hết ra.

Nếu là ngày trước, hần chắc chắn sẽ làm như thế.

Nhưng hôm nay, Mộ Dung Duy lui một bước, nhin xuống.

Mộ Dung công tử nóng nảy khó chiều ấy thế mà tốt tính, nén một hơi, thả lỏng thanh âm “Cậu đọc sách gì vậy?”

Không có Mạc Dực bên cạnh, thái độ của Trương Quý có vẻ tốt hơn, giơ tay đưa cho Mộ Dung Duy một quyển, là truyện cổ tích của Oscar Wilde được đóng bìa cứng rất đẹp.

“Cậu thích đọc truyện cho em cậu nghe lắm à?”

Trương Quý buồn buồn một hồi, mới nói “Cả tôi cũng thích xem.”

Mộ Dung Duy mỉm môi, không nhin được mà mỉm cười.

Tâm trạng của hắn khoái trá đến thần kì, giống như trong câu chuyện cổ tích, chàng hoàng tử bỗng nhiên vào một buổi hoàng hôn tuyệt đẹp gặp gỡ nàng công chúa định mệnh, hai người chỉ e lệ nói vài câu, nhưng lại ngọt ngào thấm tận tim.

Mộ Dung Duy nói “Tôi ngồi đây một chút, cậu không phiền chứ?”

Thoáng hồi hộp, hắn không hi vọng Trương Quý sẽ nói không.

Nhưng nếu Trương Quý nói vậy, hắn sẽ đi.

Trương Quý nhìn hắn, ánh mắt ôn hòa “Nếu anh ở đây, vậy có thể đóng cửa phòng được không? Hắn không cho tôi khóa cửa.”

Hắn kia, tuyệt đối không là ai khác ngoài tên độc tài Mạc Dực.

Mộ Dung Duy khóa cửa phòng, đến khi trở về, đã thấy Trương Quý ngồi lại, đang cúi đầu đọc truyện.

Hắn lặng lẽ ngồi ngay bên cạnh.

Mộ Dung Duy hiếm có khi nào tĩnh tọa cái gì cũng không làm như thế. Hắn không giống Mạc Dực, thường xuyên im lặng ngồi một chỗ, khiến cho người khác có cảm giác Mạc Dực đang suy tư hoặc đang cảm nhận điều gì đó.

Mộ Dung Duy thuộc tuýp người hành động, ngồi xuống là phải tìm việc để làm, mở máy tính, tìm tư liệu để viết báo cáo cho bài tập trên trường, hoặc sẽ gọi điện về nhà hỏi một chút tình hình gần đây.

Tuy nhiên, giờ phút này, hắn cái gì cũng không làm, thế nhưng lại thực sự cảm thấy yên bình.

Có lẽ bởi vì có một Trương Quý an tĩnh ngồi bên cạnh hắn chẳng.

Có lẽ là ảnh hưởng thật.

Mộ Dung Duy ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng, thi thoảng chỉ dám trộm đưa mắt xem một cái, đến đúng lúc lại dời đi, không hi vọng chính mình vì nhìn Trương Quý quá chăm chú mà quấy nhiễu đến cậu.

Len lén nhìn trộm cũng có cảm giác ngọt ngào đến lạ.

Nhưng Trương Quý đọc được khoảng hai truyện, đã gấp sách lại.

Mộ Dung Duy nhú mi “Có phải có tôi ở đây nên không thoải mái không?”

Trương Quý chỉ nói “Không muốn đọc nữa.”

“Thế thì, về phòng nhé?” Tim Mộ Dung Duy nóng lên, đôi mắt rõ ràng nhấn giùm chờ mong.

Đàn ông nửa người dưới đều là động vật, vĩnh viễn nửa người dưới là động vật.

Trương Quý dường như nhẫn nại mà nhú mi, Mộ Dung Duy cho rằng cậu vẫn còn ác cảm, nhưng Trương Quý lại nói “Họ Mộ Dung, anh đi nhìn hành lang một cái, tôi không muốn chạm mặt hắn.”

Mộ Dung Duy rốt cuộc đã hiểu cậu có bao nhiêu chán ghét Mạc Dực.

Trương Quý kiệt lực tránh Mạc Dực, điều này làm cho Mộ Dung Duy thật cao hứng.

Hắn mở cửa ra, ngo ngoè hành lang một hồi, nhỏ giọng nói “Không có ai cả.”

Trong phút chốc, cảm giác cứ như hai đứa nhỏ vô tư thân thiết thuở còn ấu thơ.

Trương Quý theo hắn cùng nhau trở về phòng.

Khi Trương Quý tắm rửa, Mộ Dung Duy ở bên ngoài nghe tiếng nước rào rào, tiếng nước vốn là bình thường nhưng đối với hắn hiện tại mà nói, lại vô cùng tuyệt vời.

Có lẽ Trương Quý sẽ không muốn, thậm chí sẽ hỏi có thể dừng làm hay không.

Nhưng Mộ Dung Duy đã hạ quyết tâm, lần này tuyệt đối không gật đầu. Hắn sẽ ôn nhu mà kiên định, đem tất cả tuyệt chiêu trên giường xuất ra, Trương Quý cũng là con trai, hơn nữa hắn đã quen thuộc thân thể Trương Quý, mỗi một điểm mẫn cảm của Trương Quý hắn đều biết.

Trương Quý cho dù bắt đầu không muốn, nhưng chậm rãi về sau sẽ thích.

Mộ Dung Duy thầm hạ quyết tâm, lần này tuyệt đối là ôn nhu, sẽ thật nhẹ nhàng, một câu khó nghe cũng không nói, một chữ cũng không, nếu Trương Quý vẫn còn bị ám ảnh, vẫn sợ đau, hắn sẽ từ tốn làm khúc nhạc dạo, khiến cho Trương Quý thoải mái mới thôi...

Tất cả mọi ý nghĩ gián đoạn ngay khi Trương Quý vừa từ phòng tắm bước ra.

Trương Quý tắm rửa xong nhẹ nhàng khoan khoái đến mê người, trên khuôn mặt đậm đậm là hai chữ vô tội. Cậu thể mà chủ động lên giường, chui vào trong chăn, cũng không van xin điều gì, chỉ thấp giọng hỏi Mộ Dung Duy “Lần trước anh nói hôm nay nhất định phải làm đúng không?”

Mộ Dung Duy gắng trấn tĩnh nói “Phải.”

Bờ vai mảnh khảnh của Trương Quý nhẹ nhàng run rẩy một chút.

“Tôi rất đau.”

“Sẽ không đau, tôi sẽ cẩn thận, rất cẩn thận.” Mộ Dung Duy chỉ kém nước không đưa tay lên sờ.

“Được.”

Trương Quý ngồi dậy, chậm rãi cởi áo ngủ.

Sau khi cởi ra, Mộ Dung Duy ngây ngẩn cả người. Ngọt ngào lâng lâng cùng với dục vọng thiêu đốt suốt một buổi tối, chợt bị phần nộ cùng đau lòng thay thế.

“Đây là có chuyện gì?” Mộ Dung Duy hốc mắt gần như nứt ra, gằm nhẹ.

Khung xương cân đối, bạch ngọc trong sáng, cả người tựa như một tác phẩm nghệ thuật lại gần đầy ứ ngán đáng sợ, phủ kín kéo dài từ ngực xuống chân, thậm chí còn nhìn được có nơi còn từng chảy máu.

Trương Quý khẽ lui lại, ôm đầu gối, biểu tình lạnh lùng “Đây, đại khái là tình thú đi.”

Trái tim Mộ Dung Duy như bị ai bóp nghẹt, nặn ra cả máu.

Hắn đứng phắt dậy.

Trương Quý hỏi “Anh tính đi đâu?”

“Tìm tên Mạc Dục khốn nạn tính sổ!”

“Họ Mộ Dung.” Trương Quý ở bên giường giữ chặt hắn, ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi “Anh có thể làm cho Mạc Dục từ nay về sau không tới gần tôi nữa không?”

Mộ Dung Duy giật mình.

Mạc Dục không phải người thường, trong bốn gia tộc, thế lực nhà là Mạc Dục lớn nhất, hơn nữa gia tộc Mộ Dung còn vừa có đại tang.

“Tôi chỉ có thể làm cho Mạc Dục thu liễm đi thôi.”

Trương Quý ngẩng đầu lên, lại chậm rãi cúi xuống, thở ra một hơi, bình tĩnh nói “Nếu anh không thể hoàn toàn ngăn Mạc Dục đến gần tôi, vậy đừng nói với hắn điều này.”

“Tại sao?”

Lời vừa thốt ra, Mộ Dung Duy đã biết mình hỏi ngu đến cỡ nào.

Hắn rất hiểu Mạc Dực.

Mạc Dực là một tên độc tài, lại coi trọng quyền có được Trương Quý đến vậy, mình mà đi nói với Mạc Dực thì không biết Mạc Dực sẽ làm gì Trương Quý nữa, e rằng sẽ sửa Trương Quý càng thảm hại hơn.

Mộ Dung Duy lần đầu tiên cảm nhận được thống khổ cùng bất lực.

Hắn chán nản ngồi xuống “Chẳng lẽ cái gì tôi cũng không thể làm sao?”

“Vài ngày nữa là tốt rồi, tối hôm qua chắc là hơi đặc biệt xiu thôi.” Trương Quý hé ra một cái mỉm cười yếu ớt “Hôm trước ở bàn ăn tôi không nên hỏi anh câu kia, rất ngu ngốc.”

Mộ Dung Duy hiểu được.

Trương Quý đối xử khác nhau, Mạc Dực, An Lăng, Nhạc Trường đều nhìn ra, nhưng Mạc Dực im hơi lặng tiếng, đến khi một mình ở chung với Trương Quý mới tra tấn cậu, lại còn là một loại trừng phạt ngoan độc.

Dùng thân thể đàn ông, tàn bạo mà xâm phạm, tận tình chà đạp, đây hết thấy đều đã được Mạc Dực cùng Mộ Dung hân thưởng lượng tốt, do Mạc Dực cũng có ngày của Trương Quý.

Mộ Dung Duy không hề kháng nghị lại quyền lợi này.

“Tôi lấy thuốc cho cậu.”

“Không cần, hắn đã giúp tôi thoa rồi, vài ngày nữa sẽ lành thôi.” Trương Quý trầm mặc thật lâu, thấp giọng hỏi “Một chút nữa, anh không cần dùng sức quá có được không?”

“Không được.”

Trương Quý nghe xong, cái gì cũng không nói nữa, lẳng lặng dùng chăn bọc lấy thân mình trần trụi.

Cậu giống như không có thói quen cầu xin người khác.

Mộ Dung Duy cười khổ “Ngủ đi, tôi không làm.”

Mạc Dực là một tên đại súc sinh.

Chính mình, bản thân mình may ra vẫn còn tính người đi?

Mộ Dung Duy đem bí mật này giấu ở đáy lòng.

Không thể cái gì cũng không làm. Hắn gọi điện, phái người đi điều tra rốt cuộc Mạc Dực đem người nhà Trương Quý giấu đi nơi nào.

Sự tình phải được lo liệu từng bước từng bước một.

An Lăng từng nói đừng đâm dao sau lưng Mạc Dực, nhưng hắn không còn cách nào khác nữa.

.....

Ngày hôm sau khi gặp nhau, Mộ Dung Duy đem tất cả giấu nhem, vờ một bộ dáng thần khí cao sang mà bước xuống dưới.

Mạc Dực ở trong phòng đọc báo, thấy Mộ Dung Duy, lãnh đạm hỏi “Thần thái phần chán như vậy, hôm qua ngủ ngon lắm sao?”

“Rất ngon.” Mộ Dung Duy khinh miêu đạm tả, nhẹ nhàng băng quơ mà nói “A Quý bị dạy dỗ ngoan đi không ít.”

“Phải không?” Mạc Dực đang đọc báo, có chút không tập trung “Nghe lời là tốt rồi.”

Vào ban đêm, Mộ Dung Duy lại miệt mài tập trung.

Ai hán cũng không gặp, tâm tình cáu kỉnh liên tục gọi điện cùng lên mạng, xử lý đủ mọi chuyện tình trong gia tộc.

Sau khi mẹ mất, hán có rất nhiều chuyện phải lo.

Muốn ra tay, nhất là ra tay đối với người như Mạc Dực, cần phải tuyệt đối nhẫn nại.

Phải tạo ra đủ loại biểu hiện giả dối, khiến cho đối phương không đề phòng trước khi mình động thủ.

Trương Quý sợ dĩ bị Mạc Dực sửa, chỉ vì ngốc nghếch muốn dựa vào Mộ Dung Duy, nhưng lại kinh động Mạc Dực.

Mộ Dung Duy biết, chính mình không thể phạm sai lầm tương tự.

Đến rồi thứ sáu, Mộ Dung Duy ở bữa cơm chiều vẫn kêu Trương Quý ăn nhiều một chút.

Khi Trương Quý trầm mặc đứng lên, Mộ Dung Duy làm trò trước mặt Mạc Dực, đứng dậy cản cậu lại, hung hăng bắt lấy cằm cậu, nguy hiểm cười rộ lên “Muốn đối nghịch với tôi à? A Quý, nhìn xem hôm nay là thứ mấy. Hôm nay không được đến thư phòng.”

Một đường túm Trương Quý về phòng của mình.

Trương Quý biết hán là muốn tốt cho mình, sau khi tắm rửa xong, Trương Quý ngồi trên giường, chủ động cởi áo ngủ, cắn hàm răng trắng đều, giống như hạ quyết tâm nói “Tôi biết anh muốn.”

Thân thể xinh đẹp hấp dẫn đến kinh tâm động phách giăng đầy vết thương.

Ngoài mấy vết cũ, đã xuất hiện thêm một loạt vết thương mới.

Hôm qua là thứ năm, Mạc Dực không hề buông tha cho Trương Quý một thân bị thương.

Mộ Dung Duy quả thật rất muốn.

Nhưng điều này, rất xấu xa, rất dè tiện.

Hán không phải Mạc Dực, không thương xót Trương Quý để rồi áp chế, bắt chẹt cậu.

Hán nói “Tôi muốn, nhưng tôi không làm.”

“Anh sẽ hối hận.”

“Tôi tuyệt không hối hận.”

Trương Quý nghe những lời này, yên lặng đem áo ngủ mặc vào, chui vào trong chăn, đưa lưng về phía hán bắt đầu ngủ.

Bóng lưng tinh tế mà yếu ớt, lại làm cho người khác cảm thấy kiên cường.

Mộ Dung Duy rất muốn gắt gao ôm chặt lấy người này, nhưng hán không thể.

Trương Quý cả người đều bị thương, hán không đành lòng.

.....

Thứ bảy là ngày của Mạc Dực.

Lòng Mộ Dung Duy như bị nung nấu chờ đến chủ nhật.

Cơm trưa xong, Trương Quý vẫn theo lẽ thường đi lên thư phòng.

Mạc Dực bỗng nhiên nói “Họ Mộ Dung, hai chúng ta nói chuyện riêng một chút.”

“Được.”

Bọn họ cùng đến phòng Mạc Dực, đóng cửa lại, ánh mắt chạm nhau, bất tri bất giác đều bày ra tư thế giằng co.

“Cậu lén lút cũng nhiều đấy.” Mạc Dực cười lạnh “Cậu phái người điều tra tôi?”

Mộ Dung Duy nói “Tôi phải người điều tra cậu? Tôi vì cái gì lại phải phải người điều tra cậu?”

Mạc Dực mặc dù cười lạnh, nhưng thái độ cũng không gay gắt, vẻ như lượng thứ mà nói “Cậu không muốn lợi thế khổng chế A Quý đều nằm trong tay tôi, điểm này tôi có thể lý giải.”

“A Dực, tôi cái gì cũng không làm.”

“Nhưng tôi đã sớm nhắc nhở cậu, A Quý là tôi tận tâm khổ khổ mới giữ được trong tay, không cần cậu hành hạ đến chết.”

Mộ Dung Duy cũng cười đến thập phần lãnh liệt “Tôi hành hạ A Quý đến chết?”

Mạc Dực ánh mắt sắc bén “Họ Mộ Dung, tôi cũng không phải là người mù, vết thương trên người cậu ta, tôi thấy rành rành.”

Mộ Dung Duy sững sốt một chút “Thương gì?”

“Còn thương gì? Là vết thương trên người A Quý. Họ Mộ Dung, tôi biết tính tình A Quý không tốt, không mở miệng thì thôi, đã mở miệng là đâm đau điếng, nhưng biện pháp giáo huấn có rất nhiều, cần gì phải bạo lực như thế. Da dễ mướt mà như vậy, bị cậu làm cho không thành bộ dáng gì nữa.” Mạc Dực nói “Không tồi, cậu đem cậu ta dạy dỗ ngoan đi không ít. Nhưng bị thương nhiều đến mức đó, tôi như thế nào cùng cậu ta làm?”

“Này!” Mộ Dung Duy cắt ngang Mạc Dực “Tôi tưởng cậu làm cậu ta bị thương.”

Mạc Dực bỗng nhiên im lặng, một lúc thật lâu sau, bả vai run run mà cười thành tiếng, biểu tình bình thản như bình tĩnh đại ngộ hòa cùng âm lãnh tàn nhẫn đến cùng cực, đánh giá Mộ Dung Duy, không quá để ý hỏi “Cả tuần này cậu chưa thương cậu ta?”

“Cậu cũng chưa?”

Mạc Dực nhìn Mộ Dung Duy, cười càng thêm rộng.

Mộ Dung Duy liền biết, Mạc Dực tuần này Mạc Dực chưa hề đụng qua Trương Quý, một đầu ngón tay cũng không đụng.

Mạc Dực hỏi “Có điều tôi không hiểu. Cậu mấy ngày nay đối với cậu ta thái độ thật không xong, giống như lúc nào cũng nhìn không vừa mắt, sao lại thế? Bằng không, tôi cũng không nghĩ cậu ta chọc giận cậu.”

Mộ Dung Duy cười khổ “Tôi làm vậy cho cậu xem.”

Mạc Dực vui vẻ cười rộ lên, hỏi Mộ Dung Duy “Tôi nói đúng không? Có phải cậu ta rất thông minh không?”

“Sớm hay muộn đều bị phát hiện, cần gì phải làm như vậy? Chẳng lẽ nghĩ chúng ta có thể hiểu lầm cả đời sao?”

“Họ Mộ Dung.” Mạc Dực mỉm cười nói “Cậu ta không chịu nổi chúng ta thương, càng sợ cậu lại bắn ở bên trong. Biện pháp này tuy không thông minh, nhưng ít nhất cũng có thể bảo vệ cậu ta một tuần. Cậu nói, cậu ta còn có cách nào hay hơn sao? Xin cậu ư? Cậu sẽ ba tối đều nhện không làm à?”

Mộ Dung Duy suy nghĩ một hồi, lắc đầu “Sẽ không.”

Mạc Dực thật thẳng thắn nói “Tôi cũng sẽ không. Cậu ta càng đáng thương, tôi càng muốn thương. Nhưng bị thương nặng như vậy, quá cố chấp sẽ giết chết cậu ta.”

“Thật lợi hại, đem cả hai chúng ta đùa giỡn, đùa giỡn đến tận một tuần.” Sau khi biết bị lừa gạt, khuôn mặt anh tuấn của Mộ Dung Duy hiện lên vẻ tàn nhẫn “A Dực, cậu ta đang ở thư phòng, cậu tính làm gì bây giờ?”

“Đương nhiên là chinh cậu ta rồi.” Mạc Dực thoải mái mà nhún vai, ánh mắt lạnh lẽo khiến người phải khiếp sợ “Phải làm cho cậu ta nhớ kỹ giáo huấn.”

“Tôi mang cậu ta lại đây.”

“Đừng vội, chính người, An Lăng có nhiều biện pháp nhất. Tôi thấy vẫn nên hỏi cậu ta một chút đồ thú vị gì đó đi.”

“Để tôi đi.”

.....

An Lăng ở trong phòng chơi thử trò chơi điện tử vừa mới mua, nghe thấy Mộ Dung Duy vừa tiến vào đã hỏi “Đồ vật dạy dỗ thú vị này nọ”, kinh ngạc đến ngay cả trò chơi cũng quăng sang một bên.

“Này, mấy hôm trước, có người đêm hôm khuya khoắt còn lại đây nói với tôi cái gì mà rất tàn nhẫn linh tinh gì đó. Tôi còn nghĩ cậu sẽ yêu thương mà thượng A Quý, thế nào mà giờ lại muốn dạy dỗ như vậy?”

“Không liên quan đến cậu. Rốt cuộc là có hay không đây?”

“Dạy dỗ gì đó tôi đương nhiên là có.” An Lăng kéo ngăn tủ, một bên lục lục, một bên hỏi “Kiểu dạy dỗ như thế nào? Tình thú? Kỹ xảo? Hay chỉ đơn thuần ngược đãi thôi?”

“Đủ tàn nhẫn vào.”

An Lăng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn lom lom Mộ Dung Duy.

Biểu tình trên mặt hẳn cho thấy những lời này không phải nói giỡn.

An Lăng quay mặt lại, thì thào lẩm bẩm “Không hay rồi, bạn bè ông chơi toàn mấy kẻ điên, lại còn sáng nắng chiều mưa thất thường, lúc thì như tình thánh, lúc lại ngược đãi cuồng. Họ Mộ Dung, chính miệng cậu nói là đủ tàn nhẫn nha, đồ vật là tôi cho mượn, nhưng có chết người thì đừng có đổ lỗi cho tôi.”

Mộ Dung Duy không kiên nhẫn mà cao giọng “Ít nói nhảm đi, ai nói với cậu là muốn giết chết cậu ta?”

An Lăng cầm một đồng tùm lum đồ đi ra, chất chồng trên tay Mộ Dung Duy “Phần lớn đều chưa đụng tới, rất đau, người không chịu phối hợp thì không sống nổi đâu. Này, cậu làm vậy đã hỏi qua Mạc Dục chưa? Ít nhất cũng phải đánh một tiếng với cậu ta chứ?”

“Ít dong dài, chính A Dục bảo tôi tới đó.”

Chờ Mộ Dung Duy đi rồi, An Lăng mới bò tới phòng Nhạc Trừng cách vách, đem Nhạc Trừng đang ngủ trưa dựng dậy “Này này, Nhạc Trừng, tôi nói cho cậu hay này, hôm nay A Quý chắc chắn sẽ thăm rồi.”

28. Chương 28

Mộ Dung Duy ôm một đồng đồ đi vào phòng, làm trò với Mạc Dục rồi ném cái rằm lên giường “Đều là An Lăng đưa cho đây, còn nói toàn đồ mới, chưa dùng qua. Nếu muốn dùng thì lấy cồn lau một lượt, không sẽ bị nhiễm trùng.”

Mạc Dục tùy ý cầm lấy một cái, nhìn hướng dẫn sử dụng, mở hộp, lấy ra một phân thân giả dính hạt đen sì vô cùng dữ tợn, chỉ nhìn thôi cũng đủ ớn lạnh, trên hộp còn in một dòng quảng cáo cực kì thu hút — Hãy để sủng vật âu yếm của bạn tràn ra tơ máu.

Mộ Dung Duy diện vô biểu tình mà nhìn hẳn.

Mạc Dục cầm nó, cười như có như không “Thế loại quảng cáo rách nát gì, không biết công ti quảng cáo nào nghĩ ra được nữa.”

Chẳng thèm đặt món đồ lại vào hộp, thuận tay quăng lên giường, nói với Mộ Dung Duy “Cậu chọn đi.”

“Tôi chọn ư?”

“Ừm, chọn cái nào cậu thích.”

Mộ Dung Duy không được tự nhiên, mặt nặng mày nhẹ, nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày, bối loạn đồng đồ trên giường mới cầm một vật lên “Đây dùng làm cái gì?”

Mở ra, kiểu dáng không khủng bố cho lắm, là một ống kim loại màu bạc, rất dài và nhỏ, phía dưới còn có quay tay.

Mộ Dung Duy nhìn một hồi, cau mày nói “Cái này đi. Dùng như thế nào?”

Mạc Dực nhận lấy, sau khi nghiên cứu một lúc lâu “Dùng để khuếch trương mặt sau.” Vừa nói, vừa làm động tác diễn tả.

Trên đầu lồi và bên trong ống kim loại đều gắn cơ quan, chậm chậm quay để bung ống ra dần dần, quay đến khi không thể quay được nữa, lúc này, ống kim loại vốn hình trụ đã biến thành một kết cấu kim loại, so với phân thân giả đĩnh hạt Mạc Dực vừa cầm còn thô hơn rất nhiều.

Mộ Dung Duy thấy mà phát hoảng “Không chết đấy chứ?”

“Cậu có thể không cần quay hết mức, chỉ cần cậu ta cầu xin cậu thì dùng được rồi.”

“Còn không giống nhau sao? Cũng là A Quý có chết cũng không cầu xin tha thứ.”

Mạc Dực thú vị nhìn hắn “Chưa làm đã mềm lòng à?”

“Tôi đang nói sự thật.” Mộ Dung Duy quăng sang một bên, thở dài một hơi “Quên đi, tôi không phải An Lăng, không ham mê mấy cái thứ này. A Dực, cậu chọn đi.”

“Tôi chọn, cậu làm.”

Mộ Dung Duy ngó ra “Sao lại muốn tôi làm?”

“Ha ha.” Mạc Dực cười, ánh mắt sắc sảo hắc bạch phân minh “Tôi làm, tôi thành người xấu, cho cậu làm người tốt ư? Đừng nghĩ mình sẽ đứng ngoài cuộc, Mộ Dung Duy.” Hắn tà khí mà chậm rãi lắc lắc đầu.

Mộ Dung Duy khoanh tay, nhìn thẳng Mạc Dực, hơn nửa ngày, vẻ như đã hạ quyết tâm gặt đầu “Được, hai người chúng ta mỗi người chọn một cái. Tôi chọn, cậu làm, cậu chọn, tôi làm.”

Mạc Dực đánh giá hắn, trên khuôn mặt cao quý chậm rãi phác lên ý cười quỷ dị “Vậy tôi chọn cái này.”

Hắn cầm lấy dụng cụ khuếch trương mặt sau ném cho Mộ Dung Duy, ác liệt cười đến hải lòng “Từ từ làm, khuếch trương đến mức tối đa. Cứ yên tâm đi, mặt sau co giãn rất tốt, chậm chậm thôi là ổn rồi. Tôi từng nghe An Lăng nói, dùng cái này, một bên vặn ra, một bên dùng đèn soi vào bên trong quan sát biến hóa của nội vách tường. Niêm mạc bị mở rộng hết cỡ sẽ nhanh chóng rách ra, lúc ấy sẽ thấy được tơ máu. Không vặn nữa, cứ giữ nguyên như vậy, đau đớn vẫn vô cùng kịch liệt.”

Khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Duy gần như biến dạng.

Không biết vì sao, hắn thống hận khuôn mặt tươi cười của Mạc Dực, so với thống hận những trò lừa bịp con của Trương Quý còn muốn sâu hơn rất nhiều.

Hắn bỗng nhiên đi lên, vung tay vơ lấy dụng cụ khuếch trương vút ra ngoài cửa sổ, nghiêng đầu, nhếch môi nhìn Mạc Dực, khoe miệng thẳng như cong lên một cái cười lạnh đối chọi gay gắt.

Mạc Dực lãnh đạm “Đó chính là món sa sỉ phẩm được An Lăng đặt hàng riêng, lại còn mới tinh.”

Mộ Dung Duy hít sâu vài cái, giơ tay lên, làm tư thế đầu hàng “Tốt lắm, A Dực, cậu nói đi, cậu muốn thế nào? Cậu nói, tôi nghe lời cậu, ok?”

“Thật sự? Tôi nói cậu sẽ nghe à?” Mạc Dực vẫn thờ ơ hỏi lại.

Cơn giận ngút trời bốc lên trong hai con ngươi sắc bén của Mộ Dung Duy, nhưng hắn tận lực kiềm chế, lãnh liệt cười rộ “A Dực, đủ rồi. Cậu chẳng những muốn chính A Quý mà ngay cả tôi cũng muốn dạy dỗ nữa đúng không? Có muốn tôi cởi hết quần áo cho cậu làm luôn một thể không này?”

“Cảm ơn, tôi đối với cậu tạm thời còn không có hứng thú đó.” Mạc Dực cười thâm sâu đến khó dò, đến khi biểu tình trở nên đăm đăm hơn, trầm giọng nói “Mộ Dung, tôi dặn cậu trước. Chờ một chút nữa đến khi làm, cậu đừng có lại mềm lòng. Con người của tôi, ghét nhất có người đâm dao sau lưng, bạn bè lâu năm lại càng không được phép.”

“Biết rồi.”

“Biết thôi vẫn chưa đủ.” Thanh âm Mạc Dực bỗng nhiên xen lẫn vài tia cảnh cáo hung tợn “Tôi phí hết tâm huyết bắt được cậu ta, mời cậu vào là giúp tôi trông giữ, chứ không phải muốn cậu làm vương chân tôi. Bình tĩnh mà thay đổi góc nhìn rồi ngẫm lại đi. Nếu đổi lại cậu là tôi, cậu hao tổn công sức, suốt ngày phải sắm vai một kẻ độc ác, nghĩ mọi cách mà đem cậu ta nhốt vào ***g sắt, rước lấy cảm hận của cậu ta, tôi lại một bên mà diễn ôn nhu, mong làm cậu ta vui vẻ. Cậu nói đó là tư vị gì? Hả? Mộ Dung, là tư vị gì?!”

“Để tôi nói cho cậu hay,” Mạc Dực đi đến bên cạnh Mộ Dung Duy đã không thể thốt thành lời, môi chậm rãi ghé sát vào tai hắn, phun ra nhiệt khí “Rất không ngon lành gì.” Rồi lui về sau, vòng tay lại, hắc đồng lóe đến dọa người nhìn chằm chằm Mộ Dung Duy.

Mộ Dung Duy đứng đó, đứng đến nửa ngày, ngay cả ngón cái cũng không thể động.

Không biết qua bao lâu, hắn mới nhắm mắt lại, thở dài một hơi, sau khi mở to mắt, thẳng thắn đón nhận cái nhìn của Mạc Dực, trầm giọng nói “A Dực, cậu cả đời này cũng không thả cậu ấy, đúng không?”

Mạc Dực hỏi “Chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cậu đã từng thấy tôi phải làm cái chuyện miễn cưỡng bức người này chưa?”

“Chưa.” Mộ Dung Duy nói “A Quý là người đầu tiên.”

“Cậu ấy cũng sẽ là người cuối cùng.” Mạc Dực giọng trầm thấp mang theo cổ chấp khác thường, nhẹ nhàng nói “Mộ Dung, đừng tìm cách cướp cậu ấy khỏi tay tôi, thậm chí là nghĩ cũng không được. Tôi sẽ phá hủy tất cả mọi thứ của cậu, tôi không muốn làm như thế.”

“Biết rồi.” Mộ Dung Duy gật đầu, lãnh đạm nhắc lại “Biết rất rõ rồi.”

29. Chương 29

Thời điểm mở cửa thư phòng, Trương Quý vừa vặn vừa xem sách xong, đang mở giá vẽ, ngược lên kệ giấy phác thảo trắng tinh vào giá. Nghe thấy tiếng động, cậu quay qua nhìn, phát hiện là Mộ Dung Duy, sợ run một chút rồi mới im lặng quay đầu lại, tiếp tục thông dong nghịch giá vẽ của mình.

Mộ Dung Duy đi đến phía sau cậu, hai tay vươn về trước, nhẹ nhàng vòng lại ôm trọn cậu “Vết thương trên người cậu, rốt cuộc vì sao mà có?”

Thân mình giữa hai cánh tay cứng ngắc vài giây, Trương Quý rất nhanh bình tĩnh lại, khẽ nói với Mộ Dung Duy “Tôi đã nói anh sẽ hối hận, chính anh đã trả lời tôi rằng tuyệt đối sẽ không.”

“A Quý, cậu đùa giỡn tôi. Tôi không thích bị người khác đùa giỡn.”

“Tôi cũng không thích bị người cường bạo.”

Lời đối chất qua lại, cả hai đều nói cực kỳ bình thản, chỉ giống như trò chuyện bình thường.

Trương Quý hỏi “Anh giờ đang nghĩ cách trả thù sao?”

“Không, tôi như thế nào có thể trả thù được?” Mộ Dung Duy cười lạnh “Cậu vô tội như vậy, là tôi không đúng đã cường bạo cậu. Cậu làm thế là đúng, là tôi xứng đáng.”

Trương Quý yên lặng cúi đầu.

Cổ của cậu mảnh khảnh mà săn chắc, da thịt căng tràn sức sống, ónh nhuận như ôn ngọc, từng đường cong đều xinh đẹp vô cùng. Mộ Dung Duy ôm cậu từ phía sau, chỉ cảm thấy tư thể hiện tại tuyệt đến kỳ diệu.

Cho dù là cô gái xinh đẹp nhất cũng khó mà mượn tư thế đơn giản này rồi tản mát ra khí chất thanh lành nhẹ nhàng liêu nhân đến vậy.

Mộ Dung Duy nhìn không được cúi đầu, môi khẽ khàng chạm nhẹ lên chiếc gáy tinh tế, xúc cảm như có như không khiến kẻ khác yêu thích không thôi. Trương Quý dường như không quan tâm đến động tác ám muội

của hắn, vẫn đứng yên, điềm nhiên mà nói “Tôi cũng không muốn lừa gạt anh, nhưng quy định của Mạc Dực rất đáng sợ. Cách ngày lại đến anh, tôi phải liên tục trong sáu ngày. Mộ Dung, tôi chỉ là bất đắc dĩ.”

“A Quý, sao lại làm chuyện ngốc nghếch đến vậy? Cậu có thể gạt được một tuần, một tháng hay giấu được cả năm? A Dực vốn nói cậu thông minh, nhưng tôi thật sự không tưởng tượng được, tầm nhìn của cậu hạn hẹp đến thế.”

Môi hắn đã áp sát lại, hơi thở nóng bỏng cứ phả lên cần cổ màu kem thon dài, từ tốn mà nhiệt tình mút vào.

“Tầm nhìn hạn hẹp? Tôi còn có biện pháp nào sao? Có thể trốn một buổi thì trốn một buổi, tất cả đều vì các anh bức lấy.” Mặt Trương Quý phảng phất như phủ một tầng ánh sáng mờ lung, môi hơi nhếch lên một chút, hình thành một cái mỉm cười nhu hòa “Mộ Dung, lần này là tôi sai, được chưa?”

Cậu nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại cảm thấy trái tim cứ như bị ai đó hung hăng dùng dây thừng xiết chặt, ngay cả hít thở đều khó khăn vô cùng, bèn cố nén luồng khó chịu, cắn răng, khẽ nói với Mộ Dung Duy “Để xin lỗi, ngày mai tôi và anh làm một lần, chỉ cần khi làm anh dùng áo mưa, tôi phối hợp. Thế có được không?”

Điều kiện này, khiến cho Mộ Dung Duy thật bất ngờ.

Hắn chính là đang ôm thân mình mềm mại của Trương Quý, hôn lên chiếc cổ tinh tế xinh đẹp, trên đầu lưỡi là hương vị sạch sẽ thanh khiết của cậu, nhưng tất cả đều không thể hấp dẫn bằng điều kiện động trời kia.

Phối hợp làm một lần...

Chỉ vừa nghĩ đến đây, dục vọng bên dưới đã bắt đầu rục rịch.

Mộ Dung Duy kinh ngạc tột độ. Hắn thế nhưng khát khao Trương Quý cháy bỏng xiết bao, bỗng nhiên hiểu được quân vương cổ đại ngày xưa, vì sao lại vì mỹ nữ mà đốt Phong Hỏa Đài[1], khiến đất nước diệt vong.

Giống như bản năng thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nếu vừa rồi không cùng Mạc Dực nói chuyện một phen, hắn có lẽ sẽ thật sự gạt đầu.

Nhưng bây giờ thì sao?

Mộ Dung Duy cắn chặt răng.

Rồi ngậm lấy vành tai khéo léo của Trương Quý, vô cùng thân thiết mà nói với cậu “A Quý, quá muộn rồi. Tôi đã hứa với A Dực.”

Vừa nghe thấy hai chữ “A Dực”, thân hình Trương Quý kịch liệt chấn động. Cậu biết trong lời nói của Mộ Dung Duy còn có hàm ý sâu xa hơn, tuy rằng chỉ khoảng nửa giây không đủ để phân tích trọn vẹn, nhưng đám mây đen giáng xuống tai họa đã nhanh chóng kéo đến đỉnh đầu.

Trương Quý gần như vô thức tránh khỏi cánh tay Mộ Dung Duy, giấy tiếp theo như tên bắn vọt ra ngoài cửa hòng trốn chạy. Giờ phút này, cậu như một con thú nhỏ cuống cuống hoảng sợ vì bị thợ săn dồn đến đường cùng, hoàn toàn không nghĩ đến việc liệu có còn trốn hay thoát được hay không.

Còn chưa chạm tới cửa, cửa phòng đã như có phép thần mà tự động mở ra, thân ảnh cao lớn của Mạc Dực nhàn nhà đứng chắn trước mặt Trương Quý.

“Vội tìm tôi sao?” Mạc Dực tà tà cong khóe môi.

Trương Quý giật lui về sau mấy bước, Mộ Dung Duy đã đi tới, thoải mái mà đón thất lưng của cậu.

Mạc Dực đi đến trước mặt Trương Quý, giữ cằm cậu, cười cười “Tôi nghe cậu với Mộ Dung nói chuyện nhiều lắm mà, sao thấy tôi lại như cầm diêm thế? Bên nặng bên nhẹ, thật làm cho tôi đau lòng.”

Mộ Dung Duy nhận ra Trương Quý ở trong lòng run lên, khi Mạc Dực tiến lại, cậu thậm chí còn cố áp sát vào người mình.

Mộ Dung Duy quan sát Mạc Dực, Mạc Dực cũng ngược lên nhìn Mộ Dung Duy một cái, cười nói “Nhìn cái gì? Làm việc đi. Trước tắm rửa sạch sẽ cho cậu ta, sau chậm rãi giáo huấn.”

Hiếu được lần này người chủ sự là Mạc Dực, Trương Quý mặt cắt không còn giọt máu, cậu không muốn bị mang đến phòng tắm, kịch liệt vùng vẫy giãy giụa. Luận thể lực, Mộ Dung Duy khỏe hơn cậu rất nhiều, dễ dàng mà ghim thắt lưng cậu dẫn ra khỏi phòng.

Nhưng ngay lúc này, hai thân ảnh quen thuộc bỗng nhiên bất thành linh xuất hiện, càng làm cửa thư phòng nghẽn lại.

“Mộ Dung, cậu đang làm gì thế?” Tuy rằng đã thấy rõ ràng tình hình trước mặt, Nhạc Trừng vẫn mỉm cười hỏi.

“Nhạc Trừng, tránh đường, đây không phải chuyện của cậu.”

Nhạc Trừng nhẹ nhàng chống một bàn tay lên cửa, thong thả chẳng chút để ý hỏi lại “Sao lại không phải chuyện của tôi? A Quý sắp bị hù chết trong ngực cậu kia, tôi cũng có một phần tư đấy.”

Mộ Dung Duy nghe đến ý này, thú vị đánh giá Nhạc Trừng, nhếch môi “Cậu muốn chơi bốn người à?”

“Không.” Nhạc Trừng nói “Tôi muốn cậu buông cậu ta ra.”

“Buồn cười.”

“Không có gì là buồn cười cả, tôi chỉ nói theo quy tắc.” Nhạc Trừng lãnh đạm cười, ánh mắt nghiêm túc hiếm thấy “Bốn người, mỗi người chiếm một phần. Tôi với An Lăng hợp lại cũng được một nửa đúng chứ? Các cậu chiếm cả hai tư sáu lần ba năm bảy, thế mà chỉ ngày chủ nhật cũng không thể tặng cho bọn tôi, thật không còn gì để nói.”

“An Lăng.” Mạc Dực đứng phía sau Mộ Dung Duy, nhìn vẻ mặt buồn bực của An Lăng bên cạnh Nhạc Trừng “Nhạc Trừng nói những lời này, là ý của cậu sao?”

An Lăng quả thực không thể qua mắt được ba tên khôn trước mặt này. Hắn chẳng qua chỉ vui vẻ nói hai ba câu với Nhạc Trừng, ai biết được Nhạc Trừng như bị động kinh, giống một thiên sứ chính nghĩa bỗng nhiên túm lấy hắn, kéo hắn đến gần gần hai tên cầm thú dục hỏa đốt người này chứ.

Hắn lẩm bẩm mắng nhỏ vài câu thô tục chẳng ai nghe được, bất mãn mà liếc Nhạc Trừng một cái, rồi đột nhiên ngẩng đầu, lạnh như băng mà trừng mắt nhìn Mạc Dực, gân cổ nói “Phải, là ý của tôi. A Dực, tôi còn chưa làm cậu hay Mộ Dung Duy, nên cũng chưa chính thức mất đi quyền có được A Quý. Lời nói của Nhạc Trừng cũng là lời của tôi. Bọn tôi không cần chia đều năm năm, chỉ cần chủ nhật là được, như vậy quá hời cho cậu và Mộ Dung Duy rồi. A Dực, đến mức này còn không bằng lòng thì cậu còn muốn gì nữa.”

Mạc Dực nhếch miệng, ý cười rét lạnh xẹt qua “Xem ra thật sự phải nội chiến rồi. Chắc chắn, A Quý, cậu xem cậu lợi hại thật đấy. Mộ Dung, cậu nói giờ như thế nào?” Hắn nhìn Mộ Dung Duy.

Mộ Dung Duy cái gì cũng không nói, chỉ hờ hững cười cười, buông lỏng hai cánh tay, thả Trương Quý ra.

Trương Quý không hề nhúc nhích một phân, cứng ngắc đứng bên cạnh.

“Chủ nhật cho các cậu, không thành vấn đề. Nhạc Trừng, cậu sẽ làm cậu ta chứ?” Mạc Dực hỏi.

Ánh mắt bình tĩnh của Nhạc Trừng mang theo tia tàn nhẫn “Xem tâm tình đã.”

Mạc Dực nhún vai, thân mình thon dài tao nhã đi đến trước mặt Nhạc Trừng, nhẹ nhàng giữ cánh tay chống trên cánh cửa của Nhạc Trừng, cười như có như không “Sao cũng được, cậu thích thì cứ làm. Tôi để cho Mộ Dung Duy thượng A Quý, còn có thể khách sáo với cậu à? Nhưng tôi tốt bụng nhắc cậu một câu, A Quý ở thư phòng chỉ mới nói chuyện với cậu, cậu đã chịu không nổi, nếu cậu thượng cậu ta, cậu ta nhất định sẽ chính chết cậu. A Quý giết người bằng dao vừa nhỏ vừa cùn, cậu phải chịu được đau mới tốt.” Cười lạnh rồi đi ra ngoài.

Mộ Dung Duy trước khi đi còn quay sang mỉm cười nhìn A Quý, dặn dò một câu “Ngày mai là thứ hai, nếu cậu còn muốn thấy nhóc Sáu của cậu bình an, đúng sáu giờ trở về cho tôi.”

Đi tới cửa, vỗ nhẹ bả vai An Lăng một chút, nháy mắt mấy cái “Cậu mua đủ loại thuốc kích thích như vậy, cho vào tách trà không phải chuyện khó, sau lại giả trò bịp bợm lừa gạt. Bọn ta thân thiết sẽ không làm như vậy đâu nhỉ? Cậu mà dám chạm vào A Quý, tôi sẽ thiên cậu.”

An Lăng cảm thấy chính mình siêu cấp vô tội, đang êm đẹp bỗng nhiên bị lôi vào cái mớ bòng bong này, rất không thoải mái, nghe Mộ Dung Duy nói xong, thô lỗ cho hắn một ngón giữa.

Mộ Dung Duy cười trả lại hắn một ngón, cũng không quay đầu lại, bước thẳng ra ngoài.

Trong thư phòng chỉ còn lại một mình Trương Quý đứng im lìm, Nhạc Trùng và An Lăng mặt không chút thay đổi đứng ở cửa.

Ba kẻ buồn bực thật lâu, xong lại cảm thấy thật nhàm chán và ngu ngốc.

Một lúc sau, Nhạc Trùng mới hậm hực nói với Trương Quý “Thích lắm đúng không? Hả? À không, tôi nhớ rõ chính mình không xứng cho cậu khoái hoạt mà? Được, cậu lặp lại nguyên si một lần cho tôi, tôi lập tức gọi bọn họ trở lại, quyền lợi ngày chủ nhật tôi tặng không cho bọn họ. Như thế nào, A Quý? Có xứng không?”

“Xứng.” Trương Quý không chút do dự mở miệng.

Có lẽ cậu cảm thấy việc này rất vô căn cứ, đáp một chữ, nhin không được lại cười khúc khích, ngay cả bả vai cũng rung lên, ngẩng đầu nhìn Nhạc Trùng “Xứng, xứng lắm, xứng cực kỳ. Nhạc Trùng, anh thật lợi hại, tôi thế nhưng không biết anh lợi hại như vậy, thứ lỗi, thứ lỗi.” Cậu hướng Nhạc Trùng chìa ngón cái lên.

Nhạc Trùng mặt đành lại.

“Đi thôi, Nhạc Trùng, tức cái gì?” An Lăng vỗ vỗ vai Nhạc Trùng, kéo hắn xoay người, vừa đi vừa an ủi “A Quý chết bầm tính tình tiểu quỷ, cứu cậu ta một mạng mà còn bày ra bộ dáng như người khác thiếu nợ mình, tôi thấy cứ để A Dực với Mộ Dung điên cuồng ngược đãi cậu ta đi. Thôi nào, bọn mình tự tìm vui nào.”

[1] Phong Hỏa Đài: Xuất phát từ “Câu chuyện Phong Hỏa Giôn Chư Hầu”.

Chu U Vương là nhà vua cuối cùng của triều đại nhà Chu thế kỷ 8 trước công nguyên. Trong thời gian trị vì, Chu U Vương ngu dốt, không quản lý đất nước, hàng ngày chỉ mải mê chơi bời với phi tần chốn hậu cung. Vua đặc biệt sủng ái một phi tần tên Bao Tự, người đẹp muốn gì vua sẽ cho nấy, nhưng Bao Tự luôn không vui, rất ít nói ít cười.

Một hôm, Chu U Vương dắt Bao Tự đến đài phong hỏa Ly Sơn chơi. Chu U Vương cho Bao Tự biết tác dụng của đài phong hỏa, bảo Bao Tự đây là kiến trúc truyền tin tức chiến tranh. Và một khi kinh đô bị đe dọa, thì đài phong hỏa Ly Sơn đốt khói lửa làm hiệu, truyền tin cho các nước chư hầu thuộc nhà Chu biết, như vậy các nước chư hầu sẽ lập tức cử quân đội đến giúp đỡ.

Sau khi nghe xong, Bao Tự không tin, U Vương vì muốn mỹ nhân vui nên sai người đốt lửa. Khói lửa được đốt cháy ở từng đài phong hỏa, chư hầu các nước nhận được tin một cách nhanh chóng, họ tưởng kinh đô bị tấn công, tới tập dẫn quân đội đến cứu viện.

Nhưng sau khi các chư hầu vội vã đến chân núi Ly Sơn, lại nhìn thấy Chu U Vương đang uống rượu mua vui với Bao Tự trên bệ đất cao, hoàn toàn không có địch, họ mới biết mình bị nhà vua lừa giỡn. Các chư hầu không dám nổi cáu, đành phải hậm hực dẫn quân đội trở về. Khi nhìn thấy các chư hầu ngày thường phong độ phi phàm đó có vẻ lúng túng sau khi bị lừa bịp, Bao Tự cảm thấy rất thú vị, không nhin được cười. Nhìn thấy phi tần sủng ái tươi cười, Chu U Vương cảm thấy vui lắm.

Sau khi các chư hầu trở về, Chu U Vương lại ra lệnh binh sĩ đốt lửa, các chư hầu lại vội vã dẫn quân đội đến. Khi nhìn thấy các chư hầu bị mắc lừa lần nữa, Chu U Vương và Bao Tự cười ha hả trên phong hỏa đài. Như vậy, Chu U Vương nhiều lần đốt lửa, đùa giỡn với các chư hầu. Cuối cùng, khi lửa lại bị đốt cháy, không còn một chư hầu nào bị mắc lừa nữa.

Sau đó không lâu, Chu U Vương muốn lập Bao Tự làm hoàng hậu, lập con trai của Bao Tự làm thái tử. Để đạt tới mục đích này, Chu U Vương phế truất hoàng hậu và thái tử. Bố của hoàng hậu là nhà vua nước Thân, được tin con gái mình bị phế truất, hết sức tức giận, và liên lạc ngay với những nước khác, dẫn quân đội tấn công nhà Chu. Chu U Vương vội vã ra lệnh đốt lửa truyền tin cho các chư hầu.

Nhưng các chư hầu đã không còn tin ở Chu U Vương nữa, dù khói lửa không ngừng, cũng không có một chư hầu nào đến cứu viện. Rất nhanh, kinh đô nhà Chu bị đánh chiếm, Chu U Vương bị giết, Bao Tự bị bắt, nhà Chu diệt vong.

Nguồn: vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160407.htm

> Bạn muốn tóm tắt, nhưng nếu tóm tắt theo kiểu “Là sự kết hợp giữa Đắc Kỷ Trụ Vương và Cậu bé nói dối” thì sẽ không ai hiểu cả, nên kím nguyên cái tích quăng lên luôn =))))))))))

30. Chương 30

Nhất thời động tâm cứu người là phải gánh hậu quả mà. Chẳng những trước đó là phản ứng ra mặt của Mạc Dục và Mộ Dung Duy, giờ là Trương Quý tìm đến tận cửa.

Buổi tối cơm nước xong, Nhạc Trừng đang trong phòng ghi lại chương trình học vừa tra trên máy tính xách tay, bỗng nhiên thấy Trương Quý đi vào.

“Đêm nay tôi ngủ ở phòng anh.” Trương Quý nói.

“Đi ra ngoài, đến thư phòng mà ngủ.”

“Thư phòng rất nguy hiểm, nếu đã cho tôi khoái hoạt, vậy đêm nay để tôi ngủ ở đây đi.”

Nhạc Trừng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn cậu “Này, bản lĩnh được một bước lại lẩn một bước là Mạc Dục truyền cho cậu đấy à? Đi ra ngoài, bằng không buổi tối tôi làm cậu thì đừng có trách.”

“Sao cũng được.” Trương Quý không hề gì mà nhún vai “Cũng tốt, trước khi tôi đến thì thượng Lâm Thiếu, giờ lại đem tôi giống như Lâm Thiếu mà làm.”

Một châm đâm trúng chỗ đau.

Nhạc Trừng gần như là nhảy dựng lên. Hắn phát hiện Trương Quý luôn có thiên phú dùng lời nói khiến cho người khác phải phát khùng.

Giờ phút này hắn thật hối hận vì đã cứu cậu.

Đáng lẽ phải để Mạc Dục và Mộ Dung Duy làm cậu ta đến hấp hối, đến mức như một con rối không còn hơi sức đâu mà nói chuyện.

“Cút đi!” Nhạc Trừng hung tợn gầm nhẹ.

Trương Quý thoáng liếc mắt xem xét hắn một cái, không nói thêm lời nào mà đi ra ngoài.

Nhạc Trừng hồng hộc thở hổn hển nửa ngày, sau đó mới phát hiện, kỳ thật Trương Quý cũng không phải vĩnh viễn không thức thời. Vừa rồi chẳng phải cũng biết điều đó sao? Đúng là đồ quái gở...

Vừa mới ngồi lại trước màn hình tinh thể lỏng, An Lăng đã bước vào hỏi “Cậu bảo A Quý đến phòng tôi ngủ à?”

“Hử?”

“Nhạc Trừng, tôi cảnh cáo cậu nha.” An Lăng nghiêm mặt “Tôi là một tên nửa người dưới năng lực không tệ đâu nha. Cơ thể A Quý lại mê người như vậy, tôi là tôi không nhịn được đâu à. Không cần thận mà làm cậu ta thì cậu lo mà chịu trách nhiệm với A Dục với Mộ Dung Duy đi đó.”

Nhìn bộ dáng trịnh trọng của An Lăng, Nhạc Trừng vừa rồi còn phì phì thở, giờ lại nhịn không được mà bật cười.

An Lăng vẽ đầy quỷ dị mà nhìn chòng chọc vào hắn.

Nhạc Trừng hỏi “Có gì thế?”

An Lăng thì thào “Lâu rồi không thấy cậu cười vui vẻ như vậy thôi.”, rồi lại dựng thẳng mi “Này này, nhanh giải thích chuyện A Quý nghe coi.”

“Được rồi.” Nhạc Trùng nói “Cậu không dám ngủ chung với cậu ta, bộ tôi dám hử? Cậu cho cậu ta mượn phòng ngủ một đêm thì mất mát gì đâu, keo kiệt thế?”

“Vậy tôi ngủ ở đâu đây?”

“Cậu ngủ ở sàn nhà chứ đâu.”

“Nằm mơ!” An Lăng hừ lạnh “Ông vào đây ngủ, chiếm tiện nghi của người!”

Nhạc Trùng lườm quẫn hẩn, quay đầu lại, tiếp tục nhìn màn hình rồi gõ gõ.

“Nhạc Trùng, chơi một chút gì đi.” An Lăng nhích lại ngồi bên cạnh hẩn.

“Cậu suốt ngày chỉ biết chơi. Đến lúc rớt môn rồi không sợ ông ba nhà cậu biết à? Đúng rồi, luận văn môn Kỹ thuật kinh tế cậu làm chưa đó?”

“Đã xong lâu rồi.”

.....

Trương Quý hôm nay thật hạnh phúc.

Hôm nay có rượu vui say đã.

Ngày mai buồn đến ngày mai buồn.

Ai nói những lời này chỉ là nói suông?

Mộ Dung Duy nói cậu tầm nhìn hạn hẹp. Kỳ thật, tầm nhìn hạn hẹp cũng được coi là một loại may mắn đó chứ.

Tránh được một kiếp, hơn nữa tối nay còn đuổi được An Lăng ra khỏi phòng. Bây giờ cậu đang ở trong phòng tắm của An Lăng. Bình thường cậu luôn kinh hồn bạt vía với chuyện tắm vòi sen, vì biết sau khi tắm rửa xong tuyệt đối không có chuyện tốt.

Nhưng hôm nay thì bất đồng. Cậu tưởng tận An Lăng không dám đụng vào cậu. Nghĩ đến đó, Trương Quý hơi hơi nhếch khóe miệng, cười như một đứa nhỏ.

Không tắm vòi sen nữa, tắm bồn thôi.

Tâm trạng hiếm khi được thả lỏng, ít nhất đêm nay vẫn an toàn. Trương Quý dùng thuốc sát trùng tẩy sạch bồn tắm một lần, rồi mở vòi xả nước ở mức lớn nhất.

Sau khi An Lăng ra ngoài xong, cậu liền khóa chặt cửa phòng lại, vào phòng tắm, cũng khóa cửa lại nốt.

Hai vòng bảo hiểm khiến cậu an tâm lên không ít.

Ngồi vào bồn tắm lớn chứa đầy nước ấm, quơ tay sang cầm chai sữa tắm bên cạnh đưa lên nhìn.

Nhà An Lăng có tiền, đồ dùng đều là thứ xa xỉ. Đồ Mặc Dực dùng cũng đều là hàng sang quý, nhưng Trương Quý luôn phi thường kiêng kỵ đồ đạc của hẩn, tựa như kiêng dè Mặc Dực vậy.

Cậu tìm được một chai sữa tắm tạo bọt tinh chất sữa ong chúa, nhãn hiệu vô cùng quen thuộc. Có một lần bé Hai cầm quyển tạp chí thời trang hô to gọi nhỏ với cậu, chỉ vào hình cái chai lớn mặt trên được trang trí với màu sắc rực rỡ, ánh mắt ao ước mà nhìn cậu. Chai đó cũng giống chai này nha?

Đáng tiếc, quý như thế nên trong nhà không thể mua nổi. Nếu mua được, bé Hai sẽ thích lắm đây.

Trương Quý mở nắp chai, đổ vào bồn tắm lớn, nhìn chất lỏng đặc sệt tỏa ra hương thơm ngào ngạt chậm rãi chảy xuống, dưới vòi nước còn đang ào ào xả ra, những bọt trắng như tuyết rất nhanh bùng lên tràn ngập cả bồn.

“Ha hã...” Trương Quý thích thú cười rộ lên.

Bọt xộp theo nước không ngừng nổi lên, mùi không quá ngậy cũng không quá nồng. Cậu tỉ mỉ quan sát và thưởng thức. Hết thấy những điều này thật làm cho người sung sướng. Cậu hiện tại thật muốn lấy giấy bút ra, đem loại cảm giác này vẽ thành một bức tranh.

Nguyên một lọ sữa tắm tạo bọt tinh chất sữa ong chúa cứ như thế bị cậu dốc ra hết, nước đầy, cũng không thêm khóa vòi lại, mặc cho nước tràn ra ngoài, bọt xộp trắng tuyết theo đó càng ngày càng nhiều, cả phòng tắm như chìm ngập trong câu chuyện cổ tích của Oscar Wilde.

Trương Quý nhắm mắt lại, thoải mái mà nằm hưởng thụ.

Một lúc thật lâu sau, mới thích ý đứng lên, vịn vòi hoa sen tắm rửa sạch sẽ.

Đến khi chuẩn bị bước ra phòng tắm, tâm không khỏi dâng lên đề phòng, giống như bên ngoài có người đang chờ cậu.

Trương Quý giận tái mặt, không kiên nhẫn cùng tốn hơi thừa lời. Cậu thống hận tiềm thức đã bị buộc phải nhận giáo huấn. Khi cậu thật vui mà hưởng thụ một điều gì đó, đáng lẽ phải thật hạnh phúc, là một điều tuyệt vời khiến cậu luôn muốn giữ bên mình. Thế nhưng đôi khi vẫn có một vài thứ chen vào đánh vỡ niềm vui của cậu, làm cho tâm cậu hơi hơi rụt lại.

Cậu dè chừng mà đi ra phòng tắm, phát hiện trong phòng một bóng người cũng không có, vẻ mặt căng thẳng cũng dần dần ra.

Thuận tay mở trò chơi điện tử của An Lăng lên tìm hiểu cách chơi. An Lăng trong ấn tượng của cậu là một tên khốn vô lại nên bị dạy dỗ một trận, thế nhưng hậu quả khi chọc giận An Lăng lại không nghiêm trọng lắm. Trương Quý rất rõ ràng An Lăng không thể gây thương tổn quá lớn cho cậu.

Cậu cũng không sợ bị đánh.

Đau đòn ấy chỉ chọt lóe rồi qua, đúng, chỉ chọt lóe rồi qua mà thôi.

Hơn nữa, An Lăng cũng chưa hẳn có lá gan lớn như vậy.

Mây mờ nửa ngày, cậu rốt cuộc cũng biết chơi như thế nào. Đây là máy chơi game mới nhất của Nhật Bản, cho nên không rành cho lắm, chơi một hồi lại chết một mạng.

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên.

Trương Quý đang cầm tay bấm vui vẻ chơi bỗng nhiên giật mình, quay đầu trừng mắt nhìn ra cửa.

“Này! Mở cửa!” Là tiếng An Lăng, rất không bình tĩnh “Cậu ở trong phòng tôi làm cái quái gì thế hả? Mở cửa ra!!”

Trương Quý thở hắt nhẹ nhõm một hơi, đi ra mở cửa.

An Lăng bước một bước tiến thẳng vào, nghi hoặc ngửi ngửi mấy cái, rồi lập tức chạy tới phòng tắm, chỉ chốc lát liền nổi giận dưng dưng mà đi ra, hung hăng túm lấy vạt áo trước của Trương Quý “Cậu có bệnh à? Đường đường là một đại nam nhân mà dưng bỗng tắm tắm bọt làm cái gì? Còn xài hết cả một lọ!! Đắt tiền lắm cậu có biết không hả?!”

Ánh mắt quét nhanh đến phía sau Trương Quý, liền lập tức buông áo Trương Quý ra, bước đến phía trước cầm lấy tay bấm, chỉ chốc lát lại lửa giận ngút trời “Cậu có phải muốn chết hay không? Có biết kỷ lục này phải đánh bao lâu mới được không hả?! Cậu giết chết tôi bao nhiêu cái mạng rồi? Cậu thật sự muốn chết đúng không?!”

Trương Quý thú vị mà nhìn hắn “Anh phải ở phòng Nhạc Trìung chứ, lại đây làm gì?”

“Lại lấy gối!!” An Lăng nhìn Trương Quý mỉm cười liền giận, Trương Quý chắc chắn biết hắn không dám ra tay, quả thực, hắn cũng biết chính mình sẽ không xông vào. Thực con mẹ nó!

Hắn cầm gối của chính mình, khi lướt ngang qua Trương Quý, hạ giọng, ác độc mà phả vào tai Trương Quý “Cậu cứ tha hồ mà chơi đi, chơi cho thỏa thuê vào. Ngày mai đầu tuần, tôi nghĩ cậu sẽ bị dạy dỗ thâm lắm đấy. Đúng rồi, nói cho cậu hay, Mộ Dung hỏi mượn tôi rất nhiều đạo cụ SM, tối mai cậu sẽ được tận tình hưởng thụ. Chắc chắn, thật đáng thương làm sao. A Dục xuống tay là vô cùng tàn nhẫn đó.”

Trương Quý cắn răng, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào hắn.

An Lăng thật khoái chí, ánh mắt sắc sảo phát hiện thân mình Trương Quý hơi hơi run sợ.

Ném lại một cái ánh mắt đầy đắc ý cho Trương Quý, An Lăng ôm gối đầu ngông nga ngông nghênh rồi đi, trước khi đi còn nói “Cứ từ từ chơi đi, xem như bữa tối trước khi bị tử hình, tôi tặng miễn phí luôn.”

Quan tâm mà đóng cửa lại giùm Trương Quý, vào phòng Nhạc Trùng, ôm gối nằm trên giường cười lăn lộn.

Nhạc Trùng liếc mắt nhìn hắn như nhìn một tên khùng “Bị A Quý kích thích đến điên rồi hả?”

“Cậu ta kích thích tôi? Ha ha.” An Lăng cười đáp, không ngừng dùng gối xoa bụng “Tôi kích thích cậu ta thì đúng hơn. Thích quá! Cậu không biết bộ dáng hắn bị dọa đáng thương đến cỡ nào đâu! Thích chết tôi!”

Nhạc Trùng tắt máy tính, trừng mắt nhìn hắn một cái “Cậu tệ thật đấy, bắt nạt cậu ta làm gì?” Rồi tự mình lấy ra một cái chăn khác đã được sưởi ấm từ trong ngăn tủ ra, tắt đèn, nằm xuống bên cạnh An Lăng.

Mỗi người một cái gối đầu, lại thêm chiếc chăn liền ngăn cách rõ ràng.

An Lăng cười chán chê, nửa ngày cũng không có thêm âm thanh gì nữa, sau lại thấp giọng thương lượng với Nhạc Trùng “Nhạc Trùng, hôm nay tôi vì cậu mà đắc tội với A Dục và Mộ Dung, có được tính là một ân huệ lớn lao không?”

“Thần kinh.”

“Vậy cũng coi như một cái ân tình đi, mà đã nhận ân tình là phải trả ơn. Người lớn trong nhà đã dạy cậu như vậy đúng không?”

“Vậy cậu muốn gì đây?”

An Lăng nhìn trần nhà, không tiếng động mà cười “Để cho tôi thương cậu một lần.”

“Cậu nói lại lần nữa xem?”

“Được rồi, vậy cho tôi hôn một chút. Hôn sâu.”

Nhạc Trùng không quan tâm lắm mà hồ hững đáp lại “Tốt thôi, cậu lại đây.”

An Lăng thật sự ngồi dậy, trong bóng tối phủ phục người xuống.

Nhạc Trùng chờ hắn đến gần, chỉ tượng trưng mà nhẹ nhàng tát hắn một cái, cười lạnh nói “Cậu muốn tìm cái chết đúng không?”

Rồi xoay người lại, đưa lưng nghiêng về phía An Lăng mà ngủ.

An Lăng bất đắc dĩ đi ngủ, sáng hôm sau rời giường về lại phòng, Trương Quý đã đến học viện.

Nhạc Trùng còn chưa thức, An Lăng mới đi được hai phút, liền lập tức như thuốc nổ mà phát điên lao trở về, gào rống với Nhạc Trùng vẫn còn nằm ở trên giường “Nhạc Trùng, đều là tại đồ khốn kiếp cậu! Cậu đã nghĩ ra cái chủ ý thối nát gì thế? Cậu bày ra bộ dáng chính nghĩa là để làm cái thá gì hả?!”

Nhạc Trùng bỗng nhiên bị dựng dậy, cau mày khó chịu “An Lăng, cậu điên à?”

“Đúng vậy, tôi điên rồi mới để cho A Quý ngủ trong phòng của tôi!” An Lăng nổi trận lôi đình “Tên chết tiệt kia lôi toàn bộ đạo cụ SM của tôi ra ngoài, tìm cách phá hư tất cả rồi!! Cậu có biết biết bao nhiêu đồ phải mất chừng nào tiền không? Còn bao nhiêu công sức của tôi nữa!”

Nhạc Trùng nhìn hắn tức đến giậm chân, chỉ nhàm chán mà cười cười “Ai~, nói đến đây mới nhớ, tôi quên hỏi cậu, hôm qua cậu làm sao mà kích thích được cậu ta?”

“...”

31. Chương 31

Thoải mái trải qua buổi sáng thứ hai, nhìn ánh mặt trời dần lui, tâm tình Trương Quý càng ngày càng trầm xuống.

Đối mặt với trừng phạt buổi tối sắp xảy ra, cho dù là cậu cũng không thể an lòng mà hưởng thụ thời gian yên lành ngắn ngủi cuối cùng này.

Đứng ngoài cửa biệt thự như đứng trước ***g giam, Trương Quý nâng cổ tay nhìn chăm chăm kim phút cùng kim giây, nếu hai kim này có thể bỗng nhiên ngừng lại, thật là trời ban ơn quá lớn.

Sáu giờ chậm rãi đến gần, nghĩ đến Mạc Dục và Mộ Dung Duy đang ở bên trong chờ mình, đầu gối không chịu được hơi hơi nhũn ra.

Có lẽ, thật sự là tầm nhìn hạn hẹp.

Trời biết cậu có bao nhiêu sợ hãi bị nam nhân xâm phạm một lần nữa, thế nên chỉ lần lui lại được một ngày, cậu sẵn sàng trả bất cứ giá nào.

Nhưng sau khi lui được một ngày, hiện tại đã đến lúc trả giá.

Ngay khi kim giây vừa nhích đến số mười hai, Trương Quý gắng nén tiếng tim đập thành thịch, yên lặng nhấn chuông cửa.

“Tên nhãi ranh kia cuối cùng cũng về.” An Lăng ngồi trước bàn cơm phần nộ hừ một tiếng.

“Được rồi, An Lăng, không phải chỉ là một ít đạo cụ SM thôi sao?” Nhạc Trừng bực mình mà nói “A Dục đã đồng ý đền tiền rồi, cậu còn muốn như thế nào nữa? Cứ lải nhải cả ngày, có biết phiền lắm không?”

“Đền tiền là xong á? Trong đồng đó, có những thứ là đồ sưu tập, là độc nhất vô nhị có muốn cũng không mua được cậu có biết hay không hả?!”

Nhạc Trừng mặc kệ hần, hỏi Mộ Dung Duy “Này Mộ Dung, hôm nay thứ hai, đến phiên cậu với A Quý à?”

“Bọn tôi cùng nhau.”

“Cùng nhau?”

“Ừ.”

Nhạc Trừng chuyển tầm mắt đến Mạc Dục.

Mạc Dục vẽ hờ hững mà cười, bộ dáng đã tính ổn thỏa mọi việc làm cho Nhạc Trừng cảm thấy có chút sợ hãi.

Trương Quý từ bên ngoài đi vô, kéo ghế dựa ngồi vào.

“Đã về rồi sao?” An Lăng lạnh lùng nhìn cậu, ngoài cười nhưng trong không cười, nói “Cậu hay lắm, còn biết phá hết đồ của tôi. Sao thế? Sợ sẽ dùng trên người mình à? Đừng có đắc chí sớm quá, Mộ Dung đã nhanh tay hơn cậu rồi, trước đó đã đến mượn của tôi vài ba thứ. Đồ tốt tôi đều đưa cho hần cả, thứ cậu phá chỉ là đồ thừa mà thôi. Hừ, đêm nay cậu cứ từ từ mà thưởng thức đi, theo như Mộ Dung nói thì sẽ là vô cùng tàn nhẫn đấy.”

“An Lăng, nói xong chưa?” Mộ Dung Duy ngồi phía đối diện lãnh đạm mở miệng.

An Lăng hừ một tiếng, không nói nữa.

Trương Quý vẫn buông suy nghĩ, biểu hiện phi thường lạnh lùng, nhưng tất cả mọi người đều biết cậu đang chịu áp lực tâm lý rất lớn, cơm tối gần như cái gì cũng không đụng, đĩa chỉ chọc chọc vào chén cơm, không giống như thường ngày ráng ăn xong rồi liền đứng lên rời đi.

Ai cũng thấy được rằng cậu đang cố ý kéo dài thời gian.

“A Quý.” Khóe môi Mạc Dục cong lên ý cười “Tôi với Mộ Dung đã thương lượng tốt lắm. Tuần này, mọi người dùng chung.”

Dư quang khóe mắt thấy rõ ràng bàn tay cầm đĩa của Trương Quý run lên, tiếp tục chậm rì rì mà nói “Trong ngày hai tư sáu của cậu ta, tôi có thể tham gia, ngược lại, ba năm bảy của tôi, cậu ta cũng có thể tham dự bất cứ lúc nào. Như thế cũng tốt, mọi người liên thông với nhau một chút, miễn cho chuyện tuần trước lại phát sinh. Cậu cảm thấy sao?”

Trương Quý mặt trắng bệch không còn giọt máu, tay xiết chặt đũa không chịu buông, cứng ngắt một hồi, lại tiếp tục dùng đũa xới loạn chén không mục đích.

Mộ Dung Duy đoạt đũa ngà voi trên tay cậu lại, ném lên bàn cơm, lạnh như băng mà nói “Dù sao cũng không ăn, vậy đừng lãng phí thời gian nữa.”

Tay còn chưa chạm đến bữa cơm Trương Quý, Trương Quý đã bật dậy khỏi ghế dựa, lui về sau hòng trốn, vừa vịn vào vòng tay Mạc Dực.

Mạc Dực cười ôm cổ, tùy ý hôn lên vành tai cậu một cái, đứng lên ôm cậu kéo lên lầu.

Trương Quý liều mạng giãy giụa, dọc đường đi không ngừng quơ tay, phàm là vật gì có thể bắt lấy đều cố sức bám vào, đồ đạc bị kéo ma sát với sàn tạo thành tiếng ken két đầy khó nghe, đồ sứ bài trí dọc đường đi vỡ loảng xoảng, nhưng Mạc Dực chẳng hề quan tâm, chỉ mạnh mẽ lôi cậu đến mục tiêu.

Khi đến góc cầu thang, Trương Quý lại một phen ôm chặt tay vịn bằng gỗ bóng loáng, sống chết không chịu buông tay.

Mộ Dung Duy từ phía sau lại gần, vừa cười vừa tấm tắc lắc đầu “Cuối cùng cậu cũng biết sợ rồi sao?” Rồi bắt lấy năm đầu ngón tay bấu chặt của Trương Quý vặn bung ra.

Lần này không dùng phòng tắm giữa hành lang như bình thường nữa, hai người cứng rắn kéo cậu vào phòng Mạc Dực, dùng phòng tắm của chủ nhân.

Lột hết quần áo của Trương Quý, đầu tiên vẫn luôn là súc ruột.

Có lẽ vì có vết xe đổ, lúc này đây Trương Quý phản kháng đặc biệt lợi hại, vài lần ướm súng mà giãy ra khỏi tay của hai người bọn họ, toan chạy ra ngoài cửa.

Mạc Dực bắt lấy mắt cá chân cậu, hung hăng kéo trở về, đè lại lên sàn nhà, ép cậu tới mức thiếu chút nữa hít thở không thông.

Mộ Dung Duy lúc này đã lấy ống chích ra, mặc kệ Trương Quý có vặn vẹo thân thể kịch liệt như thế nào đi nữa, vẫn ương ngạnh cắm ống chích vào bí huyết như nụ hoa kia, không nhanh không chậm bơm chất lỏng vào bên trong.

Trương Quý hai ngày nay kỳ thật cũng không ăn gì nhiều, bị họ cưỡng ép bơm ba lần, lần thứ tư lại dùng nước ấm, đi ra gần như đều là nước trong.

“A Quý, chỉ vừa mới bắt đầu thôi, đừng quá hưng phấn.” Mộ Dung Duy vuốt ve qua lại nội đùi căng thẳng chỉ chực kháng cự, thấp giọng nói “Chờ chút khí lực, chờ một chút nữa rồi hãy dùng.”

Rồi lấy ra một sợi dây da bện chùng hai ngón tay, đem hai cổ tay của Trương Quý buộc ngược ra sau lưng.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong, Mạc Dực ôm Trương Quý ra khỏi phòng tắm, đặt cậu lên giường.

Bọn họ hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị. Điều khiển máy điều hòa cùng gối chăn đều bị quăng lên ghế sofa, chỉ để chiếc giường trống trơn.

Trương Quý bị đặt ở ngay chính giữa.

Hai nam nhân dễ dàng mà tách hai đùi đang cố gắng khép lại của Trương Quý ra.

“Nhớ rõ tôi đã cảnh cáo cậu điều gì chứ? Cậu khiến mình bị thương chỗ nào, tôi sẽ làm cho em trai em gái cậu bị thương chỗ đó.” Mạc Dực lấy ra một máy ghi âm nho nhỏ, ấn nút play.

Nghe thấy tiếng con nít khóc từ bên trong truyền ra, Trương Quý như bị rắn độc cắn mà kêu lên thảm thiết “Không!”

Mộ Dung Duy ôn nhu che miệng Trương Quý, ngăn lại thanh âm thê thương của cậu.

Cạch.

Mạc Dực tắt đi, con người sắc bén đến đáng sợ cao thấp đánh giá cậu, nhẹ nhàng nói “Không có việc gì cả, A Quý. Nhóc Sáu của cậu là do ở vườn trẻ không cẩn thận mà ngã một cái, ngay cả da cũng không bị trầy. Tôi cho cậu một cơ hội để chuộc lỗi, được không?”

Mộ Dung Duyệt buông tay che miệng Trương Quý ra.

Trương Quý cái gì cũng chưa nói, ánh mắt như vỡ tan tành thẳng tắp nhìn vào Mạc Dực.

Rồi cảm thấy hạ thể bị người nắm lấy – chính là Mộ Dung Duyệt.

Mộ Dung Duyệt kỹ xảo mà đùa bốn nam vật. Hắn hiểu rõ điểm mẫn cảm của Trương Quý như lòng bàn tay, sau khi xoa nắn vài cái, bàn tay bóp chặt lại, bao vây lấy phân thân xinh đẹp, cố tình cạ những vết chai hơi thô ráp cao thấp xóc lộn.

Tiếng thở dốc hỗn loạn khe khẽ, truyền vào trong tai hai nam nhân.

Trương Quý khó chịu nhắm mắt lại, cố gắng nghiêng đầu về một bên, như hy vọng điều này có thể làm bớt lại cảm giác *** mỹ từ hạ thân truyền tới.

Nhưng sự tình chẳng hề đơn giản như vậy, sau khi tra tấn đến chảy dịch trong suốt, Mộ Dung Duyệt lấy ra nhuyễn quản (ống nhỏ) chuyên dụng, cẩn thận mà cắm vào đầu niệu đạo.

Đau đớn làm cho Trương Quý đột nhiên mở to mắt, cậu cúi đầu, sẵn gai ốc phát hiện động tác của Mộ Dung Duyệt.

Cơ thể vừa tắm rửa phiếm chút ửng hồng trong nháy mắt sợ run kinh hoàng.

Hai cổ tay bị buộc ra phía sau, sau đó là hai đùi bị tách ra, ngay cả mắt cá chân cũng bị da bộ cố định ở cột giường. Mạc Dực ôm chặt cậu, một chút cũng không cho cậu né tránh, hỗ trợ Mộ Dung Duyệt tiếp tục.

Mộ Dung Duyệt lúc này quỳ giữa hai chân cậu, ngẩng đầu đưa mắt quét nhanh qua cậu một cái.

Không cần...

Trương Quý ánh mắt đen nhánh ướt át như hạt bồ đào nhìn Mộ Dung Duyệt, lắc đầu với Mộ Dung Duyệt.

Nhưng nhuyễn quản đáng sợ, vẫn dần dần cắm sâu vào.

“A Quý, thả lỏng một chút.” Được một hồi, Mộ Dung Duyệt phát hiện việc sáp nhập gặp lực cản.

Trương Quý càng dùng sức co rút lại.

Mạc Dực nhẹ nhàng cắn lên lỗ tai cậu “Không phối hợp, có phải hay không? Hửm? A Quý, tôi tốt bụng cho cậu một cơ hội cuối cùng, cậu lại không muốn đúng không? Vẫn là cậu thà rằng em trai em gái mình đau, cũng không để cho mình phải chịu khổ đúng không?”

Uy hiếp nồng đậm, không hề cò kè mặc cả chừa lại đường sống.

Trương Quý bất đắc dĩ thỏa hiệp. Chẳng qua chỉ là đau đớn trong chốc lát thôi, đau đến ngất đi cũng không phải chưa từng thử qua. Cậu ra sức thả lỏng, nhưng trong tình huống khẩn trương như vậy, cơ vòng cũng không dễ dàng khống chế, cố gắng mãi, nhưng phía dưới cùng cả người cứ căng cứng co rúm.

Mộ Dung Duyệt cùng Mạc Dực không hề thúc giục, chỉ lẳng lặng chờ cậu điều chỉnh.

Một hồi lâu sau, cảm giác được thông đạo nhuyễn quản đang đi vào có điểm thoáng hơn, Mộ Dung Duyệt mới bắt đầu chậm rãi tiếp tục cắm vào.

Bên trong niệu đạo bài tiết dịch vật sáp nhập. Mặc kệ độ mạnh yếu cùng tốc độ như thế nào, dù sao cũng cực kỳ đau đớn. Cắm vào càng sâu, thân ống cọ sát với vách niệu đạo sinh ra thống khổ càng lớn.

Trương Quý nằm trong lòng Mạc Dực không ngừng run bần bật, sau khi chịu đựng một lúc thật lâu, bỗng nhiên ngửa đầu ra sau, nhìn lên khuôn mặt Mạc Dực ở phía trên, hắc đồng mờ hơi nước khắc vào đáy mắt hắn.

“Không có việc gì cả, rất nhanh là tốt rồi.” Cánh tay của Mạc Dực tựa như gọng kìm, ôm cậu đến không còn đường giãy giụa, thoải mái mà cúi đầu hôn lên trên trán đầy mồ hôi lạnh của Trương Quý, khuôn mặt

tuần tú mỉm cười luôn lộ vẻ tà ác, thậm chí còn thêm vài phần âm lãnh “Đừng lo lắng, thả lỏng nào, thả lỏng, nếu không sẽ bị thương. A Quý, đừng cần môi, nhả ra cho tôi.”

Trương Quý cần môi dưới bị Mạc Dực dùng đầu ngón tay mạnh mẽ tách ra.

Đau đớn ở niệu đạo vẫn gia tăng, Trương Quý biết Mạc Dực sẽ không mềm lòng mà đành chỉ tra tấn mình, thế nên không hề nhìn Mạc Dực nữa, nhắm mắt lại, hào hển hút không khí mong dịu đi phần nào đau đớn.

Cậu vẫn không hề lên tiếng.

Môi mím chặt, từng đường cong vẫn như cũ mang theo một tia quật cường.

Mộ Dung Duy vẫn chậm rãi đẩy nhuyễn quản vào trong, cứ liên tục từng chút từng chút một, mỗi một lần như thế, Trương Quý đều cảm giác đã đi đến tận cùng, thế nhưng khổ hình sáp nhập lại giằng co thật lâu.

Cảm giác dị vật xâm nhập trong cơ thể phi thường mãnh liệt, mãnh liệt đến mức đáng sợ.

Đến sau cùng, có lẽ đầu ống chạm được đến nơi nào đó, chợt một trận đau đớn kịch liệt truyền đến, Trương Quý đau đến cả người giật bắn lên.

Mộ Dung Duy rút cuộc ngừng tay.

“Hắn là đến bàng quang rồi.” Trên trán hắn cũng là một tầng mồ hôi lạnh, thở ra một hơi thật dài.

Đầu ống còn lại của nhuyễn quản vẫn ở bên ngoài cơ thể, không dài lắm, phía gần cuối còn gắn một bộ phận bằng nhựa tinh xảo.

Mộ Dung Duy đặt đầu ống đó vào trong khay thủy tinh sạch sẽ, điều chỉnh bộ phận bằng nhựa kia rồi nói “A Quý, nén bàng quang, đem bên trong đưa ra hết đi.”

Trương Quý một chút phản ứng cũng không có, lông mi đen dài phủ lên mí mắt, như thể đã ngất đi.

Mộ Dung Duy đợi một hồi, bất đắc dĩ lại lạnh lẽo mà nói “Nếu cậu không muốn tự mình làm, tôi chỉ còn cách lấy ống trích rỗng hút ra. A Quý, như vậy sẽ rất đau.”

Có lẽ có thể đoán được sự đau đớn đó, khuôn mặt thanh tú của Trương Quý xẹt qua một tia sợ hãi.

Mạc Dực ôm cậu còn bổ sung mà nói “Muốn không hợp tác, trước hết hãy nghĩ đến đàn em của mình.”

Trương Quý cảm thấy chính mình sụp đổ mất.

Làm thế nào mà có người nghĩ ra được những biện pháp tra tấn như vậy? Dem đồ vật này nọ cắm vào niệu đạo, dưới cái nhìn chăm chú của bọn họ mà bài tiết, những điều này có khoái cảm gì kia chứ?

Cậu vô cùng hối hận chính mình làm việc đại đột, cậu đã sớm biết Mạc Dực không phải người dễ chọc.

Rất ngu ngốc.

“A Quý, nhanh lên.” Mộ Dung Duy ôn hòa mà thúc giục một câu, bàn tay phủ lên hạ phúc trần trụi của Trương Quý, thay cậu ẩn nệ một chút.

Bụng Trương Quý thực thật thà, một chút sẹo lồi cũng không có. Trắng ngà ngà, lại nhàn nhạt sáng bóng như lụa, cảm xúc phi thường tuyệt vời, khiến kẻ khác yêu thích luyện tiết buông tay.

Hắn thoải mái tùy ý theo độ mạnh yếu mà xoa, thật cẩn thận ấn xuống, dần dần, cảm giác Trương Quý dưới uy hiếp của bọn họ không tiếng động khuất phục, làn da mỏng manh của cơ thể như có ý thức chậm rãi co rút lại.

Chất lỏng màu vàng nhạt theo ống chảy ra, đọng lại trong khay thủy tinh trong suốt.

Xem ra bên trong bàng quang cũng không có nhiều, làm cho chuyện khiến Trương Quý xấu hổ và giận dữ rất nhanh đã chấm dứt. Mộ Dung Duy chu đáo mà vuốt cái ống, làm cho bên trong ống toàn bộ đi ra hết, rồi đem khay thủy tinh chứa tăng chất lỏng ít ỏi đó vào phòng tắm. Chỉ chốc lát, hắn tay không đi ra, đáng vẻ vô cùng thoải mái.

“Tốt lắm, khúc nhạc dạo chấm dứt, bây giờ là lúc làm chính sự.”

Một câu phảng phất như tuyên bố chuyện đáng sợ vẫn còn ở phía sau, Trương Quý tuy rằng biểu tình không biến hóa, nhưng sâu trong con người rõ ràng run rẩy một chút.

“Cậu làm trò đùa, khiến cho bọn tôi dục hỏa đốt người cả tuần, đêm nay phải bù lại cho đủ.”

“Tự làm bậy là không thể sống, cậu có hiểu không?”

Mộ Dung Duy một bên nói, một bên cởi da bộ trói hai cổ chân Trương Quý ra.

Hắn hỏi Mạc Dực “Cậu đến trước không?”

Mạc Dực cười nói “Tôi trước à? Quên đi, phía dưới cậu muốn nổ tung rồi kìa.”

Quả đúng như lời Mạc Dực nói, từ lúc bắt đầu thưởng thức hạ thể Trương Quý, Mộ Dung Duy đã cương lên, đến khi cầm khi quan của cậu mà cắm ống nhuyễn vào, Trương Quý sợ run cùng thống khổ thở dốc đều làm thành mị được kích thích hẳn mãnh liệt.

Thẳng đến khi ống được đẩy đến bàng quang, Mộ Dung Duy mới khẽ thở hắt ra một hơi thật dài. Hắn rất lo nếu không cẩn thận sẽ làm bị thương nơi đó của Trương Quý, vạn nhất ảnh hưởng đến bài tiết hoặc cương lên của cậu, thì đó sẽ trở thành ân hận cả đời của hắn mất. Ở bên dưới dục vọng nóng rực đau đớn kêu gào, nhưng bên trên động tác phải bảo trì vững vàng trầm tĩnh, quả thực là khảo nghiệm quá mức ác liệt.

Mộ Dung Duy cảm kích mà đưa mắt nhìn Mạc Dực một cái, nhanh chóng cởi quần áo, lộ ra thân thể trần trụi khỏe mạnh căng tràn sức sống.

Tay hắn bắt lấy mắt cá chân Trương Quý, hai chân không bị dây da trói nữa, Trương Quý ra sức lui lại, cố gắng khép hai chân vào.

“Được rồi, A Quý, không cần đùa nữa, lần này tôi sẽ từ từ đến.” Mộ Dung Duy cười dỗ cậu một câu.

Không hề hung hăng tách hai đùi Trương Quý ra, hắn chỉ đơn giản nâng hai chân cậu lên thật cao, rồi ép xuống trước ngực cậu. Sự mềm dẻo của thân thể bị bắt phải thừa nhận động tác này khiến Trương Quý bật ra một tiếng rên yếu ớt.

Mạc Dực rút cuộc cũng buông song chướng giam cầm nửa người trên Trương Quý ra, đứng lên. Mộ Dung Duy tiếp tục động tác vừa rồi, ép Trương Quý lưng kề sát nệm, gập hai chân cậu lại đè chặt trước ngực, đường cong mê người cùng hai gò mông xuất hiện ở đáy mắt Mộ Dung Duy, hoàn toàn là bộ dáng chờ người chà đạp.

“Tuy rằng không có áo mưa, nhưng đã chuẩn bị bôi trơn tốt lắm.”

Mộ Dung Duy bắt đầu dùng đầu ngón tay kiểm tra hậu đình đã bị bức bách đoạt đi lần đầu tiên.

Một đêm kia tuy rằng điên cuồng, nhưng hắn cùng Mạc Dực chuẩn bị có thừa, cũng không làm quá mức mạnh bạo. Qua một tuần tĩnh dưỡng, vết thương không mấy nghiêm trọng đã hoàn toàn khép lại.

“Thành thật mà nói, bọn tôi cũng thật ngốc.” Mộ Dung Duy tựa hồ đối với chuyện Trương Quý lừa gạt bọn họ đã không còn tức giận nữa, lời nói tiếp theo cũng thật nhẹ nhàng “Nếu kiểm tra nơi này một chút, sẽ biết ngay là cậu nói dối. A Dực, ngày thứ ba cậu phát hiện cậu ta bị thương cũng nên kiểm tra một chút. Nếu tôi làm cậu ta bị thương, lẽ nào có thể bỏ qua nơi quan trọng này sao?”

Mạc Dực lười biếng mà hỏi lại “Còn cậu thì sao? Sao lúc đó cậu không tự mình kiểm tra đi?”

Ba!

Mộ Dung Duy vỗ vào gò mông cao cao một cái, vang lên thanh âm thanh thúy.

“A Quý, cậu thật sự rất ưa gây chuyện.”

Trương Quý sắc mặt tái nhợt, cắn răng, bị nam nhân cường tráng áp chế chỉ có thể lấy tư thế đầy nan kham chờ đợi bị xâm phạm.

Ống nhuyễn cắm vào niệu đạo, xuyên sâu đến tận bàng quang vẫn còn ở trong cơ thể. Đại khái thân thể đã có chút quen, đau đớn có phần giảm bớt, nhưng cảm giác vẫn vô cùng rõ ràng, làm cho cậu thập phần khó chịu.

Rất nhanh, huyết khẩu đã từng gặp tàn phá cũng truyền đến cảm giác bị xâm phạm. Trương Quý thống khổ vận vẹo cái miệng, hồng mong chạy trốn khỏi những ngón tay đầy gel bôi trơn của Mộ Dung Duy.

Mạc Dực đứng bên giường trầm thấp mà cười “Mộ Dung Duy là đang thương cậu. Không chuẩn bị trước khi đi vào chỉ làm cậu bị thương thôi. Được rồi, A Quý, nhìn cái này.”

Lời nói toát ra đầy tà khí.

Trương Quý kìm lòng không đậu nhìn về phía hắn, há miệng thở gấp nhìn chăm chăm vào máy quay phim mini trong tay Mạc Dực.

“An Lăng hôm nay cố ý lại đây, chủ động cho tôi mượn.” Mạc Dực trêu chọc “Tôi thấy ý này cũng không tồi, nghe nói hàng của hãng này quay phim chụp ảnh vô cùng sắc nét. Chờ chút nữa quay lại quá trình Mộ Dung Duy đi vào, xem thử có đúng là như vậy không nhé.”

Trương Quý hoảng sợ mà nhìn Mạc Dực, tâm đều phát lạnh. Thấy Mạc Dực cầm máy quay nhắm ngay mặt mình, lập tức quay mặt về phía bên kia.

Mộ Dung Duy nhắc nhở một câu “A Dực, trước khi cậu đem trả cho An Lăng, nhớ phải lấy băng ra.”

“Yên tâm đi.”

Động tác Mộ Dung Duy không hề ngừng lại, Trương Quý không thể nhịn được nữa mà kịch liệt chống cự.

Hai tay bị trói về phía sau không cách nào động đậy, hai đùi bị gập lại cũng không có lực, Mộ Dung Duy lại ép sát như thế, gần như tất cả đường phản kháng đều bị tước đoạt.

Thanh tỉnh mà để nam nhân dù bận tay nhưng vẫn ung dung xâm phạm, làm cho Trương Quý cực kỳ khuất nhục.

Ngón tay sáp nhập vào cơ thể đã tăng lên ba ngón, bởi vì có bôi trơn hỗ trợ nên có thể ở dừng đạo căng chặt mà dễ dàng trườn sáp. Cảm giác nội vách tường ấm nóng mềm mại bao vây chặt chẽ lấy ngón tay phi thường kỳ diệu, gần như là một loại hưởng thụ hiếm có. Mộ Dung Duy thỉnh thoảng đem ngón tay dùng sức tách ra, cảm thụ độ đàn hồi cùng thay đổi của nội vách tường.

“Thật muốn tự A Quý cũng với tay vào thử một chút, rất thư thái đó.” Mộ Dung Duy thấp giọng cười.

Huyết khẩu rất nhanh sẽ nhận dự vọng cương cứng nóng rực của hắn không ngừng bị vuốt ve xoa nắn, giống như đóa hoa chậm rãi hé nở, lộ ra bên trong một tầng mị thịt hồng hào, làm kẻ khác liên tưởng đến khoái cảm được gặt gao hút chặt khi sáp nhập.

Nhìn khúc đạo đầu đã ổn thỏa, Mộ Dung Duy ra hiệu với Mạc Dực “A Dực, tôi bắt đầu đây.”

“Ừm.”

Màn hình máy quay phim, nhắm ngay lối vào hình hoa cúc khả ái mỏng manh mà ngay sau đó sẽ đón tiếp tiến công của nam nhân.

Vùng vẫy của Trương Quý trong mắt một người từng học qua võ thuật chuyên môn như Mộ Dung Duy, yếu ớt đến không đáng giá nhắc tới.

Trái tim ánh mắt Mộ Dung Duy đều đặt trọn và cảm thụ thân thể trong sáng như khối bảo thạch này, đem thứ nóng rực giữa hai chân tới gần nơi chính mình vừa khuếch trương, ngay chính giữa huyết khẩu đang khẩn trương co rút lại, dùng tốc độ cực chậm mà đẩy vào, cường ngạnh phá vỡ rào cản bên ngoài.

Quá trình đỉnh đầu thô to chôn vào cơ thể bị cố tình trì hoãn đến ác liệt, Trương Quý nhục nhã mà cảm giác được đỉnh dị vật của nam nhân, kèm theo đó là giãn ra của bên trong niêm mạc, ma sát với thần kinh mẫn cảm tiến vào trong cơ thể.

“Không đau, có phải không? Tôi không thấy chảy máu.” Mộ Dung Duy tạm dừng một chút, cúi đầu đưa ngón tay gầy gầy nẹp uốn ở cửa lối vào do dự vọng của chính mình tạo nên.

Cúc hoa khéo léo hoàn toàn xuất hiện, da thịt nhột nhột thường giấu giữa những nếp uốn đều lỏa lồ lộ ra, đóa hoa *** mỹ đang gắt gao bao chặt lấy khí quan xạ phạm Trương Quý, hé ra cái miệng nhỏ nhắn thâm mà bắt đặc dĩ hút lấy chính mình.

Cảnh tượng *** mỹ tàn nhẫn quá mức, kích thích mãnh liệt mọi giác quan của Mộ Dung Duy. Chỉ đơn giản nhìn một chút, dục vọng khổ hạ bỗng nhiên lại trướng lớn một vòng.

“Cảm giác rất rõ ràng phải không, A Quý? Bị một vật thô to cắm vào như vậy.”

Sấp nhập cũng không đi đến sâu nhất, lúc này chỉ để đỉnh đầu đi vào, sau khi cho Trương Quý một chút thời gian thích ứng, Mộ Dung Duy bắt đầu từ từ thẳng tiến.

Côn thịt cố chấp phá vỡ lối vào chặt chẽ mà mềm mại, vừa khuếch trương vừa tấn công, không rất kịch liệt cuồng dã, nhưng cũng không một tia do dự.

Mộ Dung Duy chưa bao giờ từng ném qua loại cảm giác tiêu hồn này.

Buông bỏ tất cả hung mãnh táo bạo để tấn công thần tốc, thay vào đó là phương thức vừa thông thả vừa duy trì lý trí, mỗi một lần xâm nhập, sự phản kháng bị ngăn chặn cùng sợ run của Trương Quý xuyên thấu qua da thịt nơi tiếp xúc lẫn nhau cùng sự co rút bên trong dừng đạo mà rõ ràng rành rành truyền đến mình, hần dưng bản năng của một người đàn ông đem Trương Quý phá vỡ từng chút từng chút một, dùng khí quan tối mẫn cảm của mình cảm thụ khoái cảm được trù sấp trong cơ thể Trương Quý.

“A Quý, cậu kẹp tôi thật chặt.”

Sau khi đâm đến chỗ sâu nhất, từ tốn rút ra, giống như để Trương Quý đủ thời gian xác định bản thân đang bị dục vọng cực đại xâm phạm.

Chậm rãi đâm vào, lại chậm rãi rút ra, trong một đoạn thời gian thật dài, chỉ vền vẹn duy trì lặp đi lặp lại động tác một nông một sâu này.

Đường ruột theo chuyển động liên tục của Mộ Dung Duy mà bị chà đạp đến thâm thẳm, chỉ có thể nhân lúc hần rời đi mà vội vã thở dốc, nhưng rồi rất nhanh sau đó sẽ lại bị buộc mở rộng khuếch trương cực hạn thêm một lần nữa.

“Cứ nói không muốn, nhưng thân thể lại ngậm tôi chặt lắm này.” Mộ Dung Duy bên môi mang theo ý cười, ánh mắt cũng rất chăm chú, cường hãn mà đưa đẩy thất lưng, hỏi Trương Quý đang bị bức bách nhận chính mình “Lúc tuyến tiền liệt được mát xa, ít nhất cũng có phần thoải mái đúng không?”

Tính khí giữa hai chân vẫn bị cấm huỷ diệt, quả thực vô cùng xấu hổ mà đứng thẳng.

Trương Quý ngửa cổ về sau, phát ra tiếng thở dốc tựa như tiếng khóc nức nở đầy mê người.

Hai cánh tay bị trói ngược về sau bị đè đến tê liệt, nhưng cậu không thể bận tâm, cảm giác hạ thể bị xâm phạm rõ ràng đến mức tàn nhẫn, Mộ Dung Duy dường như không có điểm dừng mà liên tục thúc vào cơ thể cậu.

“Sao nào? Ít nhất cũng có phần thoải mái, đúng không?”

Mộ Dung Duy nhờ kinh nghiệm phi thường, rất nhanh tìm được nơi đó của Trương Quý, va chạm *** loạn nhờ dầu bôi trơn mà vang thành tiếng, thân thể không ngừng giã vào thân thể, cố tình công kích nhược điểm không thể chống cự của bất kỳ người đàn ông nào kia.

Trừu tống hết khả năng đem Trương Quý cả người run lên bần bật.

“Ồ.....” Đôi môi vẫn luôn mím chặt không thể kiềm nén bật ra một tiếng rên rỉ.

Giống như chiếm được cổ vũ, Mộ Dung Duy tựa như quân cướp càng thêm tăng mạnh chiếm đoạt, tiết tấu thông thả dần điều chỉnh, không hề là ôn hòa nữa, mà là rút dục vọng ra hơn phân nửa, sau đó giống như lưỡi lê đột nhiên đâm thẳng đến tận cùng.

Công kích hết lần này đến lần khác.

Trương Quý bị tra tấn đến lắc đầu một cách tuyệt vọng.

Côn thịt cùng hậu huyết ma sát, dưới sự hỗ trợ của dịch thể càng phát ra thanh âm ướt át khiến kẻ khác xấu hổ không thôi.

Trương Quý thống khổ mà không ngừng thở dốc yếu ớt, thân thể thanh thuần khiết tịnh trong lúc mập hợp vi phạm luân thường nhiễm thượng về mị hoặc quỷ dị, làn da trắng nõn phỉếm hồng đầy gợi tình.

Mộ Dung Duy ý loạn tình mê mà chọc thủng thân mình như có ma lực này, bởi tư thế quan hệ, kết hợp với ống kính không bỏ sót bất kỳ một hình ảnh đáng thẹn nào, hắn bị khoái cảm sung sướng đến cực điểm kích thích càng thêm hưng phấn, dồn sức kịch liệt đâm vào thân thể mảnh khảnh sợ run bên dưới, tiết tấu ngày càng thêm cuồng loạn.

“Không... Không!” Trương Quý thất thanh thét lên.

Mộ Dung Duy hung hăng bấu chặt eo cậu, cố chấp mà đem tần suất đẩy lên cao nhất.

Sau vài lần công kích cuối cùng dị thường mạnh bạo, Trương Quý dưới sự áp chế của hắn đã khóc nấc lên như một đứa nhỏ.

“A Quý, tôi tới đây.”

Mộ Dung Duy mạnh mẽ thẳng lưng, chỉ một cái va chạm cơ hồ đem cả lực phủ ngũ tạng bức ra khỏi ***g ngực, đem tinh hoa của chính mình bắn thẳng vào nơi sâu nhất trong cơ thể Trương Quý.

Bị dịch thể nóng hổi của nam nhân bắn trong cơ thể, Trương Quý nam kham đến gần như ngắt đi.

Mộ Dung Duy thở ra một hơi thật dài, vươn đầu ngón tay vuốt mấy ngọn tóc ướt đầm mồ hôi lòa xòa trước trán về sau, cuối cùng cũng buông hai chân vẫn luôn bị ép trước ngực của Trương Quý ra.

Hai chân thon dài vô lực trượt xuống nệm.

Mạc Dực đưa máy quay phim cho Mộ Dung Duy, bắt đầu cởi quần áo.

Trương Quý vẫn đang thất thần, hắn dễ dàng mà tách hai chân cậu ra, cầm lấy mắt cá chân nâng về phía trước. Dù hai chân vẫn chưa thể hoàn toàn khép lại, nhưng hắn vẫn giống Mộ Dung Duy đem hai chân đã rã rời đến không còn sức lực ép lên ngực.

Làm như vậy, chẳng những tiện cho việc quay phim, mà đồng thời khi xâm phạm, cũng rất thuận lợi thưởng thức hình ảnh lúc bản thân sáp nhập bí huyết.

Trương Quý từ cơn thất thần tái nhợt phản ứng lại.

Tiếp theo là Mạc Dực!

Cậu sợ hãi mà giãy giụa, nhận được trừng phạt là Mạc Dực không hề chào hỏi mà trực tiếp sáp thẳng vào.

Cúc hoa đã bị Mộ Dung Duy chà đạp trước một đó còn chưa thể khép kín, vốn đã có dầu bôi trơn bên ngoài, lại có thêm tinh hoa của nam nhân bắn ra làm dịu, Mạc Dực thật dễ dàng mà đẩy tới chỗ sâu nhất, hơn nữa còn hài lòng mà bắt đầu lặp lại trều tống.

Úc hiếp Trương Quý quá mức quật cường, là một loại kích thích khó có thể diễn tả thành lời.

Biết rõ tính mang thù của Trương Quý vĩnh viễn sẽ không quên mình đã bị đối xử như thế nào, nhưng Mạc Dực cam chịu, hoàn toàn đắm chìm trong khoái cảm sẽ vậy bắn cậu trọn vẹn này.

Chà đạp cậu đến mức cả đời cũng không thể tẩy sạch hương vị của hắn khỏi người.

Thân thể phải phục tùng cho quyết định điên cuồng này, mỗi lần tiến công của Mạc Dực đều dị thường cố chấp cùng tần nhẫn, tần suất đưa đẩy so với Mộ Dung Duy càng thêm đáng sợ.

Giao hợp lặp đi lặp lại, tiếng thân thể va chạm cùng thanh âm *** mỹ dĩnh nhóp do dùng đạo bị trều sáp khuếch trương vang lên dày đặc trong không khí, trong phòng của chủ nhân, *** bốc lên vượt ngoài sức tưởng tượng.

Mộ Dung Duy cầm máy quay quay lại nơi hai thân thể kết hợp chặt chẽ, không biết hành động mình đang làm sẽ gây nên tội ác gì.

Cảm giác ghen tỵ cùng kích thích được xâm phạm thân thể hòa quyện vào nhau, nhìn Trương Quý ngay trước mắt bị hiếp bức tàn nhẫn, khoái cảm *** tà thể nhưng áp chế hoàn toàn một tia thương hại cùng hối hận sót lại.

Mỗi một lần tiến lên của Mạc Dực đều làm cho hắn liên tưởng đến sung sướng khi bản thân bên trong Trương Quý, mềm mại, ấm áp bao vây, tựa như vừa khóc vừa oán hận lại gất gao hàm trụ hạ thân của chính mình.

Cảm giác như mọi ham muốn đã thú đều hoàn toàn bị điều động.

Thân hình trần trụi theo xâm phạm của giống đực không ngừng cọ xát, ra giường bên dưới cũng bị xô đẩy đến nhàu nhĩ, Trương Quý đau đớn cau chặt mi, yên lặng thừa nhận.

“Đến bây giờ còn không mở miệng?” Mạc Dực nở nụ cười tà ác “Đừng lo, cậu rất nhanh sẽ mở miệng thôi, A Quý.”

Lại là một đợt đưa đẩy trùng phạt.

Bị dị vật thô to thần tốc đột phá đến cực hạn, khuôn mặt kiêu ngạo của Trương Quý đột nhiên co giật một chút.

Tiếng khóc nức nở yếu ớt bật ra khỏi kẽ răng.

“Đừng nói tôi tự đại, A Quý.” Mạc Dực lạnh lùng mà nói “Nếu tôi còn không đối phó được cậu, trên đời này sẽ không ai có thể đối phó được.”

Mạnh mẽ rút ra còn thịt hung mãnh, không dồn sức tàn sát trên diện rộng nữa mà chỉ công kích điểm nhỏ mẫn cảm kia.

Trương Quý sống chết vặn vẹo, sống lưng gần như cong lên, trên da thịt ôn nhuận là tầng tầng mồ hôi lạnh.

“Kỳ thật là vờ cự tuyệt nhưng trong lòng rất hoan nghênh, vừa đau đớn lại vừa khoái hoạt, đúng không?”

Như để phối hợp với câu hỏi của mình, Mạc Dực càng cố ý ác độc công kích điểm nhỏ kia, một lòng một dạ làm cho Trương Quý không thể tự chủ mà đón ý hòa theo.

Mặc kệ tâm lý có muốn kháng cự đến mức nào, thân thể đàn ông luôn vĩnh viễn tối thành thực.

Ra sức co rúm chôn sâu phân thân bên trong mềm mại, Mạc Dực tinh tường phát hiện toàn thân Trương Quý đã bắt đầu khẩn trương co rút, niêm mạc bị áp bức co vào, tham lam mà mút chặt nam vật đang tàn sát bữa bãi hung ác kia.

Cúi đầu, nhìn đến cái miệng nhỏ nhắn vây chặt bao quanh phân thân nhuốm lên sắc màu yêu diễm, khi rút ra, một chút mị thịt nộn hồng sít sao quấn chặt cũng theo đó bị kéo ra ngoài.

Trương Quý càng điên cuồng mà lắc đầu, mái tóc ngắn đen nhánh ướt sũng mồ hôi bay múa trong không trung tạo thành những đường cong vùng vẫy thê lương.

Không hề thở dốc nức nở nữa, cậu bắt đầu thẫn thức thở dồn dập.

Tiếng ghen ngào cực khê, yếu ớt bật khỏi kẽ răng.

Dẫu rằng chìm trong tình cảm mãnh liệt, nhưng Mạc Dực vẫn không buông tha cho biến hóa của cậu, tàn ngược mà trêu đùa “Nhịn không được sao? Không phải quyết tâm không chịu lên tiếng kia mà? Không còn cơ hội nữa rồi, cho dù có cầu xin tha thứ, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Đổ người về trước, thân hình cường tráng phủ hoàn toàn lên người bên dưới, bờ ngực khỏe mạnh đủ để đem hai chân đã bị ép lại đè xuống càng chặt hơn khiến Trương Quý đau đến không thể thở nổi. Duy trì tư thế khốn khổ như vậy, Mạc Dực vẫn hung hăng hôn lên đôi môi đang khóc nức nở, sau khi không cam lòng mà cắn một cái, môi buông đôi môi sưng đỏ ra.

“Tôi muốn ra rồi, A Quý. Gọi tên của tôi, gọi A Dực!”

Phía dưới lại đột nhiên một trận đột kích.

Bị xâm phạm nhục dục nhồi kín, sau những kháng cự vô ích thất bại, Trương Quý bị hấn hung ác trừng phạt đến nước mắt ròng ròng.

“Nếu nghe lời, sẽ không bắn ở bên trong. Nhanh lên, gọi A Dục!” Dục vọng lên tới tột đỉnh, nam nhân bởi vì khối thân thể này mà dục tiên dục tử, thể nhưng thanh âm vẫn rét lạnh như băng tựa hồ ngàn năm cũng không thể tan chảy.

Khoái cảm như cơn lốc xoáy cuốn sạch không gian phong bế này.

Giống đực cực đại trong cơ thể lấy hành động chứng minh cho sự xâm lược, trườn sát đâm rút trên diện rộng, quật nát mọi lý trí cùng tự tôn của Trương Quý đang gắng gượng bám bên bờ vực thẳm.

Trương Quý bị tra tấn đến phát cuồng.

Hàng mi thanh tú nhú chặt lại, toàn thân gồng lên căng cứng.

Thân thể nhuộm màu *** liên tục hứng chịu công kích, cả người run rẩy dữ dội như lá trong gió, trong một giây phút, giống như tất cả mọi thứ đột nhiên ngưng kết rồi bỗng chốc vỡ tan thành, đôi môi vẫn luôn mím chặt thành một đường cong quật cường rốt cục mở ra, liều mạng ngửa cổ ra sau “Ồ khốn nạn! Đừng hòng! Đừng hòng! Đừng hòng! Tôi..... A——” Tiếng kêu dồn dập cuối cùng vỡ vụn đến không thành tiếng.

Mạc Dục bất thành linh đâm vào chỗ sâu nhất, như thể bị chọc giận mà bắn đến cả người kịch chấn.

Ồ ồ thở dốc, cả căn phòng tràn ngập mùi xạ hương của giống đực.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Mạc Dục đi vào toilet, rất nhanh đi ra, vươn bàn tay ướt nước lạnh leo nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt mềm mại của Trương Quý.

Trương Quý thiếu chút nữa lâm vào hôn mê cứ như vậy bị nước lạnh băng gọi trở về.

“Kết thúc sớm thế sao? Cậu vừa mới nói cái gì? Nói lại lần nữa xem.”

Con ngươi mất đi tiêu cự của Trương Quý chậm rãi ổn định lại, cuối cùng oán hận mà chiếu vào khuôn mặt lạnh lùng kiên nghị của Mạc Dục.

Mạc Dục đối với ánh mắt không chút nào che dấu của cậu, khoe môi bỗng câu lên một nụ cười tà ác khiến cậu rừng mình sợ hãi.

“A Quý, cậu cho đây là trừng phạt à?” Mạc Dục từ trên cao nhìn xuống “Dễ dàng như vậy sao? Đây chỉ là làm tình bình thường, khúc nhạc dạo của bọn tôi là để cậu thoải mái một chút, quả nhiên rõ ràng là cậu cũng thích.”

Mạc Dục nói xong, Mộ Dung Duy cũng vừa vặn đóng máy quay phim lại.

Hắn thở dài một hơi “Bây giờ mới là bắt đầu. A Quý, tôi quên nhắc cậu, vừa rồi, cậu tốt nhất là nên nghe lời A Dục một chút mới đúng.”

32. Chương 32

Thân thể mảnh khảnh thon dài mất đi năng lực phản kháng, đột nhiên bị nâng bổng lên.

Tựa hồ hết thảy đã sớm có dự bị.

Mộ Dung Duy lấy một lọ thủy tinh sạch sẽ ra, Mạc Dục ôm Trương Quý, không cho phép kháng cự mà tách hai đùi, để miệng lộ ngay bí huyết vừa bị người chà đạp đến sưng đỏ kia.

Rất nhanh, dịch thể trắng đục mà hai kẻ vừa mới hung hăng phát tiết bắn sâu vào trong cơ thể, vì trọng lực mà chậm rãi từ cúc hoa kiêu diễm chảy xuôi đi ra, giữa không trung kéo thành sợi chỉ bạc *** tà, nhỏ vào trong lọ thủy tinh trong suốt sáng bóng.

Dốc cạn lực cũng vô pháp suy chuyển tình trạng bị Mạc Dực ôm vào trong ngực dang rộng hai chân, đầu rõ ràng biết hạ thể của mình đang ồ ồ chảy ra dịch thể nồng mùi giống đực, nhục nhã biến thái khiến Trương Quý xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Quá đáng cực kỳ...

Không phải chỉ trốn một tuần thôi sao?

Phải tra tấn đến mức nào mới vừa lòng đây?

Trương Quý nhắm mắt lại, hận chính mình vừa rồi không thể ngắt đi được.

“Khá nhiều.”

“Đương nhiên, chúng ta tuổi trẻ sung sức, tích một tuần, mà đêm nay lại là lần đầu tiên.”

“Mộ Dung, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Biết rồi.”

Vì muốn mau chóng thu được chất lỏng trong cơ thể Trương Quý, Mộ Dung Duy đưa hai ngón tay chọc vào huyết khẩu đã bị chà đạp hai lần, hơi dùng sức khuếch trương, không để cho cơ vòng cản trở chất lỏng chảy ra ngoài.

“Có vẻ đủ rồi đây.”

Lấy xong, Mạc Dực mới thả Trương Quý nằm lên tấm nệm mềm mại.

“Có phải khó hiểu lắm không?” Mạc Dực mỉm cười hỏi Trương Quý.

Trương Quý có chút kinh hãi, hoảng loạn mà nhìn Mộ Dung Duy.

Mộ Dung Duy lấy ra một hộp sữa tươi, đổ vào trong lọ thủy tinh, lắc nhẹ, trộn đều dịch thể cùng sữa lại với nhau.

Một ống tiêm dung tích lớn còn mới được lôi ra.

Khi Mộ Dung Duy dùng ống tiêm hút hỗn hợp dịch thể vào ống, Trương Quý còn tưởng rằng bọn họ lại tiến hành súc ruột thêm lần nữa.

Mộ Dung Duy nhìn ra suy đoán của cậu, nhẹ giọng nói “Không phải súc ruột.”

Trương Quý run bần bật, bị Mạc Dực bắt lấy mắt cá chân, rụt lui lại.

Mạc Dực cười rộ lên “A Quý, đến giờ mà còn không nghe lời, hậu quả sẽ càng thê thảm hơn.”

Trương Quý hai tay bị buộc về phía sau căn bản không có khả năng chạy trốn, Mạc Dực chỉ vài giây đã tóm được cổ chân cậu, giống như lúc đầu mà dùng dây da trói vào thành giường.

Chẳng mấy chốc, cả hai chân cũng bị cố định.

Trương Quý bị ép buộc nằm ngửa trên giường, mặt hướng lên trên, hai đùi trần trụi hoàn toàn mở ra.

Mạc Dực ngồi xuống bên cạnh, nâng eo cậu dậy, để cho cậu tựa vào chính mình, từ phía sau ôm cậu.

Đầu kia của ống dây cắm vào niệu đạo bị Mộ Dung Duy nâng lên.

Trương Quý thấy hần cắm kim chích vào đầu ống dây, hai mắt đen huyền không thể tin nổi mà mở lớn, liều mạng lui về sau.

Nhưng chỉ phí công vô ích.

Dây da trói cổ chân không có độ co giãn, phía sau, Mạc Dực lại như một bức tường vững chãi mà ôm cậu.

“Hy vọng sẽ không quá khó chịu.” Thanh âm Mộ Dung Duy cũng rất không trấn tĩnh.

Ống chích và ống dây cắm vào niệu đạo là cùng một bộ, rất khớp với nhau, Mộ Dung Duy mở chốt nhựa ra, từ từ bơm hỗn hợp chất lỏng màu trắng ngà vào ống dây.

Trương Quý vùng vẫy kịch liệt, ở trong lòng Mạc Dực sống chết giãy giụa.

“Bằng quang của cậu sẽ được bơm đầy dịch thể của tôi và Mộ Dung Duy, đây là trừng phạt nho nhỏ cho mảnh khố bé con của cậu.” Mạc Dực cúi đầu, môi vừa vặn chạm vào vành tai lạnh như băng của Trương Quý “A Quý, tôi đã nhắc nhở cậu, đừng nên giở trò khôn vặt ở trước mặt tôi.”

Chất lỏng đi vào trong cơ thể.

Trương Quý chẳng khác nào bị đổ dầu sôi mà co rúm lại.

Tinh hoa giống đục trắng đục trộn với sữa tươi cũng trắng đục một màu hòa vào nhau, bị rút ngược vào bằng quang, nhận thức này mãnh liệt bào mòn thần kinh Trương Quý.

Khí quan không thể nào chịu nổi giày vò của nam nhân, lại thêm xâm phạm ngược đãi không chút nhân tính.

Ngày càng nhiều chất lỏng rút vào, Trương Quý cảm thấy được từng địa phương trong cơ thể mình như bị axit sunfuric ăn mòn.

Lượng rút vào càng lúc càng lớn, tạo thành cảm giác căng trướng muốn bài tiết, nhưng phảng phất như không chỉ có bằng quang, mà là tất cả nội tạng đều bị rút vào đục vụng dơ bẩn của nam nhân.

Điều này so với bị cường bạo hay luân bạo càng khiến kẻ khác không thể chịu đựng được.

“Thả ra! Không cần! Không! Đừng mà...”

Thân thể cùng tinh thần song song bị bạo ngược làm cho tiểu thú bị tra tấn hoàn toàn hồng mắt.

Sau khi biết kêu khóc cũng không suy chuyển được gì, Trương Quý đổi thành phương thức mà Mạc Dực cùng Mộ Dung Duy tối mong chờ, nức nở cầu xin tha thứ.

“Không... không... Tôi sai rồi, làm ơn tha cho tôi, A Dực, van cầu anh...”

Đối với lời cầu xin vỡ vụn của Trương Quý, Mạc Dực tuyệt không chút thỏa dạ nào.

Lạnh lùng đưa mắt nhìn Trương Quý một cái, Mạc Dực trầm thấp hỏi “Đã chịu cầu xin tha thứ rồi sao?”

“Ồ... Tha cho tôi, tôi không dám nữa...” Trương Quý hơi thở mong manh mà van lơn.

“Không buông tha!” Đơn giản, ngắn gọn cự tuyệt.

Nụ cười của nam nhân vô tình đến tàn nhẫn, thờ ơ mà nói “A Quý, tôi rất rõ tính tình của cậu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu bây giờ tạm tha cho cậu, không dạy dỗ cậu đến triệt để, sau này cậu nhất định sẽ có gan mà giở trò với tôi. Thế nên hôm nay, nhất định phải làm đến cùng.”

Nghe thấy lời Mạc Dực nói, Trương Quý bắt đầu quấy đạp, giường bị cậu vùng vẫy mà rung cả lên.

Chất lỏng rút vào bằng quang ngày một nhiều. Người bình thường bằng quang chỉ chứa được cao nhất là ba trăm ml, thế nhưng hỗn hợp trong ống chích thì ít nhất phải đến tám trăm ml, tuy rằng không bơm vô hết, bắt quá lượng đi vào đã vượt quá phạm vi mà cậu có thể chịu đựng.

Đau đớn đơn thuần may ra còn chống đỡ được, nhưng hỗn hợp dịch thể cùng sữa tươi đáng sợ như thế bị bức bách đi vào khí quan, Trương Quý bị loại lắng nhục tà ác này tra tấn đến tan tác.

Bụng càng ngày càng trướng, như sắp nổ tung.

Trương Quý bỗng nhiên nghẹn ngào khóc lớn “Mộ Dung! Mộ Dung! Xin anh thương xót...”

Tay Mộ Dung Duy đang cúi đầu bơm chất lỏng run lên một chút.

Hắn ngừng đầu, nhìn vẻ mặt thống khổ đến vặn vẹo của Trương Quý, quật cường cùng kiêu ngạo đã biến mất không còn sót lại chút gì, trong đôi mắt ươn ướt át đen huyền viết đầy cầu xin, chẳng khác nào một chú linh dương vô tội đang bị nhóm người tàn ác chậm rãi lột da xé thịt.

Ánh mắt phức tạp mà nhìn chằm chằm Trương Quý một hồi, Mộ Dung Duy mới thấp giọng nói “A Quý, hãy nhớ kỹ bài học kinh nghiệm này, về sau đừng đại dốt nữa. Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi.”

Tiếp tục đẩy ống chích.

Đến khi một giọt cuối cùng cũng được bơm vào, hần mới phát hiện tay mình vẫn một mực run lấy bầy.

Trương Quý đau đến khổ sở, vẫn không ngừng nức nở cầu xin “A Dực, A Dực, tôi sai rồi... Van anh..... Tôi không dám... nữa...”

Bàng quang phình to bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung đã gần tới điểm cực hạn, cậu rành rẽ cảm nhận được dị vật đáng sợ xâm nhập mình, như dây leo mà nhanh chóng bủa vây khắp lực phủ ngũ tạng, quần siết bóp nghẹt từng góc ngách trong cơ thể.

Mạc Dực gắt gao ôm Trương Quý đang run rẩy khóc ròng, toàn thân ướt sũng mồ hôi lạnh tỏa ra mị hương tuyệt vọng đầy *** mỹ vì bị mặc sức chà đạp.

“Đừng cầu, A Quý.” Mạc Dực nhắm mắt lại, siết chặt cánh tay, giống như lo sợ người trong sáng đến vô tội trong lòng sẽ vỡ tan tành “Không cần cầu nữa, A Quý.”

Mộ Dung Duy vặn chót ống dây, vung tay, quăng hết thủy ống dây cùng lọ thủy tinh lên mặt đất, rồi bắt thành linh đứng dậy xoay người.

Lọ thủy tinh rơi xuống đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

“Mộ Dung Duy, cậu đi đâu?” Mạc Dực quát một tiếng.

“Tôi không muốn ở đây nữa.”

Mạc Dực trầm giọng “Mộ Dung Duy, nếu bây giờ cậu đi ra ngoài thì từ nay về sau không cần chạm vào cậu ta nữa.”

Mộ Dung Duy chột ngoảnh đầu lại, nhìn chằm chằm Mạc Dực “A Dực, cậu có biết cậu là thằng điên không?”

“Tôi chỉ biết, cả ba chúng ta không thể nói đến được hay không được, chỉ có chủ nghĩa cực đoan mới hợp với chúng ta.” Mạc Dực cúi đầu, yêu thương mà nhìn Trương Quý đã lâm vào bán hôn mê trần trọc khóc nức nở “Tình tình A Quý so với hai chúng ta càng cực đoan hơn nhiều lắm. Đối với cậu, nếu không mạnh tay đến cùng thì không thể hoàn toàn chiếm được đâu. Mộ Dung Duy, cậu phải thật sự hạ quyết tâm.”

Hồ hấp Mộ Dung Duy trở nên ồ ồ dị thường.

Hần nhìn chăm chú Trương Quý ở trong lòng Mạc Dực, cứ như vậy xuất thần giây phút.

Giống như ẩn sâu trong cơ thể điều chỉnh hơi thở hỗn loạn, hần nghe thấy trái tim đang đập điên cuồng, không hề giống cảm giác hít thở không thông như ban đầu.

Không! Có lẽ là do nghẹt thở quá lâu, thân thể đã quên mất nhu cầu không khí là như thế nào.

Trương Quý trần trụi mà bị giam trong lòng ngực Mạc Dực, cơ thể mảnh khảnh trắng nõn nhẹ nhàng run rẩy, đôi môi sưng đỏ bán gương.

Mộ Dung Duy nghe thấy tiếng khóc như ẩn như hiện đứt quãng cầu xin của cậu.

Hần chậm rãi đi đến, nét mặt dần bình tĩnh trở lại, như thể đã dứt khoát quyết định trở nên tàn nhẫn.

“A Dực, tôi hiểu ý cậu.”

Hần quỳ xuống giường, đón Trương Quý từ trong lòng Mạc Dực, vững vàng ôm Trương Quý bất an vật lộn, nhẹ giọng nói “A Quý, hy vọng cậu có thể khắc ghi giáo huấn này cả đời. Tôi và A Dực đều là những sinh vật tà ác đáng sợ, cậu đừng quên.”

Mạc Dực có chút ý vị mà mỉm cười, buông mắt cá chân của Trương Quý ra, chế trụ thất lực không ngừng run rẩy, dục vọng hung mãnh lại một lần nữa đỉnh nhập bí lối ướt át non mềm.

“Không! A Dực... A —— Anh làm ơn! Aaaa...”

Bàng quang rơi vào trạng thái mất cảm cơ hồ chỉ chực nổ mạnh, hậu huyết đã bị chà đạp đến sưng tấy lại một lần nữa bị nam vật xâm phạm, Trương Quý từ trong cơn thất thần đột nhiên nức nở phát giác, khóc lớn vỡ tan tành.

Không đành lòng nghe tiếng khóc ngay cả tường cách âm tốt nhất cũng chẳng thể ngăn lại, loáng thoáng phiêu dạt trên hành lang.

Nhạc Trừng nhìn không được từ trong phòng mình đi ra, vịn vịn cửa phòng Mạc Dục.

“Ô hô, khóc thật thảm nha. A Dục cùng Mộ Dung không biết làm cái quỷ gì nữa.” An Lăng theo phía sau, xoa xoa mái tóc rối bù xù “Đừng vịn nữa, hẳn là khóa lại rồi.”

“Như vậy cũng thật quá đáng!”

“Nhạc Trừng, coi như hết, A Quý đã trở thành người của bọn hấn nha.”

“A Quý?” Nhạc Trừng buông tay nắm ra, lui về sau vài bước, vô lực dựa lưng vào tường hành lang, cười khổ tự nhủ “Vừa rồi tôi nghe, giống như không phải tiếng A Quý khóc, mà là của Lâm Thiếu...”

An Lăng như gặp quỷ trợn mắt nhìn hấn, hơn nửa ngày, mới thở dài một hơi, ngón tay đặt lên giữa mi tâm đang cau lại của An Lăng, nhẹ nhàng xoa xoa.

“Nhạc Trừng, cậu lầm rồi.” An Lăng nhu hòa mà buông thấp giọng “Là A Quý, thật là A Quý.”

Hấn khề khàng nói xong, chậm rãi kể sát lại.

Nhạc Trừng vừa mới tắm, cả người mang theo một cỗ thủy hương dịu nhẹ, An Lăng dịu dàng cúi đầu xuống, đặt môi lên môi Nhạc Trừng.

Không dùng kỹ xảo mà vươn đầu lưỡi tách khớp hàm, chỉ đơn thuần là phủ lên đôi môi kia mà thôi.

Mềm mại hay ngọt ngào tựa hồ đều không trọng yếu.

An Lăng chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu, đây chính là hương vị của Nhạc Trừng.

Nhạc Trừng đợi một hồi, mới đưa tay ôn hòa đẩy hấn ra.

“Này, tôi biết cậu lo cho tôi rồi.”

33. Chương 33

Trương Quý trăm triệu lần cũng không ngờ sẽ lọt vào tra tấn đáng sợ như vậy.

Theo chế định của Mạc Dục, Mộ Dung Duy phối hợp thực thi “Chương trình giáo dục”, giảng co đến hơn phân nửa đêm, tận khi trời rạng sáng, hai nam nhân đã luân phiên trút đầy tinh lực giống đực vào thân thể trần trụi bị trói buộc chặt chẽ kia.

Cạn kiệt khí lực, Trương Quý trở nên dị thường suy yếu, ngay cả thanh âm do không ngừng khóc lóc cũng trở nên khàn khàn.

Trong cơn hôn mê gián đoạn, thống khổ bên dưới một chút cũng không thuyên giảm. Vì chốt mở ở ống dây vẫn bị khóa lại, áp bách bàng quang liên tục trướng đau.

Quá nửa tối khóc lóc cầu xin không có hiệu quả, Trương Quý không nói gì nữa, chỉ hé đôi môi không còn huyết sắc, thì thoảng dạt ra tiếng nước nở thống khổ mơ hồ.

“A Quý, muốn nơi này được giải phóng lắm đúng không?” Tuy rằng mở điều hòa, nhưng thân hình thon dài của Mạc Dục vẫn đổ đầy mồ hôi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng Trương Quý “Trưởng như vậy, vất vả lắm đi?”

Cả người vô lực đã không thể thừa nhận thêm bất cứ kích thích nào, nhưng khi bàn tay nam nhân kia đặt lên bụng, Trương Quý vẫn nhìn không được mà run bần bật.

Trải qua hành hạ khó bề tưởng tượng nổi này, ánh mắt Trương Quý nhìn Mạc Dục tràn ngập sợ hãi.

Mạc Dục dời tầm mắt khỏi cậu, chuyển hướng sang nhìn một người khác.

Ý thức được hẳn cùng Mộ Dung Duy trao đổi ánh mắt, Trương Quý bị đào sâu tiềm thức hoảng sợ, thấp giọng nói “Từ bỏ... Tôi thật sự không được nữa...”

“A Quý, đừng lo.” Mộ Dung Duy vươn tay lau cái trán ướt đầm của cậu “Sắp kết thúc rồi, ngoan xem cái này một chút, xong bọn tôi sẽ rút ống dây ra cho cậu.”

Giương mắt nhìn màn hình tinh thể lỏng ở phía trước, chờ Trương Quý mù mịt mà chuyển ánh mắt lại đây, Mộ Dung Duy mới ấn nút play.

Xuất hiện trên màn hình lớn, là pha quay chậm bí huyết không ngừng khẩn trương co rút, mảnh vật thô hắc của nam nhân tới gần, đỉnh đầu dữ tợn ép vào giữa lỗ nhỏ, bức bách cúc hoa nở bung ra, *** tà đến hoảng hốt lòng người.

Trương Quý vừa nhìn thấy một cái, đồng tử kịch liệt co rút, tức khắc quay sang chỗ khác.

“A Quý, nhìn cho kỹ nha. Hoàn thành bước cuối cùng này mới được kết thúc trừng phạt bên dưới.”

Ngón tay thon dài của nam nhân vuốt ve thân thể phải báo ra số lượng bắn tinh trong một đêm này, cách da thịt mỏng manh lạnh như băng, nhẹ ấn bằng quang đã chịu đủ mọi tra tấn.

Chỉ là rất nhỏ, nhưng Trương Quý không thể đừng được tiếng nức nở hết sức thống khổ.

Mộ Dung Duy kiên nhẫn mà tua lại hình ảnh trên màn hình LCD trước mặt Trương Quý “A Quý, tôi mở lại lần nữa, cậu hãy thật chú ý vào.”

“Không chỉ xem, mà còn phải nói số lần nữa.” Thanh âm Mạc Dực như vọng lên từ địa ngục, không chút phật phùng, trầm thấp vô tình “Đếm xem lần đầu tiên Mộ Dung Duy ra vào bên trong cậu nhiều hay ít mới bắn. A Quý, cậu có thể xem bao nhiêu lần cũng được, không giới hạn, nhưng phải báo con số chính xác tôi mới cho cậu bài tiết thứ trong bàng quang ra.”

“Đừng... đừng như vậy...” Trương Quý trong lòng ngực Mạc Dực, yếu ớt lắc đầu, mái tóc đen cọ vào bờ ngực trần trụi cường tráng của hắn.

“Đừng sao? Nếu không báo được con số, phía dưới sẽ vẫn nhen!”

Lời nói Mạc Dực lãnh liệt như núi, đem Trương Quý đã không còn khí lực lại bắt đầu như đứa nhỏ bất lực khóc nức nở.

Kế tiếp, rất nhanh lại là càng thêm bức bách.

“Đến lúc này còn muốn phản kháng sao? Nghe này, biết tôi sẽ làm gì không? Tôi sẽ mở khóa ống dây ra cho đi ra một phần, lấy thêm sữa mới, sau đó sẽ bơm sữa cùng dịch thể mới vào trong cậu.”

Lọ thủy tinh đã được rửa sạch sẽ, cũng chứa không ít trọc dịch trắng ngà, so với lần đầu tiên tuyệt chỉ có nhiều hơn.

Dù sao cũng là từ khi hai người bắt đầu bắn tinh hoa, đến lúc này, là tổng số lần liên tục ép thân thể Trương Quý lưu lại.

“A Quý, nhìn cho kỹ vào rồi đếm đi. Cậu cũng biết tôi rất có tính nhẫn nại, có thể cùng cậu kéo dài mấy ngày mấy đêm đều không thành vấn đề.”

Trương Quý lạnh toát mà run rẩy, nhìn lọ thủy tinh chứa đầy dịch thể ghê người ở bên giường. Cậu quét mắt rời đi nơi khác, không đành lòng mà nhắm hai mắt lại.

“A Quý, lại một lần nữa, nhanh xem đi.”

Mộ Dung Duy ấn nút play.

Trương Quý từ từ mở mắt ra, con ngươi đen như hắc thạch đã không còn chút thần thái, tận sâu trong hắc đồng là mịt mù tuyệt vọng.

Nhìn thấy khí quan hung mãnh sáp nhập cơ thể mình, từng chút từng chút một đâm vào tận cùng, hình ảnh suốt quá trình xâm phạm lại được quay chậm, huyết khẩu bị nam vật nhồi chặt cứng, mị thịt phần hồng theo những đợt co rúm bị lôi ra, trần trụi lộ diện.

Dâm mỹ phóng đảng khó coi cực kỳ.

Trương Quý nhin không được nhắm hai mắt.

Mạc Dực ở phía sau ôm cậu, bàn tay từ cái bụng thon lần lên, ngón tay chạm được điểm nhô nhỏ trước ngực đã bị găm cắn đến sưng đỏ, thậm chí còn in lại dấu răng, nhẹ nhàng vờn vờ, thấp giọng cảnh báo “Thật là muốn tôi thực hiện tất cả những lời vừa rồi, bơm cho cậu một lần dịch thể mới, cậu mới chịu nghe lời có phải không?”

Trái tim Trương Quý co rút mãnh liệt.

Bất đắc dĩ, đành phải mở to mắt.

Bởi vì bỏ lỡ một đoạn, lại không thể nào đoán được số lần trừu sáp, Mộ Dung Duy một lần nữa nhấn nút bắt đầu.

Rồi tiếp tục không chịu dừng được mà nhắm mắt, uy hiếp tàn nhẫn, mở lại từ đầu, cứ như thế lặp đi lặp lại vài lần, Trương Quý bị nhục nhã làm cho chết ngất trong lòng Mạc Dực.

Sau khi tiêm thuốc vào cổ tay, lại bị tàn nhẫn vờn dấy.

Mạc Dực hung hăng cắn vành tai Trương Quý “A Quý, bây giờ đã biết thế nào là bài học chưa?”

Đã phải chịu đựng lăng nhục quá độ, Trương Quý lúc này đã không còn dũng khí tiếp tục đối nghịch với Mạc Dực nữa. Cậu nhẹ nhàng gật đầu, chỉ hy vọng khổ hình nhanh chấm dứt, ít nhất cũng không cần như lời Mạc Dực nói, càng kịch liệt hơn.

Thật sự là chịu không được.

“Được rồi, lần này dừng ở đây đi. Tôi miễn cho cậu bước cuối cùng.” Mạc Dực rút cuộc đại phát từ bi mà nói một câu, tuy nhiên cũng lập tức kèm thêm uy hiếp “Lần sau còn dám chọc giận tôi, tôi sẽ không tốt tính mà dễ dàng bỏ qua như vậy đâu. Tôi sẽ đem những chuyện hôm nay làm đủ một lần, hơn nữa sẽ hoàn thành đến bước cuối cùng, xem như chấm dứt hết nợ lần này. Sau đó, sẽ cho cậu trừng phạt mới, nghe rõ chưa?”

Trương Quý vô lực gật đầu.

Mạc Dực lại cường ngạnh mà mệnh lệnh “Lần sau phạm sai lầm thì sẽ có hậu quả gì? Lặp lại một lần cho tôi!”

Trương Quý bị gây sức ép suốt một đêm, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, giữa cơn mê lung lộn, biết không trả lời sẽ không chấm dứt, miễn cưỡng hé đôi môi mỏng, thì thào khế đến mức gần như không nghe thấy “Sẽ giống như đêm nay... phải nói số lần bắn..... còn có... trừng phạt mới...”

Mạc Dực lúc này mới buông tha cho cậu.

Hai nam nhân thú tính bắt tay với nhau suốt một đêm rồi cuộc cũng trôi qua cho Trương Quý, ôm cậu vào phòng tắm.

Mộ Dung Duy mở chốt, để Trương Quý đem chất lỏng đã giầy vò cậu cả đêm từ từ đi ra.

Khi rút ống dây, Trương Quý đau đến đuối chân, ở trong lòng Mạc Dực run rẩy lắc đầu, khóc đến thập phần đáng thương.

Mộ Dung Duy một bên cực kỳ cẩn thận mà rút ra, một bên dỗ dành “Rất nhanh là tốt rồi, A Quý, thả lỏng nào, căng thẳng chỉ càng đau thêm thôi.”

Thật vất vả mới rút ra được, Trương Quý đã không còn bất cứ thanh âm nào, ngất lịm trong tay Mạc Dực.

Mộ Dung Duy cầm ống dây rất nhỏ đã tra tấn Trương Quý đến thâm, sợ run một hồi, thấp giọng thở ra một hơi “Cuối cùng cũng xong rồi.”

“Đúng vậy, cuối cùng đã xong.” Mạc Dực khẽ đáp một câu, mi mày anh tuấn đột nhiên co rúm, song chướng siết chặt Trương Quý.

Mộ Dung Duy lạnh lùng nhìn hắn “A Dực, sao cậu không làm đến cùng? Bước cuối đó là nhục nhã nhất, cậu không như thường mà tới luôn đi?”

“Mộ Dung Duy, cậu không nhận ra sao?” Mạc Dực buông mi, ánh mắt yêu thương nhìn khuôn mặt tái nhợt của Trương Quý “Tiếp tục làm nữa, A Quý sẽ thật sự chịu không được. Tôi chỉ muốn cho cậu ấy biết không nên đối nghịch với tôi, không phải muốn giết chết cậu ấy.”

“Cho dù cậu ấy có chống đối cậu lần nữa thì cậu vẫn sử dụng phương thức này à?” Thanh âm Mộ Dung Duy mang theo vài phần âm lãnh “Trước kia cậu ấy hận cậu, còn bây giờ là sợ cậu.”

Mạc Dực khẽ cười, lãnh đạm mà nói “Cậu sai rồi. Cậu ấy trước kia hận tôi, lợi dụng cậu. Hiện tại, biến thành hận chúng ta, sợ chúng ta.”

Hai người yên lặng giằng co, tầm mắt trên không trung va vào nhau, vắng xẹt lửa điện lạnh như băng.

Cảm giác như rơi vào địa ngục, mọi thứ đều lạnh buốt.

.....

Trùng phạt suốt một buổi tối, tạo thành thương tổn phi thường lớn cho Trương Quý.

Như dự đoán của Mạc Dực và Mộ Dung Duy, Trương Quý trong cơn hôn mê bắt đầu sốt cao. Sáng hôm sau, bác sĩ mà bọn họ đã hẹn trước mang theo đầy đủ dụng cụ, đúng giờ xuất hiện.

Phòng chủ nhân của Mạc Dực rất nhanh được bố trí thành một gian phòng bệnh, từ bác sĩ đến y tá chuyên trách đi theo đều kiểm tra tình hình thân thể cùng tiến hành trị liệu cho Trương Quý.

Sau khi nhìn thấy tình trạng của cậu, An Lăng và Nhạc Trùng toát một thân mồ hôi lạnh.

Bọn họ vẫn biết Mạc Dực xuống tay đủ ngoan độc, nhưng đến mức này cũng quá sức bất ngờ.

An Lăng len lén nói với Nhạc Trùng “Thật may bọn mình không tham gia vào, bằng không cũng không biết A Dực sẽ xử chúng ta như thế nào nữa. Cậu nhìn Mộ Dung mà xem, suốt một buổi tối cứ trùng trùng hai mắt, trầm mặc như người chết, ai không biết còn tưởng người bị trùng phạt không phải là A Quý mà là cậu ta mới đúng ấy.”

“Cậu câm miệng lại đi, cẩn thận A Dực nghe thấy bây giờ.” Nhạc Trùng nói “A Dực thì tốt hơn sao? A Quý hôn mê bao nhiêu ngày, cậu ta ngồi chăm sóc bấy nhiêu ngày, ai cũng gầy đi một vòng hết rồi.”

“Ai bảo, tự làm tự chịu.” An Lăng chuyển đề tài “Đúng rồi, sao hôm qua cậu lại khóa phòng lại thế? Ở bên trong làm gì không để người khác thấy được à? Có phải xem trộm hình, ăn mảnh một mình hay không? Cậu là đồ xấu xa, có gì tốt tôi đều chia cho cậu một phần, thế mà cậu có lại dzú riêng cho mình như vậy đó. Phải không hả?”

Nhạc Trùng trực tiếp cho hắn ánh mắt Cậu lại điên đấy à, nói “À phải rồi, nhắc mới nhớ, từ nay đêm hôm khuya khoắt cậu đừng có mà lại mò đến phòng tôi đấy.”

An Lăng sững sốt, thu lại ý cười “Tại sao?”

“Ai kêu cậu ý đồ bắt lương làm chi?”

An Lăng vẻ mặt nghiêm túc, hỏi như đối chất “Tôi ý đồ bắt lương khi nào?”

Nhạc Trùng cũng biểu tình nghiêm túc “Tối hôm trước, cậu nói muốn thưởng tôi một lần, trả lại ân tình cho cậu. Tôi cảnh cáo cậu, An Lăng, đừng có mà tự tìm đường chết. Trai xinh gái đẹp thiếu gì, đi mà thưởng bọn họ ấy. Thỏ không ăn cỏ gần hang, nghe rõ chưa hả?”

“...”

“Này, nghe rõ chưa?”

“Nghe rồi!” An Lăng hậm hực nói.

Nhạc Trùng nhìn hắn một cái thật lâu, tựa như đang nhắc nhở cho hắn nhớ phải biết chừng biết mực, mới xoay người trở về phòng, tiếp tục chương trình học từ xa của mình.

Nhìn bóng dáng thon dài của hắn rời đi, An Lăng nhướn mi, nguy hiểm mà nheo mắt lại, lẩm bẩm nói “Cái gì mà thỏ không ăn cỏ gần hang? Cậu không muốn làm cho rõ ràng thì có! An đại thiếu gia cũng không phải là thỏ. Nhạc Trừng, tôi là kẻ ăn thịt!”

.....

Trừng phạt thực thi trên người Trương Quý, tuy rằng là lẳng nhục tàn nhẫn, nhưng Mạc Dực và Mộ Dung Duy trước đó có làm chuẩn bị kỹ càng, cũng nhờ ngày chủ nhật có thêm An Lăng cùng Nhạc Trừng ra tay trợ lực ít nhiều, khiến mỗi ngày Mộ Dung Duy càng có thêm nhiều thời gian mà tự trừng phạt bản thân.

Cũng có đủ thời gian sai người mang dụng cụ tiêu độc tinh chuẩn lại đây, thậm chí dần dần còn biết cách sử dụng, đã vậy còn là người đầu tiên gọi bác sĩ đến xem xét chữa bệnh cho Trương Quý.

Hai nam nhân tra tấn cậu mặc dù tâm lý gấp đến điên cuồng nhưng hành động lại dị thường lãnh tĩnh. Tuy rằng hậu đình bị thay phiên nhau xâm phạm đến sưng tấy, nhưng bởi vì có khúc dạo đầu cùng bôi trơn đầy đủ, không gây ra vết thương rách.

Mạc Dực chọn chính là nhuuyến quần niệu đạo y tế chuyên dụng, Mộ Dung Duy khi cắm vào cũng tận lực cẩn thận, không làm chảy máu.

Nhờ tất cả các điều kiện tổng hợp lại, Trương Quý sau vài ngày đã hạ sốt, tỉnh lại.

Sau khi được hai bác sĩ khẳng định không còn gì đáng lo ngại, khối đá lớn vô hình đè trong lòng mới buông xuống, không còn nặng nề nữa.

Tuy nhiên, thân thể Trương Quý vẫn rất suy yếu, Mạc Dực cưỡng chế cậu ở trên giường nghỉ ngơi hai tuần, mỗi ngày đều duy trì lượng thức ăn nhất định.

Có lẽ lòng còn sợ hãi vì trừng phạt kia, Trương Quý không hề dám làm trái theo quy định của các nam nhân. Như phần thưởng cho việc nghe lời, Mạc Dực mỗi tối đều cho cậu mười lăm phút gọi về nhà.

Cứ như vậy qua hai tuần, Trương Quý rốt cuộc cũng có thể xuống giường đi lại, trừ bỏ thần sắc có đôi phần tiêu tụy hơn trước, những địa phương khoắc thoát nhìn không còn bất đồng gì lớn.

Thứ hai đầu tuần, Mạc Dực và Mộ Dung Duy thương lượng với nhau, đồng ý cho Trương Quý đi học lại.

Vì đây là học viện nghệ thuật chuyên nghiệp nên nội quy thoáng hơn những trường khác rất nhiều, chỉ cần học viên đạt thành tích xuất sắc, cho dù mấy tuần không đi học cũng không sao cả, đều được giảng viên bỏ qua.

Buổi sáng, sau đêm bị nghiêm khắc trừng phạt, Trương Quý ngày đầu tiên đi học lại vẫn như thường lệ, sáng sớm mang túi xách rời khỏi nhà.

Nhưng buổi tối sáu giờ, chiếc đồng hồ cổ ở phòng khách đình đang gõ mười tám tiếng, Trương Quý vẫn chưa trở về.

Bốn người ngồi trên bàn ăn, đều mơ hồ cảm thấy không ổn.

An Lăng cùng Nhạc Trừng nháy mắt ra hiệu với nhau, ai cũng không dám lên tiếng.

Mộ Dung Duy rốt cuộc nhịn không được, nói “Giờ này đáng lẽ A Quý phải về đến rồi.”

“Cậu ấy có thể đi đâu? Tiền trong người một xu cũng không có, lại không biết em trai em gái mình ở chỗ nào.” Mạc Dực chậm rãi thấp giọng “Cậu ấy vừa mới bị phạt xong, không dám lộn xộn đâu. Đợi thêm một lát nữa đi, có thể người còn mệt, đi không nhanh như thường được.”

Giải thích rồi giải thích, không khí nhà ăn theo từng giây trôi qua càng ngày càng bất an.

Lo lắng mà đợi ba mươi phút, đồ ăn vốn nóng nghi ngút khói cũng đã nguội lạnh, không ai đụng một đũa nào.

Nhạc Trừng thở dài một hơi “A Dực, tôi vốn không muốn nói những lời này, nhưng... Biện pháp cậu sửa A Quý lần này có phải rất độc ác không?”

Có Nhạc Trùng đi tiên phong, An Lăng ở bên cạnh cũng không nặng không nhẹ mà chọc vào một câu “Trước kia bọn mình cùng làm, chưa từng thấy cậu bền bỉ nhường đó, lần qua lần lại một người suốt một đêm.”

Mạc Dực dường như không nghe thấy, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, khước mắt nghiêm nghị sắc bén hơi hơi co giật.

Nhạc Trùng cùng An Lăng còn toan nói tiếp, Mạc Dực đã đứng bật dậy, xoay người chạy ào ra cửa lớn.

Mộ Dung Duy cơ hồ cũng lao đi cùng lúc với Mạc Dực, Nhạc Trùng và An Lăng hai mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ mà nhún vai, sau đó cũng đứng dậy đuổi theo.

34. Chương 34

Một đường chạy như điên, khi xông vào học viện, một đám quý công tử luôn nổi danh hào hoa phong nhã đã không còn tâm trí đâu mà chú ý đến hình tượng của mình.

Trong đầu tựa như chỉ còn sót lại chút tỉnh táo của bản năng, sau khi chạy băng băng một đoạn đường không được tính là ngắn, Mạc Dực không còn lao đi vội vàng nữa.

Hắn chỉ khẩn trương đảo quanh học viện rộng lớn.

Mộ Dung Duy một bước cũng không rời theo sát phía sau hắn, vẻ mặt căng thẳng mà quan sát sắc mặt Mạc Dực.

Mạc Dực nên bước rất nhanh, đạp cộc cộc lên đường nhựa của học viện. Mộ Dung Duy vốn nghĩ Mạc Dực sẽ biết phải đi đến nơi nào mới tìm Trương Quý, vì hẳn đối với Mạc Dực có một loại tin tưởng khó có thể giải thích được.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện Mạc Dực mặt không chút thay đổi, đang đi rất nhanh kia, kỳ thật cũng không biết nên tìm theo phương hướng nào.

Mộ Dung Duy mơ hồ lo lắng “A Dực, cậu đừng không nói tiếng nào, nói vài câu đi.”

Mạc Dực giống như không nghe thấy lời Mộ Dung Duy nói, trời chiều buông xuống chiếu rọi khuôn mặt tuần mỹ cao quý, khí chất lạnh lùng so với bình thường tựa không có gì khác biệt, sau một hồi chạy vội, mồ hôi thấm ướt mái tóc đen thậm chí càng làm cho Mạc Dực trở nên gợi cảm.

Tuy nhiên Mộ Dung Duy lúc này đã nhìn thấy trong con ngươi đen thẳm luôn tiên liệu trước mọi việc của Mạc Dực đang cất lực che giấu một tia khủng hoảng.

Như bị ảnh hưởng, Mộ Dung Duy cũng trở nên hoang mang.

Mạc Dực lấy điện thoại ra, liên tục gọi vài cuộc, đều là nhanh chóng hạ mệnh lệnh.

“Lập tức giám thị động tĩnh ở nhà cũ của Trương Quý!”

“Lập tức giám thị mọi hoạt động của người nhà Trương Quý, theo dõi từng người một!”

“Điều tra bằng thu hình tuyến xe đường dài từ thành phố đến B thị ngày hôm nay, còn nữa, bằng ghi hình ở nhà ga cũng xem xét kỹ càng cho tôi! Nhìn xem Trương Quý có xuất hiện hay không!”

An Lăng cùng Nhạc Trùng theo phía sau hai bọn họ, nhỏ giọng thì thầm với nhau.

An Lăng khó có thể tin mà nói “A Dực cho dù cẩn thận đến mấy cũng có sai sót, sao cậu ấy không cử người giám thị A Quý nhỉ? Nếu là tôi tôi đã bố trí người trông coi nhất cử nhất động của A Quý rồi.”

“Đến lúc nào rồi mà còn nói ba cái chuyện này?” Nhạc Trùng khinh thường mà ngoắt hắn “Có lẽ cậu ấy muốn cho A Quý chút tự do thì sao? Cái gì cũng nằm trong tay Mạc Dực, thậm chí vài giờ đến trường cũng không được buông tha, không sợ bức A Quý chết à? Mọi việc đều nên chữa lại chút đường sống, An Lăng, điều này cậu không bằng A Dực.”

An Lăng cũng đồng dạng khinh thường mà xem xét Nhạc Trùng bên người “Hừ, tôi không bằng cậu ta đấy! Vậy sao tôi lại không muốn làm gì cậu thì làm đi nhỉ?”

Cự ly sóng vai gần như vậy, Nhạc Trừng thuận tay liền bắt ngờ bỏ lên cái gáy sẽ không kịp phòng bị của hắn một cái.

.....

Mạc Dực không ngừng bước chân, lao nhanh về phía trước, cùng lúc liên tiếp bấm điện thoại.

“A lô, bé Hai à? Anh là Mạc Dực đây. Em vẫn còn vừa học vừa làm thêm sao?” Giọng nói ôn nhu thân thiết, cùng biểu tình trên mặt và nện bước gấp gấp đối lập đến khiến kẻ khác phải ngỡ ngàng “Không có gì, anh chỉ thấy trên báo đăng tin gần đây có nhiều học sinh sau khi tan học liền hối hả đi làm thêm kiếm tiền tiêu vặt, kết quả lại ảnh hưởng đến sức khỏe, thế nên anh gọi nhắc em, làm gì thì làm, nhưng sức khỏe vẫn là quan trọng nhất.”

Mộ Dung Duy phục sát đất.

Đổi lại là hắn, ít nhất sẽ nói bóng nói gió một chút xem bé Hai có nghe gì về anh hai mình không, nhưng Mạc Dực một chữ cũng không hề.

“Đúng rồi, lần trước em hỏi anh hai em khi nào về đúng không? Cậu ấy có nói gì với em không thể? Anh bây giờ có tiết, giảng viên cũng là thầy dạy của A Quý, nếu không, anh có thể hỏi giúp một chút.”

“Vậy à? A Quý không nói gì sao? Được rồi, anh sẽ hỏi xem thế nào. Bé Hai, em còn khách sáo làm gì? Ừm, cứ như vậy nhé, em làm tiếp đi. Tạm biệt.”

Gác điện thoại, Mạc Dực bỗng dừng dừng bước.

Ba người khác cũng đứng lại theo.

Ai nấy đều nhìn chằm chằm Mạc Dực, xem hắn sẽ làm gì kế tiếp.

Rất nhanh, Mạc Dực xoay người chạy vội về hướng căn-tin của học viện, vừa vào đến cửa, đã đưa tay chặn một học viên lại.

“Có thấy Trương Quý đâu không?” Ngự khí bình tĩnh thong dong, ôn tồn tựa như chỉ lơ đãng hỏi bạn học bình thường.

Nhưng thật ra người bị ngăn lại kia, mặc dù chỉ là một nhân vật nhỏ bình thường đến không thể bình thường hơn, ấy mà lại là bạn cùng lớp với Trương Quý. Ăn cơm xong đang định rời khỏi căn-tin trở về nhà, thế nhưng lại bị một thân ảnh cao lớn chắn ngang.

Sau khi thấy rõ ràng là ai, kinh ngạc sửng sốt đến nửa ngày.

Một trong tứ đại công tử nổi tiếng khắp học viện lại không biết vì sao mà hỏi hắn, theo phía sau là ba khuôn mặt điển trai hào hoa phong lưu, là đối tượng mà biết bao nữ sinh trong học viện mơ ước lâu ngày.

Phát hiện Mạc Dực không kiên nhẫn nhíu mày, mới lập tức vừa mừng vừa lo mà trả lời “À... A Quý ấy à? Hôm nay hình như cậu ấy không khỏe nên xin nghỉ buổi chiều.”

“Buổi chiều không đi học sao?”

“Vâng.”

“Cậu có biết cậu ấy đi đâu không?”

“A Quý à?” Nữ sinh bên cạnh cẩn thận chen vào, giống như chú nai con rụt rè ngẩng đầu lên “Em hình như... ừm...”, thấp thỏm lo sợ, rồi quyết định đánh bạo, nắm chặt cơ hội hiếm hoi được đứng gần Mạc Dực nổi danh trước mặt mà lên tiếng.

Thế nhưng, không biết chuyện mình tự tiện nói ra có gây ấn tượng xấu với đối phương hay không.

Suy nghĩ cẩn thận này đó, Mạc Dực căn bản không đếm xỉa tới, con người đen sâu thẳm thẳm như hắc thạch không mang theo một chút cảm tình mà nhìn đối phương, chẳng cần hay biết ánh mắt thâm thúy như thế sẽ cho nữ sinh đơn thuần những vô hạn mơ màng tốt đẹp.

Mộ Dung Duy ở bên cạnh lạnh như băng mà hé răng “Hình như cái gì? Nói nhanh lên, bọn tôi còn có việc gấp!”

“A... Xin lỗi. Buổi chiều hôm nay, em thấy A Quý ngồi ở bãi cỏ ven hồ. Em đoán cậu ấy ở đó vẽ tranh...”

Còn chưa nói xong, Mạc Dực và Mộ Dung Duy thậm chí không chào một lời đã xoay người rời đi.

Nghe thấy chữ “Hồ” này, lòng Mộ Dung Duy bắt đầu lo lắng, nhưng cước bộ Mạc Dực vẫn thật ổn, làm cho đầu óc mịt mù của Mộ Dung Duy tồn tại chút ít hy vọng.

Mạc Dực là người vô cùng hiểu rõ Trương Quý, chỉ cần Mạc Dực không hoảng, sẽ có hy vọng.

Cả hai kiểm chế kinh hoàng mà nhanh chóng bước đi, rất nhanh, hồ nhân tạo tuyệt đẹp từng bao lấy Lâm Thiếu đã xuất hiện trước mắt.

Nắng chiều gần như đã tắt, trời lúc này nhá nhem tối, bọn họ gần như cùng lúc đi đến đây. Không biết có phải vì chuyện Lâm Thiếu ngày đó hay không mà quanh hồ được trang bị những dây đèn màu, nếu có người rơi xuống sẽ tự động sáng lên.

Tuy rằng ảnh hưởng đến không khí u tĩnh bên hồ, nhưng có thể giúp bọn họ quan sát mặt hồ tĩnh lặng cùng bãi cỏ ven hồ không sót bất cứ chỗ nào.

Không có ai cả!

Đang là thời gian ăn cơm, phần lớn học viên đều ở căn-tin, hoặc không cũng đã trở về nhà nghỉ ngơi. Sau khi gần đèn, nơi này cũng đã không còn là nơi lý tưởng để các cặp tình nhân bí mật hẹn hò nữa.

Thế mà một người cũng không có!

Mặt cỏ vắng vẻ đem hy vọng tuy biết xa vời nhưng đã cực lực được kiên trì của Mộ Dung Duy đánh tan, hần đột nhiên vô thức dừng lại, nhìn chăm chăm vào mặt hồ phẳng lặng như gương phía trước.

An Lăng và Nhạc Trùng cũng đứng lại.

An Lăng im lặng đưa mắt nhìn về mặt Nhạc Trùng, từng cơ bắp đều căng thẳng, sắc mặt so với Mộ Dung Duy còn có phần khó coi hơn.

Hồ nhân tạo đẹp để cực kỳ yên tĩnh của học viện nghệ thuật đẳng cấp từng được rất nhiều phương tiện truyền thông khen không ngớt lời, giờ phút này chẳng khác nào bóng đen khiến kẻ khác sợ hãi.

Mạc Dực đi thẳng đến bên hồ, dăm dăm nhìn mặt hồ không một tia gợn sóng.

Mộ Dung Duy đấu tranh một hồi, giống như đang chịu tra tấn mà đi đến bên cạnh Mạc Dực, cùng hần đứng trước mặt hồ.

Khó ai có thể tin rằng, một đám không sợ trời không sợ đất như bọn họ, vậy mà giờ phút này khi nhìn một hồ nước vô hại có thể khủng bố như thế? Ngay cả Mạc Dực và Mộ Dung Duy cũng không thể tin, chỉ là một thảm cỏ yên tĩnh, một cái hồ chết tiệt, một Trương Quý biến mất trong đôi phút, lại có thể khiến bọn họ hoảng hốt đến tay chân đều phát lạnh?

Thậm chí, ngay cả máu cũng lạnh!

Mặt hồ tựa như tấm gương, đẹp đến không thể thốt lời, cảnh sắc đơn thuần mà vô tội.

Ai tin được Lâm Thiếu đã chết trong đó?

“A Dực...” Mộ Dung Duy cảm thấy loại sợ hãi này thật buồn cười, nhất định không có khả năng, hần khàn khàn mở miệng, như muốn trì hoãn ý tưởng ngu xuẩn trong đầu.

Chỉ vừa nói ra hai chữ, đáy lòng lại vọt tới áp lực trống rỗng khổng lồ, khiến cho hần không thể tiếp tục.

“Không có khả năng.” Mạc Dực nhẹ nhàng cười cười, như thế, không giống như đang nói chuyện với Mộ Dung Duy, mà là an ủi chính mình, thấp giọng nói “A Quý là người như thế nào, tôi hiểu rất rõ. Chuyện gì xảy ra, cậu ấy tuyệt đối sẽ không làm.”

Hắn đang an ủi, Mộ Dung Duy không tự chủ được, càng nghe càng sợ, ánh mắt hận không thể nhìn thật sâu xuống đáy hồ, nhìn cho rõ ràng từng tắc từng phân bên dưới.

Hắn không biết trong đầu Mạc Dực đang điên cuồng nghĩ ngợi cái gì, lơ lửng trong óc hắn lúc này chỉ có màn hưởng thụ tàn nhẫn một đêm kia.

A Quý đau đến không ngừng giãy giụa, khóc như một đứa nhỏ.

Thời điểm trừng phạt niệu đạo, cơ hồ chỉ vừa mới cắm vào, A Quý liền hồng mắt, khóc lóc cầu xin tha thứ.

Nhưng trừng phạt vẫn tiếp tục tiến hành.

Cả buổi tối A Quý đều khóc, không phải vùng vẫy khóc la mà chỉ suy yếu nức nở, có lẽ bàng quang phải chống đỡ đến cực hạn, mỗi một lần ra vào huyết khẩu non mềm đều làm cho cậu đau đớn gấp bội. Ống thuốc tiêm vũng cậu tỉnh dậy được chuẩn bị kỹ càng cũng không dùng nhiều như dự đoán, tiếng A Quý khóc dần dần nhỏ đi, mắt thấy cậu sắp hôn mê, lại bị mạnh mẽ hung hăng va chạm bên trong, nghẹn ngào tỉnh lại.

Nhiều lần, A Quý đứt quãng mà cầu xin “Từ bỏ, van các anh dừng lại... Tôi chịu không nổi... Tôi thật sự chịu không nổi...”

A Quý khi bị A Dực dùng gậy gõ đánh đến hôn mê cũng không chịu hé răng, A Quý khi bị súc ruột đùa bỡn đến ngất đi đều nhất quyết cắn răng không mở miệng một lời, nếu không phải thật sự chịu không nổi, cậu tuyệt không bỏ qua tôn nghiêm mà van cầu như vậy.

Khóc xin các nam nhân cường bạo cậu.

Trời ạ...

Mộ Dung Duy tuyệt vọng mà thấp giọng rên rỉ.

Trước mặt chính là hồ sâu nhấn chìm Lâm Thiệu. Trước khi Lâm Thiệu trầm hồ còn ở cùng với bốn người bọn họ, nhưng nào ai có thể đoán trước được gì? Ngay cả A Dực vô cùng khôn khéo cũng không tài nào biết được.

Vậy thì dựa vào đâu mà A Dực có thể xác định A Quý nhất định không làm chuyện ngốc nghếch?

Chỉ trong nháy mắt, hết thảy các ý niệm cứ vun vút xẹt qua đầu, mau đến cơ hồ đánh ra lửa, đau đớn khiến Mộ Dung Duy không thể hô hấp.

Hắn liếc mắt nhìn Mạc Dực đang lảng lạng đứng bên hồ một cái.

Mạc Dực bất động, chứng minh chuyện này quả thực nghiêm trọng.

Ngay cả hắn cũng không biết nên làm sao để tìm được A Quý.

Dẫu cho hắn có bình tĩnh cỡ nào, thông dong cỡ nào, thoát nhìn cường đại cỡ nào, tin tưởng cỡ nào, kỳ thật trong lòng hắn những thứ đó một chút cũng không tồn tại, nói không chừng so với mình càng thêm sợ hãi.

Tia nắng cuối cùng phía chân trời đã biến mất hẳn, hồ nhân tạo lớn như vậy càng trở nên sâu thẳm huyền bí.

Nước là vật chất ôn nhu nhưng trí mạng.

Người chìm trong nước có thể thở trong bao lâu? Năm phút? Hay mười phút?

Sập tối trời thanh gió lặng, có người nhảy xuống, bắn tung bọt nước, không đến bao lâu đã hoàn toàn lặng lại, như chuyện gì cũng chưa hề xảy ra.

Nếu như, A Quý đã trầm vào hồ thì sao?

Có khi nào vẫn còn chút hơi thở, ở giữa đám rong bèo này mà vĩnh viễn rời xa bọn họ không?

Sẽ không, tuyệt đối không!

Ổ trong lòng lớn tiếng bác bỏ chính mình, mắng nhiếc suy nghĩ đại đột như lợn, Mộ Dung Duy một phát đá văng đôi giày cao cấp, không chút do dự nhảy vào hồ.

Nước lạnh càng giúp hắn xác định ý nghĩ của mình, giả thiết đáng sợ luẩn quẩn mãi trong đầu mạnh mẽ tăng vọt. A Quý đang chìm ở trong hồ, trôi nổi ở trong hồ.

Nhất định là thế!

Ừm!

Bên cạnh bọt nước bắn lên tung tóe, Mộ Dung Duy không quay đầu, cũng biết Mạc Dực cũng đã nhảy xuống.

Mạc Dực dày dặn kinh nghiệm, hóa ra cũng nghĩ như hắn, sợ hãi tương tự hắn.

An Lăng cách đó không xa trợn mắt há hốc mồm.

Hai người này, ngày thường một kẻ lý trí đến không thể lý trí hơn, kẻ kia lại lãnh khốc đến vô tình, thế mà đứng ở đó một lúc lâu, cư nhiên tre già măng mọc thì nhau nhảy vào trong hồ.

An Lăng lẩm bẩm rửa mắt “Bọn họ điên rồi có phải không? Nhảy vào để kiếm người à? Cho dù là vậy thì trước cũng nên gọi cho thợ lặn cảnh sát gì đó chứ nhảy vào thì được cái gì? Hồ sâu như vậy, cho dù A Quý ở bên trong bọn họ cũng tìm được sao?”

Mặt hồ yên ả hoàn toàn bị phá vỡ, hai người ra sức lặn xuống dưới, thỉnh thoảng lại ngoi lên một lần, hít một hơi thật sâu, lại như không màng sống chết lặn xuống lần nữa, biến mất khỏi mặt hồ.

“Sẽ không...” Nhạc Trùng nhỏ giọng thì thào “Sẽ không giống Lâm Thiếu đâu.”

Sắc mặt hắn trắng còn hơn giấy, môi không thể kiềm chế mà run run.

An Lăng hoảng sợ, đưa tay che mắt hắn lại “Được rồi, đừng nhìn nữa. Cứ tự mình dọa mình thôi, làm gì mà có chuyện gì được? Em trai em gái A Quý còn ở trong tay Mạc Dực, cậu ta chết bọn nhỏ phải làm sao bây giờ? Không sợ A Dực lần lượt lục bọn chúng lên ăn à?”

Chạm đến da thịt Nhạc Trùng, thế nhưng ảm ảm lạnh lạnh, khiến An Lăng có chút sợ hãi, tiếp tục cứng rắn ép Nhạc Trùng “Nhạc Trùng, chúng ta đến bên kia đi, cậu thả lỏng ra nào, trời mùa hè lặn vài lần cũng không sao cả. Cậu đừng căng thẳng quá, nào, tìm chỗ ngồi một chút, bình tĩnh một chút.”

Hắn gần như là túm Nhạc Trùng cứng ngắc đi.

Phỏng chừng muốn đem Nhạc Trùng đi xa một xíu rất không thực tế, vạn nhất Nhạc Trùng cũng hỏng mất, vậy càng thêm nhức đầu.

An Lăng ngoảnh quanh quất, trên bãi cỏ cách hồ chừng mười thước có mấy tảng đá lớn, đến mặt sau đó, cách hồ, nhìn mặt nước từng bao phủ Lâm Thiếu, tâm trạng Nhạc Trùng hẳn là có thể chậm rãi ổn định trở lại.

“Nhạc Trùng, chúng ta đi nghỉ xíu thôi.” Hắn nhẹ nhàng dỗ dành, tay lại mạnh mẽ khoát lên vai Nhạc Trùng, giống như sợ Nhạc Trùng lập tức giãy ra rồi cũng nhảy vào trong hồ.

Đi đến sau tảng đá, thần sắc hai người đều biến đổi, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Gấp đến độ gây tai nạn chết người, phần thưởng trò chơi kiếm tìm cư nhiên gần trong gang tấc.

Trương Quý đang nằm ở mặt sau phiến đá, có lẽ khi ánh mặt trời còn chưa dịu xuống, cậu đã cố ý chọn ở phía sau này để tránh nắng.

Mặt cỏ mùa hạ mềm mại xanh tươi, bị cậu biến thành lớp nệm thiên nhiên tuyệt hảo.

Túi xách ở trên cỏ đảm đương chức vụ gối đầu lâm thời, nhưng Trương Quý không gối hẳn lên đó, mái tóc đen ngắn ngắn chỉ phủ lên một góc nhỏ của túi xách.

Cậu nằm nghiêng nghiêng, tứ chi duyên dáng thon dài thả lỏng, ngủ đến ngọt ngào, làm cho An Lăng và Nhạc Trùng theo bản năng không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Hai người đều có cảm giác mơ mơ hồ hồ như ở trong mộng. Không phải nhìn nhầm đó chứ? Chẳng lẽ lo lắng quá nên tiềm thức dẫn đường cho ảo giác sao?

Lại gần thêm một chút, không phải ảo giác, quả thật là Trương Quý.

Nương theo ánh đèn cùng ánh trăng, ở tầm nhìn tốt, hai người cẩn thận cúi xuống, ngũ quan Trương Quý rõ ràng khắc sâu vào đáy mắt.

Đôi mắt nhắm lại, được lòng mi thật dài phủ lên.

Ngay cả An Lăng cũng không thể không thừa nhận Trương Quý rất hấp dẫn, nét đẹp của cậu không hẳn là tinh tế, nhưng gương mặt thanh tú ôn nhu, vân da nhẵn nhụi mê người.

Cứ như vậy không kiêng nể gì mà nằm trên cỏ, nghiêng nửa người, tư thế yêu thích thoải mái tìm chu công.

Trạng thái khi ngủ không hề phòng bị cùng cơ mưu, ngọt mà không ngấy, cho dù ngủ trên cỏ, cũng nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ đến mời người cắn một ngụm.

Nhạc Trìung nhìn giá vẽ còn dựng đứng ở bên cạnh, thấp giọng thở dài “Thật là... Không đứng lại đến đây vẽ tranh...”

“Tranh triếc tào lao bí đao gì? Cái tên chết tiệt, thiếu chút nữa hù chết bọn này rồi!” An Lăng dè thấp thanh âm, thô lỗ mà mắng, đi qua nhìn. Bức tranh chỉ mới phác thảo một nửa, không phải tranh phong cảnh, chỉ có mấy động vật quen thuộc.

Nhạc Trìung ngó một hồi, không chắc chắn lắm mà nói “Hình như là Hello Kitty chỉ có một răng nanh.”

An Lăng sững sốt vài giây, nói thảm “Thần kinh!”

Nhạc Trìung toan đi qua hướng bên kia, An Lăng liền giữ chặt tay hắn “Cậu đi đâu đấy?”

“Gọi bọn hắn lên chứ đi đâu.”

An Lăng vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa mà cười cười “Cậu vội cái gì? Đừng lo, dấu sao cũng nóng thế này, cho bọn họ bơi một chút đi, cơ hội hiếm có a~. Không thừa cơ đùa giỡn họ một phen thì thật tiếc. Hắc hắc.”

Nhạc Trìung không tán thành mà lắc đầu, tiếp tục đi ra ngoài.

An Lăng giữ càng chặt, bỗng nhiên giận tái mặt “Này, không có tôi đưa cậu lại đây thì làm sao mà phát hiện ra A Quý được? Ít ra cũng phải nể mặt tôi, đừng phá hư lạc thú của tôi có được không? A Dục mới Mộ Dung tự phụ như vậy, lặn nhiều một chút sẽ chết à? Ý kiến của tôi trong lòng cậu một chút địa vị cũng không có phải không? Nhạc Trìung, cậu đừng có quá đáng quá, làm tôi điên lên, tôi thối cậu bây giờ. Cậu tin không? Có tin không?!”

Nghe thấy hắn không kiên nhẫn mà uy hiếp, Nhạc Trìung cũng trầm mặt xuống.

“Vậy cậu nhìn xem!” Nhạc Trìung kéo hắn ra trước mấy bước, chỉ vào bóng người đang liều mạng ngụp lặn trong hồ “Đây là việc có thể đem ra đùa giỡn sao? Cậu có biết hồ này sâu bao nhiêu không? Cậu có biết phía dưới là rong bèo có thể cuốn người theo không hả? Cậu biết sao? Hừ, xem chuyện vui nhỉ, vạn nhất có người nào đó lặn xuống rồi không nổi lên nữa cậu phải làm sao bây giờ? Cậu có tiền, cậu đền được mạng cho bọn họ chứ? Mạng của A Dục với Mộ Dung cậu đền được không??”

“Đủ chưa?” An Lăng bị hắn mắng đến đỏ cả mặt cả cổ, một phen bỏ tay hắn ra, hực hực lại “Giảng đạo lý cũng không cần hung dữ như vậy chứ? Cậu nói một hai câu không phải được rồi sao? Được rồi, là tôi sai, tôi nhận sai, tôi đi gọi bọn hắn. Này, xiu nữa bọn họ đi lên, cậu nhớ đừng kể lại chuyện vừa rồi đấy.”

Xoải bước chạy nhanh đến bên hồ, vừa vặn gặp Mộ Dung Duy trôi lên hấp khí, hắn hét lớn “Bọn tôi tìm được A Quý rồi!”

Mộ Dung Duy thoáng như không nghe thấy, lại dồn sức hụp xuống lặn vào đáy nước.

“Này này! Mộ Dung Duy!” An Lăng hai mắt tròn trảng, đang do dự có nhảy xuống túm lấy bọn họ báo tin hay không, bỗng nhiên giữa hồ sủi lên bọt nước.

Mộ Dung Duy ào một cái trời lên, thở phì phò hỏi “Cậu vừa nói cái gì?”

An Lăng cảm thấy được chính mình thật xui xẻo.

Từ sau khi gặp Trương Quý, hần đường đường là con cưng của trời vậy mà cứ một ngày lại tiếp một ngày liên tục gặp xúi quẩy.

Trương Quý thật sự là một tai họa.

“Tôi nói, bọn tôi tìm được A Quý rồi.”

Mộ Dung Duy như đông lại trong nước.

“Ở đâu?” Hần hỏi.

An Lăng thương cảm mà liếc hần một cái, chìa ngón tay chỉ về phía khối đá cách đó không xa “Sau tảng đá, đang ngủ.”

Về mặt sau một lúc không thể tin được, Mộ Dung Duy trong nháy mắt dật ra mừng như điên, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất bơi vào bờ, vừa leo lên, An Lăng đã vội vàng nhắc nhở “Này này, cậu đi báo cho A Dực trước đã.”

“Cậu gọi đi!” Ánh mắt Mộ Dung Duy chỉ dán vào tảng đá đầy hy vọng kia, không chút do dự lên bờ.

“Cậu ấy không trôi lên sao tôi nói được a? Vừa hay quần áo cậu còn ướt, đi gọi một chút thôi chứ mấy. Bằng không cậu ấy còn...” Thanh âm dừng đỉnh An Lăng đột nhiên dừng lại.

Mộ Dung Duy rõ ràng cứng đờ, quay đầu lại, thận trọng hỏi “A Dực bao nhiêu lâu không trôi lên rồi?”

An Lăng trong phút chốc quả thực cảm thấy trái tim như bị búa tạ đập nát.

Bao nhiêu lâu rồi?

Hần lo lắng suy ngẫm, hình như vừa mới thấy đây, nhưng... đâu có xác định được khoảng bao nhiêu lâu đâu? Mà dường như vẫn là hai người lặn ngụp hay sao ấy? Có đúng là hai không nhỉ?

Hai người nối tiếp nhau, phải không ta... Hay kỳ thật chỉ có mình Mộ Dung...

“Rốt cuộc là bao lâu?” Mộ Dung Duy sốt sắng hỏi.

An Lăng cả người toát mồ hôi lạnh, lắc đầu “Tôi không xác định được...”

Ừm!

Bọt nước lại văng khắp nơi.

Mộ Dung Duy không hề báo trước nhảy vào nước.

Nhạc Trừng thấy không ổn, chạy như bay lại đây “Làm sao vậy?”

An Lăng trước khi theo Mộ Dung Duy nhảy xuống, ném lại câu trả lời bất an “A Dực không trôi lên.”

Giây tiếp theo, Nhạc Trừng cũng nhảy xuống.

Báo thợ lặn cảnh sát là cái rắm gì? Cút đi! Đợi đám người đó đến đây A Dực còn sống được sao?!

Nhạc Trừng lặn xuống, tuy bờ hồ trang bị không ít đèn, nhưng tầm nhìn dưới nước vẫn rất hạn chế. Hần cố gắng lặn sâu thêm một chút, tay rẽ nước quàng kiếm tìm, nhưng cái gì cũng không mò được.

Vậy mà khí trong phổi rất nhanh đã dùng hết rồi, hần gấp muốn chết mất, chỉ còn cách trôi lên mặt nước để thở. Ao một cái nổi lên, vừa mới thở hỗn hển một hơi, cổ áo đã bị người từ phía sau túm lại.

Nhạc Trừng quay đầu, hóa ra là An Lăng.

“Tìm được rồi.” An Lăng hất mặt về phía bờ dương dương tự đắc, thở phì phò lắc đầu “May thay cậu còn biết phải thở, bằng không đến lượt ông đây làm mỹ nhân ngư lặn xuống lần nữa.”

Nhạc Trừng ngoảnh mặt qua phía bờ.

Quả nhiên, Mộ Dung Duy đang kéo Mạc Dực lên trên.

An Lăng và Nhạc Trừng nhanh chóng bơi vào, vừa lúc thấy Mạc Dực nằm trên cỏ, mở to mắt.

Ba người đều thở hắt nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng chưa hết hoảng hồn mà thất thần.

“Bị rong quần phải à?” Mộ Dung Duy nâng Mạc Dực có chút hư thoát dậy.

Mạc Dực lắc lắc đầu, nước từ trên tóc không ngừng chảy xuống “Tay vừa đụng phải gì đó, bỗng chốc đã bị kéo xuống. Tôi nghĩ mình có thể tìm sâu một chút, không ngờ lại ngất đi...”

Sắc mặt hắn cực kỳ không ổn, giống như sắp không chống đỡ nổi. Trừ bỏ thể năng tiêu hao quá lớn, đã kích thích thần tột độ hồ nghiêm trọng hơn.

Mộ Dung Duy lúc này mới nhớ Mạc Dực còn chưa hay tin An Lăng báo “A Dực, tìm được A Quý rồi.”

Mạc Dực cũng như hắn, cả người nháy mắt liên tục, một chút cũng không dám nhúc nhích, như cần đủ thời gian để tiêu hóa tin tức này.

Mộ Dung Duy tiếp “An Lăng nói, cậu ấy ở phía sau tảng đá lớn kia, đang ngủ.”

“Ngủ?” Mạc Dực chọn ra một từ then chốt mà hỏi lại.

“Ừm.”

“Ha.” Khuôn mặt nghiêm nghị cứng nhắc của Mạc Dực khẽ cười một cái, thở hào hển, thấp giọng nói “A Quý này... tôi thật muốn ăn cậu ta.”

Tuy lúc này là thời gian đa số mọi người đều bận rộn đủ mọi loại chuyện, nhưng hành động bốn người điên cuồng lao vào nước vẫn đưa tới một ít chú ý cho những người ngẫu nhiên đi ngang qua đây.

Nhất là khi Mạc Dực được Mộ Dung Duy kéo lên bờ, đã có người tò mò đi vào phạm vi mặt cỏ.

Bốn đại công tử phú quý luôn được ngưỡng mộ bộ dáng ai nấy đều ướm sừng gợn cảm, nữ sinh may mắn tuyệt không tha cho cơ hội hiếm hoi này, thậm chí ngay cả nam sinh cũng đôi phần hứng thú.

Bất quá, kiêng kỵ lợi hại của bốn người, cũng không dám tới quá gần.

Mạc Dực và Mộ Dung Duy trong khi nói chuyện với nhau, cảm thấy được chính mình càng ngày càng... không ổn. An Lăng thân là một công tử tao nhã lại biến thành ướm sừng đang muốn giải tỏa tâm trạng bức bối của mình, tư thái cao ngạo chủ động tiến lên phía trước thăm đánh giá những người trước mặt, dùng âm điệu âm lãnh có thể hù chết kẻ khác mà hỏi “Có chuyện chi? Đứng đây xem cái gì, hả? Chưa thấy người bơi lội lần nào à? Có phải rảnh quá không thế? Cậu năm nhất có đúng không? Ở khoa nào?”

Nhạc Trừng đứng bên cạnh lười biếng lên tiếng “Khỏi cần hỏi gì hết, mai tôi đến phòng giáo vụ là biết ngay thôi.”

Hai người quét mắt một vòng, mấy người đứng tò mò không rét mà run, lập tức biết không ổn, thông minh mà quay đầu vội vàng chạy lấy người.

Chỉ chốc lát, bãi cỏ lại vắng vẻ trở lại.

Bốn người đi đến phía sau tảng đá, Trương Quý vẫn còn nằm đó.

Giống như không biết bản thân đã gây ra bao nhiêu chuyện, cơ thể ưu mỹ thanh nhã giãn ra, một cọng tóc cũng không bị tổn hại, Mạc Dực và Mộ Dung Duy sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, chẳng khác nào kiệt sức mà ngồi bệt xuống cỏ.

An Lăng và Nhạc Trừng cũng ngồi xuống.

Mọi người chậm rãi điều hòa nhịp thở, cúi đầu, thi thoảng lại đảo mắt qua nhìn Trương Quý đang ngủ say trên cỏ, tựa hồ chỉ sợ chớp mắt lại không thấy tăm hơi.

“Ừm...” Trương Quý phát ra tiếng nói mơ khe khẽ.

Bốn người đột nhiên chấn động, tám tầm mắt nóng rực như lửa đan xen nhau mạnh dâm vào thân người đơn thuần mê người kia.

Trương Quý ngay cả mí mắt cũng không mở, lười biếng trở mình một cái, đưa tay quờ quạng mặt cổ mát rượi mang theo cảm giác thoải mái, theo thói quen mà ở trong mộng tìm đồ vật này nọ.

Ngực Mộ Dung Duy nóng lên, thiếu chút nữa nhào về phía trước đưa cánh tay qua cho cậu ôm.

Mạc Dực giống như có dự cảm chặn hấn lại, nhắc nhở nói “Người cậu ướt sũng.”

Đương nhiên, trừ Trương Quý ra, ai mà không ướt như chuột cơ chứ?

Từ đầu đến chân, bốn khí chất cao quý cứ như là thủy nhân.

Không cần cánh tay Mộ Dung Duy, Trương Quý đã mò được túi xách của mình. Tuy rằng hơi mỏng nhưng bù lại đủ dài, Trương Quý mơ mơ màng màng mà túm lại, vòng hai tay ôm lấy, trở mình một cái, tiếp tục ngọt ngào mà ngủ.

Mọi người kinh ngạc nhìn cậu nửa ngày, thấy cậu cười nhẹ, rồi vô giác xoay người, lộ ra tấm lưng vừa nằm đè lên cổ, bị vài cọng cỏ khô bám vào.

Không biết vì sao, mọi người đều nở nụ cười.

Phát hiện chính mình đang cười, nhìn qua người bên cạnh, cư nhiên cũng cười, bỗng nhiên cảm thấy thật thú vị. Tâm trạng vốn nặng trĩu cũng theo đó thả lỏng hẳn ra.

“A Dực, ổn rồi chứ?”

“Ừm, không sao cả.”

An Lăng tấm tắc mà lắc đầu “Nói ra thật là nhẹ nhõm. Cậu là người thừa kế Mạc gia, nếu đêm nay Mộ Dung không vớt được cậu lên, nói không chừng màn ân oán nhà giàu lại bắt đầu diễn ra, ai biết ông ba khổng bố của cậu sẽ làm tới chuyện gì chứ? Nếu đổ hết lên đầu Mộ Dung, chắc, thế thì thật phần khích.”

“Ừm, Mộ Dung.” Mạc Dực quay đầu qua nhìn Mộ Dung Duy, nhàn nhạt nói “Cám ơn cậu.”

“Không cần thế chứ.” Mộ Dung Duy không chút nề hà mà cười “Lúc ấy không có thời gian tự hỏi, nếu cho tôi thêm vài giây, biết đâu tôi lại chẳng lao xuống cứu cậu đâu. Hồ tối đen như vậy, trừ tôi, có ai biết số mình may vậy chứ, quờ đại cũng có thể đụng được chân cậu. Xác suất ngoi lên được tính ra không cao lắm mà.”

Vài người bật cười.

An Lăng nhìn trời, nghĩ nghĩ không biết phải đợi bao lâu, lại bực dọc “A Quý này, thật sự bức người khác tức đến chết mất. Đang yên đang lành mà ngủ trên cổ cái búa gì? Mạng của ông bị hấn đứt mất một nửa nó rồi.”

“Chắc là mệt mỏi quá thôi.” Nhạc Trùng đoán “Thân thể cậu ấy gần đây không khỏe, khó trách ngủ say như vậy.”

Mộ Dung Duy nói “Có lẽ mặt cổ làm cậu ấy thoải mái hơn. Một tuần trước, cậu ấy thường gặp ác mộng, ngủ không yên lắm.”

Mọi người một trận trầm mặc.

Vấn đề này nếu truy ra, chỉ sợ phải nhắc đến buổi trừng phạt đã khiến Trương Quý bình thường ngủ ngoan lành thường xuyên gặp ác mộng ngày đó.

An Lăng mặt không đổi sắc chuyển đề tài “Nói đến đây, A Quý là do tôi phát hiện, thế có phần thưởng gì không?”

“Có, ngày mai tôi trả máy quay phim lại cho cậu.”

“Đó mà cũng xem như phần thưởng?”

Mạc Dực nhún vai “Vốn tính dùng đến sang năm.”

Nhạc Trừng phụt một cái, lập tức khiến cho An Lăng càng cảm tức “Cậu vui lắm sao?”

“Cười một cái cũng không được à?”

Biểu tình An Lăng thật sự nghiêm túc “Cười tôi thì không được.”

Nhạc Trừng chẳng thêm để ý đến hắn, hỏi Mạc Dực “Chúng ta phải ngồi đến khi nào đây?”

Tuy rằng là hỏi Mạc Dực, thế nhưng mỗi người đều quay lại nhìn khuôn mặt say ngủ của Trương Quý.

Xem ra sẽ không tỉnh ngay đâu.

Mộ Dung Duy nói “Nhạc Trừng, cậu với An Lăng về trước đi, thay quần áo, bằng không lại cảm lạnh.”

Nhạc Trừng không sao cả mà lắc đầu “Ngồi trên cỏ rất thoải mái, so với phòng máy lạnh tốt hơn nhiều. Dù sao cũng đang mùa hè, đồ lại dẹt bằng tơ tằm, ngồi một chút cũng không sao.”

Mạc Dực nhìn An Lăng.

An Lăng lập tức nói “Nhìn cái gì? Quần áo của tôi đương nhiên cũng là tơ tằm.”

Tâm trạng được thả lỏng, ngay cả việc chờ đợi cũng trở thành chuyện vui nho nhỏ.

Bốn người cùng nhau nhỏ giọng nói chuyện phiếm, giống như quay về thời còn ngây thơ ngơ ngốc ngày trước, thế nhưng trong lòng lại ẩn ẩn cảm thấy được, nếu như không có Trương Quý, có lẽ sẽ không thể có được một buổi đêm kích động mà kết quả lại ôn hòa nhường vậy.

Mộ Dung Duy gỡ bản phác thảo trên giá vẽ xuống xem “Đây là cái gì vậy?”

“Nhạc Trừng nói đó là Hello Kitty chỉ có một răng nanh.”

“Chỉ ai thế nhỉ?”

“Ai mà biết.”

“Tôi đoán là An Lăng.” Trong giọng nói bình tĩnh của Mạc Dực mang theo trêu đùa.

“Tôi á?” An Lăng khịt mũi “Hello Kitty sao? Xôi! Ông đây ít nhất cũng phải là con thỏ lưu manh hay đại loại thế chứ.”

Nhạc Trừng bật cười, khó có thể tin mà lắc đầu “An Lăng, cậu có biết lưu manh thỏ là thế nào không đó?”

“Đương nhiên rồi, để lừa con gái thì phải biết mấy cái này chứ.”

Nhạc Trừng nghe xong, miệng ngưng cười, bổ vào gáy An Lăng một cái.

Lúc này, lại truyền đến tiếng lẩm bầm khó chịu.

Bốn người đồng thời nhìn nhau, rồi bỗng nhiên như vỡ lẽ, đều nhin không được mỉm cười. Sợ làm Trương Quý tỉnh giấc, ai nấy cũng che miệng, vừa buồn cười vừa đau khổ.

An Lăng chủ động đứng lên “Được rồi, ông đây hào phóng nghĩa hiệp, sẽ đi mua đồ ăn cho các chú.”

Mộ Dung Duy nhắc hắn “Cẩn-tin không dùng tiền mặt, phải có phiếu ăn mới được.”

An Lăng lườm hắn một cái “Khuôn mặt đẹp trai nhất nhì thế giới này so ra còn kém mấy phiếu ăn đó sao?”

Chỉ chốc lát, An Lăng quả nhiên đầy tự hào trở về, phát cho mỗi người một bánh Hamburger nóng hổi, còn đưa bia cho ba người đang ngồi trên cỏ “Không có gì ngon để ăn cả, bụng đói ăn quăng, xơi đại đi.”

Mạc Dực lấy điện thoại bị ướt do nhảy vào trong hồ đã sớm khô lại ra. Những người khác không cần hỏi, nhất định cũng bị như vậy.

Mộ Dung Duy thấy sắc mặt hắn có điểm không vui, hỏi hắn “Gọi cho ai đó?”

“Gọi về biệt thự, dặn quản gia nấu cháo rồi để vào lò giữ ấm.” Mạc Dực quay qua nhìn mỹ nhân say ngủ bên cạnh, sau khi tiêu hao thể năng quá độ, tựa hồ càng trở nên nồn nóng, mi tâm tao nhã cau vào một

chỗ, trầm giọng nói “Đã biết dạ dày của mình không tốt, ít nhất cũng nên ăn cơm chiều rồi hăng ngủ. Thật bực!”

Tuy nói như thế, nhưng ba người kia cũng chưa từng cao hứng như vậy.

Mọi người cầm bánh Hamburger, vừa ăn vừa khui bia, nhàm chán ăn uống, rất nhanh đã đơn giản giải quyết xong.

Lại đợi một hồi lâu, Trương Quý lại nhẹ nhàng phát ra thanh âm mơ mơ hồ hồ.

Mạc Dực thấy cậu giơ tay dụi dụi mắt, trầm giọng nói “Tỉnh rồi.”

Cả ba cùng sáp gần lại, quả nhiên, sau khi dụi mắt xong, buông tay xuống, lông mi mắt đầu rung động, tựa như giấy giữa muốn mở ra.

Như vậy phi thường thú vị, cũng phi thường xinh đẹp.

Chậm rãi, hàng mi trở mình hướng lên trên, lộ ra con ngươi đen nhánh, lại vẫn là tỉnh tỉnh mê mê.

An Lăng nhìn bộ dáng mơ màng của cậu, nhin không được mở miệng trên “A Quý, giờ là mấy giờ rồi?”

Trương Quý bị thanh âm quấy rầy làm thanh tỉnh một chút, mở mắt ra, nghi hoặc đánh giá ba khuôn mặt cũng bầu trời ánh trăng trên đỉnh đầu, rồi như nhớ tới điều gì đó, thân thể bỗng nhiên chấn động, lập tức ngồi bật dậy.

Phát hiện Mạc Dực đã ở một bên, còn đang lạnh lùng quan sát mình, biểu tình Trương Quý càng thêm sợ hãi, tưởng chừng là kích động.

Trời hoàn toàn tối đen, không cần phải nói, chắc chắn đã qua thời gian gác cổng sáu giờ mà Mạc Dực đã quy định.

Mộ Dung Duy biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, cầm tay nâng cậu dậy “Về nhà rồi nói sau.”

Nhạc Trìung, An Lăng giúp cậu thu dọn đồ đạc, giá vẽ này nọ.

Mạc Dực một chữ cũng chưa nói, yên lặng cầm túi xách của cậu, mọi người cùng nhau trở về.

35. Chương 35

Đêm đã khuya, nhưng quán gia cùng người hầu của biệt thự đều biết đêm nay xảy ra sự cố nên đến khi năm người trở về, ai cũng chưa ngủ.

Mạc Dực bước vào cửa cuối cùng, quán gia đi lên nghênh đón “Thiếu gia, đồ ăn khuya đã chuẩn bị xong, cậu ăn một chút chứ ạ?”

Khi bốn người lao ra ngoài, cơm chiều căn bản còn chưa đụng một đũa, quán gia chu đáo đương nhiên sẽ biết điều này.

Mạc Dực “Ừ” một tiếng, không để cho quán gia nhận túi xách trong tay hắn, thanh âm có chút khàn khàn một mội “Có gì ăn?”

“Ngọt thì có chè nếp cẩm nước cốt dừa và bánh hạt sen, mặn có bánh mì thịt xông khói, còn có canh sườn hầm ban chiều, chưa hề ăn, vẫn còn nóng.”

“Mang hết lên phòng khách đi.” Mạc Dực gọi Trương Quý đang tính đi lên lầu lại “A Quý, đến phòng khách ngồi.”

Sắc mặt hắn không tốt.

Trương Quý quay đầu lại, thăm đưa mắt nhìn Mạc Dực một cái, chậm rãi đi đến phòng khách, chọn một ghế sofa đơn ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, ba người lên lầu trước đều nhanh chóng tắm rửa, thay đổi quần áo sạch sẽ đi xuống dưới nhà.

Mộ Dung Duy mặc một chiếc áo ngủ nam rộng rãi, dây lưng buộc hồ hững ngang hông đầy gợi cảm, đi tới phòng khách, ngồi ở chiếc ghế sofa dài nhất, nhìn Trương Quý “A Quý, qua bên này ngồi.”

Trương Quý trở nên cảnh giác, bất động thanh sắc mà nhìn Mộ Dung Duy một cái.

Ở trong hồ liêu mạng bởi một hồi kinh tâm động phách, hiện tại đã thoải mái mà tắm rửa thay quần áo, Mộ Dung Duy lúc này có vẻ hơi lười nhác, so với ngày thường thêm đôi chút ôn hòa, gặp Trương Quý không chịu lại đây cũng chỉ ngả người ra sau, tựa lưng vào ghế sofa mềm mại, một bên duỗi tứ chi thon dài tràn ngập lực uy hiếp, một bên mỉm cười, chỉ như tán gẫu mà hỏi “A Quý, hôm nay cậu vi phạm thời gian về nhà, chờ chút nữa lo tính toán giải thích làm sao với A Dục đi nhé?”

Một câu như vậy, Trương Quý liền lộ ra biểu tình bất an.

Đáng yêu đến thế, quật cường đến thế, nhưng không còn lãnh đạm nặng nề như trước nữa.

Trừng phạt cách đây hai tuần còn khiến Trương Quý sợ hãi, hơn nữa, trước khi Mạc Dục kết thúc, còn nói rõ ràng trừng phạt dành cho sai phạm lần sau, thậm chí buộc Trương Quý lặp lại một lần.

Mộ Dung Duy cười nhìn Trương Quý rồi cuộc đứng lên, căn răng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh mình. Luồng khoái ý vì ngược đãi chẳng khác nào cá trạch, theo lòng bàn chân luồn lách lủi lên đến tận khổ hạ.

“Thật ngoan.” Mộ Dung Duy đem môi dán lên cần cổ của Trương Quý, thấp giọng khen một câu.

Khuôn mặt thanh tú của Trương Quý dật ra một tia xấu hổ cùng cảm phần chọc kẻ khác phải nóng ran người.

Mộ Dung Duy nhin không được hôn lên bên má mềm mềm của cậu một ngụm, nhẹ nhàng an ủi “Đừng sợ, hôm nay là thứ hai, A Dục không thể đụng vào cậu.”

Nhạc Trừng và An Lăng vừa vặn sóng vai xuống lầu, từ trên cao nhìn xuống, không hẹn mà gặp cùng nhau huýt một tiếng.

“Lại bắt nạt A Quý à?”

Mộ Dung Duy hỏi lại “Ai bắt nạt?”

Hai người vừa mới ngồi xuống, Mạc Dục cũng xuống lầu. Đồ ngủ màu trắng được dệt bằng sợi tơ tằm, càng tôn thêm vẻ đặc biệt thon dài, càng tới gần, cảm giác áp bách lại càng lớn.

“Bưng hết lên rồi chứ?” Lướt mắt nhìn nhanh mấy món trên bàn, Mạc Dục đương nhiên mà ngồi bên cạnh Trương Quý, cùng Mộ Dung Duy một trái một phải kẹp Trương Quý ở giữa. Hấn lơ đễnh mà duỗi cánh tay, thuận thế ôm eo Trương Quý, phân phó quản gia “Sườn hầm đã đủ như chưa? Mang một chén lại đây, lấy nhiều sườn một chút.”

Chén canh nóng hổi lập tức được bưng tới, bên trong ngoài sườn ra còn có củ sen ninh mềm, Mạc Dục nhìn một chút, có vẻ hài lòng, đưa chén canh cho Trương Quý “Ăn hết cho tôi.”

Trương Quý mím môi thành một đường thẳng tắp kháng cự, không nhận lấy.

Biết thủ đoạn của Mạc Dục đủ đáng sợ, nhưng trước mặt những người này giống sừng vật làm theo chỉ thị của Mạc Dục cao cao tại thượng, lại thêm dạ dày đang ăn ỉn đau, vẫn làm cho Trương Quý khó có thể tiếp nhận.

Chưa ăn cơm chiều mà ngủ thẳng đến giờ, dạ dày trống rỗng đúng là kháng nghị nhưng cơn đói đã qua, hiện giờ chuyển thành đau, khiến cảm giác ngon miệng toàn bộ chạy hết.

Một chén canh to như thế, cậu không muốn ăn.

“Được rồi, A Dục. Hôm nay khuya quá rồi.” Nhạc Trừng không mong muốn không khí lại trở nên căng thẳng.

Mạc Dục ngoài tưởng tượng mà dịu giọng, cười nhạt “Phải để cậu ấy ăn một chút, bằng không về sau lại biến thành loét dạ dày, lúc đó thì phiền lắm.”

“Để tôi.” Mộ Dung Duy xưng phong nhận việc, đón lấy chén canh trong tay Mạc Dực, múc một miếng thịt đã được hầm mềm rục, còn thổi thổi vài cái cho nguội bớt “Nào, A Quý, ăn một chút, nếu không dạ dày lại đau.”

An Lăng nhìn bộ dáng cẩn thận đầy thú vị kia, cố ý đâm chọc “Ể, Mộ Dung, dạ dày cậu ấy không tốt, cậu lấy củ sen trước đi, ăn thịt không được đâu.”

Mộ Dung Duy thật thà mà xắn củ sen, múc lên, cũng thổi vài cái, dùng môi của mình thử độ ấm “A Quý, há miệng ra.”

Trương Quý bị loại ôn nhu đến quỷ dị này dọa đến nổi hết da gà, cậu nhắm mắt lại, như thể để hiểu rõ một chút. Sau đó lo lắng, hé môi, yên lặng phối hợp với Mộ Dung Duy nuốt đồ ăn.

Mộ Dung Duy khoái trá mà tiếp tục, ép cậu ăn thêm mấy miếng.

“Cậu ngoan ngoãn ăn hết chén này, đêm nay tôi không làm cậu, chịu chứ?” Mộ Dung Duy ghé vào tai Trương Quý thấp giọng nói.

Trương Quý chấn động, kinh ngạc mà đánh giá Mộ Dung Duy.

Trong hai tuần tĩnh dưỡng, Mạc Dực cùng Mộ Dung Duy không hề chạm vào cậu.

Trương Quý cảm thấy đó cùng với chuyện cậu vứt bỏ tôn nghiêm khóc lóc cầu xin tha thứ nhất định có quan hệ.

Cậu không tin một người đàn ông đi cưỡng bạo một người, trừ bỏ tâm lý muốn chinh phục ra, giữa hai bên thực sự còn có niềm vui nhiều hơn quan hệ ***. Mà bốn người trước mặt, ai cũng không thiếu người bầu bạn phối hợp.

Dù sao cậu cũng đã mở miệng van cầu, thỏa mãn cuồng vọng tự đại của bọn họ muốn đem toàn bộ lực lượng thế giới chống lại mình đạp ở dưới chân, hơn nữa, cậu cũng không có ý định khiêu chiến uy quyền của đám người này một lần nữa.

Đối với thế giới quan ngây thơ về cuộc sống của Trương Quý mà nói, loại trò chơi độc ác này, hành vi *** tà tràn ngập thống khổ này, nói như thế nào cũng nên chấm dứt hẳn.

Không chống cự, tội ác sẽ không tiếp tục.

Cậu đã nghĩ kỹ lắm, không cần ngu xuẩn giống như trước công khai đối kháng, kẻ địch lớn mạnh như vậy, khom lưng uốn gối một ngày, đảm bảo ngày hôm sau sẽ an ổn yên lành, đừng nên chọc mấy tên *** ngược này giận sôi gan sôi ruột thì khổ hình sẽ không giáng xuống mình nữa.

Sẽ sớm kết thúc nhanh thôi.

Trương Quý thậm chí ra sức hỏi han bạn học về nhóm người này. Bốn người bọn họ mỗi học kỳ đều đổi người mới. Người bị chọn kế tiếp thật đáng thương, thế nhưng đối với bản thân ít ra cũng có đôi phần an ủi, đám hoa hoa công tử này không bảo trì hứng thú biến thái trường kỳ với bất cứ một người vô tội nào, mà đối tượng bọn họ có thể chơi đùa thì nhiều lắm, đó là chưa kể có kẻ còn chủ động dâng tới cửa.

Bản thân đã vào tình huống cúi đầu xưng thần, không lý do nào lại lọt vào cưỡng bạo tàn nhẫn nữa.

Khẩu khí Mộ Dung Duy, lại rất công bằng mà phủ quyết toàn bộ nhận thức của Trương Quý.

Mộ Dung Duy chân thành nhìn cậu mà nói “Thật đó, không lừa cậu. Chỉ cần cậu ăn hết, tôi đêm nay ngay cả một lần cũng không làm.” Sau hai tuần cấm dục, buông tha cho ngày đầu tiên đã chờ mong rất lâu, đối với hắn mà nói quả thật là hy sinh thống thiết. Bắt đầu từ một giây Trương Quý ngồi xuống bên người hắn kia, dưới đũng quần đã ngạnh lên, lúc nói điều này, phía dưới ần ần kháng nghị mà phát đau.

Mộ Dung Duy trăm triệu lần không thể ngờ được, nguyên nhân Trương Quý biểu tình kinh ngạc, hoàn toàn không nằm trong phạm vi mà hắn có thể lý giải.

Nửa ngày, Trương Quý đem ánh mắt dừng ở thìa canh “Tôi sẽ ăn hết, anh không cần trừng phạt tôi nữa.”

Mộ Dung Duy sững sốt.

Mạc Dực ngồi một bên, đang ăn chè nếp cẩm, đột nhiên cười rộ lên, bị sặc, liên tục ho khan. Bộ dáng có phần chật vật làm cho An Lăng và Nhạc Trùng hả hê lắm.

Mạc Dực ho xong, đặt chén xuống, cường ngạnh mà kéo Trương Quý qua, nét tươi cười vẫn lưu lại trên gương mặt tuấn mỹ, nhưng tận sâu trong ánh mắt lợi hại lại lộ ra nỗi ý giống như không thể ẩn nhẫn, khi tầm mắt đâm vào hai tròng mắt Trương Quý, nỗi ý này càng thêm âm lãnh vô tình, khiến kẻ khác không rét mà run, bất cứ lúc nào cũng có thể đẩy đến thô bạo cùng tàn ngược chiếm đoạt.

“A Quý, cậu không chọc bọn tôi, bọn tôi sẽ không làm cậu, có đúng không?”

Trương Quý vô đề khó hiểu, Mộ Dung Duy có lẽ nhất thời chưa thể lý giải, nhưng Mạc Dực nháy mắt đã lập tức hiểu rõ.

Khôn khéo như hắn, chỉ là một câu đơn giản như thế, hoàn toàn có thể nhìn ra được kết quả mà bản thân cực kỳ không mong đợi nhất, đó chính là Trương Quý căn bản không hề đem khát cầu cùng tâm tư khổ khổ của bọn họ đặt vào trong phạm vi suy đoán của mình.

Trong khi đối với bọn họ, Trương Quý là người mà ai cũng không thể thay thế.

Với Trương Quý mà nói, hắn và Mộ Dung Duy, có lẽ là những bộ mặt mang theo ký hiệu đại biểu cho bạo lực không chừng.

Điều Mạc Dực từ trước tới nay kiên kỵ nhất cùng không thể chịu đựng được, chính là lối suy nghĩ phân biệt rạch ròi này của Trương Quý. Rõ ràng chọc người hận tới không thể dùng côn đánh chết, Trương Quý lại luôn bày ra vẻ phi thường khó hiểu, gương mặt thanh thuần đến vô tội.

Bị nam nhân giữ chặt kéo sát lại, Trương Quý miễn cảm mà cảm nhận được Mạc Dực trở nên nguy hiểm.

Không có thời gian tự hỏi, cậu quay đầu về phía sau, tìm kiếm Mộ Dung Duy.

Bản năng động vật trời sinh cho cậu biết giờ phút này phải kiểm sự che chở, mà Mộ Dung Duy vừa mới nói, hôm nay là thứ hai, Mạc Dực không thể đụng vào cậu.

Trừ phi Mộ Dung Duy gạt đầu.

Mộ Dung Duy kinh hỷ phát hiện Trương Quý sau khi bị tàn nhẫn trừng phạt, còn giữ lại thói quen hướng hắn cầu cứu.

“A Dực, đừng chạm vào cậu ấy.” Mộ Dung Duy ôn hòa mà mở miệng “Đừng quên hôm nay là thứ mấy.”

Mạc Dực lạnh lùng nhìn Mộ Dung Duy, khóe môi bỗng nhiên dật ra ý cười quỷ dị “Tôi biết, đương nhiên là thứ hai.” Hắn buông Trương Quý ra, làm cho Trương Quý từ trong ngực rút lại về sau, lui đến phạm vi bảo hộ của Mộ Dung Duy, lập tức cẩn thận dừng lại, như thể phải xác định nên bảo trì khoảng cách nhất định, cũng không tới quá gần Mộ Dung Duy.

Trương Quý cần bảo hộ của Mộ Dung Duy, chỉ khi cậu cần bảo vệ mới tìm hắn mà thôi, điều đó so với thuận tay nhặt một cây gậy để phòng thân có khác gì nhau.

Bạn không cần phải cảm ơn một cây gậy, nhất là khi cây gậy ấy thiếu chút nữa đã đánh gãy chân bạn.

Mạc Dực từ tận đáy lòng cười khổ.

Mộ Dung Duy sớm hay muộn rồi cũng sẽ nhìn ra thôi, khi đó nói không chừng hắn so với mình càng thêm đau đớn, nhưng hiện tại, Mộ Dung Duy ít nhất có thể ở trong ảo tưởng của mình mà ngọt ngào một trận.

Mạc Dực chán ghét sự tỉnh táo của bản thân vô cùng. Hắn bỏ rất nhiều tâm huyết vào Trương Quý, để rồi càng hiểu cậu, hắn càng biết hy vọng thật xa vời, chỉ có giữ lấy Trương Quý, buộc Trương Quý vào trong ngực của chính mình, hoặc chỉ khi cậu trở dốc ở dưới thân hắn, hắn may ra mới có thể tự huỷ hoại mình một chút. Thời điểm đôi môi phấp phồng hồng sơ run thốt ra hai chữ “A Dực”, thậm chí làm cho hắn tối lý trí cũng lâm vào ảo giác được Trương Quý tiếp nhận, tuy rằng ảo giác đó chỉ tồn tại trong giây lát.

Sau khi thanh tỉnh, lại càng thêm thống khổ.

Thật tàn nhẫn. Không phải hấn chiếm được rồi mất đi, mà là hấn nghĩ hấn chiếm được, nhưng hấn chưa bao giờ từng có nó.

Theo một cách nào đó mà nói, Trương Quý xem bọn hấn như vô hình.

Mạc Dực thống hận nhất chính là vô tình của cậu.

“A Quý, đừng vui mừng quá sớm.” Mạc Dực tàn nhẫn mỉm cười “Hôm nay vi phạm giờ trở về, tôi để đến ngày mai sẽ tính sau, ngày mai cậu ở biệt thự cho tôi, không được đến học viện. Có nghe thấy không?”

Mộ Dung Duy thở dài “A Dực, cậu muốn làm gì?”

Mạc Dực cắt ngang lời Mộ Dung Duy, lạnh như băng mà đáp một câu “Mộ Dung, quy định giờ về, không phải lúc trước cậu là người luôn nhấn mạnh phải tuân thủ sao.”

Sợ hãi không biết ngày mai gặp phải chuyện gì, cũng biết không thể trốn tránh, làm cho Trương Quý lại bắt đầu theo thói quen thùy hạ mi mắt, che giấu hoảng sợ bên trong.

Dưới khuôn mặt thanh tú lạnh lùng là khiếp sắc mà chỉ có nhân tài tối quen thuộc mới có thể nhìn thấy được.

Đối lập với vẻ mặt ngọt ngào đầy thích ý, thoải mái mà ngủ trên cỏ cách đây mới không bao lâu, ngay cả An Lăng cũng bắt đầu cảm thấy cậu có chút đáng thương.

Mạc Dực lại còn cười nhắc nhở Trương Quý “Canh nguội cả rồi, ăn nhanh đi. Có nghe thấy Mộ Dung Duy nói không? Ăn hết, đêm nay sẽ không làm cậu. Không cần tôi nói ra hậu quả nếu cậu không chịu ăn chứ?”

Cần nhắc hậu quả một chút, Trương Quý ráng nhấn nhịn mà nuốt xuống toàn bộ.

Chỉ là khi ăn, dạ dày càng ngày càng khó chịu, sau khi hết cháo, trong chén vẫn còn mấy phần thịt sườn.

Mộ Dung Duy thấy cậu không ăn nữa, ôn nhu nói “Phải ráng ăn hết mới được.”

Mạc Dực lại cười lạnh phức tạp.

Tuy rằng dạ dày rất không thoải mái, nhưng Trương Quý vẫn yên lặng tiếp tục ăn, chỉ là vụn vặt bất đắc dĩ, nếu không cậu đã chẳng tiếp nhận tốt ý của Mộ Dung Duy. Loại cảm giác này cứ như là đang đi du lịch thăm thú bên ngoài, gặp phải một nhà vệ sinh công cộng xập xệ bẩn thỉu dơ dáy, nếu không mắc đến hết nhịn được thì tuyệt đối sẽ không bao giờ đặt chân vào.

Cậu chậm rãi, rốt cuộc cũng ăn hết sạch sẽ đồ ăn trong chén.

Bộ dáng dị thường nghe lời cố gắng ăn cơm quả thực làm cho Mộ Dung Duy hưng phấn đến khó hiểu “A Quý, tốt rồi, ăn nhiều nhiều một chút mới tốt cho cậu. Như vậy đi, về sau tôi mang mấy thực đơn tới đây, cậu lựa một ít món mình thích nhé. Thấy món mình thích ăn uống cũng ngon hơn. Được rồi, đã ăn hết thì lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi thôi.”

Hắn mang Trương Quý lên lầu.

Mạc Dực vẫn luôn ngồi bên mạn môi cười lạnh.

An Lăng rất kỳ quái “A Dực, rốt cuộc cậu cười cái gì thế?”

Khóe môi Mạc Dực cong lên một độ cung tuyệt đẹp, lạnh liệt, lại phảng phất mang theo đau thương không thể nói thành lời, thật sự rất gợi cảm, có thể khiến cho không ít người thất hồn lạc phách.

“Tôi cười Mộ Dung.” Mạc Dực nhàn nhạt cười, mặt mũi, trầm thấp trả lời “Tôi cười chính mình.”

36. Chương 36

Thân thể sau khi tịnh dưỡng vẫn còn rất yếu.

Ở trên cở ngủ cả buổi, ăn được một chút vào bụng, dạ dày quả nhiên tốt lên nhiều. Nhưng kể từ lúc bắt đầu bị đưa đến phòng Mộ Dung Duy, Trương Quý vẫn thủy chung cứng ngắc, Mộ Dung Duy đành phải rất không cam tâm mà đi ra ngồi trên ghế sofa chán muốn chết đọc sách, một bên cảm thán mình lòng dạ đàn bà, một bên hưởng thụ khoái cảm sung nịch Trương Quý.

Phát giác sau khi mình rời đi, Trương Quý ở trên chiếc giường mềm mại rộng lớn rất nhanh ngọt ngào đi vào giấc mộng, thật không rõ đây là tư vị gì nữa.

An Lăng miệng thối kia từng nói, A Quý là bảo ứng của bọn hắn.

Bị ép buộc và phần hận cực kỳ, thế nhưng phải lơ đi xem như đương nhiên, một người kiêu ngạo lãnh đạm như thế, khiến lòng Mộ Dung Duy có những chờ mong trước nay chưa từng có.

“Chắc là, con người vốn tham lam ti tiện.” Hắn cười khổ lắm bầm nói một mình, rồi cẩn thận chui vào chăn, giống như kẻ trộm ôm Trương Quý vào lòng.

Trương Quý ngủ đem tất cả móng vuốt thu lại, nhu thuận đến không thực.

Thi thoảng lại cọ cọ vào cánh tay Mộ Dung Duy, không an phận mà xoay qua xoay lại trên khuỷu tay hắn, tựa trẻ con làm nũng.

Hắn tròn tròn mắt, nhìn khuôn mặt thanh tú của Trương Quý mà không thể ngủ được.

Rất không muốn ngủ.

Nước hồ lạnh lẽo vẫn còn vậy bữa cảm quan của hắn, hắn nhớ rõ nỗi đau đớn kinh hoàng khi nhảy vào hồ nước, thế mà lúc này cánh tay lại cảm thụ được sức nặng và độ ấm từ Trương Quý.

Đối lập như thế, làm cho Mộ Dung Duy kì lòng không đầu tin tưởng thế gian này thật sự có điều thần kỳ tồn tại.

Hắn nhẹ nhàng hôn Trương Quý hoàn toàn không biết gì cả, không ngừng đem hơi thở ôn nhu của mình phủ lên da thịt mịn màng.

Chỉ hận không thể hôn sâu hơn.

Cạy mở khớp hàm, thật sâu mà hôn đến tận cuống họng, hoặc là xuyên xỏ cậu vào tận cùng, khiến cậu phải thở dốc nức nở, khiến cậu khóc gọi tên mình, rồi chính mình bắn vào trong thân thể cậu.

Thật muốn vụng cậu tỉnh dậy.

Mộ Dung Duy cảm thấy đáy lòng bắt đầu lặn tẩn hỗn loạn, chột nóng chột lạnh, không thể chống đỡ, rồi lại, cam tâm tình nguyện mà chống đỡ. Hắn nỗ lực dùng chút lý trí còn sót lại mà phân tích nguyên nhân chính mình tại sao lại điên cuồng đến vậy, nhưng dần dần chỉ phát hiện đời người chẳng qua chỉ là một sự lựa chọn bất đắc dĩ.

Hoặc mất hoặc được, hoặc thương tổn hoặc bị thương tổn.

Thú tính cùng nhân tính.

Trở trêu thay, khoái cảm sung sướng nhất lại tồn tại cùng đau đớn thống khổ.

Có tiếng xoay nắm cửa, đem hắn từ cơn tự hỏi chua chát bừng tỉnh lại.

“Ai đó?” Mộ Dung Duy cảnh giác hạ giọng.

Thanh âm Mạc Dục từ trong bóng đêm truyền đến “Tôi đây.”

“A Dục?” Mộ Dung Duy kinh ngạc hỏi “Sao cậu lại đến đây? Mấy giờ rồi?”

“Mười hai giờ, thực tế mà nói, đã qua thứ ba rồi.” Ngữ khí Mạc Dục bình thản, nghe không ra ý tứ tranh đoạt.

Hắn đi đến bên giường, ngồi ở chỗ gần nhất với Trương Quý, cúi đầu ngưng mắt nhìn Trương Quý đã chìm vào giấc mộng đang được Mộ Dung Duy ôm chặt.

Đập vào trong mắt, quả thật là hình ảnh vô cùng thân thiết, sẽ làm cho người nhầm tưởng rằng bọn họ là một đôi tình nhân hạnh phúc.

Đáng tiếc thay, tất cả chỉ là ảo tưởng.

“Mộ Dung, cậu để tôi ôm cậu ấy về phòng đi.”

Mộ Dung Duy hồ nghi, rõ ràng không muốn “A Dực, cậu là đang muốn từ nay về sau, nghiêm ngặt lấy mười hai giờ làm ranh giới phân chia của chúng ta đúng không?”

“Tôi không có ý đó.”

“Vậy cậu về phòng đi.”

“Mộ Dung, bạn bè nhiều năm như vậy, cậu giúp tôi qua đêm nay đi.”

Trong bóng tối, chỉ có thể thấy đường nét của cơ thể. Mộ Dung Duy nhìn biểu cảm không thể thấy trên mặt khuôn Mạc Dực, lẳng lặng trong không khí lạnh như băng là tuyệt vọng như có như không.

Mạc Dực khẽ khàng nói “Tôi nằm ở trên giường, cứ như chìm dưới đáy hồ, rất lạnh. Tôi chỉ muốn ôm cậu ấy.”

Mộ Dung Duy cứng lại.

Hắn không biết bị cái gì đã kích, chỉ biết có gì đó chạm vào linh hồn mình, hung hăng giáng một đòn thật mạnh.

Chưa đến một giây, hắn sâu sắc nhận thức được số phận của hắn và Mạc Dực là cùng hội cùng thuyền.

Tuyệt vọng của Mạc Dực, một ngày nào đó, cũng sẽ biến thành tuyệt vọng của hắn.

“Được rồi.” Hắn hé môi.

Nhẹ nhàng nói lỏng vòng tay buông Trương Quý ở trong lòng ra.

“Cám ơn cậu.”

Mạc Dực cẩn thận nâng Trương Quý từ trên giường bế lên.

Mất đi sức nặng trên cánh tay, Mộ Dung Duy chợt một trận hư không, tiếng đóng cửa nhẹ dội vào màng tai hắn.

Hắn thở một hơi thật dài.

Cả đời này, nếu cứ như vậy, thì tiêu rồi.

.....

Nửa đêm sau Trương Quý ngủ thật sự rất không thoải mái.

Cậu mơ màng cảm giác được chính mình cứ bị quấy rầy, có ai đó bám riết không tha mà đuổi theo cậu, đem hương vị không thuộc về mình truyền cho cậu, cảm giác ứ ứ át cứ in trên mặt, trên cổ, không sao chấm dứt.

Bắt đầu cảm thấy khó chịu, không cam lòng mà ở trong mộng nghĩ cách né tránh.

Nhưng kỳ quái thay, cuối cùng rồi lại trở nên sung sướng.

Rất nhỏ thôi, nhưng cảm giác dễ chịu cứ như nước ấm thấm vào thần kinh, làm cho cả người vô cùng thư sướng, thậm chí ở trong mộng cũng có phần thoải mái. Cậu chuyên chú đuổi theo cổ thích ý kia, nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý hưởng thụ mà căn bản không lo lắng đó là cái gì, từ đâu mà đến.

“Ưm... Ưm a...”

Tiếng rên rỉ kiềm nén vui thích tiến vào lỗ tai, mông lung lại xa xôi.

Trương Quý thấy thanh âm này rất quen thuộc, chỉ là không nhớ nổi đã nghe qua khi nào, nhưng nó cũng làm cho cậu khoái trá lắm.

Cậu chậm rãi đi theo, tựa như đứa nhỏ lần đầu tiên được ném kẹo ngọt, sau khi liếm một lần, tham lam mà đuổi theo hòng ăn được cả viên.

Rất nhanh, Trương Quý rút cuộc cũng chiếm được viên kẹo ấy, cảm giác sung sướng khiến cậu như đang đi trong không gian vô trọng lực, mỗi một dây thần kinh đều nở ra nóng nóng ấm ấm, vui thích quá mức, cuối cùng lại làm vỡ tan lá chắn mà cậu dùng mộng đẹp thiết lập.

Lông mi đen nhánh thanh mảnh, run run mở ra.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ màu trắng chiếu vào, cũng không quá mức sáng lạn, tựa như dự báo hôm nay là một ngày trời đầy mây.

Trương Quý thần thờ nghĩ nghĩ, nhớ lại vừa rồi đã trải qua điều gì. Cậu dời tầm mắt, bỗng nhiên cứng đờ.

Hình ảnh Mạc Dục mỉm cười trên choker nhảy vào đáy mắt.

Trong khoảnh khắc, Trương Quý hiểu được hết thảy.

Giọng nói Mạc Dục truyền vào lỗ tai cậu “Con trai sáng sớm bình bình cũng là chuyện bình thường.”

Trương Quý đỏ mặt, vừa giận vừa xấu hổ mà thâm nghĩ thật muốn vùng một quyền đánh cho tên dê tiện này mấy đấm.

Cậu cố gắng khép hai chân lại giấu vào trong chăn, Mạc Dục cũng không ngăn cản, hợp tác buông tay ra.

Sau khi khép chân, Trương Quý một lần nữa bị nhục nhã đả kích, khi hai chân co sát lại nhau, cảm giác dinh dính, rõ ràng như chứng cứ phạm tội được đưa ra trước tòa.

“Bé Hai của cậu một chút nữa sẽ đến đây.” Mạc Dục mở miệng nói ra tin tức kinh thiên động địa.

Trương Quý đang vui trong cơn thẹn nhất thời ngây ngẩn.

“Tôi đã bảo người đi đón, hẳn là rất nhanh sẽ đến thôi. Tôi nói với con bé cậu bị bệnh, để cho nó đến thăm cậu.” Mạc Dục cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phun trên lỗ tai Trương Quý “Rốt cuộc cũng được gặp đứa em ngoan ngoan đáng yêu của mình, rất hưng phấn đúng không nào?”

Trương Quý quay mặt đi, bị Mạc Dục đã sớm có phòng bị giữ chặt cằm “Không muốn gặp sao? Cũng đúng, nằm ở trên giường người đàn ông cường bạo mình, lại còn bắn dịch thể vào tay kẻ đó, để cho em gái đến thăm thấy anh trai ở trên giường như vậy quả thật rất *** tục. Thế mà tôi lại nghĩ, làm như vậy xem như trừng phạt chuyện cậu về trễ cũng rất được.”

Lời nói thông dong tà ác, toàn bộ đều là nội dung bản thủ không chịu nổi.

Tim Trương Quý đột nhiên đập nhanh, trừng mắt nhìn Mạc Dục. Hô hấp trở nên dồn dập, cậu đương nhiên biết rõ tính cách của Mạc Dục, rất nhiều chuyện đáng sợ Mạc Dục đã nói đều có thể làm.

Tiếng động cơ ô tô xa xa truyền đến, tiếng còi bất ngờ làm cho cậu chấn động cả người.

“Xem ra đã tới rồi.”

Trương Quý tựa như bị dao bén cửa vào, giây giữa đòi xuống giường, thân thể cao lớn của Mạc Dục áp chế lại, nhàn nhả từ trên cao nhìn xuống đánh giá cậu “Sao? Muốn chạy trốn ư? Hay vẫn muốn tắm rửa sạch sẽ một cái?”

Tiếng xe đã rất gần, có lẽ đã dừng ở trước cửa biệt thự.

Trương Quý sắc mặt tái nhợt, không dám liều mạng với Mạc Dục, yếu ớt mở miệng “Buông...”

Gương mặt anh tuấn trên đỉnh đầu tươi cười trên đầu “Buông cậu ra? Ai phải buông cậu ra?”

“A Dục...”

“Nói cho hoàn chỉnh, A Quý.”

Trương Quý thở hào hển không thềm tốn hơi thừa lời “A Dục, buông.”

“Tôi không buông.” Hoàn toàn là chủ nghĩa cá nhân tự tung tự tác mà trả lời.

Trương Quý giận đến muốn giết người, cơ thể bên dưới tấm chăn, bởi kinh sợ cùng phần nộ mà run rẩy.

Mạc Dực tựa hồ thật hưởng thụ cảm phần của cậu, cong khóe môi “Bất kể tôi quyết định như thế nào cậu cũng hận tôi. Nếu không có gì khác, thế thì tôi cần gì phải làm người tốt?”

Trương Quý cự tuyệt dùng ngôn ngữ đáp lại, trừ bỏ sống chết vùng vẫy, cũng không có biện pháp tốt hơn.

Mạc Dực nói đúng.

Thương tổn, cùng thương tổn sâu hơn một chút, đối với Trương Quý không khác gì nhau cả. Cho dù Mạc Dực có thương xót từ bi thả cậu ra, địa vị của hắn trong cảm nhận của con thú nhỏ này cũng không nâng cao hơn chút nào.

Bởi vì vậy, cho nên mới phải liên tục thừa nhận lắng nhục càng ngày càng sâu sao?

“Buông ra! Tên khốn!”

“Được lắm, biết em gái đến đây, thành ra lá gan cũng lớn hơn nhiều rồi.” Mạc Dực nhàn nhạt cười, cọ mũi lên hai bên má mềm mại của Trương Quý, bỗng nhiên dùng một loại ngữ khí thật sự nghiêm túc, thấp giọng hỏi “A Quý, có chuyện gì có thể làm để cậu không còn hận tôi nữa không? Dẫu phải trả giá bao nhiêu, chỉ cần làm được, cậu sẽ không còn chán ghét tôi nữa.”

Vấn đề quỷ dị.

Trương Quý hao phí sức lực giãy giụa dừng lại thở dốc, đôi con ngươi trong suốt sáng ngời nghi hoặc nhìn Mạc Dực như nhìn quái vật.

Mạc Dực từ tận đáy lòng yên lặng thở dài.

Hắn buông Trương Quý bị áp chế ra, rút ra một khoảng, tùy tiện phát tay về phía phòng tắm, lãnh đạm nói “Đi thay quần áo đi.”

Trương Quý như được đại xá mà bọc chăn vọt vào phòng tắm, gắt gao đóng chặt cửa lại.

Mạc Dực cảm thấy khó chịu, đưa tay che miệng, ho khan kịch liệt.

“A Quý.” Hắn đến ngoài cửa phòng tắm, gõ gõ cửa, âm trầm uy hiếp “Lúc nói chuyện với bé Hai cậu cần thận một chút, đừng hỏi những chuyện không nên hỏi. Trò khôn vặt của cậu không qua được mắt tôi đâu. Nghĩ đến hậu quả một chút, cậu cũng không muốn bị nam nhân cường bạo trước mặt em gái mình đâu nhỉ? Nếu cứ bức tôi, tôi sẽ ở trước mặt em gái cậu bắt đầu từ súc ruột, diễn đầy đủ trọn vẹn tiết mục.”

Nói những lời mang tính uy hiếp rất mạnh này, dường như phải hao phí rất nhiều năng lượng.

Mạc Dực cảm thấy chính mình từ trước đến nay chưa bao giờ suy yếu như vậy.

Lục phủ ngũ tạng của hắn, chìm trong cơn đau dữ dội.

Chẳng khác nào đã thối rữa.

37. Chương 37

Khi Trương Quý mặc quần áo xong xuôi đi ra, Mạc Dực đã không còn trong phòng nữa.

Cậu mặc rất đơn giản, chỉ là quần bò được giặt sạch sẽ cùng áo sơ mi ngắn tay màu trắng, đây là số lượng quần áo không nhiều lắm thuộc về cậu.

Đa số đồ là Mạc Dực bỏ tiền ra mua, tất cả đều gắn mác những thương hiệu đình đám, nhưng trừ phi bị ép buộc, bằng không Trương Quý không mặc những thứ kia.

Vừa đi đến đầu cầu thang, tiếng cười đùa nói chuyện liên vang vào tai.

Tiếng con gái trong trẻo cất lên đặc biệt rõ ràng, quen thuộc đến mức làm cho từng tế bào trong người Trương Quý đều phấn khích cả lên.

“Bé Hai!” Trương Quý lại bắt đầu nện bịch bịch bịch mà chạy xuống lầu.

Trương Lâm đang ở phòng khách uống trà cùng mấy anh đẹp trai lập tức đứng dậy, ánh mắt sáng ngời “Anh hai! Anh hai!”

Cô chỉ nhỏ hơn Trương Quý một tuổi, nhưng vội vã bỏ nhào đến ôm Trương Quý chẳng khác nào bé Năm nhóc Sáu còn nhỏ tuổi hơn mình.

Trương Quý bị thân thể mềm mại đổ lên nghiêng cả người, thất lạng va vào tay vịn hành lang.

Trương Lâm lại chỉ cười trách móc “Anh, anh thật đáng ghét, cả ngày đều tìm không được. Anh bây giờ chỉ có tranh tranh và tranh, cần bản mặc kẹ bọn em luôn!”

Trương Quý yêu thương mà xoa đầu cô “Làm gì có? Mà sao em lại cắt tóc ngắn? Con gái tóc dài mới đáng yêu...”

“Em không thèm!” Em gái như tranh hơn thua mà đáp lại, hai má lúng liếng đồng tiền, nhưng rồi lại sừng sốt nhìn chằm chằm mặt Trương Quý, ngữ điệu đổi sang khấn trương hơn “Anh à, sao anh lại gầy như vậy?”

“Nào có?”

“Có mà!” Trương Lâm hỏn hển trợn tròn mắt nhìn cậu, túm tay cậu ra sức lắc lắc “Em làm bánh củ cải anh có ăn không đó?”

“Có chứ.”

“Có mà sao lại gầy thế này?”

Khi Trương Lâm nững nịu hết thì như nhóc Sáu, thậm chí còn nhõng nhẽo hơn nữa, bộ dáng có phần giống giống mẹ.

Trương Quý thấy ánh mắt đuối theo của bé Hai, lại vuốt tóc cô, bật cười mà rằng “Thật là có mà.”

“Khụ, đó là cáo trạng của tôi.” Bên thứ ba chen vào cuộc đối thoại của hai anh em.

Trương Quý sắc mặt khê biến, là Mạc Dực!

“Bé Hai, anh hai em rất ương bướng nha.” Mạc Dực cười đi tới “Cả ngày không chịu ăn uống đàng hoàng, lúc nào cũng chỉ lo vẽ tranh tô màu thôi.”

Hắn thân thiết kéo tay Trương Lâm, định đưa cô quay về phòng khách ngồi trên ghế sofa tiếp tục uống trà.

Trương Quý bị một tay Trương Lâm cầm lấy, chính mình lại nhẹ nhàng vịn vào cầu thang, không chịu xuống dưới “Bé Hai, chúng ta lên phòng nói chuyện đi.”

“Sao vậy anh? Nói chuyện đông đông không vui hơn sao? Anh A Dực tốt lắm đó nghen.”

“Anh chưa hề nói bọn họ không tốt.”

“Anh?” Trương Lâm hồ nghi quan sát Trương Quý “Anh không bình thường lắm.”

“Đúng đó, A Quý. Cậu có tâm sự gì sao? Bất thường lắm à nha.” An Lăng cũng đã đi tới, cười khoác bả vai Trương Quý.

Hiếm có cơ hội làm cho Trương Quý không thể không phối hợp biểu diễn.

Dễ gì mà bỏ qua.

Thế mà Trương Quý cứ nhiên không chút khách khí gạt tay hắn xuống “Mọi người không cần thân thiết vậy đâu, cứ bảo trì ranh giới giữa hai sông là được.”

An Lăng ngậy người.

Trương Lâm không đồng ý mà nhìn Trương Quý “Anh à, tính tình anh vẫn đáng ghét như vậy. Đang êm đẹp mà cứ kiếm chuyện cãi nhau với bạn hoài.”

“Hai bọn anh nhiều nhất chỉ là bạn trên lớp thôi.” Trương Quý cầm tay Trương Lâm, bỗng nhiên cười thật tươi “Nào, bé Hai, theo anh đến thư phòng, anh cho em xem cái này hay lắm.”

Nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, chợt nở rộ lên.

Trong sáng tựa như chiếu rọi tầng mây sau cơn mưa dầm.

Trương Quý vui vẻ như đứa nhỏ kéo bé Hai lên phòng, đóng cửa lại, tìm túi xách của mình.

“Anh, chừng nào anh mới mua điện thoại mới?”

“Chắc là học kỳ sau.”

“Bọn em cả ngày chẳng tìm được anh.”

“Anh bận học mà, nhưng anh hứa sẽ ráng hết sức gọi điện về cho bọn em.”

Trương Lâm nhìn cậu tìm tới tìm lui trong phòng “Anh gầy đi thật mà. Anh A Dục nói anh không ăn uống đàng hoàng, anh bị sao vậy?”

“Đừng nghe lời anh ta.” Trương Quý lục loạn khắp lên cũng không thấy được túi xách của mình, nghi hoặc mà dừng lại, thuận tiện nhắc nhở em gái mình “Bé Hai, bốn người bọn họ ai cũng không phải người tốt, em không nên nói chuyện với bọn họ.”

Trương Lâm nhăn nhăn cái mũi thẳng bướng bỉnh chẳng khác nào Trương Quý “Nếu không phải người tốt, vậy tại sao anh lại ở chung với mấy ả?”

Trương Quý cười, suy nghĩ một lúc “Chuột và gián đều là những con vật không tốt đẹp, thế nhưng con người vẫn phải sống chung với chúng đó thôi, đúng không nào?”

Trương Lâm làm mặt quỷ với cậu.

“Nhưng em cảm thấy anh A Dục rất tốt.”

“Anh ta là người tệ nhất.”

“Tệ làm sao?”

“Sao cũng là tệ nhất.”

“Anh, làm người phải biết ghi ơn báo đáp nha.” Trương Lâm cười mím chỉ mà dạy bảo Trương Quý “Nếu không có anh A Dục, nhóc Sáu làm sao được học ở nhà trẻ tốt như vậy à. Hơn nữa, nhà chúng ta mới thuê đó, chủ nhà nói con ổng sắp phải kết hôn, không cho thuê nữa. Anh A Dục đã đồng ý giúp anh em mình tìm một căn tốt hơn rồi.”

“Anh ta là người xấu.”

“Anh ấy còn cho anh mượn điện thoại dùng nha.”

Trương Quý nhin không được mà nhéo cái mũi cô một cái “Người ta cho em ít này nọ là em đã đầu hàng rồi à? Quả thật chỉ là cô gái nhỏ. Nói cho em biết, Mạc Dục là người xấu, em không cần nói chuyện với hắn.”

“Vì sao ạ?” Trương Lâm rút cuộc lộ ra thần sắc nghiêm túc, lại hỏi “Nếu không nói chuyện với anh ấy, anh lại không có điện thoại, vậy em biết phải liên lạc với anh làm sao đây?”

Trương Quý nhất thời sững sốt.

Nhưng điều này quả là sự thật.

Túi xách vẫn không thấy đâu, cậu thầm đoán, không biết chừng đã bị ai lấy đi rồi.

Người làm chuyện này, ngoại trừ Mạc Dục, không thể là ai khác.

Cậu không tìm nữa, ngồi hẫ xuống thảm, dựa lưng vào chân ghế sofa, cùng Trương Lâm qua lại nói chuyện phiếm.

“Mấy đứa vẫn khỏe chứ?”

“Ngày nào cũng cãi nhau om sòm, chưa vào phòng đã thấy nhức đầu. Anh, chừng nào anh được nghỉ?”

“Không bao lâu nữa đâu.”

“Anh à.” Trương Lâm ngồi trên ghế sofa, đầu gối đung đung vào lưng Trương Quý, hỏi lại một lần “Sao anh gầy quá vậy?”

“Học vất vả quá thôi mà, bài tập lại nhiều nữa.”

“Sắc mặt cũng không tốt.”

“Tốt mà.” Trương Quý đưa tay xoa xoa mặt mình cả nửa ngày, rồi ngửa đầu cho Trương Lâm xem “Thấy không, hồng hào quá trời luôn.”

Trương Lâm cười khanh khách đứng lên, không ngồi trên ghế sofa nữa, thân thiết mà ngồi bệt xuống thảm với Trương Quý.

Trương Quý dịu dàng vòng tay ôm cô, thấp giọng hỏi “Bé Hai à, anh ở đây học, chỉ có mình em chăm sóc mấy đứa, có phải mệt lắm không?”

“Không có đâu. Ban ngày em đến trường, mấy đứa cũng đến trường, đến nhà trẻ mà. Chỉ có thứ hai và thứ năm học xong em đi làm thêm hai tiếng nữa thôi, lúc đó cũng có thím Hội bên cạnh nhà coi giùm. À đúng rồi, anh, tiền xài đủ dùng rồi, mỗi tháng anh không cần phải gửi nhiều như vậy đâu. Không phải anh nói phải tiết kiệm tiền để sau này cho tụi em học đại học sao?”

“Tiền xài ấy hả?” Trương Quý cười phớt lờ “Đừng lo, nhiều một chút nhưng không phải tiền bảo hiểm đâu, là anh đi làm thêm thôi.”

Trương Lâm bưng tỉnh đại ngộ “Trách không được cả ngày chẳng tìm thấy anh, hóa ra là đi làm thêm. Anh, anh đừng vất kiệt mình quá nhé, em thấy anh gầy lắm đó, không phải do bài vở thì cũng do đi làm mệt chết đi đúng không? Nói thật em nghe xem nào!”

“Không mệt thiệt mà.”

“Anh...”

“Thật đó, ăn bánh củ cải của em, chiên gì cũng làm được hết. Sau làm nhiều nhiều gửi thêm cho anh đi. Đúng rồi, nếu có chuyển phát nhanh thì em phải chọn trả phí sau khi giao hàng nha, rồi giữ lại tiền đó mà xài.”

“Anh...”

Trương Quý ôm em gái sắc mặt bỗng nhiên trở nên buồn tủi “Sao tự dưng lại bày ra vẻ nhỏ nhắn đáng thương thế này? Có phải làm chuyện gì xấu rồi không dám nói cho anh biết đúng không?”

“Em chỉ muốn anh thôi, mấy đứa cũng rất nhớ anh.” Trương Lâm lo lắng mà ôm Trương Quý, ngữ khí như làm nũng, nhẹ nhàng nói “Anh, anh thật sự không cần liều mạng làm thêm đâu. Tiền xài đủ mà anh, anh cứ gửi như trước là được rồi, tụi em không cần nhiều đâu. Em không cần anh gầy như vậy, sắc mặt cũng nhợt nhạt, cứ như bị bệnh.”

“Không có đâu.”

“Nếu anh giống mẹ thì phải làm sao bây giờ?” Trương Lâm đột ngột hỏi một câu, không chịu khuất phục mà trừng mắt nhìn Trương Quý.

Trương Quý im lặng một lát.

Trương Lâm thấp giọng nói “Sau khi mẹ mất, em lúc nào cũng sợ anh bị bệnh. Anh, anh đã hứa với tụi em, nhất là bé Năm và nhóc Sáu, anh đã nói trước khi tụi em trưởng thành, tuyệt đối sẽ không để cho mình xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Trương Quý mỉm cười xoa xoa khuôn mặt của cô “Anh đâu có bị bệnh mà. Anh chỉ là lo học quá thôi. Chờ anh giỏi rồi, nổi tiếng rồi, sau này về một bức tranh có thể bán được rất nhiều tiền, rồi sẽ mua cho em thật nhiều sữa tắm nổi bong bóng nhé.”

Trương Lâm cười khúc khích “Em đã lớn rồi, đâu phải còn nít nữa, mới không cần sữa tắm nổi bong bóng à. Anh đừng hồng mà lãng, từ hôm nay trở đi, anh không được đi làm thêm nữa đâu đấy. Muốn làm, vậy

thì ít nhất cũng phải đợi đến khi mập lên miếng nữa mới được. Anh A Dực nói anh bệnh, thiếu chút nữa hù chết em, may mà chỉ là cảm nhẹ.”

“Bé Hai, em thật sự biến thành bà chủ nhà rồi nha.”

“Mau hứa với em đi, trước khi béo lên anh không được đi làm thêm!”

“Em có thể đi, vậy sao anh không được?”

“Bởi vì sức khỏe anh bây giờ không tốt nha. Anh xem mặt mình coi, còn cả xương sườn nữa nè, có thể sờ thấy rõ rành rành luôn nè.” Trương Lâm dùng đầu ngón tay cách lớp áo mỏng sờ soạng xương sườn của Trương Quý, thấy Trương Quý vì nhột mà phì cười, khuôn mặt đáng yêu liền lập tức trầm xuống, tựa như lại chuẩn bị quở trách anh hai không nghe lời, nhưng nửa ngày cũng không hé răng nói câu nào.

Cuối cùng, Trương Lâm hiềm thấy mà thở dài một hơi, sâu kín nói “Anh, anh đi học, đi làm, ở một nơi rất xa, thậm chí... không có thời gian rảnh gọi về cho tụi em cũng được, những điều đó không quan trọng. Thế nhưng, anh nhất định phải cho tụi em biết anh vẫn bình an, không cần giống như mẹ... giống như mẹ...” Tiếng nói nhỏ xíu mang theo nước mắt.

Trương Quý ôm cô, nhẹ giọng an ủi “Sao lại khóc thế này? Anh không phải rất tốt đó sao? Bé Hai ngoan nào, đừng khóc.”

“Khi mẹ nhập viện, tuy rằng cái gì cũng không thể làm nhưng chỉ cần biết mẹ vẫn ở đó, em cũng cảm thấy yên tâm hơn. Mẹ mất rồi, tất cả gánh nặng anh hai phải gánh vác, cho dù anh phải đi học xa, nhưng nghĩ trên mình vẫn còn một người anh, lòng vẫn thấy an toàn hơn rất nhiều.” Trương Lâm khẽ khàng nghẹn ngào “Nếu anh có chuyện gì, em sẽ trở thành người lớn nhất trong nhà. Anh, em không muốn như vậy đâu... Mọi thứ em đều không thể làm tốt được...”

“Em đã làm tốt lắm, người không tốt là anh mới đúng.” Trương Quý xiết chặt cô, tựa như trước đây vẫn từng ôm cô tựa mặt vào ngực mình “Bé Hai, em đừng suy nghĩ bậy bạ, anh chỉ cảm nhẹ thôi, sao mà giống như mẹ được. Anh đương nhiên sẽ không để cho bản thân xảy ra chuyện gì, cũng hứa sẽ không để em phải vất vả đơn độc trông nom nhà cửa đâu.”

“Nhưng mà...”

“Này, em cứ thích trù anh vậy hả?”

“Không có, em... em cũng không biết sao mình lại đa sầu đa cảm vậy nữa. Lúc thấy anh đứng ở cầu thang, chẳng hiểu sao em thấy lo lắng. Dù sao đi nữa... chắc là do lâu rồi không gặp anh thôi. Trước khi gặp nghe anh bị bệnh, gặp rồi lại thấy anh gầy teo, ai mà không lo cho được!”

“Đúng đúng, trực giác của em thật sự kỳ diệu. Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Anh sống dai như giấm mà. Có điều em phải vất vả lo cho mấy đứa một chút nha.”

“Có gì vất vả đâu.” Trương Lâm nói “Đa số thời gian bọn chúng đều ở trên trường và nhà trẻ, lâu lâu lại có mấy thím giúp đỡ. Anh, khi nào anh về nhà?”

“Rất nhanh thôi.”

Giọng Trương Lâm bỗng nhiên lí nhí, còn có phần ngượng ngùng “Anh, nào anh về, em sẽ dẫn một người bạn đến cho anh xem.”

“Chà?”

“Sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Làm gì mà thẹn thùng thế kia? Bạn trai em hả?”

“Mới không phải!” Trương Lâm rời khỏi lòng Trương Quý ngồi thẳng dậy, chắc như đinh đóng cột mà nói “Chỉ là bạn bè bình thường thôi. Anh! Không được cười cổ quái như vậy!”

“Được, được, là bạn bè bình thường.”

“Xí.”

“Anh lần này về, nhất định phải thăm tra cậu ta một phen mới được. Bé Hai à, trước khi anh gật đầu đồng ý, em ngàn vạn lần không được cho đối phương ăn đậu hũ nha.”

“Anh khó ưa vừa thôi! Anh này!!”

“Ha ha ha.”

.....

Ở phòng khách, vài người nhìn chăm chăm vào máy điều khiển màn hình theo dõi nhỏ xíu trong tay Mạc Dục.

Cuộc nói chuyện của hai anh em, thông qua màn hình rõ ràng sắc nét truyền tới đây.

Camera được lắp trên trần nhà, ánh sáng cùng góc độ đều thích hợp.

“A Dục, cậu thật sự là đê tiện a, anh em người ta đoàn viên như vậy mà còn gắn camera theo dõi.”

Nhạc Trừng đưa mắt liếc An Lăng một cái “Chuyện đê tiện như vậy, cậu có thể không tham gia kia mà. Cút về phòng mình đi.”

Mộ Dung Dục trầm giọng nói “Em gái cậu ấy hình như cảm nhận được điều gì.”

“Là trực giác của con gái.” Mạc Dục cười cười “Tuy rằng không thể giải thích, nhưng đôi khi lại chính xác đến đáng sợ. Nhưng đừng lo, không có việc gì đâu, chờ một chút nữa tôi kêu người đưa con bé về, đã nói A Quý buổi chiều còn có tiết rồi. Hơn nữa tôi đã tìm được phòng mới cho mấy đứa em của A Quý, số điện thoại cũng như ba thứ linh tinh khác, phải đổi hết một lượt.”

Nhạc Trừng nhíu mày “Chút nữa đã đưa về rồi à? Khó khăn lắm mới gặp nhau được, để bọn họ ở với nhau thêm một hồi nữa đi.”

“Không thể!”

“Tại sao?”

Mạc Dục lạnh lùng nói “Bởi hôm nay là thứ ba, tôi làm chủ.”

Trong cuộc trò chuyện của hai anh em, từ khi nghe thấy Trương Lâm nức nở nói “Giống như mẹ”, sắc mặt Mộ Dung Dục vẫn thực u ám.

Hắn nói “A Dục, thứ tư ngày mai tôi tặng cho cậu, cậu để bọn họ ngồi thêm một lát. Như vậy được không?”

“Không thể!”

“Vì sao?” Mộ Dung Dục vặn lại hắn “Sao cậu cứ gây sức ép cho cậu ấy như vậy? Xiết cổ cũng nên cho người ta thở một chút chứ!”

Mạc Dục đem ánh mắt từ trên màn hình dời qua, dừng lại trên khuôn mặt rất không thông cảm được của Mộ Dung Dục, lãnh đạm cười khổ, nghiêm túc mà nói “Bởi vì cậu ấy là A Quý. Tôi tuyệt đối không thể có một chút sơ sẩy nào với Trương Quý được.”

38. Chương 38

Lấy lý do buổi chiều Trương Quý còn có tiết học không thể đi muộn, hơn nữa đã tìm được nhà trọ mới, cần sớm trở về xem có quyết định thuê hay không, Trương Lâm sau khi nghe xong, chỉ có thể lưu luyến tạm biệt anh hai.

Khi Mạc Dục tự mình tiễn cô lên xe, Trương Lâm đột nhiên hỏi “Anh A Dục, sao anh hai em cứ nói anh là người xấu thế? Hai anh cãi nhau à?”

Mạc Dục ôn hòa cười thừa nhận “Ừ, con người là vậy mà, chỉ cần ở cạnh nhau, lúc nào cũng có cãi vã.”

“À nhờ anh nhắc nhở anh ăn cơm giùm em nha.”

“Em yên tâm.”

“Cũng mong anh để ý anh ấy, anh ấy đang bệnh đừng cho đi làm thêm.” Trương Lâm lo lắng nói “Ngày trước vừa tan học là anh hai lập tức đi làm liền, còn chạy tới hai ba chỗ, đêm về làm bài lúc nào cũng ngủ gà ngủ gật, thường xuyên gục trên bàn luôn. Nhưng khi đó anh không hề bệnh tật gì cả, thế mà bây giờ... Em biết ngay bỗng nhiên có nhiều tiền xài như vậy, thế nào cũng không phải chuyện tốt mà.”

“Đừng lo, anh sẽ không để cậu ấy chạy ngược chạy xuôi đi làm nữa đâu.” Mạc Dực nghĩ nghĩ, biểu tình thoải mái mà nói “Như vậy đi, chờ khi nào cậu ấy khỏe lên, nếu vẫn khẳng khẳng làm thêm thì anh sẽ nhờ vài người bạn giới thiệu cậu ấy đi vẽ tranh, kiếm tiền cũng dễ dàng hơn. Phàm là học viên trường nghệ thuật tư nhân, ai cũng phải đóng học phí rất cao.”

“Thật à? Vậy cảm ơn anh quá. Miễn anh hai không quá cực nhọc là ổn rồi.”

Trương Quý bị Mộ Dung Duy giam trong ngực, đứng ở phía sau cửa, xa xa nhìn Trương Lâm nói chuyện một lúc, mới lên xe rời đi.

Nhìn thấy Mạc Dực trở về, Mộ Dung Duy mới buông tay khỏi lưng áo Trương Quý.

“Túi xách của tôi đâu?” Trương Quý hỏi Mạc Dực vừa bước vào cửa.

“Tôi hôm nay đối xử rất tốt với cậu, còn tưởng rằng cậu sẽ tỏ vẻ cảm ơn một chút chứ.” Mạc Dực hỏi lại “Sao hửm? Bé Hai vừa đi, đã tính toán vẫn tội tôi đấy à?”

Trương Quý nhẹ nhàng cắn môi, nghiêm túc nhìn hắn, thấp giọng nói “Trả túi xách lại cho tôi.”

“A Dực, cậu lấy túi xách của cậu ấy làm gì?” Mộ Dung Duy xen vào một câu.

Mạc Dực không để ý tới hắn, chỉ đi đến ghế sofa trong phòng khách, lười biếng mà ngồi xuống, nói với Trương Quý theo đuôi đằng sau “Có qua có lại mới toại lòng nhau, cậu hiểu không? Muốn lấy lại đồ của mình, vậy đến ngồi trên đùi tôi, nói hai ba câu để nghe xem nào.”

Đôi mắt trong veo sáng ngời của Trương Quý đột nhiên xẹt lên quang mang loe loe.

Mộ Dung Duy nói “A Dực, đừng ép bức quá...”

Còn chưa nói xong, đã thấy Trương Quý đi qua, vẻ mặt không chút thay đổi ngồi xuống đùi Mạc Dực.

Chân cậu thon dài, khung xương tinh tế, bị Mạc Dực làm như con gái ôm trên đùi, cậu ngồi thẳng tắp, thoát nhìn rất cứng nhắc, cũng rất không cam lòng.

Mạc Dực tuyệt không để ý, bàn tay to lớn ở sau lưng cách lớp áo chầm chậm vuốt ve, cảm thụ nhiệt độ ấm áp của người bên trên “Ừm, tính nói gì dễ nghe đấy?”

“Làm ơn trả túi xách lại cho tôi.”

Mạc Dực cười nhạo “Đây cũng là lời hay à?”

Trương Quý quan sát gương mặt anh tuấn tươi cười kiêu ngạo như ác ma của hắn.

Cậu suy nghĩ một hồi “A Dực, anh là người tốt, làm ơn trả lại túi xách cho tôi.”

“Chắc chắc.” Mạc Dực bật cười, quay đầu nhìn Mộ Dung Duy khoanh tay sắc mặt không vui đứng một bên, cảm thán mà nói “Mộ Dung, cậu ấy thật sự quá thông minh. Đoán được chúng ta nghe cậu ấy cùng em gái nói chuyện, còn biết tôi để bụng chuyện nói xấu tôi sau lưng.”

Mộ Dung Duy hừ nhẹ một tiếng.

Trương Quý buông rũ rèm mi.

Mạc Dực bắt lấy chiếc cảm thanh mảnh, hôn lên môi cậu một ngụm “Thứ cậu muốn ở đây.”

Tay hắn rất dài, chỉ ngồi yên một chỗ không cần di chuyển, đã quờ được vật ở chiếc ghế bên cạnh.

Rõ ràng là túi xách của Trương Quý.

Trương Quý đưa tay giật lấy, nhưng Mạc Dực đã nhanh chóng giơ tay lên cao, tránh được.

“Bởi chuyện vi phạm giờ về, tôi phải tịch thu của cậu một thứ.”

Làm trò trước mặt Trương Quý, Mạc Dực mở túi xách ra.

An Lăng từ lầu hai đi xuống, nhìn thấy không khí lạnh lẽo trong phòng khách “Lại làm sao vậy?”

“An Lăng, đón lấy.” Mạc Dực tìm được ví tiền trong túi ném qua phía An Lăng “Xem thử bên trong có gì.”

Trương Quý muốn đứng vọt lên, bị Mạc Dực mạnh mẽ ôm lại, lạnh lùng uy hiếp “Ngồi đằng hoàng cho tôi.”

“Rõng tuếch.” An Lăng lục lọi qua loa.

Thật sự là gần như trống trơn, bên trong một xu cũng không có, thứ duy nhất đáng giá, chỉ có thẻ tích lũy mà học viên có thể sử dụng trong phạm vi căn tin của học viện.

An Lăng nói “A Dực, bên trong ngoại trừ cái này, còn lại một đồng cũng không thấy.”

“Đương nhiên không có tiền, nếu có, ngược lại còn phải hỏi cho rõ ràng.” Vì phòng ngừa Trương Quý đào tẩu, không cho phép cậu giữ tiền mặt, là quy định của Mạc Dực “Có hình không? Trong ví hẳn phải có chứ?”

“Ừ, có này, là ảnh chụp gia đình à?” An Lăng rút ra nhìn kỹ “Người trong này là mẹ A Quý hả?”

Trương Quý ở trong lòng Mạc Dực ra sức giãy giụa, nếu cậu có thể thoát khỏi sự khống chế của Mạc Dực, nhất định sẽ bỏ nhào về phía An Lăng.

“A Dực.” Mộ Dung Duy nói “Đừng quá đáng quá. An Lăng, trả ảnh lại cho cậu ấy đi.” Hắn đi đến bên cạnh An Lăng, giục lại tấm hình gia đình của Trương Quý.

An Lăng không chịu, cười nói “Mộ Dung, cậu nhiều ít gì cũng làm tình với A Quý rồi, cũng coi như ăn được chút ngon ngọt. Còn tôi lại bị tên lỏi con này hại thảm, chẳng những xài vô tội vạ đồ của tôi, đằng này còn phá hư đạo cụ SM nữa, thậm chí còn đánh tôi. Việc này, xem ra không thể dễ như lau phấn được đâu nhỉ?”

Mộ Dung Duy giận tái mặt “Đưa đây!”

“Mộ Dung.” Mạc Dực mở miệng, lãnh liệt mà nói “Lúc tôi đang dạy dỗ A Quý, cậu đừng có vô duyên vô cớ nhúng tay vào.”

Trương Quý quay qua phía Mộ Dung Duy, van cầu mà nhìn hắn “Mộ Dung, làm ơn giúp tôi.”

“Làm sao nữa?” Nhạc Trừng vừa vặn từ phía trên đi xuống, cổ quái mà đánh giá mấy người căng thẳng trong phòng khách “Đang êm đẹp, lại diễn vai vô phụ cái gì?”

“Nhạc Trừng, ảnh gia đình của A Quý này.” An Lăng nhân cơ hội cách xa Mộ Dung Duy một chút, sắp lại hiến vật quý cho Nhạc Trừng.

Nhạc Trừng nhìn thoáng qua “Ảnh nhà người ta cậu lấy làm gì? Trả lại đi.”

“Xé nó.”

“Đừng!”

“Xé mau!” Bàn tay to lớn của Mạc Dực giữ chặt cổ tay Trương Quý, lạnh lùng mỉm cười “Tôi không phải người xấu sao? Người xấu chính là làm chuyện xấu.”

Mộ Dung Duy không thể nhịn được nữa, đi qua đoạt lại ảnh trên tay An Lăng, quay đầu lại nhìn chăm chăm Mạc Dực “A Dực, có thể đừng gây thơ như vậy có được không?”

“Này! Mộ Dung Duy, trả lại ảnh cho tôi, cái này còn hữu dụng lắm nha.”

An Lăng chồm lên bả vai Mộ Dung Duy, bị Mộ Dung Duy cấu kính huých một cái.

Khuỷu tay thụi về phía sau, An Lăng căn bản không đề phòng, bị động trúng cơ hoành, khí lực Mộ Dung Duy lại lớn, làm An Lăng đau đến há to mồm hút khí.

Nhạc Trừng thấy mặt hắn trắng bệch, không phải giả vờ, vội bước lại đây “An Lăng, có sao không? Mộ Dung Duy, cậu điên à? Cậu ấy có xé thật đâu? An Lăng hay nói giỡn, tính tình cậu ta thế nào cậu còn không rõ hả?”

Mộ Dung Duy cũng không ngờ sẽ vô tình đả thương An Lăng, đành ngậm tằm, xiết chặt tằm ảnh của Trương Quý, trừng mắt nhìn Mạc Dực.

Ánh mắt Mạc Dực đồng dạng lạnh như băng nhìn đăm đăm Mộ Dung Duy, bỗng nhiên buông Trương Quý ra, bước tới túm lấy áo Mộ Dung Duy, trầm giọng nói “Đến phòng tôi, chúng ta nói chuyện một phen.”

Mộ Dung Duy chẳng có vẻ gì là lo lắng, trước đem trả lại ảnh cho Trương Quý, rồi mới theo Mạc Dực đi lên lầu.

Vào phòng chủ nhà, đóng cửa, khóa trái lại, hai thân ảnh cao lớn bày ra tư thái đối chất.

“Cậu rốt cuộc muốn làm cái quái gì?”

“Tôi đáng lẽ mới là người hỏi cậu muốn làm cái quái gì mới đúng!”

“Cậu định tranh chấp nội bộ với tôi có đúng không?”

“A Dực, cậu không nên kêu An Lăng xé ảnh của A Quý.” Mộ Dung Duy một xiu cũng không đồng ý, thẳng thắn đón nhận ánh mắt âm lãnh của Mạc Dực “Mẹ cậu ấy đã qua đời, ảnh chụp này cực kỳ quý báu, thậm chí có thể phim cũng không còn. Có xé cũng không thể tìm lại được, cậu làm sao có thể đối xử với cậu ấy như thế?”

“Vậy cậu muốn tôi phải làm sao bây giờ? Lần đầu tiên cậu ấy không về đúng giờ, nếu chúng ta không răn đe, lập tức sẽ có ngay lần thứ hai thứ ba. Tôi cho cậu hay, bắt đầu từ ngày mai, cậu ấy sẽ ở trong học viện mà ngủ khắp nơi, ngủ thẳng đến khuya, khiến cho chúng ta không ngày nào không phải đi tìm!” Mạc Dực bỗng nhiên vứt bỏ vẻ lãnh tĩnh thường ngày, gầm lên với Mộ Dung Duy “Cậu muốn tôi làm thế nào? Đánh cậu ta à? Hay là để đến tối rồi lại trừng phạt làm cậu ấy nửa sống nửa chết có đúng không? Tôi hiện tại chỉ xé ảnh, chỉ xé ảnh mà thôi!”

“Có lẽ cậu không biết ảnh chụp có bao nhiêu quan trọng, nhưng tôi thì rất rõ!” Mộ Dung Duy cũng rít lên “Cậu cần bản không yêu mến một ai, không biết có đôi khi ảnh chụp là thứ vô cùng quý giá!”

“Tôi đương nhiên biết tấm ảnh đó rất có ý nghĩa với Trương Quý, bằng không thế nào mà nói trừng phạt?”

“Ha! Cậu cũng biết cơ à? Biết vì sao còn kêu An Lăng xé nó? Cậu tịch thu tôi không phải được rồi sao? Ít nhất sau này cũng có thể trả lại.”

Mạc Dực bị lửa giận thiêu đốt, gầm lớn phát tiết một chút.

Rồi rất nhanh thu liễm lại, nhìn chằm chằm Mộ Dung Duy, trầm thanh nói “Nếu cậu không nhúng tay vào, tôi sẽ không kêu An Lăng xé nó.”

“Ồ! Vì tôi nhúng tay đấy? A Dực, bởi tôi nhúng tay vào nên cậu sẽ phá hết mọi thứ quý giá của A Quý ư? Để nguôi cơn giận nhất thời mà mặc sức hủy hoại, rồi sau đó cậu có đền bù lại nổi không?”

“Tôi có.”

“Cái gì?”

“Tấm ảnh kia, tôi có phim.”

Mộ Dung Duy sững sốt.

Sau một lúc mờ mịt cùng linh ngộ, không khí sôi sục như bắt đầu chiến tranh hết sức căng thẳng một lần nữa rồi mù cả lên.

Ánh mắt hai người không hề giao nhau, đều ngoảnh đi chỗ khác, nhưng không hẹn mà gặp cùng chọn ngồi xuống bên giường, mỗi người ngồi một bên, đưa lưng về phía nhau, giống như không muốn nhìn thấy bộ dáng suy sụp bất lực của đối phương.

Thật lâu, Mộ Dung Duy mới lãnh đạm cất tiếng “Sao cậu không nói sớm?”

“Nói bằng cách nào đây? Làm trò trước mặt A Quý mà nói với cậu à?”

“Không có việc gì thì cậu đừng gây sức ép cho cậu ấy nữa.”

“Không có việc gì?” Mạc Dực cười khở “Mộ Dung, ngay cả khi chúng ta không đụng vào ảnh chụp, A Quý sẽ tin chúng ta quan tâm người nhà của cậu ấy ư?”

Mộ Dung Duy yên lặng.

Mạc Dực hỏi “Cậu có biết A Quý... nếu biết chúng ta không có biện pháp với cậu ấy, thì sẽ như thế nào không?”

Mộ Dung Duy thấp giọng thở dài “Có thể đoán.”

“Được, chi bằng như vậy đi, tất cả mọi người đều buông tay chịu chứ?” Mạc Dực cười lạnh đề nghị.

“Đi mà mơ giấc mơ ngàn năm của cậu! Cầm đã cầm vào tận xương, làm thế nào mà buông tay đây? Có thể bỏ, tôi đã bỏ sớm rồi.” Mộ Dung Duy lảo đảo nguyên rửa một đồng câu nghe chẳng rõ ràng, rồi mới bắt đầu nói “Ước gì có thể quăng một thằng ngốc như cậu xuống mười tám tầng địa ngục.”

Trầm mặc, lại giằng co thật lâu.

Hít thở như trở nên khó khăn hơn.

“A Dực...” Mộ Dung Duy dường như vật lộn đấu tranh, giọng nói mang theo một chút mong chờ mà ngay cả chính hắn cũng không thể xác định “Không bằng chúng ta đối xử với cậu ấy tốt hơn một chút, ôn nhu hơn một chút. Lòng người đâu phải sắt đá, tôi nghĩ...”

“Cậu muốn A Quý mềm lòng à?” Mạc Dực khinh thường mà cười khở, hiền hòa nói “Mộ Dung, tôi không ngăn cậu, cậu cứ việc thử. Cậu muốn đối xử với cậu ấy như thế nào thì cứ đối xử như thế ấy. Cho cậu ba tháng, tha hồ yêu thương nuông chiều cậu ấy, chăm bẵm cậu ấy như chó Nhật. Tôi muốn nhìn thử xem cậu ấy có lợi dụng cậu không, có làm cho cậu sáng mắt ra không.”

Mộ Dung Duy lại không lên tiếng.

Nhớ tới chuỗi ngày trước đây, tất cả mọi người ai cũng cố gắng lấy lòng Trương Quý, nhưng kết quả cuối cùng lại chẳng thu được gì.

Cách nhìn nhận con người của Trương Quý, có đôi khi cố định như một bức tường lửa của hệ thống máy tính, có chương trình đầu ra đấy, không có mật mã thì đừng hòng tiến vào.

Bọn họ không có mật mã.

“A Dực, cậu thật sự là một tên khốn.” Mộ Dung Duy thấp giọng nói “Cậu đã sớm quyết tâm tha tôi xuống nước.”

“Phải, là tôi tha cậu xuống nước.” Mạc Dực cười lạnh “Nhưng cậu đừng quên, đêm đầu tiên tôi đã từng nhắc nhở cậu, nếu không đủ kiên định thì đừng làm. Thế nhưng cậu vẫn tiến tới, còn làm đến sung sướng. Bắn dịch thể của mình vào trong người A Quý, cảm giác này, tôi chắc chắn hiện tại chỉ cần nhớ lại thôi cũng đủ để cậu sáng khoái rồi nhỉ. Tất cả đều là người thông minh, đừng ở trước mặt tôi giả vờ vô tội, Mộ Dung.”

“Tuy là thích, nhưng lại rất hận cậu.” Mộ Dung Duy trầm giọng nói, chậm rãi, nói rõ ràng từng chữ từng chữ một “Tôi lúc nào cũng thấy áy náy, thấy mình là một tên súc sinh. Nếu khi đó không đối xử với cậu ấy như vậy, không làm ra những chuyện như vậy, chưa hẳn cậu ấy sẽ hận tôi. Chưa hẳn đó chính là tử lộ.”

Mạc Dực vẫn thong dong cười lạnh, chỉ phun ra hai chữ “Ngây thơ!”

Không có gì là nếu như cả.

Không động thủ, Trương Quý cho dù không hận bọn họ, cũng vĩnh viễn không để cho họ chạm vào dù chỉ là một đầu ngón tay.

Gương mặt ơ thờ như người qua đường, hoặc là tên côn đồ xâm phạm thân thể, trong hai thân phận đó, muốn chọn cái nào thì chọn.

Trên sợi dây tình cảm, bọn họ và Trương Quý không có một giao điểm chung nào.

Ước muốn được giữ lấy Trương Quý, từ lúc bắt đầu, đến tận bây giờ, và cả tương lai, nhất định cũng chỉ nằm trong phạm vi xấu xa dơ bẩn.

Chống lại tâm linh trong vật chất triệt của Trương Quý, như dầu đổ vào nước.

Nhất định.

Không thể hòa tan.

39. Chương 39

Hai người nói chuyện riêng, cái gì cũng không giải quyết được.

Lúc mở cửa phòng ra, Mộ Dung Duy nhìn thấy An Lăng và Nhạc Trùng đứng chờ ở hành lang thì ngạc nhiên lắm.

An Lăng chán muốn chết mà nhún vai “Cậu ta nói sợ các cậu đánh nhau đến bỏ mạng, phải đứng đây để bất cứ khi nào cũng có thể đập cửa xông vào cứu giúp.”

Cậu ta kia, đương nhiên là Nhạc Trùng.

Nhạc Trùng khinh thường mà lườm An Lăng, cho hấn ánh mắt như nói đồ vịt chết còn mạnh miệng.

“Yên tâm, cho dù có đánh nhau cũng không chết được đâu.” Mộ Dung Duy cười khổ, nhìn về cuối hành lang “A Quý đâu rồi? Trong thư phòng hả?”

An Lăng hừ mạnh một tiếng.

“Tôi đưa cậu ấy đến phòng An Lăng rồi.” Nhạc Trùng nhìn An Lăng bộ dạng khó chịu, buồn cười cong khóe môi “Ngộ thật, cậu ta ghét nhất An Lăng, thế nhưng lại rất thích ở phòng cậu ấy.”

An Lăng hậm hực “Là vì muốn phá cái nào thì có thể phá cái đó chứ gì nữa. Cả mấy chơi game mới nhất của ông...”

“Hình thì sao? An Lăng, cậu không giữ lại của cậu ấy đó chứ?”

“Hình á hả?” An Lăng lại hừ tiếng nữa, còn hung tợn trừng mắt liếc Nhạc Trùng đang nhàn nhã đứng bên cạnh “Cả túi xách cũng giấu đi rồi, làm như ông là một thằng ăn trộm không bằng.”

Chẳng những Nhạc Trùng, ngay cả Mộ Dung Duy cũng bật cười.

Mọi người đều tự tán đi, An Lăng lấy cớ bị Trương Quý chiếm phòng, cầm theo máy tính xách tay vào phòng Nhạc Trùng, hỏi Nhạc Trùng “Ê này, A Dực với Mộ Dung nói thế nào cũng có A Quý để hạ hỏa, hai người chúng ta thì sao bây giờ? Học viện gần đây có mấy em mới chuyển trường, nhan sắc cũng không tệ, có muốn chọn một người không?”

Nhạc Trùng đang chăm chú gõ bàn phím, đáp qua loa “Cậu ham muốn đến thế, cứ chọn cho mình cậu được rồi.”

“Vậy cậu thì sao?”

“Tôi không cần.”

“Cậu bị liệt dương hả?”

“Câm đi.”

An Lăng cà lơ phất phơ cười nhạo “Hề hề, thẹn quá hóa giận đó à? Không phải rối loạn chức năng thật chứ? Để tôi kiểm tra xem.”

Đợi vài giây.

Nhạc Trùng đối với câu khiêu khích này một chút cũng không phản ứng, tiếp tục gõ cái bàn phím chết tiệt.

“Kiểm tra thật đó nha.” An Lăng lặng lẽ sáp lại gần, từ phía sau ôm lấy thắt lưng Nhạc Trùng, dò xét.

Bàn tay dán trên vòng eo của Nhạc Trùng, cách lớp áo hàng hiệu mỏng mảnh, vuốt ve cái bụng bằng phẳng rắn chắc của hắn.

Thấy Nhạc Trùng vẫn không lên tiếng, giống như dồn tất cả tập trung vào màn hình, An Lăng đánh bạo, luồn tay xuống phía dưới.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn khí quan ngủ say nơi đũng quần.

“An Lăng, cậu rút cho tôi!” Nhạc Trùng nổi giận, lông mày đen nhánh dựng đứng, rốt cuộc bàn tay đang gõ phím cũng bắt lấy cánh tay An Lăng, đập bẹp một cái.

An Lăng vốn chỉ muốn đùa hấn một xú, ai ngờ bị Nhạc Trùng đánh, tuy rằng không giống tát, nhưng đầu ngón tay xẹt qua cũng đủ đau bỏ xừ.

Cơn tức bỗng nhiên ập tới.

“Đồ khó ưa! Nhạc Trùng, hôm nay ông phải chơi người một trận!”

An Lăng cắn răng, ôm lấy Nhạc Trùng vặn hấn lại.

Đừng nhìn dáng vẻ trung tính của An Lăng mà nhầm, con trai cả của nhà họ An thân phận đặc biệt, từ nhỏ đã được dạy không biết bao nhiêu thuật phòng thân. Đã thế lại còn nhanh ôm lấy Nhạc Trùng, ra tay trước hòng chiếm được lợi thế.

Nhạc Trùng sức lực tuy lớn, cũng bị hấn áp xuống sàn nhà.

Hai người lăn thành một đoàn, An Lăng nhân cơ hội đè trên người Nhạc Trùng, nhờ vào sức nặng cơ thể cố định hấn.

Thở hổn hển, từ trên cao nhìn xuống.

Hai song đồng bắn ra tinh quang sắc bén, va vào nhau tóe lửa giữa không trung.

Chỉ một giây như thế, lại không hện mà gặp tiếp tục đánh nhau, tay đâm chân đá đều xuất ra hết.

Biến thành thở hồng hộc, Nhạc Trùng cuối cùng cũng có thể trở mình áp An Lăng xuống dưới, còn trêu đùa An Lăng một cái.

“Tên xấu xa, đồ không biết xấu hổ!” An Lăng hung hăng mắng một câu.

Khuôn mặt vốn bánh bao trở nên vằn vẹo, càng lộ ra dữ tợn thô bạo, tràn ngập khát vọng nhục dục đàn ông.

Đáng tiếc không có cà vạt, hấn liếc mắt nhìn quanh quất, rồi đưa tay túm lấy một góc ga giường, bắt chấp hậu quả xé mạnh, khiến cho chăn gối cũng bị xô lệch theo.

Xoạc!

Ngậm miếng vải trong miệng, cắn răng, một tay dùng sức quăn, ra sức buộc chặt.

“Này dùng tốt.” An Lăng lẩm bẩm.

Hành động rất nhanh, cứ như hấn hay làm chuyện này lắm vậy, sau một hồi đã cố định được hai cánh tay lên đầu Nhạc Trùng vẫn đang cố gắng giãy giụa.

“Này! An Lăng, cậu làm thật đấy hả?”

An Lăng hứng thú mà quan sát hấn “Không lẽ cậu cho là giả?”

Vốn tính trói cổ tay Nhạc Trùng lên đỉnh đầu thôi, nhưng Nhạc Trùng không giống Trương Quý, hấn khỏe hơn Trương Quý nhiều, nhờ mà phản kháng, mình còn bị đánh không biết chừng.

An Lăng ngẫm nghĩ một lát, lật Nhạc Trùng lại, buộc hấn nằm úp sấp xuống thảm.

Dùng vải buộc chặt hai tay Nhạc Trùng ra sau lưng.

“Buông ra mau!”

“Buông ra, cho cậu đánh tôi bẹp dí luôn à?”

Sợ không đủ chặt, còn quăn thêm một vòng, tạo thành hai tầng bảo hiểm.

Trói xong đầu ra đây, mới trở người Nhạc Trùng lên, ngửa mặt về phía mình.

Cảm thấy yên tâm hẳn, biểu tình An Lăng không táo bạo như ban nãy nữa, khóe môi vui vẻ cong lên.

Hắn vươn đầu ngón tay miết môi dưới của Nhạc Trùng.

Nhạc Trùng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên há miệng toan dùng răng cắn.

Nhưng hắn bị trói, bị đè nặng, phạm vi hoạt động giới hạn, hoàn toàn thua kém An Lăng từ trên cao nhìn xuống. An Lăng dễ dàng mà rút ngón tay lại, chọc chọc hắn “Cậu là cún con đấy hử? Sao lại muốn cắn người?”

“Tôi có thể không cắn, cậu cởi trói cho tôi, tôi cho cậu biết nắm đấm của tôi có đủ mạnh hay không!”

“À, nắm đấm thì tôi không cần. Tôi chỉ muốn giúp cậu kiểm tra phía dưới một tẹo thôi.”

Phát hiện An Lăng thật sự tụt quần mình xuống, chạm vào cả quần lót, Nhạc Trùng lắp bắp kinh hãi.

“An Lăng, đừng đùa.” Giọng nói mềm mỏng hơn rất nhiều.

“Ai đùa với cậu?” An Lăng không hề dùng ngữ khí đùa dai nói với hắn, còn nghiêm túc nhìn hắn “Cậu nhìn ánh mắt của tôi, Nhạc Trùng, tôi đang đùa cậu à?”

Nhạc Trùng không chịu nhìn hắn.

Đầu ngón tay cách lớp quần lót, thuần thực vuốt ve khí quan chưa thức tỉnh.

Tiếng rên rỉ theo cổ họng Nhạc Trùng bật ra, khiến An Lăng hứng chí lắm.

“Tôi thấy rồi, cậu không rối loạn bệnh tật gì hết, đã bao nhiêu ngày không xử, làm sao mà chịu được vậy hả?” An Lăng một bên trêu đùa, một bên cách lớp vải quần lót màu đen, mạnh yếu vừa phải vân vê nhào nặn vật nhỏ, làm cho nó sung huyết cứng lên.

Nhạc Trùng nhịn không được “Ừm” một tiếng thật dài, vẻ mặt xấu hổ “Tên khốn cậu ngày mai lo mua quần tài, chờ tôi ừm~...” Âm cuối cùng nhuốm đầy sắc tình mờ ám.

Bao phủ trọn vẹn ngăn cản cuối cùng.

Ngón tay tiếp xúc cực kỳ thân mật với da thịt nơi khí quan.

An Lăng vẻ hưng phấn lắm mà miêu tả hình dạng đứng thẳng của nam vật, cười nhẹ “Nhạc Trùng, nhìn kỹ ra, bộ dạng này nọ của cậu cũng không tệ lắm nha. Ừm, không có thô bằng tôi.”

“Ờ ờ ờ!”

Hung hăng phun ra hai chữ, lời nói kế tiếp, đã bị đầu ngón tay đáng giận của An Lăng bức nuốt trở lại yết hầu.

Vuốt ve không chút lưu tình làm Nhạc Trùng nhắm mắt lại, khe nhếch môi, từng ngụm từng ngụm thở phì phò.

Chỉ mới vài động tác đơn giản, khuôn mặt vốn anh tuấn cao ngạo lại tràn ngập dương cương chột nhem thượng một tầng yêu diễm *** mĩ.

An Lăng nhịn không được bắt lấy cơ hội, một bên tiếp tục thưởng thức, một bên cúi người, hôn lên đôi môi của người bên dưới mà hắn đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

“Không được cắn tôi, bằng không tôi bẻ gãy đường con cháu của cậu.”

Sau khi uy hiếp, mới đem đầu lưỡi vói vào bên trong.

Nhạc Trùng há mồm thở dốc, ngay cả khớp hàm cũng không cần nạy.

Chỉ chốc lát An Lăng đã cuốn được đầu lưỡi mềm mại của Nhạc Trùng, hai đầu lưỡi ướm át quần xiết lấy nhau, đối phương giống như do dự một hồi, nhưng rất nhanh bị phá vỡ, để tiến thêm một bước truy đuổi khoái cảm, cũng ồm ờ mà phối hợp theo.

An Lăng như ngoài ý muốn, kinh hỉ mà ra sức mút mát, bao nhiêu kỹ năng điều luyện đều xuất ra hết.

Nhạc Trừng bị hôn đến váng vất.

Qua một hồi hôn đến gần như nghẹt thở, Nhạc Trừng mềm oặt nằm trên thảm, uể oải híp mắt như mèo, thấp giọng nói “An Lăng, đùa một chút là được rồi, đừng có làm thật.”

“Tào lao!” An Lăng tham lam mà hôn loạn lên cổ hần, hỏi hần “Cái gì là đùa? Cái gì là thật? Cậu cho giới hạn xem?”

Đầu ngón tay đặt ở nơi càng ngày càng ngạnh.

An Lăng vừa yêu lại vừa hận, khống chế không nổi mà dùng móng tay hung hăng gầy gầy nếp da mẫn cảm.

Nhạc Trừng ăn đau, nhú mày “Đồ đểu!”

“Có muốn bắn không?” An Lăng cao cao tại thượng hỏi.

Nhạc Trừng hậm hực hừ một tiếng “Cậu chờ đấy!”

“Tôi hỏi cậu có muốn bắn không?”

Hỏi xong lại rướn người, hôn lên chóp mũi của Nhạc Trừng một cái, thân mật đến khó tin “Sao hửm? Rốt cuộc là thế nào đấy?”

Nơi đang cố gắng gắng gượng bị hần bóp một cái lại tăng một vòng, trường đến phát đau.

Đỉnh đầu chảy ra không ít dịch trong suốt, bàn tay lại không ngừng xóc lên xóc xuống, phát ra âm thanh đập dính khiến người khác phải đỏ mặt.

“Đâu rồi? Không nói gì, tôi ngừng đó nha.” An Lăng giảo hoạt bỏ tay ra.

Bên dưới đang chìm đắm trong lạc thú được lấy lòng, đột nhiên bị người vứt bỏ mà trở nên hụt hẫng khó chịu.

Nhạc Trừng từ khi lần đầu tiên biết đến tình ái cho đến hôm nay, chưa từng thử qua loại tư vị này.

Toàn là hần đem người khác biến thành chết đi sống lại.

“An Lăng! Tên khốn nạn! Chờ một chút nữa xem tôi có bể gãy móng chó của cậu không!”

An Lăng cười đến sung sướng “Lớn tiếng nữa lên, kêu cả Mộ Dung với A Dực tới đây a. Ê, hay có muốn tôi mở cửa phòng ra cho cậu kêu không?”

“Bỏ tay ra!”

“Bỏ ra, cho cậu tự an ủi hả?”

“Phải!” Nhạc Trừng đột nhiên mở to mắt, trừng trừng nhìn gương mặt ưa nhìn đáng giận trên đỉnh đầu, hồng hộc thở phì phò. Tựa hồ biết làm như vậy giải quyết tình trạng quẫn bách này là vô ích, rất nhanh đơn giản nhắm mắt lại, sai bảo cái tên với ý đồ cường bạo chết tiệt “Đó, làm nhanh đi.”

An Lăng mặt dày cười tươi như hoa “Làm cái gì cơ?”

“Hầu hạ tôi bắn chứ còn gì, dịu dàng vào.”

“Hừ! Làm như gọi món ăn.” Nhân cơ hội cò kè mặc cả “Lấy gì trả công đây? Cậu cho tôi thượng, tôi giúp cậu xóc.”

“Muốn chết đúng không!”

“Rốt cuộc có chịu không hả?” An Lăng lại bắt đầu hôn hần.

Lần này không kiêng nể gì, như được cho phép mà hôn loạn cắn loạn.

Nhạc Trừng kiềm nén không được thấp giọng rên rỉ.

“Có chịu hay không?”

“Không!”

“Tôi mặc kệ cậu!” An Lăng cường ngạnh mà bỏ lại một câu, ngón tay lại bắt đầu động tác, tăng lớn độ mạnh yếu, đôi mắt hoa đào quan sát biểu tình của Nhạc Trùng, chẳng khác nào một con hồ ly đang dồn hết tâm tư cân nhắc xem nên xơi thịt con thỏ như thế nào.

Thông qua một vài biểu tình biến hóa, cuối cùng cũng tìm được điểm mẫn cảm của Nhạc Trùng.

Từng chút từng chút một, xấu xa mà bóp miết, làm cho hắn không thể bắn.

Thấy vẻ mặt Nhạc Trùng vừa khoái hoạt vừa đau khổ, An Lăng như thể tra tấn mỉm cười tà ác “Nhạc đại thiếu gia, tôi không tin cậu có thể đấu đến cùng với tôi được đâu. Muốn ăn cơm vua thì nhanh gặt đầu cho tôi.”

“Cậu... cậu... Ngày mai mua quan tài... A..... ha haa... mua.....”

Uy hiếp dứt quãng, theo đôi môi bị cắn đến sưng đỏ dạt ra, còn mang theo rên rỉ phiếm tình.

Dâm dăng ngoài sức tưởng tượng.

“Nhanh lên! Gặt đầu bằng lòng cho tôi thượng.” Ngoài mạnh trong yếu tiếp tục áp chế.

Ngắt véo Nhạc Trùng hết hai ba lần, An Lăng cũng toát mồ hôi lạnh, nếu còn làm nữa, nói không chừng tối hôm nay sẽ bị Nhạc Trùng giết người diệt khẩu mất.

Rốt cuộc có nên tiếp tục không?

Đang muốn thỏa hiệp, Nhạc Trùng lại nức nở thở dốc “Công... công bằng một chút...”

Có hy vọng thỏa hiệp, đầu An Lăng nổ bùm một cái, vội truy vấn “Thế nào là công bằng?”

“Cùng lắm thì... tôi cũng giúp cậu aaa... Cậu đừng mất dạy... Ah... còn bóp.....” Lòng mảy xinh đẹp của Nhạc Trùng nhú lại, hô hấp hỗn loạn “Tôi giúp cậu... bằng tay...”

Chào giá cao ngắt, giờ rút xuống còn có vài đồng.

Nói đến cò kè bớt một thêm hai, An Lăng quả nhiên không phải phí công vô ích học suông giáo trình buôn bán của đại học Harvard.

“Không được, dùng miệng.”

“Nằm mơ!”

“Cậu nói cái gì?” An Lăng xấu xa cười.

Móng tay cào nhẹ, theo từ gốc đến tận đỉnh, chậm thật là chậm, một lần lại một lần.

Nhạc Trùng cả người run bần bật “A! Đừng... Ừm... Khốn..... khốn nạn...”

“Nhạc Trùng, như vậy đi.” An Lăng tiến hành đồng bộ, vừa hung hãn vừa ôn nhu, lấy lòng mà dụ dỗ “Tôi dùng miệng giúp cậu, cậu dùng miệng giúp tôi, như thế... có được không?”

Nhạc Trùng cắn răng, thân mình bị An Lăng đè chặn hết cong rồi duỗi, hết duỗi rồi lại cong.

Nửa ngày, mới mở đôi mắt mịt mờ sương mù, hung tợn tuôn một câu “Vậy cậu còn chờ cái gì nữa? Mau thôi cho bản thiếu gia thống khoái đi!”

“Được, lập tức thôi đây.” An Lăng mặt mày hớn hở “Nhìn tôi thôi cho cậu thích dục tiên dục tử luôn này.”

Lùi về sau một xú, quỳ gối giữa hai chân Nhạc Trùng đã tự động giăng ra.

Há mồm, đem khí quan nóng như nung ngậm vào miệng.

.....

“A Quý.”

Cửa phòng An Lăng bỗng nhiên mở ra, Trương Quý đang chăm chú chơi game quay đầu lại, cảnh giác mà nhìn Mạc Dực đi vào.

Nửa giây trước, cậu chẳng khác nào một chú thỏ nhỏ ham chơi, nửa giây sau, nhোঙ cái đã trang bị vũ khí, biến thành một con nhím chỉ hận rằng nanh không thể phun ra nọc độc.

Mạc Dực ánh mắt phức tạp đánh giá cậu một hồi, khóe môi theo thói quen vẽ lên ý cười “Chơi game à?”

Hắn đi tới, thấy Trương Quý buông tay cầm trò chơi xuống, mở miệng nói “Đừng buông, hai chúng ta độ một ván xem.”

Trương Quý rõ ràng sẽ không muốn chơi với hắn.

Mạc Dực ngồi xuống bên cạnh cậu, thân mật kề sát vai, tựa như không thấy cái nhìn lãnh đạm của Trương Quý, tự cầm lấy điều khiển của tay phó.

Trương Quý rùng mình một cái.

Ngụ ý, đương nhiên đã quá rõ ràng.

Trương Quý hít một hơi “Trò này, tôi chơi không quen.”

Cậu không biết, khi mình nói xong thường có động tác mân môi lên, cực kỳ mê người.

Mạc Dực mỗi khi thấy cậu như thế, phải cố gắng kiềm chế chính mình không lập tức bỏ về phía cậu, hung hăng nạy mở khớp hàm, hôn sâu thật sâu.

Hôn đến khi cậu ngất đi thì thôi.

“Đừng lo.” Yết hầu Mạc Dực co rút đau đớn một chút, đem tầm mắt dời qua màn hình TV, lãnh đạm nói “Tôi chấp cậu.”

Hắn bấm chọn menu chính, chủ động sửa tham số của tay phó, tăng hệ số khó lên mức cao.

“Như vậy được chưa?” Nhìn Trương Quý hỏi.

Trương Quý trầm mặc một lát, mấp máy “Ba ván.”

“Cái gì?”

“Đấu ba ván.” Trương Quý rũ mi, không chịu cầm phím của tay chính “Hai tư sáu, ba ngày. Tôi muốn ngủ ở đây.”

Mạc Dực bật cười “Cậu là đang chắc thắng có đúng không?”

Trương Quý nhẹ nhàng nâng tầm mắt, lia qua Mạc Dực một cái rồi nhanh chóng quay đi.

Con người đen láy trong suốt, chóng vánh mà kích động.

“Ba ván?” Trương Quý thấp giọng hỏi.

Mạc Dực nhìn cậu chăm chăm, bỗng nhiên giận tái mặt, nghiến răng, hung tợn nói “Không, một ngày cũng không được! Đêm nay tôi sẽ làm cậu đủ sáu tiếng!”

Trương Quý thoát cái trắng bệch, cứng ngắc đứng lên.

Mạc Dực bỏ máy chơi game qua một bên, giữ cánh tay cậu, xiết chặt đến mức như muốn bóp nát xương.

Không khí chợt ngưng trọng.

Hai người giằng co, đều kiệt lực kiềm chế hô hấp, giống như không muốn chuyện này phát sinh to hơn nữa.

Chậm rãi, Mạc Dực mới từ từ thả lỏng bàn tay, còn cầm lấy điều khiển của Trương Quý.

“Được.” Sắc mặt hắn vẫn âm trầm, giọng nói lại khôi phục bình thản ung dung hoàn toàn không nghe ra dị thường, điềm nhiên gạt đầu “Vậy thì ba ván, nghe theo cậu.”

Trương Quý cẩn thận quan sát hắn.

Không biết cậu nhìn ra được điều gì, nhưng cũng thật sự ngồi xuống, cầm lấy tay điều khiển chính.

“Nếu cậu thua thì sao?” Mạc Dực nhìn cậu chọn vũ khí trên màn hình, đột nhiên hỏi.

Trương Quý không ngẩng đầu lên.

Chờ cậu chọn xong xuôi, hình ảnh trên màn hình bắt đầu di chuyển, mới dùng ngữ điệu nghe không ra cảm xúc nói “Tôi cũng không có gì để đưa cho anh cả.”

“Luôn có những thứ có thể đưa.”

“Không có.”

Hai chữ nhanh chóng, bình thản.

Làm cho Mạc Dực ngay lập tức có suy nghĩ muốn phun sạch máu trong phổi ra.

40. Chương 40

Sau ba ván, Trương Quý lĩnh hội đầy đủ bản chất khát máu của Mạc Dực.

Người này ngay cả khi chơi game cũng tàn nhẫn bạo lực quá mức tưởng tượng. Rõ ràng ở cấp thấp, chỉ sử dụng thương làm vũ khí, vậy mà công kích sát phạt không chút nương tình đối thủ cấp cao hơn mình đến mấy bậc, đối mặt với nguy hiểm thì linh hoạt né tránh, dùng thủ có thể gọi là vô sỉ đoạn đánh lên địch nhân mà Trương Quý chính là người không chế vai diễn, thương vung tới, máu chảy thành sông, mạo hiểm liều lĩnh, tính cách vì mục đích không từ thủ đoạn hoàn toàn bộc lộ rõ ràng.

Ngón tay nhanh nhẹn ấn phím điều khiển, trên mặt lại mang theo mỉm cười nhàn nhã. Trương Quý bị đuổi giết gần như xong đời, nhưng ánh mắt vẫn nhất mực tập trung vào màn hình TV. Ngay cả như vậy, sườn mặt Mạc Dực thì thoáng vẫn ngẫu nhiên lọt vào khóe mắt, khiến Trương Quý không rảnh phân tâm mãi cảm phát hiện.

Điều này làm cho khả năng kiểm soát của Trương Quý lùi thêm bước nữa.

Ván thứ nhất gắng gượng chống đỡ được trong một khoảng thời gian khá dài, cuối cùng cũng bị thất bại. Ván thứ hai, bị tiêu diệt còn nhanh hơn nữa.

Nhìn thấy điểm số trên màn hình, Trương Quý xác định mình đã thua hoàn toàn, buông điều khiển, buông rũ mi, lại bắt đầu im như thóc.

“Cậu thua.” Mạc Dực buông tay cầm của mình, nghiêng ngẫm mà quan sát cậu.

Trương Quý chẳng hề đáp lại.

Hai người ngồi trên ghế sofa giằng co thật lâu.

Dưới ánh mắt của Mạc Dực, giống như cảm thấy lạnh lạnh, Trương Quý thu hai chân lên ghế sofa, ôm đầu gối, cuộn mình lại thành một đoàn.

Bộ dáng giả bộ lạnh lùng, rồi lại tính toán lui mình về đằng sau, làm cho Mạc Dực thấy thú vị lắm.

Hắn di chuyển vị trí, nhích đến gần, bày ra tư thế áp bách, không ngoài dự liệu phát hiện Trương Quý lui lại càng nhanh, cánh tay cùng đường cong sống lưng đều căng cứng.

“Đứng lên, về phòng tôi.”

Giọng nói bình tĩnh của Mạc Dực, khiến tim Trương Quý co rút.

Cậu gắng điều hòa hơi thở của mình, không hề mong Mạc Dực nghe được ra hỗn loạn cùng hoảng hốt bên trong. Nhưng tim đập là phản ứng sinh lý khó có thể giấu diếm, nhịp đập dồn dập làm cho ***g ngực phát đau. Trương Quý vì khiếp đảm của bản thân mà nhục nhã vô cùng.

Đều là những tên con trai khỏe mạnh như nhau.

Mạc Dực nhiều nhất cũng chỉ là khỏe hơn cậu một chút, cân nặng chiếm ưu thế hơn cậu một chút thôi.

Thế nhưng mỗi một động tác tùy ý của Mạc Dực, lại làm cậu sợ hãi đến thế.

Cảm giác bị cưỡng bạo cứ như khắc vào trong xương, đau đớn như xé rách chính là nam nhân trước mặt này ban cho, Trương Quý chỉ biết khi Mạc Dực muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng cho mình ném lại một lần, thậm chí một buổi tối còn làm vài trận.

“Gi hử? Lúc chơi còn cố gắng bắn súng khiêu khích tôi kia mà? Sao giờ lại thành bộ dáng đáng thương như thế rồi?” Mạc Dực lạnh như băng lộ ra mỉm cười tuần mỹ, đầu ngón tay nghịch môi Trương Quý.

Trương Quý toan quay đầu sang một bên, bị hấn mạnh mẽ giữ chặt cầm.

Sau đó, ngón cái hung hăng như trừng phạt miết mắt vuốt ve môi dưới.

Trương Quý né về sau, nhưng bị tay vịn ghế xô pha cản đường, không còn chỗ trốn. Mạc Dực áp sát cận kề khiến cậu nhớ lại một đêm bị nghiêm khắc trừng phạt niệu đạo kia, gần như là phản xạ, Trương Quý ngừng phản kháng, cứng ngắc để cho Mạc Dực ôm mình vào lòng.

“Ngoan nào.” Mạc Dực dán bên tai cậu, thanh âm khàn khàn như chòng ghẹo.

Trương Quý trong treo mà lạnh lùng nói một chữ “Không.”

Thanh âm rất nhỏ, chỉ có thể tính là đôi môi hấp hé một xiu rồi nhẹ nhàng khép lại, thốt ra một âm mơ hồ.

Mạc Dực nghi hoặc mà ôm cậu “Cái gì?”

“Còn chưa tới buổi tối.”

Mạc Dực rút cuộc cũng hiểu, cười khê, rung động đến tận lưng Trương Quý đang được hấn ôm trước ngực “Ai nói tôi chỉ có thể làm cậu buổi tối?”

Trương Quý nghe hấn cười.

Âm thanh rõ ràng dễ nghe, câu hỏi như vậy sẽ được mọi người đánh giá là thỏa đáng, nhưng đối với Trương Quý mà nói, đó còn là đại biểu cho một loại lắng nhục tinh thần khác.

Cậu hiểu hàm ý trong lời nói của Mạc Dực. Hấn có thể làm bất cứ điều gì ở bất kỳ thời điểm nào với cậu, mặc kệ có vi phạm đạo đức hay pháp luật hay không, từ khi Mạc Dực xâm nhập vào thế giới của Trương Quý, hấn đã không kiêng nể gì mà khuấy đảo tất cả các quy tắc trong nhận thức của cậu.

Quy tắc trong ký kết mới chỉ có một điều – ai mạnh hơn, kẻ đó có quyền sinh sát.

Đây là quy tắc Trương Quý không cách nào tiếp thu nổi.

Cậu không rõ, bản thân là một nhân sinh yêu thương chân thành, thế nhưng vì sao sinh mệnh này, cả thân thể này lại bị người khác xem như đương nhiên mà tùy ý giẫm đạp như vậy.

Bị Mạc Dực cưỡng ép ôm vào trong ngực, Trương Quý không còn đường nào khác, chỉ có thể mím môi im lặng.

Mạc Dực cười một hồi, phát giác người trong lòng lại áp dụng chính sách trăm mặt chống đối, cũng thu liễm nụ cười, ậm ậm hỏi “Còn dám bày ra bộ dáng kháng cự như vậy nữa à? Mới hai tuần, cậu đã quên chuyện trừng phạt rồi đúng không?”

Trương Quý đột nhiên run bần bật.

Làm sao mà quên được?

Một đêm như địa ngục, bị hai tên ác ma tra tấn đến chết đi sống lại, suốt một buổi tối, mỗi một giây đều là giày vò, không hề có điểm dừng.

Dù cho hiện tại chỉ là hồi tưởng, cảm giác tàn nhẫn vì cầm ống dây cùng bơm ngược chất lỏng về bàng quang vẫn hiện ra mồn một như cũ.

“Đừng sợ.” Mạc Dực dịu dàng hôn lên vành tai Trương Quý “Chỉ cần cậu ngoan ngoãn, tôi sẽ không làm chuyện ấy với cậu nữa.”

Hắn lại cảnh cáo một câu “Có điều, nếu cậu không nghe lời, biện pháp trừng phạt sẽ ngày càng đáng sợ. A Quý, có rất nhiều chuyện cậu không hiểu. Phải tra tấn một người, thủ đoạn có nhiều lắm, đối với cậu là không thể tưởng tượng được đâu. So với nó, buổi tối hôm trước còn không được tính là rất đau.”

Nói xong, Mạc Dực trầm giọng, còn nghiêm túc bồi thêm “Tôi không muốn tra tấn cậu, A Quý, cậu đừng bức tôi làm một lần nữa.”

Trương Quý cả người cứng ngắc, sau đó giống như mỗi dây thần kinh đều căng ra, đột nhiên giãy giụa, lắc đầu nguầy nguậy.

Mạc Dực xoay mặt cậu lại “Cậu muốn nói cái gì?”

“Bức anh?” Thật lâu, Trương Quý mới cắn răng, nhả ra hai chữ.

Cậu mặc dù đang cắn răng, nhưng biểu tình không quá mãnh liệt cùng cảm phẫn, ngược lại còn mang theo chút hoang mang khờ dại. Sự sợ hãi vẫn còn ở đó, tựa thể một con muỗi bị vướng vào mạng nhện, thợ săn đi đến tận hưởng bữa tối, trước khi ra tay còn kể cho con muỗi nghe một câu chuyện vừa buồn cười vừa khó hiểu.

Trương Quý nói hai chữ này xong, dường như cảm thấy thật thừa thãi, dời ánh mắt sang một bên, lại bắt đầu cuộn người lại. Cậu bị Mạc Dực ôm vào trong ngực, tuy có thể bày ra tư thế như vậy, nhưng căn bản trốn không nổi.

Mạc Dực không cho phép cậu quay đi, đầu ngón tay thon dài bắt đầu trêu chọc chiếc cằm thon gọn “Nói tiếp.”

Trương Quý vẫn lắc đầu.

Mạc Dực buông cằm cậu ra, tay di chuyển xuống dưới, lanh lẹn luồn vào quần lót của Trương Quý, bắt lấy vật nhỏ đang ngủ say.

Trương Quý đột nhiên đẩy Mạc Dực ra, bị Mạc Dực sớm đoán được đề lại.

“Nói chuyện phiếm với tôi, bằng không...” Giọng nói lạnh lùng của Mạc Dực bắt Trương Quý chọn lựa “Chúng ta sẽ chơi trò gì thú vị một chút.”

Trương Quý ngửa cổ ra sau, vẫn một mực lắc đầu.

Động tác không quá mạnh, chỉ nhẹ lắc qua trái, rồi nhẹ lắc qua phải, chẳng khác nào đã suy nghĩ cặn kẽ, cường độ khẽ thôi nhưng phi thường kiên định, thống khổ trả lời.

Tay Mạc Dực nắm mạnh, bởi chạm trúng địa phương mẫn cảm, Trương Quý bất ngờ không kịp phòng bị nấc lên một tiếng, nhưng lập tức buộc mình nuốt tất cả âm thanh trở về.

Dáng vẻ đáng yêu đến thế, nhưng song song với đó, cũng quật cường đến đáng giận.

Mạc Dực có đôi khi, cảm thấy kiêu ngạo của Trương Quý là một loại ngu xuẩn khó thể nào lý giải.

“Thật không nghe lời.” Mạc Dực nhếch khóe môi, nét mặt dặt ra biểu tình độc tài tàn ác “Được rồi, vậy sẽ trừng phạt niêu đạo một lần nữa. Hôm nay không gọi Mộ Dung, một mình tôi là đủ rồi. Lần trước là tám trăm cc, lần này tôi sẽ tăng lên một ngàn, làm đến sáu giờ sáng ngày mai. Ừm...”

Làm trò trước mặt Trương Quý, cố ý nâng cổ tay lên nhìn “Có mười bốn giờ, cứ từ từ làm với cậu.”

Trương Quý cả người lạnh như băng.

Mạc Dực khẽ động, trong một giây, trực giác của Trương Quý đã cho rằng hắn muốn đi lấy dụng cụ trừng phạt.

Lọ thủy tinh, ống dây cắm vào niêu đạo, ống chích... Mấy thứ này, chỉ cần nhớ lại cũng đủ khiến Trương Quý tuyệt vọng.

Cậu theo bản năng vội bắt lấy tay áo Mạc Dực “Không...”

Còn khàn khàn nói một chữ.

Mạc Dực nhìn mười ngón tay túm lấy áo mình, đốt ngón tay khấn trương nín chặt, hoàn toàn trắng bệch. Hấn kinh ngạc, không ngờ chỉ một câu thuận miệng lại dọa Trương Quý ương ngạnh sợ hãi đến vậy.

41. Chương 41

“Thả lỏng nào.” Mạc Dực dễ dàng, ngữ khí vỗ về.

Người trong lòng vẫn cứng ngắc như thế, không biết do sợ hãi hay vẫn là cố ý cãi lời hấn.

Sau khi cơn nóng bốc lên đầu, Mạc Dực quan sát gương mặt thanh tú tái nhợt của Trương Quý, bỗng nhiên không rõ vì sao toàn bộ cấu trúc đều tắt ngúm hết.

Hấn thậm chí còn muốn buông Trương Quý ra, không cho cậu hoảng sợ cầu xin như thế nữa.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng lại nhịn xuống.

Nhìn chằm chằm mười ngón tay bắt lấy tay áo của mình của A Quý, Mạc Dực cười khê, ác ý mà gỡ ngón tay cậu. Động tác này khiến Trương Quý phán đoán sai lầm, nghĩ rằng Mạc Dực đang muốn đi lấy những đạo cụ đáng sợ, càng thêm cố sức nín chặt.

Nếu cả người Trương Quý không run se sẽ như thế kia, Mạc Dực sẽ vừa lòng lắm.

“Nè, A Quý, cậu bầu tôi đau lắm đó.” Mạc Dực nhẹ nhàng nói với Trương Quý.

Trương Quý cắn răng, khăng khăng giữ tay hấn.

Tựa như một con thú nhỏ bú sữa bình, tuyệt đối không cho phép gã thợ săn rút súng ra.

Mạc Dực thử rút cánh tay bị Trương Quý giữ chặt, tiến thêm một bước tăng hiệu quả đe dọa. Trương Quý biết một khi Mạc Dực đã lấy đạo cụ ra thì mình sẽ không còn đường thoát, dựa vào bản năng tự bảo vệ, cậu không hề nghĩ ngợi ngay lập tức ôm chặt lấy thắt lưng Mạc Dực, không để cho hấn tổn thương mình nữa.

Động tác vốn mang tính dả kích, ở trong mắt Mạc Dực, biến thành hành động thân thiết bất ngờ.

Hấn ung dung cúi đầu, nhìn đôi môi cậu trắng bệch mím thành một đường thẳng tắp không còn nói những lời đáng giận nữa. Chỉ tiếc cậu lại cúi gằm xuống đất, không thấy được nhan sắc xinh đẹp bên trong con người kia.

Mạc Dực kim lòng không đậu luôn tay vào lớp vải dệt bên dưới đũng quần, thương thức hạ thể của Trương Quý.

Hấn biết Trương Quý ghét nhất bị người khác đùa bỡn sắc tình như vậy.

Nhưng hấn nhịn không được.

Mạc Dực cảm thấy xấu xa của mình, vì khoái cảm, hưởng thụ cho mình mà nắm Trương Quý trong lòng bàn tay, không ngừng làm đủ chuyện mà Trương Quý cảm hận.

“Nghĩ kỹ chưa? Cho cậu một cơ hội cuối cùng. Nói chuyện phiếm, bằng không, là trừng phạt.”

Trương Quý buông tay khỏi cánh tay Mạc Dực, muốn lui về sau, Mạc Dực nhẹ nhàng dè lại, làm cho cậu nằm ngửa trên ghế sofa mềm mại, một bên tiếp tục suông sã vuốt ve chơi đùa khí quan đã bị kinh hách, một bên cười đe dọa “Bơm ngược một ngàn cc vào, cậu sẽ khóc hết một đêm cho coi. Tôi tốt bụng đề nghị, cứ nên trò chuyện với tôi thì hơn.”

Trương Quý ngược mắt lên, lia mắt thoáng qua hấn một cái, rồi nhanh chóng giấu ánh mắt của mình.

Mạc Dực tuy rằng vẫn cười vẻ vô hại, nhưng trong lòng một trận lạnh như băng.

Bất luận ánh mắt Trương Quý có che giấu tài tình như thế nào, hấn vẫn mắt tuếch sâu sắc mà nhìn được vừa hận vừa sợ bên trong. Vật nhỏ quật cường hiện tại lại đang bắt đầu tính kế với hấn!

Mỗi khi hắn có ý định đối xử với Trương Quý tốt hơn, Trương Quý sẽ bắt đầu khôn ngoan ngấm ngầm suy tính xem làm thế nào để lợi dụng ôn hòa và khoan dung, thậm chí là yêu thương của hắn.

Mạc Dực cảm thấy buồn cười mà bị ai lắm.

Chiến tranh giữa bọn họ là một cái vòng tuần hoàn chết tiệt, không ngừng đàn áp, không ngừng phản công, chỉ cần có một tia do dự, ngay lập tức sẽ bị chiếm đoạt.

“Suy nghĩ kỹ chưa?”

Trương Quý mấp máy môi “Nói chuyện phiếm.”

Mạc Dực khó chịu cực kỳ.

Hắn hiểu chứ.

Trương Quý đưa ra lựa chọn này ngay cả một tia khuất phục cũng không có, chỉ như bị một kẻ xấu đe dọa, hỏi cậu muốn bị chém đứt một ngón tay hay cả cánh tay. Kết quả đương nhiên sẽ chọn một ngón tay rồi.

Người xấu vẫn hoàn người xấu.

Ngay cả Mạc Dực cũng cảm nhận được điều ấy.

Hắn không ngừng cướp đi mọi thứ của Trương Quý, đôi lúc hứa hẹn sẽ không cướp nhiều đâu, hòng mong bằng những ân huệ ấy đổi lại được cảm kích của Trương Quý, nhưng thì ra cũng chỉ là mơ mộng hão huyền.

Hắn cho Trương Quý không ít hiểm họa.

Nhưng thứ Trương Quý muốn từ hắn chỉ có một, có điều hắn không giao cho cậu được.

Mạc Dực thở dài một hơi, có vẻ hứng thú rồi “Cậu muốn nói chuyện gì?”

Trương Quý lại nhanh chóng quét mắt nhìn hắn một cái.

Cậu giấu thật sự quá cẩn thận, nhưng Mạc Dực vẫn nhận ra được bên trong cái liếc mắt kia, dù nhiều dù ít vẫn mang theo ý tứ biến thái, ngu ngốc, kiêu căng tự đại.

“Anh...” Ánh mắt Trương Quý không nhìn thẳng hắn, chỉ hỏi “Anh có thể bỏ tay ra không?”

Thấy cậu kháng cự, lãnh đạm như xa nghìn dặm, Mạc Dực thiếu chút nữa thốt ra một chữ “không”.

Hắn suy nghĩ một chập, rồi cuộc nhún nhường, rút tay ra khỏi quần lót của Trương Quý, cười hỏi “Như vậy được chưa?”

Trương Quý vội vàng khép hai chân lại, vừa rồi vì bị Mạc Dực nắm lấy đường con cháu mà không dám lộn xộn, một khi có cơ hội, lập tức nghiêng người, quay mặt về phía bên trong ghế sofa.

Nhưng cậu không thể xoay qua hoàn toàn được, chỉ hơi hơi nghiêng nghiêng nằm trên ghế. Đây rõ ràng là một lời tuyên bố kháng cự ngầm, Mạc Dực tỉnh táo cậu đang thăm dò giới hạn của mình, trong lòng âm thầm tàn nhẫn lại phần nộ chờ đợi.

Quả nhiên, phát hiện Mạc Dực không tức giận chuyện mình né tránh, sau khi đợi một hồi, Trương Quý dứt khoát xoay hẳn mình qua, đưa bóng lưng hờ hững về phía Mạc Dực.

Mạc Dực cười lạnh “Được lắm, A Quý, cậu gan đấy. Xem ra cậu đã cho rằng tôi sẽ không phạt cậu đúng không?”

Lời uy hiếp của hắn làm Trương Quý chấn động.

Cậu quay đầu lại, nhìn biểu tình âm trầm của Mạc Dực, tim lại không tự chủ được mà run lên.

Nửa ngày, Trương Quý mới nói “Tôi không có không nói chuyện với anh.”

“Có ai như cậu khi nói chuyện đưa lưng về phía người ta không?”

Nhằm vào chuyện lông gà vỏ tỏi, ngay cả Mạc Dực cũng tự biết bản thân nhằm chán cực độ. Nếu là người khác phạm phải lỗi lầm này, hẳn sẽ chẳng bao giờ lãng phí thời gian chú ý đến, chỉ là về sau đối phương đừng hòng có cơ hội chạm mặt mình nữa mà thôi.

Nhưng đây cố tình lại là Trương Quý.

Đối tượng là Trương Quý, hẳn không thể buông.

Cho dù là chuyện lông gà vỏ tỏi cũng không tha.

Bị vẻ giận dữ hết sức căng thẳng của Mạc Dực áp bách, Trương Quý đành phải xoay người trở lại, nhìn gương mặt điển trai nhưng âm lãnh trên đỉnh đầu “Tôi có thể ngồi nói chuyện với anh.”

“Không.” Mạc Dực nhe răng cười lạnh “Cậu cứ nằm như vậy.”

Cố tình chen đầu gối vào giữa hai chân Trương Quý, buộc cậu hơi hơi tách đùi ra, từ trên cao nhìn xuống xem xét cậu “Nói chuyện đi, muốn nói cái gì cũng được.”

Trương Quý cảm thấy mình gặp phải một kẻ điên không thể nói lý!

Buộc cậu trò chuyện, còn buộc cậu tìm đề tài.

Cậu cực kỳ không hiểu, như vậy thì có cái gì hay ho kia chứ?

“Muốn nói chuyện gì?” Trương Quý bình thản hỏi.

“Tùy cậu.” Mạc Dực nói “Nói gì cũng được hết.”

Hắn đánh giá Trương Quý.

Động tác này quá mức đen tối, trên cao nhìn xuống, xương quai xanh của Trương Quý là một cảnh đẹp đến xiêu lòng, cảm dỗ hẳn muốn đưa bàn tay lên vuốt ve, dùng đầu lưỡi liếm láp.

Nếu rằng không nặng không nhẹ cắn một đường dọc theo xương quai xanh khiêu gợi kia...

Trương Quý bị đè không biết chính mình tản mát ra cái gọi là hấp dẫn.

Cậu đau đầu với tính tình thất thường của Mạc Dực. Trương Quý không rõ lý do tại sao Mạc Dực cứ nhìn chăm chăm mình không tha, vì sao lại buộc mình nói chuyện phiếm.

Giống như cũng không hiểu một thằng con trai tại sao lại thích cưỡng bạo một đứa con trai khác, vận cường quyền áp bức người ta, chà đạp không chế người ta, như vậy có khoái cảm gì cho được.

Nhận thức duy nhất bây giờ là, nếu không tìm đề tài, thỏa mãn Mạc Dực, rất có thể lại bị trừng phạt bằng chết đi sống lại.

Trương Quý suy nghĩ cả buổi, không mở miệng không được, phi thường nghĩ một đằng nói một nẻo “Vì sao anh không đi du lịch?”

Nghe thấy âm điệu miễn cưỡng của cậu, Mạc Dực vốn không còn hưng trí nói chuyện, bỗng nhiên hào hứng trở lại.

Mạc Dực nói “Tôi không thích đi du lịch.”

Hắn đưa đầu gối lên phía trước, chạm vào địa phương giữa hai chân Trương Quý, cạ cạ một chút.

Chỉ là một chút, lại đủ để cho Trương Quý cảnh giác nguy hiểm ở bên dưới.

Cậu đành phải tiếp tục “Hứng thú có thể bồi dưỡng.”

“Thế à? Bồi dưỡng làm sao?” Mạc Dực phủ người xuống, môi gần như đụng vào môi Trương Quý, mờ ám phun nhiệt khí “Nếu cậu là tôi, cậu sẽ đi du lịch à?”

“Anh có rất nhiều tiền, có thể đi rất nhiều nơi.”

“Phải.”

“Năm nào cũng có thể đi đây đi đó, thậm chí ra nước ngoài một hai lần.”

Mạc Dực loáng thoáng nghe ra âm mộ, nhẹ nhàng nở nụ cười “Không, chỉ cần tôi muốn, có thể đi cả năm, cũng không phải chỉ một hai lần.”

Bước chiếm đoạt hình như tạm thời đình chỉ.

Trương Quý cận thận mà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Trên thế giới có rất nhiều danh lam thắng cảnh, những di tích cổ xưa...” Trương Quý cố gắng bảo trì thành quả chiến đấu, làm cho Mạc Dực bị đề tài đi du lịch thu hút. Kỳ thật đây cũng từng là ước mơ của cậu, cho nên cậu có thể nói rất nhiều “Đến thăm đền Angkor, Đôn Hoàng[1], rồi đến Viên chèo thuyền trên sông, mỗi nơi khác nhau có một phong cách thánh đường riêng, hình ảnh trong sách chỉ là một phần nhỏ, nếu tự mình tận mắt trông thấy thì hẳn sẽ tuyệt lắm. Rồi tiếp theo đến thăm viện bảo tàng quốc gia ở Anh, hơn nữa...”

Cậu phát giác bản thân rất nhập diễn, đột nhiên dừng lại.

Để không bị thương tổn, cư nhiên không ngừng nói chuyện như lấy lòng với cái tên mà mình cực kỳ căm hận, hành vi này khiến Trương Quý thấy mình thật dễ tiện làm sao. Vì nhục nhã cùng xấu hổ, gương mặt thanh tú hơi ửng hồng.

Hai gò má phồng hồng, làm cho ánh mắt Mạc Dực trở nên nhu hòa.

“Hơn nữa cái gì?” Mạc Dực dịu dàng thúc giục cậu nói tiếp.

Hỏi vài lần, Trương Quý đều không hé răng.

Mất thấy Mạc Dực sắp không còn kiên nhẫn, Trương Quý mới nói nốt cho hắn “Hơn nữa, nhà anh vừa có tiền vừa có thể, nhất định có rất nhiều quan hệ. Rất nhiều đồ sưu tập quý giá không được trưng bày bên trong bảo tàng, người bình thường chắc chắn không được chiêm ngưỡng. Nhưng nếu là anh, có lẽ sẽ có cơ hội được cho phép thưởng thức.”

Mạc Dực chợt tươi cười sáng lạn.

Hắn cảm thấy buổi nói chuyện chiều nay thật đáng giá.

“Muốn chiêm ngưỡng đồ sưu tập quý giá, hẳn là cậu mới đúng.”

Trương Quý kỳ quái mà quan sát Mạc Dực.

Cậu không rõ Mạc Dực vì sao trở nên cao hứng như vậy. Tuy thái độ làm người của Mạc Dực âm tình bất định, nhưng ở chung đã lâu, Trương Quý ít nhất biết hắn có đang cười thật lòng hay không.

Biết Mạc Dực đang vui, Trương Quý sẽ không bỏ qua cơ hội vu lợi cho mình.

Cậu cân nhắc từng từ một, tận lực không làm Mạc Dực nổi khùng, thấp giọng hỏi “Tuần này, tôi có thể nghỉ ngơi vài ngày không?”

“Cậu nói cái gì?” Mạc Dực vẫn đang cười, nhưng ánh mắt chợt sắc bén.

Hắn nguyên bản có bao nhiêu vui vẻ, lúc này trở nên có bấy nhiêu phần nộ. Tất cả hi vọng ái ố của mình, ở trong mắt Trương Quý, chỉ là số đo để cậu cân nhắc xem có nên lợi dụng hay không mà thôi.

Trương Quý không hiểu, cậu chạm phải dây thần kinh tối mẫn cảm không thể đụng vào của Mạc Dực.

“Có thể.” Mạc Dực ác độc mà cười “Cậu chỉ cần nằm trên giường nghỉ ngơi, còn những chuyện khác, để mình tôi làm là được.”

Trương Quý tưởng tổ cái tên thô bạo thất thường này lại phát tác, thành quả khó khăn lắm mới lấy được bị hủy trong phút chốc. Cậu mím môi, để cho cảm giác tuyệt vọng dần dần ngấm vào mạch máu.

Chờ đợi bị xâm phạm khiến cậu cực kỳ thống khổ.

Trương Quý biết chỉ cần gắng gượng, sinh mệnh vẫn có thể tiếp tục sống hạnh phúc, nhưng mỗi khi phải đối mặt với việc bị giày vò, cậu vẫn đau đớn như cũ.

Đời người tại sao phải như vậy?

Cậu khẽ khép mắt lại, xinh đẹp như một con bạch hạc không kịp bay đi, thế nên đành phải đứng trong cái rét cắt da cắt thịt yên lặng chờ đợi vận mệnh của mình.

Nhìn thấy Trương Quý như thế, Mạc Dực lòng đau đến quặn thắt.

Cả ***g ngực đều khó chịu, cả người suy yếu lạ thường, ngay cả hít thở thôi cũng vô cùng khó khăn.

Hắn gồng mình chịu đựng cái loại đau đớn đáng sợ này, vẫn như cũ treo trên mặt ý cười thờ ơ, làm bộ sống chết cùng cảm giác của Trương Quý chẳng liên can gì đến mình cả.

Khi ôm Trương Quý ra khỏi ghế sofa, cậu lại bắt đầu giãy giụa.

Mạc Dực trầm giọng hỏi “Cậu muốn đơn thuần bị tôi làm, hay bị tra tấn giống lần trước, dạy dỗ cậu đến ngoan ngoãn, rồi sau đó vẫn bị tôi thương?”

Trương Quý nghe xong, ngừng lộn xộn, gấp gáp thở dốc, kiệt lực giấu ánh mắt vào nơi Mạc Dực không thể thấy được.

Mạc Dực ôm cậu, thầm đánh giá thể trọng của người đang ở trong vòng tay của mình, phán đoán nhanh như chớp. Đúng như lời bé Hai nói, cậu thật sự gầy hơn.

Xương quai xanh càng ngày càng rõ, cũng chứng minh điều này.

Lòng Mạc Dực hơi chùng xuống.

Hắn ôm Trương Quý về phòng chủ nhân của mình, ngang qua hành lang tình cờ gặp người hầu, thuận miệng căn dặn một câu “Buổi tối bọn tôi không ăn cơm, kêu quản gia chuẩn bị cháo yến mạch ăn đêm.”

Ngực Trương Quý như bị treo đá tảng.

Mạc Dực biết cậu hận hắn không bị sét đánh chết, nhưng hắn không quan tâm, lập tức tha cậu vào phòng, khóa trái cửa, trước tiên buộc Trương Quý vào phòng tắm tắm rửa.

Cách hai tuần, việc này làm cho Trương Quý phi thường kháng cự, vẫn vạy vẹo duỗi chân, nhưng đại khái e ngại Mạc Dực sẽ nổi sùng, sẽ bị trừng phạt, chân thủy chung vẫn đạp loạn vào không khí nhưng không dám đá Mạc Dực.

Mạc Dực ấn cậu tắm xong, cũng tự mình mở vòi hoa sen tắm sạch sẽ.

Đơn giản bỏ lại quần áo của cả hai lại phòng tắm, cả người trần trụi ôm Trương Quý lên giường.

Cảm giác tiếp xúc với giường nệm làm Trương Quý hoảng hốt, ào ào nói một tiếng “Không cần...”

Mạc Dực giống như không nghe thấy câu nói vừa giống lời cầu xin vừa giống lời chống đối này.

Hắn im lặng một lát, mới quơ Trương Quý cường ngạnh vào ngực mình, gắt gao xiết chặt, con người hỗn loạn mà chớp động.

“Không thể không cần.” Mạc Dực trầm thấp nói, ngữ khí cương quyết dị thường.

Thân hình nhỏ bé xích lửa của Trương Quý ở trong lòng hắn sợ hãi rụt lại, thanh âm Mạc Dực lại trở nên bất đắc dĩ mà ôn nhu, nhẹ giọng nói “A Quý, cậu ngoan ngoãn một chút, tôi sẽ không làm cậu đau.”

Đầu ngón tay quét đầu bôi trơn, sờ soạng dò lần vào giữa hai gò mông tròn lẳn, chậm rãi thọc vào khe hở.

Trương Quý vượt ra tiếng nước nở không cam lòng, tiếp tục giãy giụa, vọng tưởng né tránh.

Mạc Dực bất động thanh sắc tiếp tục làm chuyện muốn làm, đầu ngón tay phá bung cục huyết khép chặt, cơ vòng ngưng ngừng gắt gao ngậm lấy ngón tay. Mạc Dực thật hy vọng bị ngậm vào không chỉ có một ngón tay này. Hắn rất mong Trương Quý có thể hiểu được, cái tên xấu xa này đã rất cố gắng để chẳng phải tàn nhẫn như vậy.

“Không...”

Cảm giác ướt át, ẩm áp bao vây lấy ngón tay Mạc Dực. Hắn từ từ co gập đốt tay, cẩn thận cạ nhẹ vào lớp niêm mạc, mỗi một động tác rất nhỏ đều khiến Trương Quý phản ứng kịch liệt, yếu ớt nức nở, thậm chí còn dùng ngữ khí cầu xin tha thứ không ngừng nói “Không”, “Không cần”.

Mạc Dực biết mình có mệnh yếu hay sử dụng phương thức nào đi chăng nữa cũng không đủ để Trương Quý đau đến trình độ này. Có lẽ cường bạo và trừng phạt đã hằn lại trong tâm lý Trương Quý bóng ma quá lớn. Biết đâu những người khác làm, Trương Quý sẽ không thống khổ tuyệt vọng như vậy.

Nhưng hắn không thể để những người khác chạm vào Trương Quý, Mộ Dung Duy đã là cực hạn mà Mạc Dực có thể chịu đựng, là bước cuối cùng vì bảo hộ Trương Quý mà Mạc Dực nhượng bộ.

“A... Không cần... Không!” Trương Quý đứt quãng nỉ non, tóc đen ướt sũng bết trên trán.

Mạc Dực thật hận không thể nuốt cậu hoàn toàn vào bụng, làm cho huyết nhục của cậu rên rỉ bên trong mình, mà cậu cũng không cách nào trốn thoát, sẽ không bao giờ... có ý định trốn khỏi hắn nữa, không bao giờ... bày ra tư thái vô tình như cả đời chẳng qua lại với nhau nữa.

Hắn im lặng tựa dòng dung nham nóng bỏng không tiếng động suy nghĩ, thế nhưng động tác lại rất ôn nhu, từng chút từng chút một thăm dò cơ thể Trương Quý.

Rất nhanh, tìm được điểm nhô lên nho nhỏ miễn cưỡng kia rồi.

Nhẹ nhàng đụng vào địa phương mà không một người con trai nào có thể kháng cự, ngay cả Trương Quý cũng động tình mà ngưng ngừng phản ứng.

Mạc Dực qua lại gây sức ép ở nơi đó, ngón tay khi nặng khi nhẹ mà ấn, móng tay khê gãi gãi, hạ thể Trương Quý dễ dàng cương lên, đứng thẳng theo động tác của Mạc Dực.

Toàn thân trần như nhộng, khí quan giữa hai chân ngắc đầu là hiểu ngay, thêm nữa bên ngoài không bị người đụng vào, vụn vụn chỉ có ngón tay sáp nhập đã hưng phấn.

Trương Quý phát hiện điểm này thì nhục nhã vô cùng.

Mạc Dực nhẹ giọng an ủi “Con trai đều như vậy, không có gì phải mất mặt cả. Tuyến tiền liệt bị đụng vào sẽ sinh ra khoái cảm.”

Trương Quý ở trong lòng hắn bướng bỉnh lắc đầu.

Mạc Dực phát giác, con người đen láy của cậu đã phủ một tầng nước mắt.

Biểu tình của quật cường vừa đau khổ, mê người mà đáng thương.

Đáng tiếc, Mạc Dực không thể nhận phần hấp dẫn này được. Hắn kiên quyết hạ quyết tâm sủng thật đánh thật, thế nên vô pháp thương xót cậu, cứ như vậy để cậu bình yên qua buổi tối hôm nay.

Hắn muốn có được cậu, nhưng không muốn tổn thương cậu.

Đây là hai nguyện vọng đối lập cực đoan.

Mạc Dực để cho chính mình giẫm lên giữa tuyến ngăn, hơn nữa còn biến tuyến ngăn thành dây thép, chồng chéo đầy trời.

Tình cảnh tràn ngập nguy khốn.

Hối hận vì đã làm sai từ ban đầu.

Người trong ngực, lại nhất định không hiểu được tâm tình của hắn, mà biết đâu hiểu đấy, nhưng lại cự tuyệt xem xét nó.

Mạc Dực bóp méo suy nghĩ của chính mình, cố chấp mà làm cho Trương Quý ở trong lòng mình kháng cự vùng vẫy, đắm chìm trong cơn lốc dục vọng.

“A Quý, hãy cảm giác về khoái cảm trong cậu, đừng đè nén. Cậu nằm trong lòng tôi lần hai, đêm nay thể thôi là xong.” Mạc Dực hôn lên vành tai khéo léo của Trương Quý.

Trương Quý lắc đầu, hô hấp hỗn loạn.

Tựa như Mạc Dực không đánh phá được nghị lực của Trương Quý, Trương Quý cũng không kháng cự được cảm giác Mạc Dực mang lại cho thân thể. Dưới áp bách của đầu ngón tay Mạc Dực, Trương Quý rốt cuộc khóc nức nở bắn tinh lần đầu tiên.

Tinh dịch trắng ngà phun lên cái bụng cùng đùi trần trụi của Mạc Dực, *** mỹ không chịu nổi.

Mạc Dực chưa cho là đủ, với tay lấy thêm một ít dầu bôi trơn, buộc Trương Quý đến lần thứ hai.

Trương Quý không thể kiềm nén được nữa đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt ướt át nhìn Mạc Dực “Như thế này... rốt cuộc có lạc thú gì chứ?” Chẳng khác nào người bị phán tử hình hỏi tên đao phủ.

“Không có.” Mạc Dực tao nhã mỉm cười, vừa lạnh lùng, vừa mang theo chua xót khó mà phát giác “A Quý, cậu cũng là con trai, hẳn là hiểu được thế nào là thường thức cơ bản. Đối với tôi mà nói, phân thân chưa cắm vào bên trong thì không có gì gọi là lạc thú cả. Ngón tay, cũng không thể mang lại cảm giác như phân thân được.”

Đối với giải thích của Mạc Dực, Trương Quý tuyệt không một ý tứ cảm kích.

Mà Mạc Dực cũng không có ý định thay đổi quy tắc mình đã đặt ra, tay giống như mỏ cặp khổng chế ép buộc Trương Quý, ngón tay đâm vào mật huyết, đùa bỡn tuyến tiền liệt, thẳng đến khi Trương Quý lần thứ hai nản kham bắn vào dưới mí mắt Mạc Dực.

Một lát sau, Mạc Dực mới đại phát từ bi buông Trương Quý đã bị giày vò đến thống khổ, ôm cậu vào phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ, trở lại phòng ẩn chuông kêu quản gia mang cháo lên phòng.

Mạc Dực không cho Trương Quý mặc quần áo, cứ như vậy để cậu trần truồng nằm trên giường, khi người hầu mang cháo lên, Trương Quý chỉ còn biết lui vào trong. Với lại, cậu lúc này một chút thèm ăn cũng không có.

“Ăn hết cho tôi.” Giọng nói Mạc Dực không cho phép thương lượng.

Trương Quý quét mắt nhìn hắn một cái.

Mạc Dực chỉ mặc một chiếc quần ngủ dài, thân trên trần trụi, đường cong cơ thể rắn chắc duyên dáng, thoát trông lực áp bách mười phần.

Thấy Trương Quý còn mưu tính chống cự, Mạc Dực cũng cười sâu hơn “Cháo ấm, nghe An Lăng nói, cũng có thể dùng làm bôi trơn. Cậu muốn ăn miệng trên, hay tình nguyện dùng miệng dưới hơn?”

Trương Quý đột nhiên nâng mắt lên nhìn chằm chằm Mạc Dực, trong nét kinh ngạc còn mang theo phần nộ không dám tin.

Về mặt ngẫu nhiên như vậy làm Mạc Dực thấy thú vị lắm. Trương Quý rất chú ý tới cuộc sống nhân sinh, cậu luôn khao khát tìm kiếm những thứ tốt đẹp, thế nên cậu biểu tình không thể tin mà chiếu thẳng vào kẻ bạo ngược tàn nhẫn trước mặt.

“À? Có nghĩa là muốn tôi cho cái miệng bên dưới ăn có đúng không?” Mạc Dực cười hỏi.

Trương Quý ồ ồ thở dốc.

Bởi uy hiếp ác độc của Mạc Dực, Trương Quý cắn răng, một ngụm tiếp một ngụm ăn sạch chén cháo.

Vừa mới buông chén, tiếng gõ cửa vang lên, vừa rồi người hầu bưng cơm vào, lúc đi ra cũng không khóa trái lại, Mộ Dung Duy quen thói sau khi gõ xong vặn cửa vô luôn “Sao hôm nay không xuống ăn cơm? A Quý không khỏe à?”

Mới một bước vào phòng, Trương Quý đã “Oe” một tiếng, nôn toàn bộ cháo trong dạ dày xuống thảm, ới không còn thừa một chút nào.

Mộ Dung Duy chạy nhanh lại, ôm Trương Quý vuốt vuốt lưng giúp cậu đỡ sặc, trừng mắt hỏi Mạc Dực “A Dực, cậu lại làm gì đó?”

“Không gì cả, chỉ là cho cậu ta ăn thôi.”

“Dạ dày cậu ấy không tốt, nếu ép sẽ ới hết, cậu có biết không hả?”

Mạc Dực cổ quái mà nhìn Mộ Dung Duy, thản nhiên nói “Phải, tôi không biết. Ngại thật, hóa ra dạ dày cậu ta yếu, ăn vào dễ ối ra kia đấy. Tôi hôm nay mới biết điều này.”

Mộ Dung Duy bị những lời của hắn làm cho tức nghẹn, cố gắng kiềm nén, nhú mày nhìn tấm thảm be bét cháo “Phòng này không ngủ được, hai cậu đêm nay sang phòng tôi đi, dù sao giường cũng đủ lớn.”

“Tôi ngủ ở thư phòng.”

“A Dực!”

“Yên tâm, tôi không để A Quý ngủ trong thư phòng giống mình đâu. Mộ Dung, cậu ôm cậu ấy về phòng cậu đi.

Mộ Dung Duy sững người “Cậu có ý gì?”

Mạc Dực mỉm cười “Cứ coi như tôi báo đáp cậu chuyện đêm hôm qua đi. Huống hồ...” Hắn ám muội, tà khí mà đưa mắt liếc qua Trương Quý một cái “Đêm nay tôi cũng đủ thích rồi.”

Mộ Dung Duy nhất thời cảm thấy được Trương Quý trong cánh tay mình khe khẽ chấn động.

Cho dù có lớp chăn mỏng ngăn cách, nhưng xúc cảm nói cho Mộ Dung Duy biết, giờ phút này Trương Quý hoàn toàn trần trụi.

Hắn không hề khách khí mà lườm Mạc Dực, ôm Trương Quý lần chần đứng lên, lúc ngang qua người Mạc Dực, ngừng lại, dè dặt tức giận nói “Cậu có nhân tính một xú đi được không? Ôm cậu ấy thử mà xem, nhẹ chẳng khác nào cây cỏ.”

Mạc Dực cười lạnh, cổ tình vươn tay.

Mộ Dung Duy làm sao để hắn ôm Trương Quý lại được, xoay người nện cồm cộp rời khỏi phòng.

[1] Đôn Hoàng:

Là thủ phủ của tỉnh Cam Túc, từng được biết đến như trung tâm trên con đường tơ lụa nổi tiếng của Trung Quốc. Ngày này, Đôn Hoàng trở thành điểm du lịch được mọi du khách yêu thích và tìm kiếm trên bản đồ du lịch thế giới bởi những kì quan hang động tuyệt vời tại đây.

Điểm du lịch nổi bật tại đây là Hang Mạc Cao, là hệ thống 492 ngôi đền. Hang Mạc Cao có 45.000m² bích họa và 2415 pho tượng, 5 ngôi nhà gỗ từ đời Đường, Tống và là một trong những Di sản Thế giới đã được UNESCO công nhận vào năm 1987.

Đôn Hoàng được mệnh danh là “ốc đảo sa mạc”, không chỉ có cảnh quan thiên nhiên tuyệt đẹp, Đôn Hoàng còn gây hứng sốt đối với du khách bởi những bức điêu khắc tượng Phật được khắc trên núi kì vĩ.

42. Chương 42

Được bọc trong tấm chăn mỏng, nằm trong cánh tay Mộ Dung Duy đi đến một chiếc giường khác, Trương Quý cảm thấy chính mình chẳng khác nào một con rối vô tri vô giác.

Con người làm sao mà giống con rối được?

Dưới bàn tay của Mạc Dực không biết liềm sỉ là gì liên tục bắn tinh đã tiêu hao phần lớn sức lực của cậu, thần kinh lọt vào giằng xé, trở nên hoang mang mê vờng, trống rỗng gián đoạn.

Cậu im lặng quán mình trong chăn, ở trên giường Mộ Dung Duy co rúm người lại, hai tay ôm lấy đầu gối.

“A Quý.”

Khi bàn tay nam nhân vươn ra chạm khẽ vào khuôn mặt, Trương Quý mới cảnh giác mà nhảy mí mắt, chậm rãi nâng tầm mắt nhìn lên gương mặt trẻ tuổi của Mộ Dung Duy.

“Tôi dứt cháo cho cậu, không nóng, ấm thôi, ăn chút được không?”

Trong phòng thoang thoang mùi cháo.

Thìa đưa tới trước mặt Trương Quý, cậu thẳng như không thấy.

Mộ Dung Duy thấp giọng nói “Ăn xiu xiu cũng được, dạ dày cậu không tốt, đêm sẽ khó chịu.” Ngữ khí không giống như bình thường, trừ bỏ ôn nhu, còn mang theo dè dặt sau khi bị đe dọa.

Trương Quý mất tích khiến hắn sợ hãi.

Đó là nỗi sợ hãi không cách nào hình dung được.

Ánh mắt trong veo của Trương Quý yên lặng nhìn hắn một lát, lại rũ xuống.

“Mộ Dung.” Thật lâu, cậu nhẹ nhàng nói “Tôi không thích Mạc Dục.”

Giọng nói bình thản, thậm chí câu từ cũng không kịch liệt.

Cậu nói không thích, mà không phải là chán ghét, sợ hãi, hay oán hận.

Rất bình tĩnh, lại khiến kẻ khác cực kỳ động tâm, cực kỳ đau lòng.

Tựa như cầu cứu.

Mộ Dung Duy cứng ngắc, rồi gần như ngay lập tức sẽ thốt ra lời hứa hẹn, nhưng những lời nhắc nhở sự thật vừa tàn nhẫn vừa có vẻ bất hợp lý của Mạc Dục trước đó, vào lúc này, lại hiện lên rõ ràng như đã in hằn trong tâm trí hắn.

Hắn dần lòng, đặt chén cháo cùng thìa sang một bên, xoay nhẹ người, đưa bóng lưng về phía Trương Quý.

“Cậu cũng không thích tôi.”

Một câu tự thuật, khẽ khàng như gió thổi mây trôi.

Phía sau thực im lặng, không hề có động tĩnh nào, ngay cả bầu không khí cũng bình thản vô vị.

Mộ Dung Duy kiềm nén nói ra một câu, tựa hồ chuyện đó với mình chẳng quan hệ gì hết.

Trương Quý chỉ hỏi “Tôi có thể ngủ được chưa?”

Mộ Dung Duy cười khỏ, thấp giọng ôn nhu nói “Ngủ đi.”

Đằng sau lại truyền đến động tĩnh nho nhỏ.

Hắn quay đầu, Trương Quý quả nhiên đã nằm xuống, vẻ như chần không đủ dày, vẫn ở trong tư thế cuộn mình sợ lạnh như cũ.

Mộ Dung Duy lấy thêm một chiếc chăn khác, đắp lên cho cậu.

Trương Quý nhắm mắt lại, hàng mi khẽ rung rung, lẳng lặng để hắn tén chăn giúp mình.

Mộ Dung Duy nhin không được cúi đầu hôn cậu, Trương Quý chần động, mở to mắt, yếu ớt nói “Anh nói tôi có thể ngủ.”

Vô tội như thế.

Giống như sau khi bị người lừa gạt, sẽ mở miệng hạch hỏi vậy.

“Được rồi.” Mộ Dung Duy dịu dàng vuốt ve vầng trán của cậu “Ngủ đi.”

Hắn thu tay, bỗng nhiên lại nghĩ tới chuyện gì “A Quý, thật là không ăn gì à?”

Trương Quý không nói tiếng nào, một lần nữa nhắm mắt lại, dịu ngoan mà ghé vào gối.

Mộ Dung Duy muốn ôm cậu lắm, vòng hai tay bao bọc lấy cậu, hôn xuống làn mi dày của cậu.

Nhưng Mộ Dung Duy không dám.

Một nỗi sợ hãi vô biên ủa đến.

Hết thấy về Trương Quý, ngay cả làm càn trong tưởng tượng thôi hắn cũng không dám.

Ổ trên người Trương Quý, hai từ này trở nên mơ hồ, không rõ ngữ nghĩa.

Mộ Dung Duy cảm thấy, nếu có thể đón nhận được chút gì đó, may ra chỉ ở trong một giây này.

Chỉ một giây duy nhất, thời điểm tiếp theo, qua giây thứ hai, điều còn lại chỉ là một giấc mộng phù du.

“A Quý, ngủ ngon.” Thanh âm Mộ Dung Duy xa xôi, nói với Trương Quý đã yên ổn đi vào giấc ngủ.

Hắn đứng dậy đi tới chiếc ghế dài đặt bên cạnh cửa sổ, chẳng khác nào quân đoàn thua tan tác tháo chạy.

Hắn là chủ nhân của phòng này, thế nhưng ngay cả giường của chính mình cũng chẳng dám đến gần.

Mạc Dực nghĩ rằng hắn không biết nỗi đau đớn của mình, kỳ thật, hắn rõ rệt chứ.

Trước khi Mạc Dực rời khỏi phòng, hắn đã thấy được từ tận sâu trong ánh mắt Mạc Dực là nỗi đau xót cùng áp lực lạnh lùng.

Trương Quý cố ý, có rất nhiều chuyện, Trương Quý đều là cố ý.

Trước mặt hắn lộ vẻ yếu ớt, trước mặt Mạc Dực lại lộ vẻ phớt lờ xem nhẹ, Trương Quý luôn tưởng tượng cái gì có thể châm chích lòng người nhất mà.

Nằm trên ghế sofa, mở to mắt nhìn đèn trần hoa lệ, Mộ Dung Duy vẫn không biết làm sao để dẹp yên bi thương, hoảng sợ cùng chờ mong rối loạn ở trong lòng.

Hắn không muốn tuyệt vọng giống như Mạc Dực.

Hắn khẩn thiết muốn hành động, hy vọng tìm được một lối ra, dù cho chỉ là một lời nói hoặc một cử chỉ nào đó, hắn đều cam tâm tình nguyện ném thứ.

Nhưng sau tất cả, giờ phút này hắn chỉ có thể cô đơn nằm trên ghế sofa thật dài, trợn trừng mắt không thể đi vào giấc ngủ.

Điều duy nhất mà hắn nên làm là rút lui, không đe dọa, không phiền nhiễu Trương Quý, để rồi với khoảng cách đó hắn lại có thể dõi theo cậu. Đây may ra chưa hẳn là một điều vô nghĩa.

A Quý, chúc cậu ngủ ngon.

Aishi~... Cảm nhận của anh làm editor khó diễn đạt quá anh ơi~, dạo này não bị mìn mà hết anh này anh kia liên tục xoay editor hoài =)))

P/S 1: Mấy hôm nay mạng mèo bị làm sao vô wp ko được T____T, ức chế quá a

~P/S 2: Zời ơi editor lười nhây nhớt lại ham hồ là ta muốn làm một bộ của Hoài Thượng quá ahhhhhhhh. Mới có một bộ mới kia~, cường cường~ tình cầu~ ABO văn~... hơ hơ hơ nằm thao bị giờ =))))))

43. Chương 43

Sớm tinh mơ khi tiếng chim hót đầu tiên truyền đến tai, Mộ Dung Duy đã tỉnh.

Cũng không nên nói là tỉnh, vì hắn gần như mất ngủ nguyên đêm, nằm trên ghế sofa trần trọc suy nghĩ, bức bối khó chịu ở trong lòng, thành thử tuy là nằm nhưng cảm thấy mệt mỏi lắm.

Chỉ chốc lát, hắn nghe thấy được động tĩnh ở trên giường bên kia.

Trương Quý vẫn tới tới lui lui như thường, thức dậy từ rất sớm, chui tọt vào phòng tắm rửa mặt đánh răng.

Mộ Dung Duy chỉ bất động, nhắm mắt lại nghe tiếng nước ào ào từ phòng tắm truyền ra, rất nhẹ thôi, nhưng lại làm cho tâm tình hắn tốt đến lạ.

Ước chừng khoảng mười phút, Trương Quý ra khỏi phòng tắm.

Động tác của cậu so với lúc ở trong phòng tắm rõ ràng nhẹ hơn rất nhiều. Chân trần nhón trên tấm thảm thật dày, cẩn thận đến gần từ trên cao nhìn xuống quan sát Mộ Dung Duy, giống như muốn biết Mộ Dung Duy có ngủ say hay không vậy.

Mộ Dung Duy cảm thấy trước mắt có gì đó quơ qua quơ lại, có lẽ là Trương Quý giơ tay ra hươ hươ vài cái. Kiểu tình quái này của cậu Mộ Dung Duy chưa thấy bao giờ. Hắn cực kỳ hồi hận từ trước đến giờ sao cứ ôm Trương Quý ngủ thẳng tới tận hừng đông, sao không bao giờ nghĩ là sẽ dậy sớm hơn một chút nhỉ?

Hắn thả lỏng toàn thân, hai tay khoanh trước ngực, co chân, đây là tư thế nằm trên ghế cực kỳ thoải mái, cố ý để Trương Quý nghĩ mình vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp.

Trò chơi vào sáng sớm diễn ra bất ngờ, tràn ngập kích thích rình đón.

Mộ Dung Duy âm thầm chờ đợi, xem thử xem Trương Quý sẽ làm gì nữa.

Nhưng Trương Quý thông minh đến làm cho người thống hận. Cậu cứ như động vật được trời cho năng lực có thể đánh hơi được mùi nguy hiểm vậy. Sau khi đánh giá Mộ Dung Duy xong, cậu nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cạch.

Cửa phòng đóng lại.

Mộ Dung Duy rất chi là mất hứng, vẻ mặt đầy thất vọng ngồi dậy.

Đang được người ra, cửa bật mở.

Hắn ngoảnh đầu qua, ánh mắt bất gặp cái nhìn của Trương Quý.

Trương Quý đứng lấp ló bên ngoài, thấy hắn tỉnh táo ngồi dậy, lập tức rút lui về sau, biến mất sau cánh cửa.

Cửa phòng lại bị đóng lại.

Mộ Dung Duy vỡ lẽ, thoáng chốc hận nghiêng răng nghiêng lợi, gần như suýt nữa nhảy dựng lên tóm Trương Quý trở về.

Chả trách Mạc Dực khen cậu thông minh, rất giảo hoạt.

Vừa rồi cậu chưa rời đi hẳn, chỉ là muốn dò thử xem Mộ Dung Duy có ngủ say thật hay không, cố ý ra ngoài, rồi sau đó ló đầu vào nhìn một cái.

Mộ Dung Duy cảm thấy mình ngu xuẩn không thể tả, mánh khóe cón con như vậy cũng bị lừa. Hắn nắm quyền, rồi bỗng nhiên một mình ở trong phòng cong khóe môi, cười cười tự giễu.

So với A Quý trầm mặc, A Quý gian giảo quả nhiên không sai.

Ít nhất hiện tại, cũng làm trái tim Mộ Dung Duy đập bang bang hữu lực.

Hắn phẩn chấn đứng lên, sau khi rửa mặt thay quần áo xong, thần thanh khí sảng đi xuống lầu.

Trương Quý đã đi học, trong phòng khách bất ngờ chỉ có hai người, An Lăng và Nhạc Trùng mỗi người ngồi trên một ghế sofa, tay bưng tách cà phê tỏa hương thơm nồng, trên bàn trà bày hai đĩa bánh xốp hấp dẫn khiến người thèm nhỏ dãi.

“Sao dậy sớm vậy? Mất ngủ hả?” Mộ Dung Duy ngồi xuống bên cạnh hai người “Còn thiếu A Dực, cậu ta đâu rồi?”

Ngó quanh, tầm mắt dừng trên năm dấu tay in rõ rành rành trên mặt An Lăng.

Nhạc Trùng nói “Ra ngoài rồi. Sáng sớm đã lái xe đi.”

Mộ Dung Duy hỏi “Từ sáng sớm à, đi đâu?”

“Ai biết.” An Lăng chẳng thèm để ý mặc hắn quan sát gương mặt tuần tú bị đánh đến sưng đỏ, hừ một tiếng “Từ khi dính phải cái tên ôn thần A Quý kia, A Dực liền trở thành kẻ điên điên dở dở. Trời mới biết

tối hôm qua A Quý lại làm cái quỷ gì với A Dực, biến cậu ta chẳng khác nào ma, đêm hôm khuya khoắt không gõ cửa tiếng nào đã xông vào phòng bọn tôi, kéo tôi dậy hỏi đông hỏi tây. Cái tên chết tiệt, có quấy rầy người ta cũng phải coi đang là lúc nào chứ. Nhạc Trùng lúc ấy đang hưng phấn bùng bùng, tự dưng bị cắt ngang, giống như từ trên đỉnh núi rơi xuống mặt đất, nghẹn đến tụt máu não luôn...”

“Này.” Nhạc Trùng chậm rì rì buông tách cà phê “Cậu lại chán sống đấy à?”

An Lăng ngồi thẳng lưng dậy, xoáy chòng chọc vào Nhạc Trùng “Bớt cái kiểu được bỏ mà còn khoe mẽ đi! Buổi tối được thiếu gia đây hầu hạ thì thích lắm, vậy mà còn đánh người, bây giờ còn bày ra tác phong đáng tởm gì nữa hả? Tôi vất vả nửa ngày chẳng xơi được miếng ngon lành nào, không biết ai mới thiệt thòi đâu!”

“Cậu ăn thạch tín đi.”

Mộ Dung Duy ở giữa hai người, xua tay một chút “Ê, tôi đang hỏi A Dực, về chuyện chính đi được không? A Dực khuya khoắt tìm các cậu hỏi cái gì?”

An Lăng phần nộ nói “Hỏi tùm lum tùm la cả một đồng, gì mà bảo tàng, gì mà bộ sưu tập tranh quý hiếm được cất giữ, còn hỏi trong nhà tôi ai là người từng tài trợ cho bảo tàng, phải cần đặc quyền blô bla gì. Dù nhà tôi quyền cho bảo tàng thật đấy nhưng tôi nào biết gì, tiền là do ông già góp cả mà, sao hỏi tôi? Tôi biết nói gì đây?”

“Chắc là muốn tìm tranh tặng cho Trương Quý.” Mộ Dung Duy đoán.

“Mặt A Dực trắng nhách như quỷ hút máu. Tôi chắc chắn cậu ta nguyên một đêm không ngủ, chỉ chúi đầu mà tìm ba cái bức tranh trân quý rồi bảo tàng chết tiệt, vân vân và vân vân.” An Lăng nói “Sáng sớm đã đi, chín mươi chín phần trăm chỉ vì việc này. Ê này, Nhạc Trùng.” Hắn đột nhiên quay qua, nhìn Nhạc Trùng chẳng thèm đếm xỉa gì mà nói “Sao sắc mặt cậu xấu vậy hả? Chẳng qua chỉ là bị A Dực vô tình bắt gặp cái thôi, có gì to tát đâu? Đều là người quen cả, cậu ngại gì?”

Nhạc Trùng hết cách mà liếc hắn một cái, cầm lấy một cái bánh xốp ném vào mặt hắn.

.....

Sau khi ăn sáng xong, ba người cũng không nhàn rồi ngồi nói chuyện nữa.

Mộ Dung Duy vì đăng ký thêm chương trình học y học, nên trong bốn người hắn mang áp lực nhiều nhất, lịch học được sắp xếp kín mít.

An Lăng và Nhạc Trùng chọn giờ học tám phần tương tự nhau, đều thiên về buôn bán, hai người sau khi cãi nhau ầm ĩ chán chê một hồi, rốt cuộc vẫn cùng nhau đi học.

Từ sau khi nhận thức Trương Quý, những cậu ấm không có quan niệm về thời gian bọn họ bất tri bất giác đã dưỡng thành rất nhiều thói quen, tỷ như giờ ăn cơm tối, luôn là sáu giờ.

Chẳng ai nói đây là quy định không được làm trái, nhưng giống như đã trở thành bất di bất dịch, trước lúc đó, đã phải ngồi ở bàn ăn.

Năm giờ ba mươi hôm nay, ba người bị đủ loại công thức phức tạp tra tấn đã ngồi vào bàn, chờ sáu giờ ăn cơm.

Nhưng đến sáu giờ, chẳng những Trương Quý không xuất hiện, mà ngay cả Mạc Dực cũng vắng mặt.

An Lăng phỏng đoán “Có khi nào A Dực đưa A Quý đến buổi triển lãm tranh rồi không?”

Nhạc Trùng không đồng ý “Chỉ là xem tranh, ít nhất cũng sẽ nói cho chúng ta biết chứ, gọi điện thử xem sao.”

Mộ Dung Duy gọi Mạc Dực, có đồ chuông, nhưng không ai bắt máy.

Lòng hắn chùng xuống, cảm không đáng cảm thấy bất an.

Từ trước đến nay điện thoại Mạc Dực không bao giờ rời thân, tên hiển thị trên màn hình sẽ biết ngay là mình, tại sao lại không nhắc máy?

Trong đầu Mộ Dung Duy nhất thời xẹt lên cảnh Mạc Dực mang Trương Quý đi, hiện ra rõ ràng chẳng khác nào trong tận mắt. Hắn cảm thấy cứ nghi thần nghi quỷ vậy sẽ thật không xong, A Dực và bọn họ đã chơi với nhau từ nhỏ, cũng không phải là người thất tín bội nghĩa.

Nhưng chuyện cứ dính đến Trương Quý là lại trở nên không hợp lẽ thường.

Nhạc Trìung đề nghị với Mộ Dung Duy “Hay lên lớp học tìm thử xem? Nói không chừng A Quý lại đang ngủ.”

Mộ Dung Duy đứng lên đi ra ngoài.

Nhạc Trìung cũng đứng lên, An Lăng một phen túm hắn lại, nhẩn mi hỏi “Người ta bắt kẻ trốn, liên can gì đến cậu? Ngồi xuống ăn cơm đi.”

Mộ Dung Duy lái xe, chẳng mấy chốc đã tới trường học.

Hắn một bên gấp gấp chạy về phía hồ, một bên cầm điện thoại trong tay, không ngừng gọi Mạc Dực.

Vẫn không ai nghe máy.

Mộ Dung Duy thở hồng hộc, đi vào bên hồ. Đang là giờ cơm chiều nên không có nhiều người lắm, chỉ có vài ba đôi tình nhân ngồi bên dưới tán cây râm mát.

Hắn tìm vòng quanh mặt cỏ bên hồ một hồi, tìm cả ở phía sau tảng đá, nhưng vẫn không hề thấy bóng dáng Trương Quý đâu.

A Dực mang cậu đi!

Mộ Dung Duy hít sâu một hơi, buộc mình phải tỉnh táo lại.

Hắn cắn răng, vòng quanh hồ một vòng lại một vòng lớn hơn, một tác đất cũng không tha, chỗ nào có một chút động tĩnh nho nhỏ, hắn đều dấy lên hy vọng mà tiến lên, nhưng tất cả chỉ là công dã tràng.

Trương Quý không ở đó.

Mộ Dung Duy không thể nói nên lời đó là tư vị gì, hắn khinh thường chính mình hoài nghi Mạc Dực. Cái loại giấm chua này buồn cười tới cực điểm, suy đoán không hề có căn cứ, thế nhưng cứ không nhận được, khiến lòng càng lúc càng hoảng sợ.

Hắn nôn nóng mà quần quanh quanh bờ hồ, không gọi cho Mạc Dực nữa.

Hắn gọi cho một người khác “Tôi muốn tra thông tin của Mạc Dực, bằng đủ mọi phương pháp, vé máy bay, bản ghi chép sử dụng hộ chiếu, các loại giấy tờ xuất ngoại. Điện thoại cậu ta đang mở, xem có thể truy tìm tung tích hay địa chỉ được không! Bên cạnh Mạc Dực còn có một người, tên là Trương Quý, tôi muốn biết hai người bọn họ đang ở chỗ nào! Mau lên!!!”

Gần như không dần được mà rống lớn vào điện thoại một tiếng, ngắt kết nối.

Mộ Dung Duy đứng chôn chân tại chỗ một hồi lâu.

Hắn một đêm không ngủ yên giấc, người mệt mỏi, suy nghĩ cũng trở nên trì độn hơn, đầu óc trống rỗng.

Hơn nửa ngày, hắn mới mơ hồ cảm thấy được, trong số định mức giữa bọn họ, Mạc Dực luôn là người chiếm tỉ lệ lớn hơn. Trước giờ, hắn luôn thấy phần nộ vì A Quý bị Mạc Dực tra tấn cùng không chế.

Hiện tại, loại bất mãn bằng mặt mà không bằng lòng này đột nhiên lên men, biến thành ghen tỵ khiến kẻ khác bất an.

A Quý thoát nhìn là của hai bọn họ.

Nhưng, hình như thật ra chỉ thuộc về Mạc Dực.

Chỉ có Mạc Dực hiểu Trương Quý, Mạc Dực biết làm cách nào để bắt được Trương Quý.

Tích tích tích...

Di động bỗng nhiên vang lên.

Mộ Dung Duy mở điện thoại, nghe thấy tiếng người bên trong, thần sắc đột nhiên biến đổi “A Dực? Cậu ở đâu? Giờ đang ở đâu? A Quý đâu rồi?”

“Tôi ở bên ngoài. A Quý làm sao vậy?”

Mộ Dung Duy sững sốt.

Nhưng giây tiếp theo, một cổ vui mừng bất ngờ không kịp phòng bị dâng lên.

Hai người bọn họ không đi với nhau.

“Sáu giờ mà A Quý vẫn chưa về ăn cơm.”

Mạc Dực trong điện thoại trầm mặc một chút, bình tĩnh nói “Hắn là trong trường học.”

Mộ Dung Duy lập tức nói “Trong trường không có. Tôi đã tìm bên hồ, tìm từng chỗ một.”

“Dùng máy theo dõi.”

“Cái gì?”

“Dùng máy theo dõi.” Mạc Dực rõ ràng mà lặp lại một lần “Sau lần trước, tôi gắn trong giày của cậu ấy máy theo dõi. Không thể cứ mỗi lần cậu ấy ngủ quên là một lần chúng ta chạy loạn quanh hồ được. Đi kèm với máy theo dõi là bảng điều khiển đặt trong ngăn kéo phòng của tôi, mật mã là JIYI1980. Cậu lấy ra tìm A Quý về.”

Mộ Dung Duy từ tận đáy lòng phục lẫn sự cẩn thận của Mạc Dực.

Chuyện đến mức này, hẳn căn bản không có thời gian đi kháng nghị cách làm của Mạc Dực với Trương Quý mà ngay cả hắn cũng giấu nhem nữa.

Ngắt điện thoại, lập tức chạy về biệt thự.

“Mộ Dung?”

Nhạc Trừng và An Lăng thấy hắn trở về tay không thì ngạc nhiên lắm. Mộ Dung Duy vừa vào cửa đã chạy ào lên lầu, gọi cũng không ngoảnh lại.

Hai người nhìn nhau, cũng đi lên lầu nốt. Đến hành lang lầu hai, Mộ Dung Duy vừa vặn cầm bảng điều khiển của máy theo dõi đi ra, một bên vội vã đi tới, một bên cúi đầu điều chỉnh thông số, suýt nữa đâm sầm vào An Lăng.

Mộ Dung Duy khựng lại, chau hàng mày rậm “Cái này xài làm sao?”

Nhạc Trừng từng học môn có liên quan đến mấy thứ này, nói “Tôi xem thử xem.” Cầm lấy, quẹt qua quẹt lại mấy cái “Hàng tốt đó, tín hiệu khá mạnh.”

Điều chỉnh kích thước bản đồ tương ứng với hệ thống GPS xong, đưa cho Mộ Dung Duy xem “Ồ trong trường, không tồi, trong này còn có ý cài bản đồ trường học nữa.”

Vị trí điểm đỗ, chính là thư viện.

Ba người vội vàng chạy tới thư viện.

Sau giờ cơm chiều, rất nhiều học viên chăm chỉ còn tốp năm tốp ba trở lại nơi này đọc sách. Bọn họ nhìn vào màn hình theo dõi, mỗi một bước tiến đến tín hiệu càng trở nên mạnh mẽ, khi đi đến bên trái phía sau kệ sách cuối cùng, rốt cuộc cũng thấy Trương Quý.

Kệ sách này toàn tập tranh cũ, rách bươm, lại không trưng hình ảnh đang lưu hành ảnh hưởng hiện nay nên không được mấy học viên yêu thích, rất ít ai ngó ngang tới.

Trương Quý ở phía sau giá sách cuối cùng, ngồi trên phiến đá cẩm thạch, kê vào cửa sổ, cuộn thành một đoàn, ngọt ngào mà ngủ.

Bên cạnh còn bày mấy tập tranh lấy từ trên giá xuống.

Túi xách được cậu dùng làm gối đầu.

An Lăng mắng nhỏ một tiếng “Lại chơi chiêu này, thật muốn đánh người quá sức.”

Nhạc Trừng bịt cái miệng của hắn lại, thấp giọng nói “Ồn ào cái gì? Tìm được người rồi thì mau về nhà ăn cơm.” Kéo An Lăng hùng hùng hổ hổ đi khỏi.

Chỉ còn lại Mộ Dung Duy.

Rất rất rất muốn bắt A Quý lại đánh cho mấy cái.

Mộ Dung Duy biết mình lại trở thành thằng ngốc một lần nữa. Nếu không nhờ có Mạc Dực chu toàn, hắn thậm chí có khả năng lần thứ hai nhảy vào trong hồ. Hắn không rõ, vì sao A Quý có thể dễ dàng khiến hành vi của mình trở nên thất thường như thế.

Không rõ, rốt cuộc vì lý do nào mà trái tim bị chiếm trọn.

Hắn nhẹ nhàng đi qua, từ trên cao nhìn xuống Trương Quý đang ghé vào cửa sổ ngủ.

Bộ dạng cuộn người, chẳng khác nào một chú mèo con sợ lạnh.

Mộ Dung Duy ôn nhu ôm Trương Quý từ chỗ ngồi vào lòng. Khi ngủ Trương Quý thực diệu ngoan, hơn nữa còn không dễ tỉnh, hai tay hắn cảm nhận sức nặng của Trương Quý, an tâm đi thường.

Hắn cúi đầu, hôn lên trên mặt không chút đề phòng của Trương Quý một cái.

Cảm giác này thật tốt, mềm mại, vô cùng thân thiết, tựa hồ hết thảy đều tốt đẹp, đều thành sự thật.

Mộ Dung Duy ôm Trương Quý ra khỏi thư viện, gió đêm nhẹ lướt qua.

Hắn chẳng mở cửa xe, cứ như vậy đi bộ về phía biệt thự.

Dọc đường đi, không ngừng cúi đầu, dịu dàng trộm hôn Trương Quý.

Dẫu cho trước đó có bao nhiêu thống khổ, chỉ cần thời điểm trở về ngọt ngào như thế này, có lẽ cũng đủ lắm rồi.

44. Chương 44

Sau khi xong việc, Mộ Dung Duy hối hận vô cùng.

Ngoại trừ hối hận, càng khiến cho hắn khó chịu chính là cảm giác uất nghẹn.

Có cổ khí chặn ứ ở ngực, sượng mặt không biết trốn vào đâu.

Hắn tựa như một tên trộm chuyên nghiệp không thể khống chế bản thân, cho dù vô số lần từng thề thốt sẽ trở thành một người tốt, nhưng chỉ trong một giây phút ngắn ngủi thậm chí nhao cái đã qua liền bị khoái cảm đánh bay tất cả.

Khoái cảm chẳng dừng lại bao lâu, đã trở thành hư không xa vời vợi.

Loại hư không này, phải ra sức chống đỡ, không thể để cho Trương Quý thấy.

“Khá hơn chút nào không?” Sau khi giúp Trương Quý tắm rửa sạch sẽ xong, Mộ Dung Duy ôm cậu đặt lên giường, ngồi ở đầu giường, cúi đầu nhìn cậu.

Trương Quý thuận theo bài bố của hắn, nằm trên giường, lặng thinh.

Hai người chẳng khác người xa lạ là bao, không chút cảm tình giả dối.

Một hồi lâu, Trương Quý giật giật, kéo chăn lên, cả người cũng lui vào bên trong, giống như muốn che mặt lại ngủ.

Mộ Dung Duy nhin không được vươn tay ra, kéo chăn lại không cho cậu đắp lên mặt.

Trương Quý không muốn dây dưa với hắn, dứt khoát thả tay ra, nâng mắt lên nhìn hắn.

Mộ Dung Duy thở dài.

“Tôi không có ý gì cả.” Mộ Dung Duy nói.

Ánh mắt Trương Quý sạch sẽ vô tạp, trong veo tựa thủy tinh, lẳng lẳng nhìn hắn.

Cả đời Mộ Dung Duy chưa bao giờ khốn quẫn như thế.

Hắn dè dặt sợ hãi không nên xuất hiện, Trương Quý nhỏ yếu là vậy, lại nằm im lặng, không hề có năng lực phản kháng, ngay cả gào thét kích động cũng không.

Mộ Dung Duy cau mày, không biết phải nói gì cho phải.

“Được rồi!” Cách một hồi, hắn có chút thẹn quá hóa giận “Tôi muốn đây! Tôi đang kích động, tôi muốn làm đây! Vậy thì sao hả?”

Toàn bộ mọi tâm tình, ở trước mặt Trương Quý dường như hóa sạch bách thành bụi hết.

Trương Quý thậm chí chẳng cần thổi hơi nào, hết thấy đều tụt đi không còn tăm tích.

Cậu nghe Mộ Dung Duy cất cao giọng, một sợi mi cũng không buồn hấp hê, chỉ nhìn chăm chăm vào hắn, rồi bất thành linh xoay người, tay ôm một chiếc gối vào ngực, gác mặt lên trên đó, nhắm mắt lại.

Mộ Dung Duy ngây người, thiếu chút nữa đã xông lên túm cậu dậy khỏi giường. Nhưng hắn lập tức áp chế suy nghĩ thô bạo này xuống, ngồi ở đầu giường, dần lại, cố gắng hít thở sâu.

Nếu A Dục ở đây, nhất định sẽ có biện pháp giáo huấn cậu!

Đáy lòng Mộ Dung Duy không cam tâm nói một câu, nhắc nhở chính mình đêm nay đến đây thôi, không được kiếm chuyện với Trương Quý nữa. Hắn quyết định dờ lặc chú ý, đi đến ghế sofa lấy máy tính xách tay ra.

Liếc mắt nhìn ghế sofa một cái, lại quay đầu nhìn lại Trương Quý nằm nghiêng nghiêng trên giường một cái.

Không do dự bao lâu, hắn trở lại giường, chiếm một nửa phần thuộc về mình, dựa lưng vào đầu giường, khởi động máy làm bài tập ngày hôm nay.

Làm bài tập tuyệt nhiên không phải là phương pháp hữu hiệu nhất để điều tiết cảm xúc.

Trương Quý lẳng lẳng nằm bên cạnh. Mộ Dung Duy tuy chỉ có thể nhìn thấy lưng của cậu, cũng có thể nhìn ra cậu tóc gáy dựng đứng, cả người cứng ngắc. Hắn một bên thì thoảng đưa mắt nhìn bóng dáng Trương Quý, một bên tiếp tục tính toán số liệu môn Kỹ thuật kinh tế rắc rối khó nhằn.

Càng ra sức ép bản thân tập trung tâm trí vào bài tập, thì lòng lại càng buồn bực.

Hắn bình tĩnh tắt file bài tập, lên mạng, bắt đầu tìm kiếm vô mục đích.

Khi mở trang Hội chợ triển lãm nghệ thuật Châu Âu, ở trang chủ hiện lên video quảng cáo đầy bắt mắt.

“Tất cả các kiệt tác của danh họa Kemal Rui đã được xuất bản, nhân dịp phát hành đặc biệt sẽ tặng kèm chữ ký do chính danh họa ký tên, số lượng trên toàn thế giới là một trăm bản...”

Từ máy truyền đến giọng nữ trầm bổng êm tai, lại chẳng giúp tâm trạng Mộ Dung Duy khá lên được chút nào.

Nhàm chán đưa tay tắt trang web, Trương Quý bên cạnh nhúc nhích một chút.

Mộ Dung Duy hơi sững sốt.

Hắn lập tức mở trang web vừa rồi lên một lần nữa, bắt động thanh sắc quan sát động tĩnh của Trương Quý.

“Tất cả các kiệt tác của danh họa Kemal Rui đã được xuất bản, nhân dịp phát hành đặc biệt sẽ tặng kèm chữ ký do chính danh họa ký tên, số lượng trên toàn thế giới là một trăm bản...”

Đây là quảng cáo lặp vòng, chỉ cần không tắt trang quảng cáo, nó sẽ phát lặp đi lặp lại. Mộ Dung Duy để cho nó phát tới tới lui lui tận bảy tám lần, khàn khàn cười, tự nói “Quả đúng là vậy, trong này còn có một

vài tác phẩm mới Kemal Rui chưa bao giờ tiết lộ trên các phương tiện truyền thông, có thêm chữ ký hẳn là càng giá trị.”

Trộm nhìn sang bên cạnh, Trương Quý im lặng giống như đang ngủ.

Mộ Dung Duy thấy thật vô vị.

Hành vi thế này, cũng quá đổi ngây thơ rồi.

Ngọn lửa nho nhỏ vắt vả lấm mới nhen nhúm lên bị dập tắt ngay tắp lự, hẳn thậm chí còn chưa kịp cảm thấy căm tức, chỉ thấy uất nghẹn vô cùng, nhấn một cái tắt trang đó đi.

Đúng lúc này, Trương Quý vốn không nhúc nhích bỗng nhiên xoay người, không còn đưa lưng về phía hẳn nữa.

“ Bao nhiêu tiền?”

Tim Mộ Dung Duy đập thình thịch vài giây, mới hiểu cậu đang hỏi bức tranh, vội nói giá tập tranh trên quý có chữ ký của danh họa cho Trương Quý nghe.

Tâm trạng hưng phấn cực kỳ, chẳng khác nào con mồi mong đợi đã lâu, rốt cuộc thần không biết quỷ không hay rơi vào lưới cho chính tay mình bày ra.

“Không ký tên, thì cũng đắt vậy sao?”

“Thấp hơn xiu.” Trí nhớ Mộ Dung Duy khá tốt, nói giá tranh nếu không có chữ ký cho cậu.

Trương Quý nghe xong, có chút rầu rĩ.

Cậu buông mi mắt, tựa như suy xét điều gì đó, nhưng rồi rất nhanh liền bỏ qua, trở mình lần nữa nghiêng nghiêng nằm ngủ.

Mộ Dung Duy áp sát lại phía sau “Tôi mua cho cậu nhé.”

Cơ thể Trương Quý hơi hơi chấn động, xem ra những lời này nhất định rất hấp dẫn cậu.

Nhưng Trương Quý sau khi trầm mặc, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Mộ Dung Duy mất hứng “Cậu không thích sao?”

Trương Quý tựa hồ không muốn trả lời, một lúc lâu sau, lại khẽ mở miệng nói một câu “Vô dụng thôi, Mạc Dục biết sẽ bắt tôi vứt đi mất.”

Nhắc tới Mạc Dục, dường như Trương Quý cảm thấy rét lạnh, rúc sâu vào trong chăn.

Mộ Dung Duy nhin không được đem cả cậu và chăn ôm vào ngực “Sợ cái gì? Chúng ta đừng cho A Dục biết. Cậu ấy không cho cậu nhận đồ của tôi, cậu có thể giấu nó trong trường học, giấu ở đâu cũng được hết.”

Hắn vô cùng thân thiết nói xong, môi cọ cọ lên khuôn mặt sạch sẽ của Trương Quý.

A Dục có thể siêu việt thật đấy, nhưng mặt nào đó lại khiến cho A Quý không thể phò thác cho A Dục được, làm lòng Mộ Dung Duy ầm ập vui sướng đến kiêu ngạo.

Hắn kinh ngạc sao mà A Quý có thể dễ dàng chi phối tâm tình mình đến thế.

Có lẽ đúng như những lời mà tên An Lăng miệng thối kia đã nói A Quý là do ông trời phái đến giáo huấn chúng ta.

Bất quá, loại chuyện gay go tốt độ này, thi thoảng ngẫu nhiên xuất hiện so ra cũng ngọt ngào lắm.

Đối với điều này, Mộ Dung Duy khó có thể lý giải, hẳn chỉ có thể lĩnh hội, cùng nhắm nháp.

“Tôi mua cho cậu.”

Trương Quý ở trong lòng hắn, lắc lắc đầu.

Có điều, ai cũng dễ dàng nhìn ra được, Trương Quý lắc đầu có phần do dự, chẳng khác nào một đứa nhỏ tuy ngoài miệng nói không cần, đáy lòng lại khó cưỡng lại món đồ chơi mình yêu thích.

“Thật là không cần à? Số lượng ký tên có hạn, toàn thế giới chỉ có một trăm bản. Cậu lắc đầu lần nữa, tôi sẽ thật sự không mua. Mấy thứ số lượng có hạn, về sau cho dù có tiền cũng chưa chắc mua được đâu.”

Trương Quý vẫn lắc đầu, để ép mình kiên định hơn, gắc gáp nhắm mắt lại.

Mộ Dung Duy bật cười, cúi đầu khẽ hôn lên mí mắt cậu.

Hắn cắn vành tai Trương Quý, dùng ngữ điệu như người yêu nằm thủ thỉ trò chuyện với nhau “Bây giờ tôi lên mạng đặt hàng, kêu bọn họ đóng gói rồi phái người phụ trách chuyển về đây. Cậu đừng lo, tôi sẽ là người đại diện thay cậu, rồi sẽ hủy đơn đặt hàng đi. A Quý, sống chết của tập tranh này, tất cả là do cậu quyết định.”

Trương Quý ở trong lòng hắn, cố gắng quay đầu lại, hòng mong nhìn được biểu tình của hắn xem có thật hay không.

Mộ Dung Duy canh me đúng lúc, nhân cơ hội cậu ngoảnh lại mạnh mẽ hôn lên môi cậu một cái.

Đêm nay, cảm thấy thật mỹ mãn làm sao.

.....

Ngày hôm sau, Trương Quý vẫn đi học từ sáng sớm.

Rõ ràng chẳng có gì biến hóa, lòng Mộ Dung Duy lại tràn đầy cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng không nói nên lời, bất tri bất giác giống như giữa hắn và A Quý có gì đó tồn tại.

Không còn trống rỗng, vươn hai tay ra không phải quờ vào khoảng không nữa, thật sự quá tuyệt vời.

Mặc dù biết như vậy có chút ngớ ngẩn, so với con người hắn trước kia quả là chuyển biến một trăm tám chục độ, nhưng Mộ Dung Duy cam tâm tình nguyện biến thành một kẻ khờ dại ngu dần.

Lúc xuống lầu, mặt mày so với ngày hôm qua còn hơn hử hơn gấp bội.

Nhạc Trừng và An Lăng đang ngồi ở nhà ăn dùng bữa sáng, nhìn thấy đều sửng sốt.

An Lăng dòm lom lom xong, hàng mày xinh đẹp lập tức nhướng lên “Nhất định là nhờ A Quý làm chuyện tốt, tôi thấy cậu ta đã thôi miên cậu mất rồi.”

“Chỉ cần là chuyện dính đến A Quý, cậu cái gì cũng không thuận mắt.” Mộ Dung Duy kéo ghế dựa ra, kêu quản gia bưng bữa sáng của mình lên.

Quản gia mang ra bánh mì cùng hai trứng chiên nóng hổi, còn cả một ly nước trái cây ngon lành.

Mộ Dung Duy cảm ơn, thuận tiện hỏi “Buổi sáng A Quý ăn gì?”

“Cậu ta thì có thể ăn gì?” An Lăng chọc vào một câu, khó chịu ra mặt với tâm trạng thật tốt của Mộ Dung Duy “Thiên kim tiểu thư so ra còn dễ hầu hạ hơn, ăn gì còn ít hơn sếp mỗ. Thật làm cho tôi muốn banh hàm cậu ta ra rồi nhét hết vào miệng.”

Mộ Dung Duy nghiêm mặt “A Quý làm gì đắc tội với cậu à? Tôi nói một câu là cậu sặc một câu.”

“Mộ Dung, mặc kệ An Lăng đi, cậu còn không biết hắn là người như thế nào hả?” Nhạc Trừng thông thả dùng nĩa cắt chân giò xông khói ở trên đĩa, dưới gầm bàn đưa chân đá An Lăng một cái, hỏi “Đúng rồi, rốt cuộc A Dực đi đâu thế? Chẳng thấy bóng dáng cậu ấy đâu cả.”

Mộ Dung Duy cũng không rõ “Hôm qua A Dực gọi mà cứ thần thần bí bí, tôi cũng không hỏi kỹ.”

Bốn người là bạn thân, có phần hiểu tính nết của nhau.

Ai nấy cũng giống như mình, không thích quản bạn bè quá sâu.

Ba người đoán một hồi, không nghĩ ra được, cũng không lo lắng lắm. Mạc Dực là người biết suy xét nhất trong bốn người bọn họ, gặp chuyện không may cũng không tới lượt cậu ta.

Sau khi hàn huyên đủ chuyện, bữa sáng cũng đã giải quyết xong. Nhạc Trùng nói hôm nay không có tiết học, muốn đi shopping, An Lăng lập tức hăng hái giờ chìa khóa lắc lắc trước mặt Nhạc Trùng “Xe yêu quý của tôi vừa mới về, động cơ cải tiến, siêu êm luôn, cậu muốn mở mang tầm mắt không?”

Nhạc Trùng hồ nghi hỏi “Tôi nhớ hôm nay cậu có tiết môn Triết học Hy Lạp cổ đại mà?”

An Lăng nhún vai “Môn phụ thôi, quan trọng cái gì? Nè, Nhạc Trùng, tôi cảm thấy cậu càng ngày càng giống ông bà già nhà tôi, tôi làm gì cũng moi móc ra cả.” Về mặt như Nhạc Trùng gây phiền toái lắm.

Nhạc Trùng vươn vai thất lưỡng “Quên đi, hiếm khi được nghỉ ngơi, ngủ một giấc cho đã mới được.” Đẩy ghế dựa ra, hướng Mộ Dung Duy tạm biệt một cái, đi lên lầu.

Mộ Dung Duy lấy làm buồn cười, cách bàn hỏi An Lăng “Cậu với Nhạc Trùng hiện tại rốt cuộc là sao vậy?”

“Bọn tôi tốt lắm.” An Lăng lẩm bẩm “So với cậu và A Quý còn tốt hơn nhiều.”

Hắn một bên nói, một bên nghiêng người dõi theo quan sát, chờ bóng dáng Nhạc Trùng vừa biến mất ở hành lang lầu trên, lập tức đứng lên, vội vội vàng vàng đi lên theo.

Trên bàn cơm chỉ còn mỗi Mộ Dung Duy.

Trước đó có Trương Quý làm cho tâm tình hắn trở nên khá tốt, thế nên bị Nhạc Trùng và An Lăng bỏ lại một chút bất mãn cũng không có, ngồi hưởng thụ bữa sáng cùng không khí buổi sớm.

Tập tranh có chữ ký, tối hôm qua đã chuyển khoản ngay trên mạng, hơn nữa yêu cầu chuyển phát nhanh, tuy mức phí cao nhưng sẽ được giao tới nhanh hơn.

Tập tranh này, quả thật rất đắt.

Nhưng cũng vô cùng đáng giá.

Hắn không thể chờ đợi mà muốn ngay lập tức được nhìn biểu tình của Trương Quý khi thấy tập tranh, hy vọng nó mau chóng được chuyển đến. Lúc này, Mạc Dục vẫn chưa trở về, mọi chuyện đã được tính đầu ra đây, Mộ Dung Duy không mong thời điểm giao hàng sẽ bị Mạc Dục biết.

Mạc Dục và hắn, giống như có cùng một nét xấu, đó chính là cướp đi hết thấy mọi thứ mà Trương Quý coi trọng.

Bản thân không thể tương tự A Dục cướp sạch sành sanh của A Quý, thế nên, chỉ giành giật ở một vài phương diện nào đó thôi.

Mộ Dung Duy một mình ngồi ở bàn ăn suy nghĩ đến nhập thần.

Để đảm bảo tự mình nhận được tập tranh, Mộ Dung Duy để máy tính ở phòng khách, tiến hành chương trình học từ xa ngày hôm nay.

An Lăng và Nhạc Trùng vẫn ở trên lầu không xuống dưới.

Mộ Dung Duy không rảnh quản hai tên kia, muốn dành hết thời gian đêm nay cho Trương Quý, thế nên hắn tranh thủ thời gian giải quyết xong xuôi tất cả công việc phải làm trong ngày.

Bận rộn cả buổi, cuối cùng cũng kết thúc.

Mộ Dung Duy thả lỏng thân kinh căng thẳng, chợt nhiên thấy lòng bất an. Hắn cẩn thận suy ngẫm, quyết định gọi điện thoại cho Mạc Dục.

“A Dục, sao cậu còn chưa về?” Giọng điệu bình thường hỏi han “An Lăng và Nhạc Trùng cũng hỏi cậu.”

Không biết có phải áo giáp hay không, ngữ khí Mạc Dục ở trong điện thoại so với ngày thường tựa hồ có phần mệt mỏi hơn “Tạm thời chưa biết lúc nào sẽ về, tôi sẽ cố gắng sớm nhất có thể.”

Cố gắng?

Mộ Dung Duy lo lắng “A Dục, cậu không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Việc nhỏ thôi, tôi tự giải quyết được.” Mạc Dực nhẹ nhàng băng quơ nói “Tôi phải ở bên này vài ngày nữa, cậu cứ trông coi A Quý kỹ càng là ổn.”

“Thật chỉ là việc nhỏ thôi à?”

“Mộ Dung, cậu trở nên dài dòng như vậy từ khi nào thế?” Thanh âm Mạc Dực không kiên nhẫn từ trong loa truyền ra.

Mộ Dung Duy không truy vấn nữa, trầm mặc một lát “Vậy thì cậu nhớ chú ý một chút, có gì thì gọi cho tôi.”

Ngắt điện thoại, Mộ Dung Duy cầm di động ngồi ở ghế sofa.

A Dực nói phải vài ngày nữa mới về, vậy vừa vặn có thể giấu được bức tranh, A Quý sẽ có thời gian nghỉ xem nên cất nó ở đâu.

Chỉ là, đến tận cùng là có chuyện gì có thể giữ chân A Dực vậy nhỉ? Rất hiếm khi như thế này.

Đang nghĩ ngợi, tiếng chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Quản gia mở cửa, chỉ chốc lát đi vào phòng khách, báo cáo với Mộ Dung Duy “Mộ Dung thiếu gia, là bưu phẩm chuyển phát nhanh của cậu ạ. Người giao hàng nói là vật quý giá nên cậu phải tự mình ký nhận.”

“Nhanh vậy à?” Mộ Dung Duy đi ra ngoài.

Quả nhiên, tập tranh đã tới đúng như dự tính.

Tuy rằng phụ phí cao, nhưng hiệu suất thật sự tốt lắm.

Mộ Dung Duy cẩn thận mở ra kiểm tra một phen, xác nhận chữ ký mà Trương Quý hằng ao ước, mới ký đơn nhận hàng. Hắn đem tập tranh cùng khung gỗ đóng gói ban đầu về phòng, đặt tất cả lên giường.

Từ trên cao ngắm nghía kỹ phần quà này một hồi, Mộ Dung Duy mới gọi một cuộc điện thoại, sai người lập tức tìm giấy gói quà cao cấp nhất mang hết về đây.

Hắn phải tự tay lựa chọn màu sắc và hoa văn, tự tay gói phần quà này.

Đàn ông con trai mà làm ba cái chuyện như vậy quả thật buồn nôn, hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ làm bao giờ, bất quá hôm nay, thử một lần cũng không chết chóc gì.

45. Chương 45

Về tới biệt thự, Mạc Dực gọi điện lại hỏi Mộ Dung Duy “Tìm được chưa?”

Mộ Dung Duy nói “Được rồi, cậu ấy ngủ trong thư viện.” Lúc này mới nhớ ra “Cậu đi đâu vậy? Sao gọi điện không bắt máy?”

Mạc Dực trả lời “Có chút việc.”

Mộ Dung Duy đại khái nghe ra ý tứ không muốn bị truy vấn, thúc thời mà dừng đề tài này lại, hỏi Mạc Dực “Đêm nay có về không?”

Mạc Dực ở đầu dây bên kia ngữ khí bình thản “Để xem đã, có thể là không.”

Cúp máy, Mộ Dung Duy nhìn Trương Quý.

Trương Quý nằm trên giường, vẫn giống như trước cuộn thành một đoàn, giày đã được cởi, chân mang vớ sạch sẽ trắng tinh. Mộ Dung Duy ban đầu tính chờ xem cậu có tỉnh hay không. Nếu tỉnh, sẽ kêu quản gia bưng cơm chiều lên. Nhưng bây giờ nhìn cậu, ánh mắt chẳng thể nào dứt ra được, ngồi xuống giường, tay luồn vào ống quần, xoa nhẹ cẳng chân của Trương Quý.

Cầm lòng không đành cởi một chiếc vớ trắng ra.

Chân Trương Quý rất đẹp, Mộ Dung Duy không thể tả cụ thể là đẹp như thế nào. Bao nhiêu kinh nghiệm qua lại với mỹ nhân đều không thể áp dụng trên người Trương Quý. Người ở trước mặt này, sạch sẽ mê người đến lạ thường.

Mộ Dung Duy nhẹ nhàng phủ người xuống, lúc này đây không chỉ có hôn môi, hân náy mở khớp hàm Trương Quý, tựa thể muốn đem con mồi còn đang chìm trong giấc ngủ ăn sạch sẽ, đầu lưỡi liếm lên đôi môi Trương Quý.

Trương Quý bị quấy rầy, bất mãn mà khẽ lăm bầm mấy tiếng, Mộ Dung Duy thừa dịp này, một tắc lại tiến thêm một tắc luồn vào khoang miệng ướt át.

Trương Quý khép mắt, khó chịu mà quay trái quay phải, muốn né khỏi bóng đen dây dưa trong mộng. Mộ Dung Duy không cho cậu tránh, tham lam mà hút lấy hô hấp của cậu.

Làm như thế sẽ khiến Trương Quý tỉnh mất, Mộ Dung Duy biết.

Nhưng hân không khống chế được.

Gió mát trăng thanh một đường ôm Trương Quý trở về, cảnh tượng lãng mạn như trong thơ ca thoáng chốc đã trở thành quá khứ, Mộ Dung Duy muốn có được Trương Quý đang ở ngay trước mắt mình, đúng vào lúc A Dực vắng mặt.

Tiếng hôn môi ướt át làm cho cả phòng có dấu hiệu bốc cháy.

Mộ Dung Duy hôn Trương Quý thật sâu, cảm thụ hơi thở thuộc về Trương Quý, màng môi, đầu lưỡi mềm mại, đều mang theo hương vị nhẹ nhàng.

Rất muốn ăn cậu.

Kích động chiếm đoạt giống như bản năng trời sinh, tựa như ngòi pháo, chỉ cần được mồi lửa liền nổ tung. Mộ Dung Duy biết mình đang dần mất đi sáng suốt, nhưng thú tính trong cơ thể không chào hỏi tiếng nào đã khống chế tứ chi. Vật nơi đứng quần hân gân xanh bùng bùng nảy lên, gào rít cần phát tiết.

Hắn một bên hôn Trương Quý, một bên đưa tay xuống dưới kéo khóa quần.

Côn thịt rắn đàn bị lớp vải gò bó hung mãnh bật ra. Mộ Dung Duy đưa vật đã cứng đến rỉ dịch trên đỉnh đầu vào giữa bắp đùi phía trong quần Trương Quý, tràn ngập tình sắc ý vị, chậm rãi chà cọ qua lại.

Động tác Trương Quý ngộ nguậy càng lúc càng lớn, rồi bỗng nhiên rùng mình một cái, bừng tỉnh dậy.

Hai ánh mắt giao nhau, gần tới cực điểm.

Mộ Dung Duy không thể không tán thưởng, mặc dù vừa tỉnh lại còn mơ mơ màng màng, nhưng đôi mắt của cậu vẫn luôn trong sáng như thế.

“A Quý, tỉnh rồi à?” Hân nhìn Trương Quý, lộ ra một nụ cười nguy hiểm.

Trong khi nói chuyện, bàn tay vươn đến chỗ kẻ sát bụng của hai người, kéo khóa quần Trương Quý.

Trương Quý run run, bất động thanh sắc lùi về sau.

Mộ Dung Duy quỳ lên, đem tất cả trọng lượng đè xuống đầu gối, chặn chân Trương Quý lại.

“Đừng sợ, được không?” Âm điệu Mộ Dung Duy thật mềm mại.

Sắc mặt Trương Quý thoát cái trắng bệch.

Cậu rất thông minh, có thể nghe ra trong câu nói ôn nhu ấy là đòi hỏi thỏa mãn chắc như đinh đóng cột.

Mộ Dung Duy đồng thời cởi quần tây và cả quần lót của cậu, ném sang một bên, đầu gối tách hai đùi với ý đồ gắt gao khép lại của Trương Quý ra.

Mộ Dung Duy nói “A Quý, để cho tôi làm đi.”

Khí lạnh ủa vào hạ thể trần trụi, Trương Quý nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ không thể né tránh, tuyệt vọng gần như hồng mắt.

Cậu chống hai tay, kiệt lực đẩy ngực Mộ Dung Duy ra, không cho hắn tới gần, hỏi hắn “Có phải vì tối nay tôi không về đúng giờ không?”

“Không phải.” Mộ Dung Duy phức tạp cười một chút.

“Mộ Dung...”

“Mỗi lần cậu gọi tên tôi, thể nào cũng có van cầu.” Mộ Dung Duy nói “A Quý, không phải vì cậu về trễ, mà vì tôi rất muốn cậu. Hãy để cho tôi làm đi.”

Hắn nói khê khàng, nhưng lại làm rất kiên quyết.

Không để cho Trương Quý đào tẩu, bắt lấy mắt cá chân của cậu, giạng sang hai bên, khí quan nóng rần rần ngay giữa hai chân cậu.

Giấy giụa của Trương Quý đối với Mộ Dung Duy nhỏ bé đến không đáng kể.

Cậu càng quấy đạp, Mộ Dung Duy càng sợ cậu né ra, hận không thể nhanh chóng đem mình chôn sâu vào bên trong.

Khi thứ cứng rắn đó cường ngạnh xô vào thân thể, cảm giác trướng đầy như bị thương, khiến Trương Quý không ngừng phát ra nức nở đau đớn. Cậu liều mạng đá chân, cẳng chân thon dài trắng nõn tuyệt vọng đạp vào không trung, đẹp như một vũ khúc hỗn độn.

Mộ Dung Duy thấp giọng vỗ về “A Quý, tôi sẽ không bắn ở bên trong, cậu cho tôi làm một lần thôi, được không?”

Hắn cũng không đợi A Quý trả lời, một bên hỏi, một bên kim lòng không đậu ôm chặt thắt lưng A Quý, đem thân hình gần sát của hai người càng chặt chẽ dính khít vào nhau.

Lòng kêu gào hò hét, thầm nghĩ sẽ kiên quyết xâm phạm đạt khoái cảm, không hề thương lượng mà đâm vào nơi mình mong mỏi, sáp vào tận cùng.

Trương Quý sau khi co rúm một hồi, cắn răng, cổ họng nấc lên nghẹn ngào.

Mộ Dung Duy đau lòng vô cùng.

Nhưng cho dù đau lòng, thân thể lại chẳng nghe theo lý trí của mình, khẳng khái cố chấp xô xuyên qua thân thể sạch sẽ này. Chẳng ngờ được, đau lòng cũng áy náy, vẫn không thể át nổi khoái cảm do ma xát sinh ra nơi dừng đạo kia.

Có lẽ Quý sẽ nức nở, sau lại trở nên dòn dập hơn, rồi sẽ biến thành rên rỉ.

Từ đáy lòng Mộ Dung Duy biết đó chỉ là vọng tưởng, lại không tự chủ được mà tự thể nghiệm, hắn càng ra sức đâm rút, dựa vào ưu thế thể lực bức bách Trương Quý cùng ngoạn trò chơi cực lạc này với mình.

Nội vách tường không thể tiếp nhận cơn thịt xô xuyên ra vào như thế, hỗn hợp dịch cùng chất lỏng, phát ra tiếng lép nhép dính nhớp làm người khác phải đỏ mặt.

Mộ Dung Duy cắn lên vành tai Trương Quý “A Quý, cậu có nghe thấy không?”

Trương Quý vẫn như thường lệ, không chịu hé răng.

Đường nét trên khuôn mặt ửng hồng đều là thống khổ khuất nhục, cậu cắn môi, sống chết lắc đầu như muốn hất mọi thứ ra khỏi đầu.

Chỉ khi Mộ Dung Duy ác ý thúc mạnh đỉnh đầu, mới có thể ép cậu không kiềm nén được vượt ra một tiếng nức nở không rõ hàm nghĩa.

46. Chương 46

Giấy gói quà được mang đến, Mộ Dung Duy đưa mắt một cái đã nhìn trúng màu xanh da trời.

Màu này làm hấn nghĩ ngay tới Trương Quý A Quý, chính xác mà nói, là ánh mắt trong veo của A Quý.

Mộ Dung Duy cả người bị cảm giác háo hức chờ đón bao vây, nhanh chóng thanh toán, ngoài tiền hàng còn boa cho người giao hàng con số không nhỏ khiến anh ta gật đầu cảm ơn lia lịa, Mộ Dung Duy cười phất tay đuổi đi, đóng cửa phòng, suy nghĩ xem phải gói như thế nào.

Hấn từng mở quà không biết bao nhiêu lần, nhưng gói thì đây tuyệt đối là lần đầu tiên.

Gói quà vốn là việc của con gái, hấn cũng để ý điểm này lắm.

Không tự nhiên xú nào.

Bắt đầu còn có phần tự giấu, tự thấy bản thân mình buồn nôn, nhưng đến khi cẩn thận cắt giấy gói màu xanh da trời mà chính mình đã chọn cho A Quý, nghiêm túc gói lại, còn vắt hết óc lựa một dây ruy băng thật đẹp, thấy món quà dưới bàn tay của mình đã dần dần có hình có dáng, trái tim bỗng trở nên xốn xang.

Vừa nóng, vừa ấm.

Tựa như đã lâu lắm, không được ném loại khát khao tràn ngập sức sống này.

Điều này không chỉ vì A Quý.

Mộ Dung Duy đặt hết tâm tư vào tập tranh được gói đầu vào đáy đặt ở trên giường, nhìn nó không dời mắt, tự hỏi chính mình đã bao nhiêu lâu chưa từng thử qua loại cảm giác ấm áp như thế này.

Có lẽ mấy năm nay đều không có gì để hấn ao ước, cái gì cũng là trách nhiệm, cái gì cũng là đã định.

Cái hấn có thể có được, hấn không cần, cái hấn lưu tâm, lại nhất định không thể chiếm được.

Người thay đổi cuộc sống của hấn, làm cho mỗi ngày ở bên đều không đủ, là Trương Quý.

Chẳng khác nào một cây kim đâm vào miệng vết thương đã kết vảy bao năm, ban đầu thì rất đau, nhưng nhờ vậy mà nước mắt chảy ra, và đó chắc chắn là điều tốt.

A Quý, cho hấn một thứ gì đó rất đẹp.

Mộ Dung Duy chọn trường nghệ thuật cũng có mục đích cả. Hấn không được trời ban cho tài năng tốt đẹp, nhưng hấn biết sẽ có người như thế, giống như bức tranh, giống như giọng văn của A Quý.

Bạn không biết phải gọi tên nó như thế nào, bạn chỉ biết nó thật đẹp, hút người nhìn không rời mắt.

Cộc cộc!

Có người gõ cửa.

Mộ Dung Duy thu hồi tâm tư, kéo chăn ra che món quà bí mật của hấn lại, mới đi ra mở cửa.

An Lăng thò đầu vô “Mộ Dung, cậu đang làm gì đấy?”

“Có nhất thiết phải trả lời không?”

“Có! Thần thần bí bí, còn khóa cửa nữa chứ.”

“An Lăng.” Mộ Dung Duy trừng mắt liếc hấn một cái “Có chuyện gì thì nói mau, không nói tôi đóng cửa thì đừng trách.”

“Ày.” An Lăng nhớ tới ý định mình tới, mới hạ giọng xuống, cố ý làm bộ đáng cơ mật “Tin đồn thôi, có nghe hay không?”

“Tin đồn gì?”

“Biết vì sao mấy ngày nay A Dục mất tích không?”

Mộ Dung Duy trầm ngâm một hồi, cười cười “A Dục có nhiều chuyện cần phải giải quyết, cậu quản cậu ấy làm gì? Cẩn thận đó, A Dục không thích bị người khác soi mói đâu.”

“Đều là anh em với nhau, quan tâm nhau một chút thì chết chóc gì. Lại nói, tin này không phải do tôi hỏi, không biết do nguồn tin nào của Nhạc Trùng báo, dù sao cứ xem như tin đồn cũng được.” An Lăng xòe một bàn tay, hươ hươ trước mặt Mộ Dung Duy “Này, cậu rốt cuộc có nghe không thế?”

Mộ Dung Duy bực bội nhìn hấn một cái “Nói gì nói nhanh lên, đừng để tôi bức cung.”

“Cậu ấy bị đưa đi cấp cứu.”

Mộ Dung Duy sững sốt “Cái gì?”

“Đừng vội. À, nói cấp cứu hơi phô trương quá.” Thấy phản ứng của Mộ Dung Duy, An Lăng có vẻ hài lòng, nhún nhún vai “Nhưng mà đến bệnh viện thì chắc chắn tám chín phần.”

Mộ Dung Duy thấp giọng xuống “Sao lại như vậy?”

“Hình như là viêm phổi, tôi đoán không chừng liên quan đến chuyện cậu ấy nhảy vào trong hồ.”

“Đã là chuyện vài ngày trước rồi...”

“Tình hình A Dục, cậu không phải không biết.” An Lăng lầm bầm “Mấy ngày nay sắc mặt cậu ta khó coi, tôi còn tưởng bị A Quý chọc giận, ai biết có chuyện như vậy? Chắc chắn vì nhảy vào hồ, cậu ta lại sống chết không nói khiến nó càng trở nên nghiêm trọng. Bây giờ thì hay rồi, bị bác Mạ tự mình ra tay túm cậu ta vào bệnh viện. Ông ấy chỉ có một đứa con bảo bối, không lo chữa mà bỏ mạng thì oan không biết kêu vào đâu cho hết.” Tầm tắc lắc đầu.

Mộ Dung Duy không tài nào thưởng thức được lời nói pha hài hước của An Lăng cho được, sắc mặt ngưng trọng đứng yên tại chỗ.

“Vậy tình hình bây giờ sao rồi?”

An Lăng vỗ vỗ vai hấn “Cậu xem tôi hiện tại có thể nhẹ nhàng thế này, A Dục đương nhiên không chết đâu. Bất quá nghĩ cậu ta cỡ đó mà bị một người túm vào bệnh viện, thật không nhịn cười nổi. Đúng rồi, cậu còn chưa nói cho tôi biết, cậu vừa rồi trốn trong phòng làm gì hả?”

“Cậu là đàn bà đấy à? Soi mói nó vừa.” Mộ Dung Duy không muốn để An Lăng vào phòng “Không có hơi đâu mà đón tiếp cậu, cậu đi mà tìm Nhạc Trùng đi. Nếu có tin gì của A Dục thì nói tôi biết một tiếng.”

Nói xong nhanh chóng đóng cửa phòng lại, không thềm để ý tới lời kháng nghị của An Lăng ở bên ngoài “Đồ qua cầu rút ván!”

.....

A Dục thế nhưng lại bị bệnh?

Còn là viêm phổi.

Thực sự như An Lăng nói, vì nhảy vào trong hồ nên để lại hậu quả sao?

Mộ Dung Duy mơ hồ nghĩ.

Còn có chút áy náy.

Ngẫm kỹ lại, A Dục sức khỏe luôn tốt vài ngày nay quả thật sắc mặt khá xấu, lúc trò chuyện với nhau, thì thoảng cũng nghe hấn ho, nhưng chỉ một vài tiếng, hoặc nhẹ nhàng khụ một chút, rồi sau đó A Dục sẽ nhẹ đưa tay lên che, không thu hút sự chú ý của bọn họ.

Buổi sáng cuối cùng ngày A Dục ra ngoài, bọn họ đều nhìn thấy sắc mặt tái nhợt còn hơn người chết của cậu ta.

Vậy mà không thể nghĩ ra cậu ta bị bệnh là thể nào?

Đồ đầu đất!

Mộ Dung Duy lấy di động ra, tính gọi cho A Dục, bấm số xong rồi, ngón tay để ở phím gọi rồi, nhưng suy nghĩ một hồi, rốt cuộc không gọi nữa, đặt điện thoại lên bàn.

A Dực không nói với bọn họ mình bị bệnh, rõ ràng vì không muốn để bọn họ biết.

Trong lòng, có cảm giác thở dài nhẹ nhõm hay không? Mộ Dung Duy âm thầm suy ngẫm.

Hắn không nghĩ mình là tiểu nhân, thế nhưng, lúc này quan hệ của hắn và A Quý đang có chuyển biến tốt đẹp, nếu A Dực đột nhiên trở về xen vào...

Mộ Dung Duy xóc chăn lên, tập tranh được gói bằng giấy gói màu xanh da trời lộ ra.

Hắn đặt tay lên đó, chậm rãi di chuyển, cảm nhận phần xúc cảm kia.

Rồi thở một hơi thật dài.

.....

Buổi chiều sáu giờ, A Quý đúng hạn trở về.

Mộ Dung Duy chịu đựng bị thời gian tra tấn, chờ ăn cơm tối xong, liền bắt động thanh sắc đem A Quý về phòng.

Hắn đã đợi khoảnh khắc tuyệt vời này suốt một ngày, tất cả tình cảm mãnh liệt đều dồn hết vào từng giây từng phút chờ mong, không cần thừa hơi suy nghĩ diễn một cảnh mây mù giả mưa sa nữa.

Đóng cửa lại, xóc chăn lên, chỉ vào phần quà màu xanh da trời, hỏi Trương Quý “Đoán thử xem đây là gì đi?”

Trương Quý không đoán.

Cậu tựa như đã sớm biết, vừa nhìn thấy nó, đã đi lên cầm lấy, ôm vào trong ngực, giống như ước chừng trọng lượng của món quà.

Cậu ngồi xuống giường, không nói hai lời bắt đầu bóc quà.

Giấy gói màu xanh da trời mà Mộ Dung Duy đã tỉ mỉ lựa chọn, còn cả dây ruy băng điểm tinh tế, đều không thu hút được sự chú ý về hình thức bên ngoài gói quà của cậu.

Trương Quý mở một cách nhanh chóng và dứt khoát, không hề thương tiếc giấy gói đẹp đẽ, nhìn không ra ngón tay thon dài có thể quyết đoán như thế.

Chỉ chốc lát, tập tranh lộ ra, từng chữ mạ vàng cũng lọt vào tầm mắt.

Lòng Mộ Dung Duy hơi trầm xuống.

Hắn nhìn chằm chằm Trương Quý, từ khi cầm món quà lên nhìn trang bìa, thủy chung tới giờ, vẫn chưa nhìn thấy Trương Quý mỉm cười.

Nếu thứ này cũng không thể làm cho Trương Quý vui, vậy cái gì mới được đây?

Lòng nôn nóng của Mộ Dung Duy lạnh xuống, dắt khóe miệng, cười có chút miễn cưỡng “Không vui à?”

Trương Quý lẳng lặng nhìn tập tranh trong tay, nghe Mộ Dung Duy hỏi, cẩn thận đặt tập tranh lên giường.

Cậu ngẩng đầu, nhìn về phía Mộ Dung Duy.

Bỗng nhiên, nở một nụ cười thật tươi.

Nụ cười đó không giống như tranh vẽ, nó càng giống một tia chớp, xé mở màn đêm u ám, xảy ra bất thành linh, tựa thể mười hai tháng trời băng đất tuyết buốt lạnh từng bước được ánh nắng tươi sáng của mùa xuân chiếu rọi.

Mộ Dung Duy sợ đến ngây ngẩn cả người, trong một khoảnh khắc hắn quả thực chết sững tại chỗ!

Rồi vừa chớp mắt một cái, giây tiếp theo sau khi nở nụ cười, Trương Quý bước qua đây, vòng hai tay ôm lấy hắn.

Đây tuyệt đối là điều Mộ Dung Duy không bao giờ tưởng tượng nổi!

Hắn khiếp sợ đứng ở đó, cảm giác Trương Quý chủ động ôm lấy mình, không chút do dự ôm chầm cậu.

“Cậu thích, đúng không? A Quý, cậu có thích không?” Mộ Dung Duy gắt gao ôm Trương Quý, không ngừng kích động thấp giọng hỏi.

Trương Quý không nói, chỉ ở trong lòng hấn gật gật đầu.

Mộ Dung Duy cảm động đến không biết phải nói gì.

Một tập tranh, đổi lại là một nụ cười, và thêm một cái ôm.

Nhưng chỉ chừng đó thôi đã hơn tất thảy, so với sinh ly tử biệt mà người ta hay nhắc đến trong văn thơ, hay gương vỡ lại lành mà thiên cổ lưu truyền còn làm cho hấn cảm động hơn gấp bội.

Hấn chưa từng nghĩ sẽ được Trương Quý ôm siết như vậy.

“Tốt rồi.” Mộ Dung Duy cảm thấy hốc mắt cay cay, như vậy thật ngu ngốc làm sao, thế nhưng được ngốc kiểu này thật sự rất hạnh phúc. Hấn ôm Trương Quý, thấp giọng thì thào “Cậu thích, cậu thích là tốt rồi...”

Cộc cộc!

Tiếng đập cửa không đúng lúc, lúc này vang lên.

An Lăng nghe tiếng đập liền biết đó là An Lăng, bất mãn nói vọng ra ngoài “An Lăng, hiện giờ tôi không rảnh!”

“Mộ Dung Duy, này, mau tới phòng khách đi!” Giọng nói An Lăng đầy vui mừng “Tin tốt đó, A Dục đại chiến với ba trăm bác sĩ y tá thoát khỏi bệnh viện thành công rồi! Cậu ấy về rồi!”

47. Chương 47

Một lát sau, Mộ Dung Duy mới rời phòng đi xuống lầu.

Vừa đến cầu thang đã nghe thấy tiếng người trò chuyện ở phòng khách truyền ra, mọi người thấy Mộ Dung Duy xuất hiện, bỗng dưng ngưng lại, đều không hẹn mà gặp cùng nhìn về phía hấn.

“A Dục về rồi à?” Mộ Dung Duy đi xuống lầu, ngồi xuống ghế sofa còn trống, hai chân thon dài bắt chéo “An Lăng nói cậu đại chiến ba trăm hiệp mới từ bệnh viện trốn về được là thật hả? Đã khá hơn chút nào chưa?”

Mạc Dục sắc mặt bình thường, so với trước khi đi thì tốt hơn nhiều, chỉ có điều hai má hơi hóp lại, càng có vẻ góc cạnh rõ ràng.

Trong mắt tinh quang lờ lờ.

Nghe thấy Mộ Dung Duy hỏi, Mạc Dục chỉ thản nhiên cười “An Lăng nói bậy bạ thôi.”

“A Dục, vượt lương tâm mà nói chuyện đi!” An Lăng lớn tiếng kháng nghị.

Nhạc Trùng ở bên cạnh cười “Đừng kích động thế An Lăng. A Dục, nói chính sự trước, cậu rốt cuộc đã khỏe chưa?”

“Chỉ là vấn đề nhỏ, phổi bị nhiễm khuẩn một chút.”

An Lăng hừ một tiếng “Sao hả? Tin tình báo của tôi là siêu chuẩn.”

Tin tức là Nhạc Trùng dò được, bất quá Nhạc Trùng đối với việc tranh công này không tính toán đầu võ mồm với An Lăng, lại hỏi Mạc Dục “Ồn cả thật chưa? Đừng có giống An Lăng nói là trốn ra đó, bác Mạc lý nào tha cho cậu?”

An Lăng chen vào “Cho dù có tha, bọn tôi vốn vô tội đều trở thành tông phạm. Cậu cũng biết mấy lão già nhà chúng ta chẳng biết cái gì gọi là hài hước cả, không đùa được đâu.”

“Tôi biết mà.” Mạc Dục vẻ không quan tâm phất tay một cái, chuyển sang đề tài nhảy cảm hơn, hỏi Mộ Dung Duy “A Quý đâu rồi?”

Mộ Dung Duy sắc mặt khê biến, mỉm cười nói “Ổ trong phòng tôi, có lẽ đang ngủ.”

Mạc Dực đứng lên, duỗi thắt lưng “Tôi ôm cậu ấy về phòng tôi.”

“A Dực.” Mộ Dung Duy bỗng nhiên gọi một tiếng.

“Có chuyện gì?”

Mộ Dung Duy nhìn hắn, im lặng.

Ánh mắt sắc bén của Mạc Dực dừng trên mặt hắn, khóe miệng dật ra một nụ cười lạnh “Không thể nào, Mộ Dung? Tôi mới vào bệnh viện mấy ngày, cậu lại giở chiêu gì đây? Khi nào thì cậu mới có thể yên tâm xem tôi là đối tác? Hay cậu căn bản vẫn luôn âm thầm muốn độc chiếm? Mộ Dung, những thứ tốt đẹp trên thế gian này cậu không thể giành toàn bộ về tay mình được.”

An Lăng lo sợ thiên hạ lại loạn, ở bên cạnh gật đầu “Đúng đúng, Mộ Dung, lần này tôi đồng ý với A Dực, ai nấy trong nhà đều là kẻ kinh doanh, tiền là mọi người cùng kiếm, muốn ăn một mình là không được.”

Nhạc Trừng ở bên cạnh vỗ vào ót hắn một cái “Cậu bớt nhiều chuyện đi được không?”

“Nhạc Trừng, cậu đừng có đánh được không hả? Có phải lần trước thiếu gia đây chưa làm cậu đủ sướng hay không?” An Lăng trúng một chưởng, xoa xoa gáy, bất mãn trừng mắt nhìn Nhạc Trừng, vẻ hùng hùng hổ hổ.

Mộ Dung Duy không thèm đếm xỉa đến những lời An Lăng nói.

Mạc Dực xoay người đi về phía cầu thang, Mộ Dung Duy dõi theo bóng dáng hắn, chỉ chực chạy tới chặn lại.

Thế nhưng, Trương Quý không phải của một mình hắn, hắn không có quyền ngăn cản.

Mộ Dung Duy tay siết chặt để trên ghế sofa mềm mại, rốt cuộc vẫn không đứng lên.

Ổ trong tầm mắt của hắn, Mạc Dực đi lên lầu.

.....

Tiếng vận nắm cửa vang lên, khiến tim Trương Quý giật thót.

Đây là phòng Mộ Dung Duy, có lẽ Mộ Dung Duy đã trở lại. Tuy mong là thế, nhưng Trương Quý lại không hy vọng nhiều cơ hội này có bao lớn.

Cậu quay đầu lại, thấy Mạc Dực vài ngày không thấy bóng dáng tiến vào.

Tuyệt không bắt ngờ.

Khi An Lăng ở ngoài cửa kêu Mạc Dực đã trở về, cậu biết giây phút này sẽ tới.

Mạc Dực đi đến trước giường, nâng cằm cậu lên, nhìn cậu “Mộ Dung nói cậu ngủ.”

Trương Quý buông mi mắt, mím môi.

Mạc Dực biết tính nết của cậu, không mong chờ cậu sẽ mở miệng, lẳng lặng quan sát cậu một hồi “Đêm nay cậu là của tôi.”

Ôm lấy Trương Quý.

Hắn gầy hơn một chút, nhưng cơ thể vẫn khỏe mạnh như cũ, dễ dàng ôm được Trương Quý, mang cậu về phòng đặt lên giường.

Đi ra khóa cửa, lúc về lại giường, Trương Quý đã chui vào trong chăn.

Mạc Dực lôi chăn ra, bắt lấy cậu, kéo cậu vào lòng ngực hắn.

“Mấy ngày nay chắc thích lắm nhỉ? Mộ Dung bị cậu xoay vòng đùa bốn không ít.” Mạc Dực giữ chặt tay cậu, ngữ khí bình thản.

Trương Quý sợ hãi, ngó trái ngó phải hòng tìm một nơi có thể trốn.

Khi quay lại, vừa vặn cọ lên mặt Mạc Dực, bị Mạc Dực nhân cơ hội hôn môi.

Nụ hôn nóng bỏng phủ xuống lấp kín đôi môi, buộc cậu phải nhận hơi thở mang tính chiếm đoạt đầy nam tính này.

“A Quý, ngoan đi nào.” Hôn xong, Mạc Dực nhẹ nhàng nói “Tôi rất nhớ cậu.”

Trương Quý bị hắn giữ chặt, không thể không ở khoảng cách gần đối diện với hắn, con người hắc bạch phân minh lẫn một chút ít sợ hãi như tai họa đến nơi.

“Cậu có nhớ tôi không?” Mạc Dực hỏi.

Ngạc nhiên thay, Trương Quý lập tức đáp một chữ “Nhớ.”

Mạc Dực nhếch miệng nở nụ cười, lạnh lùng giễu “Đứa nhỏ lừa đảo này.”

Trương Quý đột nhiên lui về sau, cánh tay nằm trong tay Mạc Dực, bị giật mạnh trở về.

“A Quý, tôi không thích cậu nói dối.”

Tiếng vải bị xé rách sắc ngọt vang lên trong phòng.

Mạc Dực cởi phăng quần Trương Quý, áp lên người cậu.

Hắn khung xương cao lớn, Trương Quý thừa nhận thể trọng của hắn, khẽ há miệng thở dốc.

48. Chương 48

Đầu gối bị giạng ra, cả người co rúm, kéo theo thống khổ không nói nên lời.

Cảm nhận được nhiệt năng của mảnh vật đang cào cọ ở mông mình, giống như đang dò tìm địa phương thuận lợi nhất để đột phá, Trương Quý theo bản năng thít chặt cơ mông.

“Cậu đó, vật nhỏ cứ thích đùa giỡn này.” Mạc Dực hơi thở cuồng loạn phun vào mặt cậu, thì thào nói.

Mạc Dực điên cuồng hôn Trương Quý, Trương Quý cũng không có ý đồ dùng răng nanh cắn môi dưới nữa, cậu kiệt lực trần định xuống, thể nhưng cả người vẫn cứng ngắc không tự chủ được.

Có điều, hương vị thật sự tốt lắm.

Mạc Dực nhắm mắt lại, thưởng thức hương vị xa cách mấy nay.

Sau khi biết A Quý, Mạc Dực cảm thấy mình bắt đầu dần dần nhàm chán giữa hiện thực cùng cảnh mơ. Đối với một người thực tế như hắn mà nói, đây quả thật là chuyện hết sức lạ kỳ.

Nhưng hắn tưởng tổ mình đã thay đổi, rõ ràng hết như đổ nước vào rổ tre, không thể ngăn nước theo các lỗ đan róc rách róc rách chảy khỏi rổ, tựa thể con người thật sự chôn giấu bên trong cũng xuôi theo từng giọt nước ép mình chảy ra, như thế nào cũng không dừng được.

Loại thống khổ này người thường có mấy ai hiểu được.

Có đôi khi Mạc Dực từng nghĩ, nếu chưa từng gặp A Quý, có lẽ mọi chuyện sẽ không tệ đến mức này.

Thế nhưng, hắn đã gặp cậu.

An Lăng nói A Quý là do ông trời phái đến để trừng phạt hắn, nếu không chóng buông A Quý ra, sớm muộn gì cũng bị A Quý hại chết.

An Lăng nói rất đúng.

Chỉ là An Lăng không biết, không phải hắn không chịu buông.

Mà là hắn buông không được.

Trong mấy ngày bị giam lỏng ở bệnh viện, Mạc Dực làm bộ thành thành thật thật nghe lời cha tiếp nhận điều trị, nhưng trong lòng thì phát điên lên được.

Mỗi giây mỗi phút hắn đều nghĩ tới A Quý, không phải là nhớ, mà là sợ hãi.

A Quý sẽ chạy trốn.

A Quý là đứa nhỏ lừa đảo giao hoạt nhất mà hắn từng biết, chỉ cần hắn rời đi vài ngày, cậu nhất định tìm cơ hội chạy trốn, ngay cả Mộ Dung Duy cũng không phải là đối thủ của A Quý.

Mạc Dực luôn sợ thời điểm mình trở về biệt thự, A Quý đã chẳng còn ở đó nữa.

Hắn sợ mình không tìm được A Quý.

Cám ơn trời đất, hết thấy chỉ là ảo giác thôi.

Mạc Dực một bên cảm ơn ông trời, một bên ân cần hôn người bên dưới.

Hắn không muốn ép A Quý tới mức quá khó khăn chịu đựng, nhưng hắn tình tường, chỉ cần buông ra một chút, A Quý sẽ lập tức chạy đến một nơi xa thật là xa.

Giờ phút này, hắn chỉ muốn hôn cho thỏa nỗi nhớ mong, dùng lưỡi và môi cảm nhận sự hiện diện của Trương Quý.

Nhẹ nhàng tách khớp hàm của Trương Quý, linh hoạt như xà luồn vào bên trong, liếm láp từng nướu răng một.

Hắn tỉ mỉ, đi sâu vào mà hôn, bất động thanh sắc dùng hạ thể cọ xát vào đùi Trương Quý, đây là hành động đe dọa, Mạc Dực biết động tác khê khàng này sẽ không chân chính tổn thương Trương Quý, nhưng có thể dọa được cậu.

Trương Quý quả nhiên như chim sợ cành cong không dám nhúc nhích, sợ phản kháng quá mức lại làm Mạc Dực tức giận.

Thở dốc tinh tế, phi thường mê người.

Mạc Dực xúc động lắng nghe, thanh âm gì từ cậu cũng đều rất mỹ diệu, thậm chí tiếng thở dốc đè ép hoảng sợ cũng thực gợi cảm.

Hắn cảm thấy mình được hưởng thụ, rồi đồng thời lại vô cùng chua xót, không rõ chính mình vì sao khi hưởng thụ một người, người mà mình yêu thương lại khổ sở đến vậy.

Nếu A Quý như người yêu, ở trong lòng mình động tình ngọt ngào rên rỉ...

Mạc Dực hít vào một ngụm khí lạnh, dập tắt ý niệm vớ vẩn vừa chớm lên trong đầu.

Hắn đã mơ mộng quá nhiều rồi.

“Ngoan nào, đêm nay chỉ làm một lần sẽ tha cho cậu.” Mạc Dực nhìn Trương Quý cong khóe môi.

Hắn muốn nói câu nào đó dịu dàng một chút, muốn Trương Quý cao hứng, thoải mái một chút, nhưng lòng kiêu ngạo tràn đầy, ngược lại khiến hắn không thể nói ra được.

Mạc Dực làm mãi thành quen mà lựa chọn một câu tối hiệu quả nhất – tổng hợp của nguy hiểm và dụ dỗ.

Có lẽ là máu thương nhân đã ngấm vào xương tủy, thực dụng mới là lựa chọn ưu tiên hàng đầu.

Ôn nhu chỉ làm cho Trương Quý được một tắc lại tiến một thước. Mạc Dực đã thử qua rất nhiều lần, mỗi một lần đều khiến máu chảy đầm đìa. Hắn phải học cách đem Trương Quý không thể thuần dưỡng biến thành con mèo vĩnh viễn bị giam cầm.

Thân thể Trương Quý như khối băng, nếu có thể, hắn nguyện thu mình thành một điểm nhỏ vô hình.

Cậu ở khoảng cách mũi hai người gần như chạm vào nhau nhìn chăm chăm Mạc Dực, Mạc Dực chậm rãi đi lên, khi thất lưng đưa đẩy đâm vào, đôi con ngươi đen nhánh kịch liệt chấn động, trong mắt một tầng sương mù.

“A!” Tiếng kêu nho nhỏ vang lên, lập tức tiêu thất.

Đôi môi lợt vào cường hôn sưng đỏ, như sắp khóc đến nơi.

Nhưng Trương Quý không khóc, cậu chỉ khẽ nhếch môi, như vừa diễn một màn kịch cảm quyết liệt, dồn dập, hỗn loạn thổ dốc.

Mạc Dực nhìn bộ dạng bất lực đó, mãnh liệt cảm nhận được cỗ quật cường của cậu.

Mạc Dực đối với quật cường này, yêu tới cực điểm.

Cũng hận tới cực điểm.

“Thả lỏng, nếu không sẽ đau.” Hần nhin không được dỡ một câu.

Trương Quý lại sống chết co rút, chống cự xâm phạm của nam nhân.

Điều này chẳng những làm cho mình càng đau, mà ngay cả Mạc Dực cũng khó chịu.

Mạc Dực quả thực rất muốn tìm sợi dây thừng trói cậu lại, hoặc là đánh cậu một chút, đánh cậu tới khi nào một chút khí lực cũng không còn, không dám... phí công phản kháng nữa.

Nhưng ý nghĩ tàn nhẫn đó chỉ lướt qua trong đầu.

Mạc Dực hít vào một hơi, đè Trương Quý lại, đâm vào từng chút một.

Đã làm vài lần, Trương Quý vẫn không cách nào thích ứng, mỗi lần đều có vẻ đau đớn cực kỳ. Cậu cắn răng chịu đựng, khi mãnh vật tho to đi trọn vào trong, dừng đạo bị ma xát làm cho cậu bắt đầu lắc đầu điên cuồng.

Mạc Dực ngăn cậu “Ngoan nào, A Quý.”

Hần đưa một tay vỗ về hai má Trương Quý, làm cho mặt Trương Quý quay về phía mình.

Nháy mắt, thấy rõ nước mắt Trương Quý xuôi theo khóe mắt chảy xuống.

Đáp một tiếng, rơi vào đáy lòng Mạc Dực.

Giống như có dòng điện băng rần, giống như là giọt sương ngưng đọng thành băng, cũng giống như một giọt nham thạch nóng chảy theo miệng núi lửa bắn vào da thịt, vô hình vắng tung tóe khắp nơi.

Vừa tê dại, vừa rét lạnh, lại nóng rẫy đến phỏng người.

Mạc Dực kịch liệt chấn động, không chút nghĩ ngợi lập tức rút ra.

Động tác xảy ra bất thành linh làm Trương Quý thống khổ vặn vẹo, không có sự giam cầm của Mạc Dực, cậu lập tức cuộn người thành một đoàn, hệt như một con nhím đối mặt với dã thú.

“A Quý.” Mạc Dực sợ run một hồi, bỗng nhiên bỏ nhào lên bắt lấy Trương Quý, giữ chặt cảm cậu, buộc cậu phải nhìn mình “Cậu đang diễn trò đúng không? Cậu lại gỡ quỹ kế của cậu ra, có đúng hay không?”

Trương Quý cố gắng lui về sau, phát hiện không lui được, tận lực khép hai chân trần trụi, cố gắng quay đầu sang một bên.

Phát hiện đầu gối cậu không ngừng run lẩy bẩy, Mạc Dực thất thần một hồi, dần dần tỉnh táo lại.

“Cậu sợ.” Hần dùng tay vuốt ve chiếc cổ rịn đầy mồ hôi lạnh của Trương Quý.

Trương Quý rút lui, do dự một hồi, rốt cuộc không tiếp tục chống cự nữa, mặc hần xoa da thịt của mình.

Mạc Dực một trận thất bại.

Dục vọng tăng vọt, trong cơn kịch chấn vừa rồi đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Hần vốn rất mong mỏi, trên đường khi về nhà đã cân nhắc bất luận như thế nào, đêm nay nhất định phải ôm cậu cho thật thỏa lòng.

Rất muốn có cậu, thế nhưng còn phải lo nghĩ đến cảm giác của người trước mặt.

Hiện tại, Mạc Dực cảm thấy uể oải vô cùng.

Hắn xuống giường, cầm khăn tắm lười biếng quần lấy hạ thân.

“Có buồn ngủ không?”

Lúc này rồi, Trương Quý vẫn thông minh như cũ. Cậu lập tức minh bạch ý tứ thu binh của Mạc Dực, ngừng đầu dùng đôi mắt đen láy nhìn Mạc Dực, sắc mặt mười phần đề phòng, cẩn thận gật gật đầu.

Mạc Dực thở dài từ tận đáy lòng.

Phỏng chừng trò chơi hao tâm tổn sức này phải diễn ra cả đời mất.

“Cả người đầy mồ hôi như thế, ngủ làm sao được?” Mạc Dực hất cằm về phía phòng tắm “Đi tắm đi, rồi ra ngủ.”

Trương Quý lập tức làm theo.

Tư thế xuống giường không quá tự nhiên, đại khái thân thể còn không thoải mái, tuy rằng không làm đến cùng, nhưng dù sao cũng xâm phạm vào trong cơ thể.

Dáng vẻ chạy biến vào phòng tắm, rõ ràng là mau chóng né khỏi không gian có sự tồn tại của Mạc Dực.

Mạc Dực đối với tình huống này luôn cảm giận, bất quá có thể do mệt mỏi, cũng có thể mới từ bệnh viện về, tinh lực không đủ, giờ phút này, Mạc Dực chỉ ảo não chưa từng thấy.

Hiện tại, hắn chỉ muốn im lặng ôm Trương Quý đã tắm rửa sạch sẽ ngủ một giấc.

Hắn ngồi bên giường, nghe tiếng nước xả từ vòi sen ào ào chảy ra, cách một hồi, vẻ mặt có chút phiền mà đứng lên, đi ra mở cửa.

Mộ Dung Duy đứng bên ngoài.

Hắn không ngờ Mạc Dực sẽ mở cửa, bị bất gặp mình đứng quanh quần ở ngoài, trên mặt lộ ra một tia xấu hổ, nhưng nháy mắt che giấu hết đi, cậu ngay không sợ chết đứng mà nhìn Mạc Dực.

Mạc Dực ngữ khí lãnh đạm hỏi “Có chuyện muốn nói với tôi?”

Mộ Dung Duy trầm mặc một hồi, nói “A Dực, đừng quá đáng quá.”

“Ý cậu là gì?”

“Cậu biết ý tôi là gì.”

Mạc Dực phì cười “Mộ Dung, từ lúc nào cậu giống đám con gái nói chuyện cứ quanh co thế?”

Mộ Dung Duy không đoái hoài tới châm chọc của hắn, cau mày nói “Cậu đừng giày vò A Quý quá.”

“Mấy nay cậu ta có ngoan không?”

“Rất ngoan. Lúc cậu không có nhà, cậu ấy so với ai khác đều ngoan hơn cả.”

Mạc Dực biết Mộ Dung Duy cố tình đâm mình, dần nén, mới không đâm lên mặt đứa bạn thân đã nhiều năm một đám.

Hít sâu vào mấy cái, Mạc Dực tỉnh táo lại.

Dây dưa như vậy chỉ tốn hơi vô ích, Mộ Dung Duy là bạn, không phải kẻ thù.

Mạc Dực tổng kết, rút ra được chuyện thất bại nhất cả cuộc đời này chính là liên quan đến A Quý.

“Yên tâm đi, tôi không làm gì A Quý cả, cậu ta đang tắm.” Ngày đầu tiên trở về, Mạc Dực không muốn khai chiến cùng Mộ Dung Duy. Hắn hé ra một chút “Cậu có muốn vào kiểm tra không?”

Mộ Dung Duy đi lên một bước, nhưng không tiến vào, chỉ đưa mắt nhìn vào trong dò xét một cái, thấy rõ ràng có người trong phòng tắm tắm rửa, thần sắc mới thả lỏng không ít.

“Ngủ ngon, A Dực.” Mộ Dung Duy biết mình không có quyền quấy nhiễu Mạc Dực, hần như vậy đã quá phận lắm rồi “Gửi lời chúc ngủ ngon đến A Quý giùm tôi.”

Bỏ lại một câu, hần chưa xốt hường Mạc Dực cười cười, xoay người, chân nặng nề dời bước.

Trời ơi có ai như tui, vừa đọc vừa bút tóc A Dực ơi đừng có quên tử quá được không? Hãy cứ tới luôn đi được không T_____T uhuhuhu *gào thét tên A Dực trong đêm*

Đọc xong chương này phải lật về mấy chương có đoạn đối thoại của A Quý vs A Dực để an ủi tâm hồn non nớt =))))))

49. Chương 49

Mạc Dực đóng cửa phòng lại, trở về phòng, phát hiện tiếng xả nước đã ngưng.

Trương Quý chưa đi ra, Mạc Dực tin chắc cậu đang ghé vào cửa phòng ngắm quan sát động tĩnh của mình, biết không an toàn, Trương Quý sẽ không ra ngoài.

Có thể nhìn thấu sự tình đến vậy, thật không biết nên vui hay nên buồn.

Mạc Dực nén ý nghĩ muốn xông vào phòng tắm túm Trương Quý đi ra, nằm xuống một bên giường.

Vốn là giả bộ ngủ thôi, thế nhưng khi đổ người xuống chăn nệm mềm mại, cả người mệt nhoài như thủy triều ập tới, hần duỗi thắt lưng, cảm thấy mình thật sự muốn ngủ.

Khi sắp sửa chìm vào giấc mộng, cửa phòng tắm khe khẽ mở ra.

Mạc Dực liền thanh tỉnh, he hé mắt nằm chờ.

Trương Quý nhất định đi chân không, một chút thanh âm cũng không có, khóe mắt Mạc Dực hiện lên một cái bóng đen, cảm giác phần nệm bên cạnh nhẹ nhàng lồm xồm.

Động tác xóc chấn rất chậm, hần khép mắt mà cũng có thể tưởng tượng được cảnh Trương Quý rón ra rón rén trong đầu, bộ dáng linh hoạt như mèo chui vào ổ chăn.

Chọc cho ham muốn chiếm đoạt ẩn mình dưới mạch máu trời dậy, hận không thể xoay người đem Trương Quý cách một thước ôm vào trong ngực.

Chỉ là hận không thể làm.

Mạc Dực không nhúc nhích.

Hần không rõ mình sợ cái gì, đối với A Quý, hần cái gì cũng không chiếm được, nói cách khác cái gì cũng không mất đi.

Vậy thì còn e ngại lo lắng điều gì?

Đáy lòng dâng lên nỗi chua xót khiến hần chán ghét.

Không thể để mình biến thành rắn rết, giống như con gái mà suốt ngày đa sầu đa cảm xuân vui thu buồn được, Mạc gia không thể có người như vậy.

Mỗi một dây thần kinh trong cơ thể căng như cảnh báo, Mạc Dực rốt cuộc vẫn là xoay mình, đôi mắt chứa đầy tình quang dõi vào Trương Quý.

Trương Quý không quá giật mình, bắt quá lại có vẻ đề phòng, nét mặt biểu lộ rõ điều đó, cậu biết Mạc Dực thích gài bẫy cậu, khiến cậu đầu rơi máu chảy.

Mạc Dực trong lòng cậu chính là một đại ma vương cứ cố tình dẫn dắt mình.

Hai tay khảm trương bầu chặt lấy chân, hết như chỉ cần có một biến động nhỏ thôi là sẽ ngay lập tức rút vào trong né tránh.

“Nhìn cái gì, nhắm mắt lại ngoan ngoãn ngủ đi.”

Mạc Dực vươn tay, ôm cậu.

Quả nhiên là cứng ngắt như dự đoán, cuộn thành một cục, hai đùi trong chân cũng kiệt lực khép lại, sợ bị ác nhân tách ra.

Ác nhân kia hiển nhiên là Mạc Dực.

Trương Quý tỉnh.

Hắn không thể ngủ.

Chỉ có khi Trương Quý ngủ rồi, mới nhu thuận cọ cọ dụi dụi vào ngực Mạc Dực mà thôi.

Mạc Dực gắt gao ôm cậu, chẳng khác nào ôm một khối gạch biết hô hấp.

Dần dần, Mạc Dực cảm thấy chính mình cũng ngu ngốc biết bao. Trương Quý đã ngốc, chính mình vì sao cũng giống như cậu? Sao phải tốn hơi tốn sức thi gan như vậy?

Hắn buông tay ra, nhường giường lại cho Trương Quý.

“Tôi cũng nên tắm một cái.”

Mạc Dực đi vào phòng tắm, khóa cửa, mở vòi sen.

Nước trong bồn tắm lớn bắn lên mang theo hơi ẩm nhẹ nhẹ, thế nhưng Mạc Dực không bước vào bồn.

Hắn đứng ở bồn rửa tay lục lọi một hồi, tìm được nửa gói thuốc lá, rút một điếu châm ở bên miệng, lặng lẽ nhìn bóng nước khúc xạ lên bồn tắm lớn bằng sứ sáng bóng, loang loang dọc theo vách tường, rồi chậm rãi hòa mình vào dòng nước chảy từ vòi xuống bồn lớn.

Thời gian trôi cũng như nước trôi, đều không thể quay ngược trở lại.

Hắn chỉ có thể trở mắt nhìn nó trôi đi, mình thì từng chút từng chút khô cạn dần, mà A Quý, ở bên ngoài dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ của A Quý, không có hắn.

Mạc Dực đột nhiên ném gói thuốc xuống sàn, há miệng thở gấp.

Hắn không thể cứ ngu ngốc như vậy, hắn không thể vô dụng như vậy, đêm hôm chỉ vì một người mà nhốt mình trong phòng tắm rơi nước mắt.

Mạc Dực nhanh chóng cởi sạch đồ, nhảy vào bồn tắm, ngửa mặt lên ngay vòi hoa sen mặc sức nước xối vào mặt.

Trên mặt, cùng lắm chỉ là nước mà thôi.

Mạc Dực vịn vòi, chỉnh xuống mức thấp nhất khiến nước phun ra lạnh như băng, va vào da thịt thoải mái lắm sao.

Hắn tắm rất lâu, cơ hồ phải tẩy một tầng da, suy nghĩ về chuyện ép buộc xâm phạm Trương Quý đêm nay tựa hồ mới vui đi một chút.

Mạc Dực cố tình kéo dài thời gian.

Thật lâu thật lâu sau, hắn mới mặc áo choàng tắm đi ra, phát hiện Trương Quý đã ngoan ngoãn ngủ.

Vẫn như trước đáng yêu lại ôn thuận.

Tâm trạng hắn rất cuộc cũng khá hơn, leo lên giường cẩn thận ôm Trương Quý vào lòng, nhưng sau một lát, hắn lại buông ra.

Cậu nóng quá!

Mạc Dực thiếu chút nữa nghĩ Trương Quý bị bệnh.

Hắn sờ trán cậu một lần nữa, rồi sờ sang người mình, mới phát hiện người mình rất lạnh.

Có lẽ vì tắm nước lạnh đây mà.

Hắn sợ người lạnh sẽ làm Trương Quý tỉnh mắt, lùi lại một chút, cách non nửa giường, lẳng lặng ngắm khuôn mặt say ngủ của Trương Quý.

Tâm tình nôn nóng, cũng chậm rãi an bình xuống.

50. Chương 50

Ngày hôm sau mở mắt ra, ánh nắng rực rỡ chiếu rọi vào mắt Mạc Dực. Ổ chăn bên cạnh vẫn trống không, Trương Quý đã rời đi rồi.

Mạc Dực chống tay lên nệm, chậm rãi ngồi dậy, hàng mi anh tuấn chau lại.

Hắn ngủ quên.

Ngủ chung một giường với nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên ngủ không hề hay biết gì để Trương Quý thoát khỏi tầm nhìn của mình. Bình thường Trương Quý sáng sớm đã thức, rón ra rón rén thu soạn đầy đủ rồi xách túi rời khỏi phòng. Mạc Dực luôn thích tiếp tục giả bộ ngủ, âm thầm quan sát cậu cũng là một thú vui nho nhỏ.

Nhưng hôm nay, ngay cả Trương Quý rời giường khi nào hắn cũng mờ mịt không rõ.

Phản ứng của mình hôm nay trì độn hơn thường ngày gấp bội lần.

Mạc Dực ngửa cổ, sờ tay lên trán.

Lòng bàn tay nóng như phồng, Mạc Dực thu tay về, che miệng nhỏ giọng ho khan vài cái, sắc mặt nhợt nhạt.

Hắn cười khổ.

Người như hắn nhất định không thể nói đến lãng mạn được.

Tối hôm qua liều lĩnh tắm nước lạnh xối đi hết phiền não, thật không ngờ việc này lại tặng cho hắn một món quà bất ngờ – sốt cao.

Vì nhảy vào hồ nước mà viêm phổi mà bị cha nghiêm khắc cảnh cáo, nếu còn để lộ sau đó tắm nước lạnh dẫn đến sốt cao, không biết mấy chuyện lông gà vỏ tỏi này sẽ bị những người khác ở trước mặt cha phóng đại lên thành gì nữa đây. Nhưng dù có thành gì thì bảy chữ ‘Khổ vì tình, không biết cầu tiến’ thế nào cũng không tránh được đâu.

Buồn cười, Mạc Dực hắn làm sao có thể là người cam chịu chứ?

Mạc Dực mặt lạnh xuống giường, đi vào phòng tắm, mở tủ y tế dễ dàng tìm được một vỉ thuốc nhộng.

Uống thuốc xong, quay trở lại giường.

Vừa nhắm mắt dưỡng thần được một chút, cửa phòng vang lên tiếng đập cửa quen thuộc của An Lăng.

Không đợi Mạc Dực trả lời, An Lăng đã tự tiện mở cửa, đi thẳng vào trong “A Dực, sao không xuống ăn sáng?”

Cột nả một câu, hắn mới nhìn rõ sắc mặt suy yếu của Mạc Dực, đi đến bên giường, nhíu mày nửa đùa nửa nói “Đừng nói là tối qua vận động kịch liệt quá nên gây lưng rồi nha?” Dòm dòm Mạc Dực.

“Đi chết đi.”

“Bệnh à?”

“Không sao cả.” Mạc Dực biểu tình không có gì to tát “Tối hôm qua ngủ không ngon, mệt rã rời.”

“Không sao cái đầu cậu ấy.” An Lăng nhìn hẩn thô lỗ phun một câu, từ trên cao nhìn xuống đưa tay đặt lên trán hẩn, nét mặt chắc như in “Bị A Quý làm cho sốt luôn kia? Hừ, đáng lắm.”

Hai tay khoanh trước ngực, còn tính trêu chọc đôi câu, bất quá ngó thấy sắc mặt lạnh lùng ẩn chứa nguy hiểm của Mạc Dực liền ngậm tằm, cả tiếng hỏi “Đã uống thuốc chưa?”

“Rồi.”

“Tôi gọi bác sĩ của gia đình cậu tới, để ổng xem xem có sao không.”

“Không cần.” Mạc Dực cự tuyệt, ánh mắt cảnh cáo quét qua An Lăng, hẩn không muốn chỉ vì một cơn sốt còn con mà kinh động đến cha.

An Lăng cũng bị lão cha theo dõi suốt ngày, lập tức hiểu được, nhún vai “Tôi kêu quản gia bưng cháo lên cho cậu.”

“Tôi không đói.”

“Cút xuống địa ngục đi!” An Lăng bỗng nhiên như bị chọc tiết mắng một câu “Vừa viêm phổi vừa sốt, cậu con mẹ nó lại còn muốn tuyệt thực nữa hả? Ngoan ngoan nằm đó cho tôi, đừng có mang bộ dạng nửa sống nửa chết ấy mà lết ra gặp người!” Hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài.

Mạc Dực cả người mềm nhũn, đơn giản nằm bẹp xuống giường, chờ đợi bom oanh tạc.

Quả nhiên, An Lăng đi xuống không đến vài phút, tiếng bước chân đã dồn dập truyền tới.

“A Dực, cậu bị bệnh thật à?” Nhạc Trừng đẩy cửa đi vào, Mộ Dung Duy theo phía sau hẩn.

Nhạc Trừng đứng bên giường, cúi người sờ sờ trán hẩn, nhíu mày, lại có vẻ buồn cười “Tôi còn cho rằng cậu bách độc bất xâm chứ, hóa ra cũng bị bệnh. A Dực, biết đâu năm nay là năm hạn của cậu đó.”

“Nhạc Trừng, sao cậu nói chuyện giọng điệu càng ngày càng giống An Lăng.” Mộ Dung Duy tỳ lưng vào tường, khoanh hai tay “A Dực, sốt cao cũng không phải vấn đề quá lớn, nhưng cậu viêm phổi còn chưa khỏi, đồng thời bị cả hai thì thành chuyện nghiêm trọng rồi. Nếu không muốn gọi bác sĩ nhà cậu thì chi bằng như vậy, tôi gọi bác sĩ nhà tôi tới đây khám cho cậu coi có gì không. Ông ấy rất kín miệng, đảm bảo bác Mạc sẽ không biết.”

Mạc Dực lắc đầu “Chỉ là cảm sốt bình thường thôi, có gì phải quynh lên thế?”

Mộ Dung Duy toan cất tiếng, Mạc Dực đã chặn hẩn trước “Tôi đã uống thuốc rồi. Thế này đi, buổi tối sẽ hết sốt thôi. Còn nếu chưa hết, sẽ gọi bác sĩ nhà cậu sau. Với thể chất của tôi, phỏng chừng tới buổi tối là tự động hạ sốt thôi. A Quý đi học rồi à?” Câu cuối cùng đột nhiên thay đổi đề tài.

Mộ Dung Duy gật gật đầu “Ừm, hôm nay cậu ấy có tiết.”

“Lúc đi chắc vui vẻ lắm nhỉ?”

Mộ Dung Duy đang tính gật, chợt cảnh giác dừng lại, bất mãn nhìn Mạc Dực “A Dực, đừng luôn tự suy bụng mình ra bụng A Quý như vậy. Cậu ấy vui chắc gì vì cậu bị ốm, biết đâu vì chuyện khác thì sao?”

Mạc Dực thản nhiên hỏi “Cậu ta thì còn có thể vui chuyện gì kia chứ?”

Mộ Dung Duy nhớ lại sáng nay Trương Quý đi học dáng vẻ rất thoải mái nhẹ nhàng, thậm chí đoán, đương nhiên là vì trong túi xách có tập tranh mà cậu yêu thích rồi.

Bất quá hẩn cũng không tính để cho Mạc Dực biết hẩn và Trương Quý có bí mật nho nhỏ này, khẽ quét mắt nhìn Mạc Dực một cái “Cậu là con giun trong bụng cậu ấy, cậu còn không biết thì sao tôi biết?”

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, xẹt tia lửa điện.

Nhạc Trừng làm bộ không nhìn thấy, điềm nhiên như không giúp Mạc Dực kéo chăn lên ngang vai “Nhắm mắt lại dưỡng thần trước đi, bọn tôi không quấy rầy cậu nữa. Đợi quản gia bưng cháo lên, cậu ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Đoạn, xoay người dắt Mộ Dung Duy rời đi.

Đến cửa phòng, còn chưa đưa tay mở cửa, cửa đã tự động mở ra, An Lăng vừa vặn tiến vào “Có ổn không? Có cần tôi tìm nhiệt kế...”

“Không cần làm phiền người bệnh.” Nhạc Trìung một bên kéo Mộ Dung Duy, một bên túm An Lăng ra ngoài, vừa đi vừa nói “Để A Dực nghỉ ngơi đi.”

Mạc Dực nằm trên giường, nghe tiếng bước chân bọn họ càng ngày càng xa, chậm chậm khép mắt lại.

Sốt cao làm cho đầu óc hấn hấn loạn, trước nay luôn rất khó ngủ, bây giờ ngược lại buồn ngủ không chịu nổi.

Vốn tính nhắm mắt một xíu thôi, thế mà bất tri bất giác lại ngủ mất, trong cơn mơ mơ màng màng, Mạc Dực nghe thấy quản gia cẩn thận gọi mình, hóa ra là đã bừng cháo và đồ ăn sáng lên.

Tuy rằng phát sốt nhưng thể chất Mạc Dực vốn tốt, ăn uống cũng khá.

Hắn ngồi dậy, ăn hết một tô cháo lớn, rồi lại nằm xuống vui đầu ngủ tới chiều.

Vừa đặt đầu xuống gối đã chìm vào giấc ngủ say, giống như thân thể tự giác ý thức được việc mượn giấc ngủ để khôi phục tinh lực. Mạc Dực không biết mình ngủ bao nhiêu lâu, mơ màng có người gọi hắn “A Dực, A Dực.”, rồi lại như có người lay lay bả vai hắn.

Hắn từ từ theo bóng đêm mịt mùng tỉnh dậy, sau khi ăn cháo cùng ngủ một giấc, cảm giác cả người uể oải rã rời, tay chân mệt mỏi vô lực đã biến mất hơn phân nửa.

Hình như cũng đã hạ sốt.

“A Dực?”

Mạc Dực mở mắt ra, trên đỉnh đầu đồng thời xuất hiện ba gương mặt quen thuộc đầy vẻ lo lắng.

Mộ Dung Duy, Nhạc Trìung, An Lăng đều ở đó.

“A Dực, có khỏe hơn tí nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Mạc Dực ngồi dậy, vươn vai duỗi thắt lưng, ánh mắt nhìn ra bên ngoài không trung đã chỉ chút sao trời.

Thuốc công dụng thật, lâu rồi không được ngủ ngon lành như vậy.

Thật là trong cái họa cũng có cái may.

“Giờ là mấy giờ rồi?”

“Tám giờ tối.”

“Tôi ngủ lâu vậy à.” Mạc Dực cười nhẹ.

Chung quanh một trận trầm mặc kỳ quái.

Không ai hưởng ứng nụ cười của hắn.

“Sao vậy?” Mạc Dực nhanh nhạy thu liễm nụ cười, ánh mắt từ từ đảo qua ba người bạn thân “Có chuyện gì thì nói.”

An Lăng nhìn Nhạc Trìung, Nhạc Trìung nhìn An Lăng.

Cuối cùng, người lên tiếng vẫn là Mộ Dung Duy “A Dực, A Quý không về.”

Mạc Dực sợ run, hồ nghi hỏi “Cậu nói cái gì?”

“A Quý sáu giờ vẫn không trở về.” Lo lắng vừa rồi trên mặt ba người, cũng không phải vì Mạc Dực.

Không thấy A Quý đâu!

Tim Mạc Dực như đông lại, rồi chợt tỉnh táo “Đến trường tìm chưa?” Hắn trấn định hỏi.

“Tìm hết rồi.”

Mạc Dực nhìn chăm chăm Mộ Dung Duy “Không phải cậu giữ thiết bị GPS của tôi sao?”

Mộ Dung Duy khẽ cắn răng, thấp giọng nói “Máy theo dõi cũng vô dụng.”

Mạc Dực dùng ánh mắt sắc như ưng xoáy vào hắn.

An Lăng không thể không chen vào “A Quý lúc sáu giờ không về, Mộ Dung Duy liền lập tức dùng máy theo dõi tìm vị trí của cậu ta, thông tin cho thấy địa điểm là ở trong hồ.”

Mạc Dực cơ hồ nháy mắt dựng phất lên.

Nhạc Trừng nhanh tay đề hai vai hắn lại “Nghe An Lăng nói đã, A Dực!”

“Rút kinh nghiệm từ vụ Lâm Thiếu lần trước, nhà trường đã lập một đội cứu hộ dưới nước. Bọn tôi đã lập tức liên lạc với đội cứu viện, cũng đã chia nhau đi tìm quanh hồ.” An Lăng dừng một chút, hừ lạnh nói “Nhưng kết quả, chỉ tìm được túi xách của A Quý.”

Nhạc Trừng nói “A Dực, cậu gắn thiết bị theo dõi ở túi xách cậu ấy, phải không?”

Mạc Dực ánh mắt sắc nhọn lạnh lẽo như dao, hắn không trả lời người khác, chỉ nhìn chòng chọc vào Mạc Dực, hỏi “Lúc sáu giờ, vì sao không đánh thức tôi dậy?”

Ngữ khí chất vấn rõ ràng, khiến kẻ khác không khỏi hờn giận.

Ngay cả An Lăng cũng nghĩ Mộ Dung Duy không đáng phải chịu điều đó, thở dài một tiếng, nói với Mạc Dực “Là do cậu bị sốt chứ gì nữa. Huống hồ mấy ngày nay A Quý không về đúng giờ cũng là dựa vào máy theo dõi mà lần ra, ai ngờ cậu ta bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi, lại còn quăng túi xách vào hồ đâu? Cái tên chết tiệt bụng dạ khó lường, không chừng lại muốn lừa chúng ta nhảy vào hồ lần nữa đó?”

Mạc Dực bất ngờ phản ứng lại, sắc giọng hỏi “Mấy ngày nay? Các cậu nói là mấy ngày nay cậu ta đều đùa chiêu này à?! Hừ, trách sao cậu ta không biết trên người mình có gắn thiết bị theo dõi!” Hung ác cười lạnh, ánh mắt như xé toạc Mộ Dung Duy.

Mộ Dung Duy đã đánh mất Trương Quý, đã sớm điên cuồng đến độ giận sôi gan, nay Mạc Dực vừa tỉnh dậy đã đâm vào mặt hắn, nếu không vì trông cậy vào để tìm A Quý trở về, hắn đã sớm trở mặt, nhả nài đến trên trán hắn gân xanh, cố gắng áp chế nói “Cậu ấy có ngày về đúng giờ, có ngày lại ở lại thư viện hoặc nằm trên bãi cỏ, tôi làm sao mà biết cậu ấy đang thử trên người mình có thiết bị theo dõi hay không? Được rồi, chuyện này là do tôi không cẩn thận, trách nhiệm về sau hẵng nói. Cậu rốt cuộc có muốn tìm cậu ấy về hay không?” Chờ đợi câu trả lời của Mạc Dực.

Mạc Dực cuối cùng cũng dời ánh mắt sang chỗ khác, dường như đang cố gắng kiềm nén tức giận, lấy điện thoại ở dưới gối ra, ấn ấn vài phím, trầm thấp ra lệnh với người trong điện thoại kia “Tìm cách giữ đám em Trương Quý ở trong nhà cho tôi!”

Không biết đầu dây bên kia nói gì, người Mạc Dực bỗng chốc chột cứng ra, hàng mi anh tuấn cau chặt lại “Cái gì?”

An Lăng cùng Nhạc Trừng dựng thẳng lỗ tai nghe hắn nói chuyện, nhận thấy tình hình không ổn liền trao đổi ánh mắt.

“Chuyển nhà hôm nay? Được lắm, lần trước em gái cậu ta nói với tôi muốn chuyển nhà, nhưng vì sao lại đến khách sạn? Nhà mới có vấn đề gì? Tra ngay mau!” Ngữ khí của hắn càng thêm âm trầm “Bọn họ ở khách sạn nào? Lập tức liên hệ với khách sạn đó, tìm bọn họ đem về nhà hết cho tôi! Tôi mặc kệ các anh dùng lý do gì, dẹp sạch bọn bảo vệ đi! Dù gì đi nữa tôi cũng sẽ tra hỏi các anh!” Câu cuối cùng cất cao tràn ngập đe dọa bất an.

Mạc Dực ngắt cuộc gọi, tay cầm điện thoại vẫn còn run run vì kích động.

Hắn cố gắng hít thở, bên cạnh ai cũng im re không dám hó hé.

Một hồi lâu, Mạc Dực mới buông điện thoại ra, ngẩng đầu mệt mỏi chậm rãi quét một vòng, nhẹ nhàng nói “Em gái A Quý hôm nay chuyển nhà, bởi nhà mới thuê gặp vấn đề gì đó nên dẫn theo đám em tới khách sạn ở tạm. Chẳng qua đều là...” Mãi mấp máy một chút, hắn cười khổ, mang theo cỗ khinh thường “Đều là lừa

mình dối người cả thôi. Không cần tra, tôi đoán chừng A Quý và mấy đứa em của mình đã gặp được nhau rồi, bé Hai đã sớm dẫn mấy đứa khác rời khỏi khách sạn. Tôi nuôi phải một đám ăn hại ngu xuẩn.” Hàm răng trắng nõn, hung hăng nghiền ken kết.

Mộ Dung Duy khó mà tin nổi, hần luôn nghĩ Trương Quý có thể trốn khỏi mình nhưng không thể chạy khỏi Mạc Dực, không ngờ ngay cả Mạc Dực cũng nhận thua.

“A Dực.” Mộ Dung Duy mở miệng “Trước đừng kết luận vội, ít nhất hãy chờ đến khi người của cậu đến khách sạn kiểm tra rồi nói sau. A Quý có lợi hại đến mức nào cũng chỉ là một sinh viên bình thường thôi.”

Nhạc Trìung thấy Mạc Dực biến sắc, nhanh miệng đoạt lời “Sẽ không việc gì đâu, A Dực. Chẳng phải cậu nói A Quý căn bản không biết em cậu ấy ở đâu kia mà, ngay cả số điện thoại cũng đổi hết rồi, A Quý làm sao liên hệ với bọn họ được?”

An Lăng cầm lòng không đành phụ họa Nhạc Trìung, đứng một bên gật đầu nói “Đúng đấy, ở xa nhau vậy, ngay cả điện thoại cũng phải thông qua Mạc Dực cậu, đây không phải đòn sát thủ của cậu sao?”

Mạc Dực trầm mặc không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng không một chút biểu tình.

Trong phòng tĩnh mịch hết như mộ phần.

Không biết đợi bao lâu, tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên, giữa không gian lặng ngắt khiến kẻ khác phải giật thót.

Mộ Dung Duy không tự chủ được trở nên căng thẳng.

Mạc Dực ngược lại bình tĩnh hơn, cầm di động lên, nghe xong câu trả lời từ trong điện thoại, chỉ vồn vện nói hai chữ “Đã biết.”

Ngắt máy, nâng mắt lên, nhìn Mộ Dung Duy “Đã đến khách sạn, trong phòng không một bóng người.”

Trương Quý chẳng những chạy thoát, mà ngay cả đám em của mình cũng mang đi nốt.

Mộ Dung Duy nháy mắt hít vào một hơi thật sâu, nhưng không có cách nào thở ra nổi.

Tia hy vọng cuối cùng của hần, cứ như vậy bị dập nát.

A Dực luôn nắm chắc phần thắng, từ khi bắt đầu đã bức A Quý đến không còn đường phản kháng, thế mà trong tình huống này cũng không chịu nổi một kích.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Duy mới tìm được giọng của mình, môi khẽ giật “Chúng ta có thể tìm cậu ấy về, thế nào cũng còn sót lại dấu vết.”

An Lăng tuy rằng hiện tại không còn hứng thú với Trương Quý, nhưng mắt thấy Trương Quý vẫn luôn bị giám sát chặt chẽ bỗng nhiên trốn thoát thành công, dường như cũng sinh ra bất mãn, rất có nghĩa khí huynh đệ khuyến khích Mộ Dung Duy “A Quý có trốn cũng không thể chạy đến mặt trăng được. Trò truy bắt tiểu hồ ly này cũng có cái thú của nó. Ngày mai chúng ta bắt đầu điều tra từ trường học, xem xem cậu ta rốt cuộc trốn bằng cách nào. Chờ đến khi chúng ta tóm được cậu ta rồi, hừ, rồi cậu ta sẽ được ném mùi dạy dỗ của chúng ta.”

“Đúng vậy, chắc chắn sẽ tìm được thôi.” Nhạc Trìung nói một câu, nhìn Mạc Dực “A Dực, cậu nói gì đi? Ấn theo lời An Lăng, trước hết cứ bắt đầu tra từ nơi cậu ta đào tẩu, tôi tin cậu ta không bỏ trốn đơn giản như vậy đâu.”

Mạc Dực không nói lời nào.

Nhạc Trìung tiếp “A Dực, đừng để tôi tự hỏi nữa, cuối cùng cậu có muốn tra xem sao không?” Đẩy vai Mạc Dực một cái.

Mạc Dực lạnh lùng “Tra cậu ta trốn như thế nào à? Càng biết chỉ càng khó chịu thôi!”

“Cái gì?” An Lăng không rõ, mặt mày nhăn lại “Khó chịu cái gì?”

Mạc Dực cười lạnh một tiếng, không nói lời nào nữa.

.....

Một đêm này, Mạc Dực, Mộ Dung Duy, Nhạc Trùng, ai nấy đều ngổn ngang tâm sự, trắng đêm không ngủ.

Chỉ có An Lăng vô tâm vô phể, nửa đêm ôm gối chui vô phòng Nhạc Trùng, cười vô lại “Tôi nghĩ, A Quý là thằng nhóc chỉ mang lại tai họa, chạy trốn cũng không có gì không tốt, nói không chừng A Dực với Mộ Dung ngày mai liền bình thường trở lại, không còn mê muội nữa ấy chứ.”

Nhạc Trùng hai tay chấp sau gáy, quay sang liếc hẩn một cái “Khuya khoắt thế này cậu còn mò sang đây làm gì?”

“Chỉ là vết xe đổ thôi.” An Lăng đi tới quăng gối lên đầu giường bên cạnh Nhạc Trùng, vỗ vỗ lên gối “Hoa đại cổ đại bên ngoài có thể có độc, không thể ăn bậy bạ, con thỏ cứ nên ăn cỏ gần hang, so ra sẽ tốt hơn.”

“An Lăng.”

“Ừ?”

“Cút!”

“Tuân mệnh.” An Lăng bỗng nhiên nhảy lên giường, ấn bả vai Nhạc Trùng xuống, hơi thở hỗn loạn, thấp giọng nói “Cậu xem tôi nghe lời như vậy, không nói hai lời liền cút lên giường cậu. Kế tiếp có phải muốn tôi cút vào lòng cậu không? Hay vẫn là cậu cút vào lòng tôi, hửm?”

Chữ “hửm” cuối cùng, ngữ điệu kéo dài chưa kịp chấm dứt, đã bị Nhạc Trùng đập một phát lặn cù cù xuống giường.

.
. .
.

Các cháu sợ A Dực một phép =)))) cái cảnh các cháu đứng xung quanh thi nhau nói hùa để A Dực không bùng lên thiệt thương quá chừng =))

Mà vậy là cũng đã tạm kết thúc bộ này rồi. Chỉ có 50 chương không quá dài thôi nhưng mình lê lét gần hai năm =)))))) Cám ơn các bạn đã theo mình đến tận đây nhiều nhiều nhiều lắm (^ ^)

Hết bộ này mình sẽ tập trung làm bộ Trùng phạt và bộ Dạ Hoặc (post bên trang Kinh Thần Bang *bang thần kinh =)))*). Trùng phạt cũng của thị Lộng luôn, lương công 3P SM siêu hót =)))))). Còn Dạ Hoặc là bộ nhân thú, cường cường, trung khuyến thụ, ngụy phụ tử, mà em báo trong này dễ thương vô đối, bị tiểu công bắt nạt thôi rồi, bạn nào có hứng thú thì ghé đọc nhé ^^

Mà mình cũng muốn nhắn nhe là nếu có bạn nào biết tiếng Bông thì có thể nào lượn qua weibo thị Lộng hỏi thăm tình hình bộ này giùm mình được không? Huhu không lẽ drop luôn bộ hay thế này ư __ mà trong khi còn dừng ở đoạn gay cần nữa chứ. Mình mún biết A Dực tìm A Quý làm sao và sau đó sẽ xảy ra chuyện gì *ý là phạt em nó như thế nào =)))))))))))*

Cuối cùng cám ơn mọi người một lần nữa vì đã ủng hộ mình trong thời gian qua nha. Ôm hun tất cả mọi người (´ ´)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-tang-vong-ky>